

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УСТАВНИ СУД**

Б И Л Т Е Н
Број 1 / 2008

БЕОГРАД, новембар 2008. године

БИЛТЕН УСТАВНОГ СУДА СРБИЈЕ 1/2008
(збирка аката Уставног суда донетих од марта до јула 2008. године)

**Република Србија
УСТАВНИ СУД
Редакциона комисија
Судска пракса
тел: 011 / 363-1252
Београд, Немањина број 26**

**ПРИРЕДИЛА:
Светлана Стојковић,
саветник Суда – секретар Редакционе комисије**

број примерака: 100

Штампа: Управа за заједничке послове републичких органа

* Свако репродуковање, копирање, умножавање, превођење, објављивање или дистрибуирање ове публикације као целине или делова текста без претходног писменог одобрења Редакционе комисије Уставног суда, представља повреду ауторског права, у смислу одредаба Закона о ауторским и сродним правима.

САДРЖАЈ

I	ОДЛУКЕ, РЕШЕЊА И ЗАКЉУЧЦИ УСТАВНОГ СУДА ДОНЕТИ У ПЕРИОДУ АПРИЛ – ЈУЛ 2008. ГОДИНЕ	5
	ПОСТУПАК ЗА ОЦЕНУ УСТАВНОСТИ И ЗАКОНИТОСТИ ОПШТИХ АКТА, КАО И ЗА ОЦЕНУ САГЛАСНОСТИ ОПШТИХ АКТА С ОПШТЕПРИХВАЋЕНИМ ПРАВИЛИМА МЕЂУНАРОДНОГ ПРАВА И ПОТВРЂЕНИМ МЕЂУНАРОДНИМ УГОВОРИМА	6
1.	ЗАКОНИ И ДРУГИ ОПШТИ АКТИ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ	7
2.	УРЕДБЕ И ДРУГИ АКТИ ВЛАДЕ	39
3.	ОПШТИ АКТИ ДРУГИХ РЕПУБЛИЧКИХ ОРГАНА И ОРГАНИЗАЦИЈА	49
4.	СТАТУТИ ОРГАНА ЛОКАЛНЕ И МЕСНЕ САМОУПРАВЕ	69
5.	ДРУГИ ОПШТИ АКТИ ОРГАНА ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ	77
	- Општина и град	79
	- Грађевинско земљиште	91
	- Урбанизам и градња	93
	- Јавни превоз	98
	- Комуналне и сродне делатности.....	103
	- Месне заједнице	112
	- Самодопринос	116
6.	ОСТАЛИ ОПШТИ АКТИ	129
	- Привредна друштва	131
	- Радни односи	135
	- Стамбени односи	143
	- Јавне службе, образовање	147
	- Правосуђе, адвокатске коморе	157
7.	ПРИВРЕМЕНЕ МЕРЕ	163
8.	ПОКРЕТАЊЕ ПОСТУКА	171
9.	НЕДОСТАТАК ПРОЦЕСНИХ ПРЕТПОСТАВКИ	195
	- Оцена у односу на Устав и законе који су престали да важе.....	197
	- Ненадлежност Уставног суда	206
	- Остало	235
	ПОСТУПАК РЕШАВАЊА СУКОБА НАДЛЕЖНОСТИ	253
	ПОСТУПАК ОДЛУЧИВАЊА О ИЗБОРНИМ СПОРОВИМА; ПОСТУПАК ПО ЖАЛБИ НА ОДЛУКУ О ПОТВРЂИВАЊУ ПОСЛАНИЧКОГ МАНДАТА	281
	ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА УСТАВНОГ СУДА	291
	ПОСТУПАК ПО УСТАВНОЈ ЖАЛБИ	299
	- Одлуке	301
	- Решења	315
II	ПРАВНИ СТАВОВИ УСТАВНОГ СУДА	355
III	ПОСЛОВНИК О РАДУ УСТАВНОГ СУДА	363
IV	УПУТСТВО ЗА ПОПУЊАВАЊЕ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ И ОБРАЗАЦ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ	393
V	ПРЕДМЕТНИ РЕГИСТАР	403

УВОДНЕ НАПОМЕНЕ

Устав Републике Србије, проглашен 8. новембра 2006. године, одредио је положај Уставног суда као самосталног и независног државног органа који штити и уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе. Овим Уставом надлежност Уставног суда, као врховне уставносудске институције, битно је проширена у односу на надлежност из претходног Устава Републике Србије од 1990. године, и то не само увећањем дотадашњих надлежности Уставног суда (у поступцима нормативне контроле свих општих правних аката у правном систему Републике Србије, сукоба надлежности између државних и других органа, забране рада одређених организација, удружења и других субјеката и изборних спорова), већ и установљењем нових надлежности Уставног суда (одлучивање по уставној жалби, жалби јединице локалне самоуправе и територијалне аутономије, жалби на одлуку вези са потврђивањем мандата народних посланика, жалби судија, јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца, као и о повреди Устава од стране председника Републике) (надлежност Уставног суда која је утврђена пре свега у одредбама члана 167. и 170. Устава, али и у другим одредбама Устава садржаним у чл. 44, 55, 101, 118, 148, 155, 161, 169, 186, 187. и 193.).

Ступањем на снагу Закона о Уставном суду («Службени гласник РС», број 109/07), 6. децембра 2007. године, донетог на основу новог Устава, избором, односно именовањем десет судија Уставног суда, у складу са овим Уставом, и конституисањем Уставног суда на основу члана 9. став 3. Уставног закона за спровођење Устава Републике Србије («Службени гласник РС», број 98/06), као и избором председника Уставног суда и ступањем на снагу новодонетог Пословника о раду Уставног суда («Службени гласник РС», бр. 24/08 и 27/08), 15. марта 2008. године, којим су ближе уређени, у складу са Уставом и законом, организација, начин рада, поступак пред Уставним судом и друга питања од значаја за рад Суда, створени су услови да Уставни суд започне са одлучивањем из својих уставносудских надлежности, а посебно по уставној жалби као новом правном средству за заштиту Уставом гарантованих људских права и слобода у Републици Србији.

Пред вама је публикација Уставног суда под називом «Билтен» број 1 за 2008. годину, која садржи већи део донетих аката Уставног суда из његове надлежности (одлука, решења и закључака) у првом делу 2008. године – након ступања на снагу новог Пословника па до краја јула 2008. године, са датим сентенцама-правним ставовима Суда израженим кроз сваки од тих аката. У «Билтен»-у су публиковани и генерални ставови Уставног суда о питањима из надлежности Уставног суда који су заузети у наведеном периоду, други акти Суда у вези поступка по уставној жалби и текст Пословника о раду Уставног суда, као општег акта донетог од стране самог Уставног суда у истом периоду, којим су ближе уређена, поред осталог, правила поступака из надлежности овог Суда. На крају «Билтен»-а дат је предметни регистар, који садржи преглед свих садржајем обухваћених одлука Уставног суда, по азбучном регистру, а према правним областима, врстама оспорених аката и спорним материјалноправним или процесним питањима.

**I ОДЛУКЕ, РЕШЕЊА И ЗАКЉУЧЦИ ДОНЕТИ У
ПЕРИОДУ АПРИЛ – ЈУЛ 2008. ГОДИНЕ**

***ПОСТУПАК ЗА ОЦЕНУ УСТАВНОСТИ И
ЗАКОНИТОСТИ ОПШТИХ АКТА,
КАО И ЗА ОЦЕНУ САГЛАСНОСТИ ОПШТИХ АКТА
С ОПШТЕПРИХВАЋЕНИМ ПРАВИЛИМА
МЕЂУНАРОДНОГ ПРАВА И ПОТВРЂЕНИМ
МЕЂУНАРОДНИМ УГОВОРИМА***

1. ЗАКОНИ И ДРУГИ ОПШТИ АКТИ
НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

- Одлуке

**Пословник Народне скупштине Републике Србије
("Службени гласник РС", број 85/2005)**

- члан 188.

Уставни суд оцену уставности врши у односу на Устав који је на снази, а како након ступања на снагу новог Устава Републике Србије од 8. новембра 2006. године, у уставноправном поретку Републике Србије постоји само институт разрешења председника Републике, који је уређен и Уставом и законом, а не и институт опозива председника Републике, то уређивање питања поступка опозива председника Републике на начин утврђен одредбама члана 188. Пословника Народне скупштине, није у сагласности са одредбама члана 118. Устава.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да члан 188. Пословника Народне скупштине Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 56/05 и 81/06), није у сагласности са Уставом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности одредбе члана 183. став 3. Пословника Народне скупштине Републике Србије ("Службени гласник РС", број 32/02). Предлагач сматра да је оспорена одредба Пословника у супротности са одредбом члана 88. став 2. Устава од 1990. године, јер се њоме "блокира расправа о предлогу за покретање опозива председника Републике". По мишљењу предлагача, Народна скупштина не може и не сме да одлучује о томе да ли ће предлог једне трећине народних посланика за опозив председника Републике уврстити у дневни ред своје седнице, јер само постојање предлога значи да је такав предлог "по аутоматизму који следи из Устава, уврштен у дневни ред и о томе се не гласа".

На седници Уставног суда одржаној 6. априла 2006. године закључено је да се предлог за оцену уставности оспорене одредбе Пословника достави Народној скупштини на одговор. Одговор није достављен у остављеном року, а ни по његовом истеку. Стога је, сагласно одредби члана 34. став 3. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), поступак настављен. Законом је прописано и да ће се поступци пред Уставним судом, започети пре дана ступања на снагу овог закона окончати по одредбама овог закона (члан 112.).

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је Пословник Народне скупштине Републике Србије мењан и допуњаван након подношења предлога. Одредбе члана 183. Пословника ("Службени гласник РС", број 32/02), којима је уређено питање опозива председника Републике, садржане су у идентичном тексту у члану 188. важећег текста Пословника Народне скупштине Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 56/05 и 81/06). Стога је, као оспорена, разматрана одредба члана 188. став 3. Пословника којом је прописано: "Ако Народна скупштина прихвати да се на дневни ред стави питање покретања поступка за опозив председника Републике, Одбор за уставна питања разматра разлоге за покретање тог поступка наведене у образложењу предлога и о томе подноси извештај Народној скупштини". Осталим одредбама члана 188. Пословника предвиђено је: да најмање трећина народних посланика може председнику Народне скупштине поднети предлог да се на дневни ред седнице Народне скупштине стави питање покретања поступка за опозив председника Републике, уз писано образложење због чега сматрају да је председник Републике прекршио Устав (став 1.); да председник Народне скупштине овај предлог доставља народним посланицима (став 2.); да се после подношења извештаја Одбора, отвара претрес на седници Народне скупштине и доноси одлука о предлогу за покретање поступка за опозив председника Републике (став 4.); да председник Народне скупштине заказује Дан за гласање о предлогу за опозив председника Републике одмах након завршетка претреса по овој тачки (став 5.).

Одредбом члана 88. став 2. Устава од 1990. године, у односу на који је тражена оцена оспорене одредбе Пословника, било је утврђено да када Народна скупштина оцени да је председник Републике повредио Устав, покреће поступак за његов опозив, ако се о томе изјасни две трећине од укупног броја народних посланика. Закон о избору председника Републике ("Службени гласник РС", бр. 1/90, 79/92, 73/02, 72/03, 93/03 и 18/04), који је важио у време подношења предлога, ближе је уређивао питање опозива председника Републике. Наведени акти престали су да важе доношењем Устава од 2006. године, Закона о избору председника Републике ("Службени гласник РС", број 111/07) и Закона о председнику Републике ("Службени гласник РС", број 111/07), којима је, поред осталог, уређено питање разрешења председника Републике.

Уставом Републике Србије од 2006. године утврђено је: да мандат председника Републике престаје истеком времена на које је изабран, оставком или разрешењем (члан 116. став 4.); да се председник Републике разрешава због повреде Устава, одлуком Народне скупштине, гласовима најмање две трећине народних посланика, а да поступак за разрешење може да покрене Народна скупштина, на предлог најмање једне трећине народних посланика, као и да је Уставни суд дужан да по покренутом поступку за разрешење, најкасније у року од 45 дана, одлучи о постојању повреде Устава (члан 118.).

Одредбама члана 15. Закона о председнику Републике ближе је уређено питање разрешења председника Републике, тако што је прописано: да разрешење председника Републике може Народној скупштини да предложи најмање једна трећина народних посланика ако сматра да је он повредио Устав, а поступак за разрешење покреће се већином гласова свих народних посланика (став 1.); да је Уставни суд дужан да у року од 45 дана од дана кад је покренут поступак за разрешење одлучи о томе да ли је председник Републике повредио Устав (став 2.); да се, када Уставни суд одлучи да је председник Републике

повредио Устав, председник Републике разрешава ако за његово разрешење гласају две трећине народних посланика (став 3.); да се, ако Уставни суд одлучи да председник Републике није повредио Устав, поступак за разрешење обуставља кад одлука Уставног суда буде објављена у "Службеном гласнику Републике Србије" (став 4.).

Иако је предлогом затражена оцена уставности оспорене одредбе Пословника у односу на Устав од 1990. године, који је важио у време подношења предлога, Уставни суд оцену уставности, сагласно члану 167. Устава, врши у односу на Устав који је на снази. У уставноправном поретку Републике Србије, након ступања на снагу новог Устава 8. новембра 2006. године, не постоји институт опозива председника Републике, већ постоји институт разрешења председника Републике, који је уређен Уставом и законом. Стога је Уставни суд утврдио, да уређивање тог питања на начин утврђен чланом 188. Пословника Народне скупштине, није у сагласности са одредбама члана 118. Устава.

Полазећи од изложеног, Уставни суд је на основу одредбе члана 45. тачка 1) Закона о Уставном суду, одлучио као у изреци.

Одлука Уставног суда број
IУ-456/2004 од 3. јула 2008. године

("Службени гласник РС", број 74/2008)

- Решења

Закон о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 135/2004 и 90/2007) - члан 28. тачка 2)

Законодавац је овлашћен да пропише начине престанка држављанства Републике Србије и услове које по сваком од тих начина подносилац захтева за престанак држављанства мора да испуни, јер је одредбама чл. 18, 20. и 38. Устава утврђено да се законом може прописати начин остваривања Уставом зајемчених права, као и да стицање и престанак држављанства Републике Србије уређује закон. Прописивањем непостојања сметњи у погледу војне обавезе, као услова за отпуст из држављанства, не доводи се у питање право држављанина Републике Србије да промени држављанство Републике Србије, већ се уређује питање престанка држављанства Републике Србије, као претпоставке за његову промену.

Уставни суд, сагласно одредбама члана 167. Устава, није надлежан да оцењује начин на који се законске одредбе примењују у пракси, јер законитост коначних појединачних аката којима се

одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу подлеже преиспитивању пред (редовним) судом.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за утврђивање неуставности одредбе члана 28. тачка 2) Закона о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 135/04 и 90/07).

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности одредбе члана 28. тачка 2) Закона о држављанству Републике Србије, којом је прописано да држављанину Републике Србије држављанство престаје отпустом, ако поднесе захтев за отпуст и ако нема сметњи у погледу војне обавезе. Иницијатор сматра да је оспорена одредба Закона у супротности са одредбом члана 38. став 2. Устава, којом је утврђено да држављанин Србије не може бити лишен права да промени држављанство. У иницијативи се наводи и то да у пракси "чак и лица рођена у иностранству, која су пунолетна и непрекидно живе у иностранству, не могу добити отпуст из држављанства, уколико нису служила војну обавезу или имају неку другу сметњу у погледу војне обавезе".

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је Законом о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 135/04 и 90/07) прописано: да држављанство Републике Србије престаје отпустом, одрицањем и по међународним уговорима (члан 27.); да, према оспореној одредби члана 28. тачка 2) Закона, држављанину Републике Србије држављанство Републике Србије престаје отпустом ако поднесе захтев за отпуст и ако испуњава услов да нема сметњи у погледу војне обавезе. Остали, Законом прописани услови за престанак држављанства отпустом су: да је подносилац захтева навршио 18 година, да је измирио порезе и друге законске обавезе у Републици Србији, да је регулисао имовинскоправне обавезе из брачног односа и односа родитеља и деце према лицима која живе у Републици Србији, да се против њега у Републици Србији не води кривични поступак за кривична дела за која се гони по службеној дужности, а ако је у Републици Србији осуђен на казну затвора – да је ту казну издржао, као и да има страном држављанство или доказ да ће бити примљен у страном држављанство (члан 28. тач. 1) и 3) и тач. 4) до 6)).

Уставом Републике Србије утврђено је: да се људска и мањинска права зајемчена Уставом непосредно примењују и да се законом може прописати начин остваривања ових права само ако је то Уставом изричито предвиђено или ако је то неопходно за остварење појединог права због његове природе, при чему закон ни у ком случају не сме да утиче на суштину зајемченог права (члан 18. ст. 1. и 2.); да људска и мањинска права зајемчена Уставом могу законом бити ограничена ако ограничење допушта Устав, у сврхе ради којих га Устав допушта, у обиму неопходном да се уставна сврха ограничења задовољи у демократском друштву и без задирања у суштину зајемченог права (члан 20. став 1.); да стицање и престанак држављанства Републике Србије уређује закон и да држављанин Републике Србије не може бити протеран, ни лишен

држављанства или права да га промени, као и да дете рођено у Републици Србији има право на држављанство Републике Србије, ако нису испуњени услови да стекне држављанство друге државе (члан 38.); да Република Србија уређује и обезбеђује одбрану и безбедност Републике Србије и њених грађана (члан 97. тачка 4.).

Одредбама Закона о Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ", бр. 43/94, 28/96, 44/99, 74/99, 3/02 и 37/02 и "Службени лист СЦГ", бр. 7/05 и 44/05), које су на снази, сагласно члану 197. Закона о Војсци Србије ("Службени гласник РС", број 116/07), прописано је: да се војна обавеза састоји из регрутне обавезе, обавезе служења војног рока и обавеза лица у резервном саставу, као и да регрутној обавези подлежу сви југословенски држављани под условима прописаним законом, а обавези служења војног рока и обавезама лица у резервном саставу - југословенски држављани способни за војну службу (члан 282.); да је војни обвезник лице за време регрутне обавезе, лице за време служења војног рока и лице у резервном саставу (члан 284.); да војном обвезнику престаје војна обавеза: кад наврши године живота из члана 316. овог закона и ако му престане југословенско држављанство (члан 285.); да је регрутна обавеза - обавеза војног обвезника да извршава прописане обавезе и наређења надлежних војнотериторијалних органа у вези са увођењем у војну евиденцију, лекарским и другим прегледима и испитивањима, регрутовањем и ступањем на служење војног рока (члан 288. став 1.).

У оцени уставности оспорене одредбе члана 28. тачка 2) Закона, којом је као услов за отпуст из држављанства Републике Србије утврђено непостојање сметњи у погледу војне обавезе, поставило се питање основаности навода иницијатора да се том одредбом Закона врши противуставно ограничавање, односно лишавање права држављана Републике Србије на промену држављанства. Имајући у виду да је одредбама чл. 18, 20. и 38. Устава утврђено да се законом може прописати начин остваривања Уставом зајемчених права, као и да стицање и престанак држављанства Републике Србије уређује закон, Уставни суд је оценио да је законодавац овлашћен да пропише начине престанка држављанства Републике Србије и услове које по сваком од тих начина подносилац захтева за престанак држављанства мора да испуни. Прописивањем непостојања сметњи у погледу војне обавезе, као услова за отпуст из држављанства, по оцени Суда, не доводи се у питање право држављанина Републике Србије да промени држављанство Републике Србије, већ се уређује питање престанка држављанства Републике Србије, као претпоставке за његову промену. Уставно јемство права на промену држављанства остварује се у оквиру уставног налога законодавцу да уреди питања стицања и престанка држављанства. У оцени сагласности оспорене одредбе Закона са уставном забраном задирања законских ограничења у суштину зајемченог права, Уставни суд је имао у виду и Уставом утврђену надлежност Републике Србије да уређује и обезбеђује одбрану и безбедност Републике Србије и њених грађана (члан 97. тачка 4.). Стога је законодавац овлашћен да пропише да је војна обавеза право и дужност грађана и да војну обавезу грађани извршавају под условима и на начин који су прописани законом. Имајући у виду одредбе Закона о Војсци којима је уређена садржина војне обавезе (чл. 282. до 288.), Уставни суд је оценио да не постоје законске сметње да војни обвезник добије отпуст из држављанства Републике Србије, уколико претходно испуни оне обавезе које су до момента одлучивања о отпусту из држављанства настале у оквиру регрутне обавезе, обавезе служења

војног рока, односно обавезе лица у резервном саставу. Уставни суд, стога, сматра да се оспореном одредбом Закона не задире у суштину зајемченог права држављанина Србије на промену држављанства.

Уставни суд, сагласно одредбама члана 167. Устава Републике, није надлежан да оцењује начин на који се наведене законске одредбе примењују у пракси, а на шта се иницијативом указује. Суд, при томе, има у виду да је Уставом утврђено да појединачни акти и радње државних органа морају бити засновани на закону, а да законитост коначних појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу подлеже преиспитивању пред судом у управном спору, ако у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (члан 198.).

Имајући у виду изнето, Уставни суд је, на основу члана 46. тачка 5) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), одлучио као у изреци.

Решење Уставног суда
број IY-70/2007 од 3. јула 2008. године

Закон о избору народних посланика
("Службени гласник РС", бр. 35/2000, 69/2002, 57/2003 и 72/2003)
- члан 68. став 4.

Прописујући оспореном одредбом Закона да ће сваком бирачу који је приступио гласању и примио гласачки материјал специјалним спрејом бити обележен кажипрст десне руке, као знак да је већ гласао, законодавац је, полазећи од свог уставног овлашћења да уређује начин спровођења гласања на изборима за народне посланике, утврдио посебну меру којом се спречава злоупотреба активног бирачког права грађана и остварује уставни налог о личном гласању грађана Србије. Оспореном одредбом Закона не повређују се уставне одредбе о владавини права и заштити људског достојанства, с обзиром на то да се, сагласно Уставу, владавина права остварује и слободним и непосредним изборима, као и да се на начелу владавине права заснива праведно, отворено и демократско друштво у коме грађани Републике Србије остварују Уставом зајемчена права.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за утврђивање неуставности одредбе члана 68. став 4. Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/2000, 69/2002, 57/2003, 72/2003, 18/2004, 85/2005 и 101/2005).

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности одредбе члана 68. став 4. Закона о избору народних посланика, којом је предвиђено да се приликом гласања за избор народних посланика специјалним спрејом врши обележавање кажипрста десне руке гласача. Иницијатор сматра да је оспорена одредба Закона у супротности са уставним одредбама о владавини права, са уставним јемством неотуђивих људских и мањинских права, са правом на очување и заштиту људског достојанства грађана Србије, као и са правом окривљеног да буде обавештен о природи и разлозима дела за које се терети и претпоставком невиности у кривичном поступку.

Оспорена одредба члана 68. став 4. Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/2000, 69/2002, 57/2003, 72/2003, 18/2004, 85/2005 и 101/2005) гласи: "Сваком бирачу који је приступио гласању и примио гласачки материјал, специјалним спрејом ће бити обележен кажипрст десне руке, као знак да је већ гласао. Трајање ознаке на кажипрсту је минимум 24 часа."

Уставом Републике Србије утврђено је: да је владавина права основна претпоставка Устава и почива на неотуђивим људским правима, као и да се остварује слободним и непосредним изборима, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону (члан 3.); да јемства неотуђивих људских и мањинских права у Уставу служе очувању људског достојанства и остварењу пуне слободе и једнакости сваког појединца у праведном, отвореном и демократском друштву, заснованом на начелу владавине права (члан 19.); да је људско достојанство неприкосновено и сви су дужни да га поштују и штите, као и да свако има право на слободан развој личности, ако тиме не крши права других зајемчена Уставом (члан 23.); да сваки пунолетан, пословно способан држављанин Републике Србије има право да бира и да буде биран и да је изборно право опште и једнако, избори су слободни и непосредни, а гласање је тајно и лично, те да изборно право ужива правну заштиту у складу са законом (члан 52.); да се избор, престанак мандата и положај народних посланика уређује законом (члан 102. став 4.).

Одредбама Устава којима је утврђено да су избори слободни и непосредни, а гласање је тајно и лично, као и да се избор народних посланика уређује законом, законодавац је, по схватању Уставног суда, овлашћен да уреди начин спровођења гласања на изборима за народне посланике. Прописујући оспореном одредбом Закона да ће сваком бирачу који је приступио гласању и примио гласачки материјал, специјалним спрејом бити обележен кажипрст десне руке, као знак да је већ гласао, законодавац је, по оцени Уставног суда, утврдио посебну меру којом се спречава злоупотреба активног бирачког права грађана и остварује уставни налог о личном гласању грађана Србије. Уставни суд оцењује да се оспореном одредбом Закона не повређују уставне одредбе о владавини права и заштити људског достојанства, с обзиром на то да се, сагласно Уставу, владавина права остварује и слободним и непосредним изборима, као и да се на начелу владавине права заснива праведно, отворено и демократско друштво у коме грађани Републике Србије остварују Уставом зајемчена права.

У вези са наводима иницијатора да се оспореном одредбом Закона повређују уставне одредбе о посебним правима и претпоставци невиности

окривљеног у кривичном поступку, Уставни суд сматра да те одредбе нису у међусобној садржинској вези, што наводе иницијатора чини неоснованим.

Имајући у виду изнето, Уставни суд је, на основу члана 46. тачка 5) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), решио као у изреци.

Решење Уставног суда
број IУ-2/2007 од 17. априла 2008. године

Закон о локалној самоуправи
("Службени гласник РС", број 129/2007)
- члан 75. став 1. тачка 1)

Уређивање питања обезбеђивања извора средстава за рад месне заједнице на начин утврђен оспореном одредбом Закона, не излази из оквира овлашћења утврђених Уставом, јер је законодавац, сагласно одредби члана 91. став 1. Устава, овлашћен да законом уреди изворне приходе јединице локалне самоуправе, а како је месна заједница, као облик месне самоуправе, институт изведен из института локалне самоуправе, овлашћен је, посредно, да уреди и начин обезбеђивања средстава за рад месне заједнице. Измена начина уређивања изворних прихода месне заједнице у новом Закону у односу на ранији закон, не значи смањивање достигнутог нивоа људских права, пошто питање обезбеђивања средстава за рад месне заједнице није питање које се непосредно тиче људских права, нити се уређивањем тог питања у оспореној одредби Закона ускраћују или ограничавају људска и мањинска права и слободе, укључујући и право грађана на локалну самоуправу. Утврђивање извора средстава за рад месне заједнице, на основу и у оквиру уставних овлашћења, ствар је законодавне политике, коју Уставни суд није надлежан да оцењује.

Применом оспорене одредбе Закона на већ уведене самодоприносе, не повређује се принцип забране повратног дејства закона, јер се овај закон примењује од дана његовог ступања на снагу и убудуће.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за утврђивање неуставности одредбе члана 75. став 1. тачка 1) Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/2007).

Образложење

Уставном суду је поднета иницијатива за покретање поступка за утврђивање неуставности одредбе члана 75. став 1. тачка 1) Закона о локалној самоуправи наведеног у изреци. У иницијативи се наводи да се оспореном одредбом Закона онемогућава право грађана да финансирају своју интересну организацију - месну самоуправу средствима која се обезбеђују самодоприносом или давањем поклона, јер је Законом предвиђено да само самодопринос уведен од стране локалне самоуправе представља извор средстава за рад месне заједнице. Према мишљењу иницијатора, оспорена одредба је у супротности с одредбом члана 20. Устава Републике Србије, а њеном применом на већ уведене самодоприносе за месне заједнице повређује се принцип забране повратног дејства закона утврђен одредбом члана 197. Устава.

Оспореном одредбом члана 75. Закона о локалној самоуправи прописано је да се средства за рад месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе обезбеђују из средстава утврђених одлуком о буџету општине, односно града, укључујући и самодопринос.

Устав Републике Србије утврђује: да се достигнути ниво људских и мањинских права не може смањивати (члан 20. став 2.); да се средства из којих се финансирају надлежности јединица локалне самоуправе обезбеђују из пореза и других средстава утврђених законом (члан 91. став 1.); да Република Србија уређује и обезбеђује, поред осталог, територијалну организацију Републике Србије и систем локалне самоуправе (члан 97. тачка 3.); да грађани имају право на покрајинску аутономију и локалну самоуправу, које остварују непосредно или преко својих слободно изабраних представника (члан 176. став 1.); да су јединице локалне самоуправе општине, градови и град Београд, као и да се послови јединице локалне самоуправе финансирају из изворних прихода јединице локалне самоуправе, буџета Републике Србије, у складу са законом, и буџета аутономне покрајине, када је аутономна покрајина поверила јединицама локалне самоуправе обављање послова из своје надлежности, у складу са одлуком скупштине аутономне покрајине (члан 188. ст. 1. и 4.).

Из наведених одредаба Устава, по оцени Уставног суда, следи овлашћење Републике Србије да законом уреди територијалну организацију Републике Србије и систем локалне самоуправе, као и друга питања од значаја за свеобухватно уређење ове области, укључујући и систем финансирања надлежности јединица локалне самоуправе. То уставно овлашћење Република Србија је остварила доношењем Закона о локалној самоуправи, чији је део одредбе члана 75. оспорен, и Закона о финансирању локалне самоуправе самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06), којим је уређено обезбеђивање средстава јединица локалне самоуправе за обављање изворних и поверених послова.

Имајући у виду начин на који је уређено питање финансирања јединице локалне самоуправе наведеним законима, Суд је оценио да оспорена одредба члана 75. Закона о локалној самоуправи произлази из одредбе члана 6. Закона о финансирању локалне самоуправе, којом је утврђено да јединици локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији, укључујући и приходе остварене по основу самодоприноса, као и одредбе члана 31. истог закона, којом је утврђено да су новчана средства која се прикупљају на основу одлуке о самодоприносу приход буџета јединице локалне самоуправе и строго су наменског карактера. Оспорена одредба Закона утврђује изворе

обезбеђивања средстава за рад месне заједнице, при чему се истом не онемогућава, нити ограничава наменско коришћење средстава самодоприноса у сврхе због којих је самодопринос уведен. Оспореном одредбом није прописано да се средства за рад месне заједнице обезбеђују давањем поклона, како се наводи у иницијативи, али је то предвиђено одредбом тачке 2. става 1. члана 75. Закона о локалној самоуправи.

С обзиром на наведено, Уставни суд је оценио да законодавац, уређујући питање обезбеђивања извора средстава за рад месне заједнице на начин утврђен оспореном одредбом Закона, није изашао из оквира овлашћења утврђених Уставом. Наиме, законодавац је овлашћен да законом уреди изворне приходе јединице локалне самоуправе, сагласно одредби члана 91. став 1. Устава, а како је месна заједница, као облик месне самоуправе, институт изведен из института локалне самоуправе, овлашћен је, посредно, да уреди и начин обезбеђивања средстава за рад месне заједнице.

Оспореном одредбом Закона, по оцени Уставног суда, не повређује се одредба члана 20. став 2. Устава, у односу на коју се тражи оцена уставности. Неспорно је да је Законом о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04) било утврђено, за разлику од оспорене одредбе Закона, да новчана средства прикупљена на основу одлуке о самодоприносу који се уводи за подручје месне заједнице, представљају средства за рад месне заједнице (члан 73. став 1. тачка 2)), која се уплаћују на рачун месне заједнице (члан 97. став 2.). Међутим, друкчије уређивање изворних прихода месне заједнице, при чему се средства за рад месне заједнице и даље обезбеђују и из средстава самодоприноса, не значи смањивање достигнутог нивоа људских права, како то тврде иницијатори не наводећи при томе о којим се правима ради. Наиме, питање начина обезбеђивања средстава за рад месне заједнице није питање које се непосредно тиче људских (грађанских) права нити се уређивањем тог питања, на начин како то чини законодавац оспореном одредбом Закона, ускраћују или ограничавају људска и мањинска права и слободе, укључујући и право грађана на локалну самоуправу.

Уставни суд сматра да утврђивање извора средстава за рад месне заједнице, на основу и у оквиру наведених уставних овлашћења, јесте ствар законодавне политике коју Уставни суд, сагласно одредби члана 167. Устава, није надлежан да оцењује. У односу на тврдњу иницијатора да се применом оспорене одредбе Закона на већ уведене самодоприносе повређује принцип забране повратног дејства закона, Уставни суд је оценио да је иста неоснована, јер се у складу са одредбама чл. 99. и 103. оспореног Закона о локалној самоуправи овај закон примењује од дана његовог ступања на снагу.

Из свега наведеног следи да је оспорена одредба члана 75. став 1. тачка 1) Закона у сагласности с Уставом, па Уставни суд није прихватио поднету иницијативу, сагласно одредби члана 53. став 3. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007).

На основу изложеног и члана 46. тачка 5) Закона о Уставном суду, Суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда

број IУ-48/2008 од 17. јула 2008. године

Закон о приватизацији
("Службени гласник РС", бр. 38/2001, 18/2003, 45/2005 и 123/2007)
- чл. 1, 3, 14, 15, 45, 46, 55, 60. и 61.

Уређивање питања услова, поступка, предмета, субјеката и рокова приватизације у одредбама чл. 1, 3, 4. и 14. Закона о приватизацији у складу је са уставним овлашћењем законодавца да прописује услове, начин и рокове за претварање друштвеног капитала у приватни.

Одредба члана 15. Закона којом се уређује питање приватизације национализоване имовине заснована је на уставним одредбама из којих произлази да повраћај имовине одузете по ранијим прописима није Уставом гарантовано право, као и да Република Србија уређује и обезбеђује својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине, па је, с обзиром на начин на који је та имовина постала предмет друштвене, односно државне својине, законодавни орган овлашћен да пропише и посебан режим њеног претварања у приватну својину, укључујући питање средстава која се исплаћују бившим власницима национализоване имовине.

Одредбе Закона којима су уређена питања преноса акција запосленима у поступку продаје јавном аукцијом (чл. 45. и 46.), начина организовања субјекта приватизације (члан 55.), намене средстава остварених у поступку приватизације и износа у којима се та средства распоређују појединим корисницима (чл. 60. и 61.), у складу су са уставним овлашћењем законодавца да утврђује услове и начин претварања друштвене у приватну својину. О целисходности наведених законских решења Уставни суд није надлежан да одлучује.

Уставни суд донео је:

Р Е Ш Е Њ Е

1. Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за утврђивање неуставности одредаба чл. 1, 3, 4, 14, 15, 45, 46, 55, 60. и 61. Закона о приватизацији ("Службени гласник РС", број 38/01,18/03,45/05 и 123/07).

2. Одбацује се "Предлог иницијативе за оцену уставности и законитости Закона о приватизацији у СР Србији".

О б р а з л о ж е њ е

Суд Србије и Црне Горе уступио је Уставном суду Републике Србије иницијативу поднету Савезном уставном суду за оцену уставности одредаба чл. 1, 3, 4, 14, 15, 45, 46, 55, 60. и 61. Закона о приватизацији. У иницијативи се наводи да "друштвена својина не представља својинско право и да ни запослени, ни држава, нису носиоци права својине на средствима друштвене својине". По мишљењу иницијатора, оспорене одредбе Закона којима се уређују питања

услова и поступка промене власништва друштвеног, односно државног капитала, предмета приватизације, субјеката за спровођење приватизације, рока за спровођење приватизације, поступка враћања одузете имовине, стицања акција без накнаде, закључења уговора о промени облика организовања субјекта приватизације и начина коришћења средстава остварених продајом капитала у поступку приватизације, у супротности су са Уставом Савезне Републике Југославије (члан 69.) и Уставом Републике Србије, којим је утврђено да се јемчи друштвена, државна, приватна и задружна својина и други облици својине (члан 56.).

Поред наведене иницијативе, уступљени предмет садржи и представку насловљену као "Предлог иницијативе за оцену уставности и законитости Закона о приватизацији у СР Србији", у којој се, између осталог, наводи да се "Законом о приватизацији приступа приватизацији, односно продаји друштвене имовине без адекватних критеријума и мерила, те се једноставно спроводи приватизација у облику распродаје друштвених предузећа у бесцење, чиме је угрожено уставно право заштите друштвене својине". Предложено је да се "по хитном поступку суспендује Закон о приватизацији и наложи доношење других системских закона, неопходних за спровођење приватизације".

У поступку пред Уставним судом утврђено је:

Оспорене одредбе Закона о приватизацији ("Службени гласник РС", бр. 38/01,18/03,45/05 и 123/07) прописивале су, односно прописују: да се овим законом уређују услови и поступак промене власништва друштвеног, односно државног капитала (члан 1.); да је предмет приватизације друштвени, односно државни капитал у предузећима и другим правним лицима (у даљем тексту: субјекти приватизације), ако посебним прописима није другачије одређено, као и да је предмет приватизације и државни капитал који је исказан у акцијама или уделитема, ако услови и поступак продаје тог капитала нису другачије уређени посебним прописом (члан 3.); да су субјекти надлежни за спровођење приватизације: 1) Агенција за приватизацију; 2) Акцијски фонд; 3) Централни регистар за хартије од вредности, као и да се у поступку приватизације води Приватизациони регистар (члан 4.); да су субјекти приватизације са друштвеним капиталом дужни да спроведу поступаак приватизације најкасније у року од четири године од дана ступања на снагу овог закона, те да ће приватизацију субјеката који се у наведеном року не приватизују спровести Агенција, у складу са законом (члан 14.); да ће, кад поступак приватизације обухвата имовину одузету од физичких и правних лица применом прописа о одузимању имовине на територији Републике Србије, а која је одређена посебним прописом којим се уређују питања везана за враћање имовине (национализована имовина), вредност те имовине бити надокнађена бившим власницима искључиво из новчаних средстава која за те намене обезбеђује Република Србија (члан 15.); да капитал за стицање акција без накнаде у поступку продаје капитала јавном аукцијом не може бити већи од 30% капитала који се приватизује (члан 45.); да запослени имају право на стицање акција без накнаде у поступку продаје капитала јавном аукцијом (члан 46.); да после извршене продаје капитала, преноса акција запосленима без накнаде и евидентирања акција у Приватизационом регистру, акционари закључују уговор о промени облика организовања субјекта приватизације у друштво капитала (члан 55.); да се средства остварена продајом капитала у поступку приватизације користе за финансирање: републичког фонда надлежног за пензијско и инвалидско осигурање запослених; подстицања развоја; исплаћивања накнаде лицима чија

је имовина национализована; враћања дугова чији је обвезник или гарант Република Србија; трошкова продаје у поступку приватизације; посебног програма развоја привреде и заштите животне средине који доноси орган територијалне аутономије, односно локалне самоуправе; других намена (члан 60.); да се средства остварена у поступку приватизације распоређују Републичком фонду надлежном за пензијско и инвалидско осигурање, лицима чија је имовина национализована, за финансирање развоја инфраструктуре територијалне аутономије, као и за спровођење споразума који се односи на питање сукцесије са бившим републикама СФРЈ (члан 61.).

Како је иницијативом затражена оцена уставности оспорених одредаба Закона о приватизацији у односу на Устав Савезне Републике Југославије из 1992. године и Устав Републике Србије из 1990. године који су престали да важе, то је оцена уставности оспорених одредаба Закона вршена у односу на Устав Републике Србије из 2006. године, којим је утврђено: да се јемчи мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона и да право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне (члан 58. ст. 1. и 2.); да се јемче приватна, задружна и јавна својина и да сви облици својине имају једнаку правну заштиту, а да се постојећа друштвена својина претвара у приватну својину под условима, на начин и у роковима предвиђеним законом, као и да се средства из јавне својине отуђују на начин и под условима утврђеним законом (члан 86.); да Република Србија уређује и обезбеђује: јединствено тржиште, правни положај привредних субјеката, систем обављања појединих привредних и других делатности, као и својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине (члан 97. тач. 6. и 7.).

Из уставних одредаба којима је утврђено да се у Републици Србији јемче приватна, задружна и јавна својина, као и да се постојећа друштвена својина претвара у приватну својину под условима, на начин и у роковима предвиђеним законом, по схватању Уставног суда, произлази да друштвена својина у уставноправном поретку Републике Србије не представља Уставом зајемчени, већ прелазни својински облик. Уставни суд, стога, сматра да нису основани наводи иницијатора да су оспорене одредбе Закона, којима се уређују питања услова, поступка, предмета, субјеката и рокова приватизације (чл. 1, 3, 4. и 14.), у супротности са уставним одредбама о јемству друштвене својине као посебног својинског облика. По оцени Уставног суда, уређивање наведених питања је у складу са уставним овлашћењем законодавца да прописује услове, начин и рокове за претварање друштвеног капитала у приватни.

Оцењујући уставност оспорене одредбе члана 15. Закона којом се уређује питање приватизације национализоване имовине, Уставни суд је оценио да је, с обзиром на начин на који је та имовина постала предмет друштвене, односно државне својине, законодавни орган овлашћен да пропише и посебан режим њеног претварања у приватну својину, укључујући и питање средстава која се исплаћују бившим власницима национализоване имовине. Овакав став Суда заснован је на уставним одредбама из којих произлази да повраћај имовине одузете по ранијим прописима није Уставом гарантовано право, као и да Република Србија уређује и обезбеђује својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине. Оспорене одредбе Закона којима су уређена питања преноса акција запосленима у поступку продаје јавном аукцијом (чл. 45. и 46.), начина организовања субјекта приватизације (члан 55.), као и намене средстава остварених у поступку приватизације и износа у којима се она

распоређују појединим корисницима (чл. 60. и 61.), по оцени Уставног суда, у складу су са уставним овлашћењем законодавца да утврђује услове и начин претварања друштвене у приватну својину. О целисходности наведених законских решења Уставни суд, сагласно одредбама Устава којима је утврђена надлежност овог Суда, није надлежан да одлучује.

Због свега изложеног, Уставни суд сматра да оспорене одредбе Закона о приватизацији нису несагласне са Уставом, па стога иницијатива за оцену уставности није прихваћена.

Разматрајући представку насловљену као "Предлог иницијативе за оцену уставности и законитости Закона о приватизацији у СР Србији", Уставни суд је утврдио да представка не садржи Законом о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописане елементе неопходне за вођење поступка, те како на захтев Суда подносилац исту није уредио, Уставни суд је, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 3) Закона о Уставном суду, представку одбацио.

Имајући у виду изнето, Уставни суд је, на основу члана 46. тачка 5) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), као и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), решио као у изреци.

Решење Уставног суда
број IУ-82/2005 од 17. априла 2008. године

Закон о приватизацији
("Службени гласник РС", бр. 38/2001...123/2007)
- члан 70. став 1.

Одредбом члана 70. став 1. Закона о приватизацији, на основу уставних овлашћења, прописан је исти начин продаје акција Републичког фонда пензијског и инвалидског осигурања запослених преко Акцијског фонда, као што је то било утврђено раније важећим Законом о својинској трансформацији на основу кога су акције пренете Фонду, при чему није мењана природа акција, односно начин управљања и располагања акцијама, нити је Фонд пензијског и инвалидског осигурања запослених лишен и ограничен у вршењу својинских права на акцијама које су му пренете у поступку приватизације друштвеног и државног капитала. Оспореном одредбом Закона није повређено ни право иницијатора на мирно живање имовине, утврђено Уставом и Европском конвенцијом о људским правима и основним слободама. Уређивање начина продаје акција стечених у поступку приватизације, у надлежности је законодавца, а о целисходности законских решења Уставни суд, сагласно члану 167. Устава, није надлежан да одлучује.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за утврђивање неуставности и несагласности са потврђеним међународним уговорима одредбе члана 70. став 1. Закона о приватизацији ("Службени гласник РС", бр. 38/01, 18/03, 45/05 и 123/07).

Образложење

Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање запослених поднео је Уставном суду иницијативу за оцену сагласности одредбе члана 70. став 1. Закона о приватизацији са Уставом и потврђеним међународним уговорима. Иницијатор наводи да је оспореном одредбом Закона, којом је прописано да Акцијски фонд врши продају акција које су до дана ступања на снагу овог закона пренете републичком фонду надлежном за пензијско и инвалидско осигурање запослених, противуставно лишен и ограничен у вршењу права на управљање и располагање акцијама која му као власнику тих хартија од вредности припадају. По мишљењу иницијатора, оспорена одредба Закона у супротности је са чланом 58. Устава којим се јемчи мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона, као и са чланом 1. Првог протокола уз Европску конвенцију о људским правима и основним слободама којим се гарантује право на имовину. Иницијатор сматра да је решење садржано у оспореној одредби Закона "нерационално", јер "онемогућава Фонд да у најбољем интересу врши продају предметних акција.

Оспореном одредбом члана 70. став 1. Закона о приватизацији ("Службени гласник РС", бр. 38/01, 18/03, 45/05 и 123/07) прописано је да Акцијски фонд врши продају акција које су до дана ступања на снагу овог закона пренете републичком фонду надлежном за пензијско и инвалидско осигурање запослених. Законом је, такође, прописано: да су субјекти надлежни за спровођење приватизације: Агенција за приватизацију, Акцијски фонд и Централни регистар за хартије од вредности (члан 4. став 1); да је Акцијски фонд правно лице на које се преносе акције ради продаје у складу са овим законом и законом којим се уређује акцијски фонд (члан 6.); да се средства остварена продајом акција републичког фонда надлежног за пензијско и инвалидско осигурање запослених преносе у целини том фонду (члан 70. став 2.).

Уставом Републике Србије од 2006. године утврђено је: да се јемчи мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона, да право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне, да се законом може ограничити начин коришћења имовине, као и да је одузимање или ограничење имовине ради наплате пореза и других дажбина или казни, дозвољено само у складу са законом (члан 58. ст. 1. до 3.); да се јемче приватна, задружна и јавна својина, с тим да се постојећа друштвена својина претвара у приватну својину под условима, на начин и у роковима предвиђеним законом, а да се средства из јавне својине отуђују на начин и под условима утврђеним законом (члан 86.).

Одредбом члана 59. став 1. Устава Републике Србије од 1990. године било је утврђено да се својинска права и обавезе на средствима у друштвеној

својини и услови под којима се та средства могу претварати у друге облике својине уређују законом.

Чланом 1. Првог протокола уз Европску конвенцију о људским правима и основним слободама прописано је: да свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине; да нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права; да претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.

Законом о својинској трансформацији ("Службени гласник РС", бр. 32/97, 10/2001), којим је било уређено питање приватизације до ступања на снагу оспореног Закона о приватизацији, било је прописано: да предузеће које располаже друштвеним и државним капиталом који је предмет трансформације процењени капитал исказује у акцијама или уделима (члан 3. став 1.); да пре стицања акција у првом кругу, предузеће преноси 10 одсто акција од укупног износа капитала предузећа који се трансформише Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених (члан 22. став 2.); да преузете акције из члана 22. став 2. закона имају својство приоритетних партиципативних акција без права управљања (члан 26. став 1.); да Акцијски фонд ставља у промет преузете непродате акције предузећа из члана 22. став 2. овог закона пренете Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених (члан 27. став 1.).

Полазећи од наведених прописа, Уставни суд је оценио да је Закон о својинској трансформацији, сагласно овлашћењу законодавца да уреди услове претварања друштвене својине у приватну, прописао износ средстава остварених у процесу приватизације који се преноси појединим државним органима и организацијама које обављају делатност у општем друштвеном интересу, као што је Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање запослених. Сагласно наведеном овлашћењу, законодавац је ближе одредио природу и начин продаје акција које су Фонду пренете. Прописано је да оне имају карактер приоритетних партиципативних акција без права управљања и да их у промет ставља Акцијски фонд. Оспореном одредбом члана 70. став 1. Закона о приватизацији прописан је исти начин продаје акција Републичког фонда пензијског и инвалидског осигурања запослених преко Акцијског фонда, као што је то било утврђено раније важећим Законом о својинској трансформацији, на основу кога су акције пренете Фонду, при чему није мењана сама природа акција, односно начин управљања и располагања акцијама.

С обзиром на изнето, Уставни суд је оценио да нису основани наводи иницијатора према којима је оспореном одредбом Закона, Фонд пензијског и инвалидског осигурања запослених лишен и ограничен у вршењу својинских права на акцијама које су му пренете у поступку приватизације друштвеног и државног капитала. Ово стога што је на основу Закона о својинској трансформацији Фонд стекао онај обим права на предметним акцијама и права из акција које је законодавац, сагласно уставном овлашћењу, определио. Оспореном одредбом Закона та права нису одузета, ограничена или на други начин измењена. По оцени Уставног суда, из наведеног следи да одредбом члана 70. став 1. Закона није повређено право иницијатора на мирно уживање имовине, утврђено Уставом и Европском конвенцијом о људским правима и основним слободама. Уређивање начина продаје акција стечених у поступку

приватизације, у надлежности је законодавца, а о целисходности законских решења Уставни суд, сагласно члану 167. Устава, није надлежан да одлучује.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 5) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), одлучио као у изреци.

Решење Уставног суда
број IY-35/2007 од 3. јула 2008. године

Закон о приватизацији
("Службени гласник РС", бр. 38/01, 18/03, 45/05 и 123/07)
- члан 73.

Законодавац је у складу са својим уставним овлашћењима уредио питања промета акција стечених по раније важећим прописима, тако што је оспореним одредбама члана 73. Закона о приватизацији одредио да је промет акција слободан, али уз обавезу да се одвија на законом организованом тржишту хартија од вредности, те прописао одређене услове и ограничења промета тих акција. Овакво законско уређивање резултат је законодавне политике државе у условима формирања тржишта капитала, а о питањима целисходности таквог решења Уставни суд није надлежан да одлучује.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за утврђивање неуставности одредаба члана 73. Закона о приватизацији ("Службени гласник РС", бр. 38/01, 18/03, 45/05 и 123/07).

2. Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости одредаба члана 2. Правилника о трговању акцијама из поступка приватизације, Београдске берзе а.д. Београд, од 26. јула 2001. године и од 17. и 26. априла 2002. године.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду је, на основу члана 12. став 2. Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист СЦГ", број 1/03), Суд Србије и Црне Горе уступио иницијативу за оцену уставности и законитости одредбе члана 73. Закона из тачке 1. изреке и одредбе члана 2. Правилника из тачке 2. изреке.

Иницијатор сматра да се одредбама члана 73. Закона ограничава слободан промет акцијама и Београдској берзи даје монополски положај, чиме се искључује конкуренција. Оспорене одредбе Закона, према наводима

иницијатора, нису у сагласности ни са чланом 232. Закона о предузећима, чланом 239. Закона о облигационим односима и чланом 26. Закона о хартијама од вредности, јер је незаконито да се провера евиденције података о стању акција у регистру повери емитенту и Агенцији за приватизацију. У иницијативи се наводи да су законом предвиђени рокови за усклађивање о стању акција са подацима из централног регистра истекли, а да ни емитент ни Агенција за приватизацију нису ускладили те податке. Одредбе члана 2. оспореног Правилника нису у сагласности са одредбама чл. 2. и 3. Антимонополског закона, јер се њима прописује да је трговање акцијама из приватизације могуће тек кад се обезбеди потврда од Привременог регистра, након објављивања проспекта емитента и закључивања уговора емитента са агентом. Поред тога, иницијатор је становишта да оспорене одредбе Закона и Правилника нису у сагласности ни са чланом 74. став 3. Устава Савезне Републике Југославије, према коме је противустан сваки акт и радња којима се ствара или подстиче монополски положај и ограничава тржиште, као ни са одредбом члана 69. наведеног Устава којом се јемчи право својине, из разлога што акционари не могу слободно продавати и поклањати своје акције.

У одговору Београдске берзе а.д. Београд наводи се да је оспорени Правилник престао да важи ступањем на снагу новог Правилника о трговању акцијама из поступка приватизације од 20. фебруара 2003. године, као и да је и тај Правилник престао да важи ступањем на снагу Правила пословања Београдске берзе а.д. Београд од 27. јануара 2004. године.

У поступку пред Уставним судом утврђено је:

Одредбама члана 73. Закона о приватизацији ("Службени гласник РС", бр. 38/01, 18/03, 45/05 и 123/07) прописано је: да је промет акција стечених на основу Закона о друштвеном капиталу ("Службени лист СФРЈ", бр. 84/89 и 46/90), Закона о условима и поступку претварања друштвене својине у друге облике својине ("Службени лист СФРЈ", бр. 48/91, 75/91, 48/94 и 51/94) и Закона о својинској трансформацији ("Службени гласник РС", бр. 32/97 и 10/2001) слободан и да се врши преко финансијске берзе (став 1.); да се акције из става 1. овог члана не могу стављати у промет од дана ступања на снагу овог закона ако подаци о стању акција предузећа нису усклађени са подацима из централног регистра, односно Привременог регистра (став 2.); да су предузећа дужна да податке из става 2. овог члана ускладе у року од четири месеца од дана ступања на снагу овог закона (став 3.); да ако предузећа не ускладе податке у року из става 3. овог члана Агенција ће извршити усклађивање података о трошку предузећа (став 4.); да акционари који су стекли акције на основу закона из става 1. овог члана немају право прече куповине (став 5.).

Правилник о трговању акцијама из поступка приватизације, чија је одредба члана 2. оспорена у иницијативи, донео је Управни одбор Београдске берзе а.д. Београд 26. јула 2001. године. Правилник је измењен и допуњен 17. априла 2002. године и 26. априла 2002. године, а престао је да важи ступањем на снагу новог Правилника о трговању акцијама из поступка приватизације, који је донео Управни одбор Београдске берзе а.д. Београд 20. фебруара. 2003. године. Нови Правилник је такође престао да важи ступањем на снагу Правила пословања Београдске берзе а.д. Београд од 27. јануара 2004. године.

Устав Републике Србије од 1990. године престао је да важи 8. новембра 2006. године, ступањем на снагу новог Устава Републике Србије. Зато је оцена уставности извршена у односу на одредбе важећег Устава.

Уставом Републике Србије од 2006. године утврђено је: да се јемчи мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона, да право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне и да се законом може ограничити начин коришћења имовине (члан 58. ст. 1. до 3.); да сви имају једнак положај на тржишту и да су забрањени акти којима се супротно закону ограничава слободна конкуренција, стварањем или злоупотребом монополског или доминантног положаја (члан 84. ст. 1. и 2.); да се постојећа друштвена својина претвара у приватну својину под условима, на начин и у роковима предвиђеним законом (члан 86. став 2.); да Република Србија, поред осталог, уређује и обезбеђује јединствено тржиште, правни положај привредних субјеката, систем обављања појединих привредних и других делатности, својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине (члан 97. тач. 6. и 7.).

Антимонополски закон ("Службени гласник РС", број 29/66), у односу на који се тражи оцена законитости оспорене одредбе Правилника, престао је да важи ступањем на снагу Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 79/05).

Сагласно наведеним уставним одредбама утврђено је да Република Србија уређује и обезбеђује својинске и облигационе односе, јединствено тржиште, правни положај привредних субјеката, као и да се законом уређују услови, начин и рокови под којима се постојећа друштвена својина претвара у приватну. Полазећи од тога, Уставни суд је оценио да је законодавац у складу са својим уставним овлашћењима уредио питања везана за промет акција стечених по раније важећим прописима, тако што је оспореним одредбама члана 73. Закона о приватизацији одредио да је промет акција слободан, али уз обавезу да се одвија на законом организованом тржишту хартија од вредности, те прописао одређене услове и ограничења промета тих акција. Ово законско решење је резултат законодавне политике државе у условима формирања тржишта капитала, а о питању целисходности таквог решења Уставни суд није надлежан да одлучује.

Оспореним одредбама Закона није одређено да се промет акција стечених по раније важећим прописима врши преко Београдске берзе а.д. Београд, нити се тим одредбама ограничава право акционара да поклањају своје акције, како то наводи иницијатор. Зато је Уставни суд оценио да нису основани наводи иницијатора о несагласности одредаба члана 73. Закона са уставним одредбама којима се гарантује право на имовину, утврђује право на једнак положај на тржишту и забрањује ограничавање слободе конкуренције.

Из наведених разлога, Уставни суд је одлучио да не прихвати иницијативу за покретање поступка за утврђивање неуставности оспорених одредаба Закона.

О наводима иницијатора којима се указује на несагласност оспорене одредбе Закона о приватизацији са другим законима, као и на неуставност и незаконитост која је настала услед непримењивања оспорених законских одредаба, Уставни суд није надлежан да одлучује, сагласно члану 167. Устава.

У погледу захтева из иницијативе за оцену уставности и законитости одредаба члана 2. Правилника, Уставни суд је утврдио да је оспорени Правилник престао да важи. Престао је да важи и Устав Савезне Републике Југославије и Антимонополски закон у односу на које се тражи оцена

оспореног Правилника. Из тих разлога, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за одлучивање о уставности оспореног Правилника, па је одлучио да у овом делу иницијативу одбаци.

Сагласно изнетом, а на основу члана 46. тачка 5) и члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), као и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда
број IУ-83/2005 од 17. јула 2008. године

- Обустава поступка

Престанак важења у току поступка пред Уставним судом оспореног Закона о девизном пословању ("Службени лист СРЈ", бр. 23/02 и 34/02) и Устава Републике Србије од 1990. године, у односу на који је тражена оцена његове уставности, представља разлог за обуставу поступка, услед престанка процесних претпоставки за вођење поступка, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007).

Уставни суд, према одредбама члана 167. важећег Устава Републике Србије од 8. новембра 2006. године, не оцењује међусобну сагласност одредаба садржаних у различитим законима.

Обустава поступка за оцену уставности оспореног Закона чини беспредметним захтев за обуставу извршења аката, односно радњи предузетих на основу овог закона.

Уставни суд донео је:

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се поступак за оцену уставности одредбе члана 61. Закона о девизном пословању ("Службени лист СРЈ", бр. 23/2002 и 34/2002).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднето је више предлога и иницијатива за оцену уставности одредбе члана 61. Закона о девизном пословању наведеног у изреци. Према мишљењу предлагача, оспорена одредба Закона којом је прописано да ће се поступци започети до ступања на снагу закона окончати по одредбама овог закона у супротности је са одредбама члана 121. Устава Републике Србије од 1990. године. У предлозима се, такође, износи мишљење да оспорена одредба Закона није у сагласности са одредбом чланом 45. став 2. Закона о привредним преступима ("Службени лист СРЈ", број 64/2001) којим је предвиђено да ће се на

учиниоца привредног преступа применити блажи пропис, као и да је несагласна са општим принципом кривичног права о примени блажег закона који је инкорпориран у Кривичном закону и Закону о прекршајима. Поднетим иницијативама се оспорава уставност одредбе члана 61. Закона о девизном пословању у односу на одредбе члана 13, члана 22. став 1. и члана 70. став 2. Устава од 1990 године. Суду је предложено да обустави извршење појединачних аката или радњи предузетих на основу оспорене одредбе Закона о девизном пословању.

Уставни суд је, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије од 2006. године, надлежан да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

Оспореном одредбом члана 61. Закона о девизном пословању било је прописано: "Поступци започети до ступања на снагу овог закона окончаће се по одредбама закона који је важио у време извршења дела".

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да је оспорени Закон о девизном пословању ("Службени лист СРЈ" бр. 23/02 и 34/02) у целини престао да важи 27. јула 2006. године, даном ступања на снагу Закона о девизном пословању ("Службени гласник РС", број 62/06), на основу одредбе члана 69. овог закона.

Чланом 112. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре дана ступања на снагу овог закона окончати по одредбама овог закона.

Како су у току поступка пред Уставним судом престали да важе оспорени Закон о девизном пословању и Устав Републике Србије од 1990. године у односу на који је тражена оцена његове уставности, Суд је оценио да су се стекли услови за обуставу поступка, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду.

У складу са одредбом члана 167. Устава, Уставни суд не оцењује међусобну сагласност прописа исте правне снаге, па тиме ни међусобну сагласност појединих одредаба садржаних у различитим законима, као што је то случај са траженом оценом оспорене одредбе Закона и одредаба Кривичног закона, Закона о привредним преступима и Закона о прекршајима.

Имајући у виду да је Уставни суд обуставио поступак за оцену уставности оспореног Закона, захтев за обуставу извршења аката односно радњи предузетих на основу оспореног Закона је беспредметан.

На основу изнетог и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-104/2003
од 15. маја 2008. године

Оспорена одредба Закона о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 135/04 и 90/07) престала је да важи и престао је да важи Устав Републике Србије од 1990. године у односу на који је предлогом покренут поступак за оцену уставности, чиме су престале процесне претпоставке за вођење поступка и стекли су се услови за обуставу поступка.

Уставни суд донео је:

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се поступак за оцену уставности одредбе члана 4. Закона о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 135/2004 и 90/2007).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је 27. децембра 2004. године, предлог за оцену уставности члана 4. Закона о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", број 135/2004). Предлагач наводи да је члан 4. Закона о држављанству супротан интересима Републике Србије из члана 135. Устава Републике Србије као и другим одредбама Устава. У предлогу се наводи да је оспореном одредбом Закона регулисана уставна материја коју није могуће регулисати законом. Такође, према мишљењу предлагача, овом одредбом Закона су на територији Републике Србије изједначени грађани Србије и грађани Црне Горе, што је супротно одредбама Устава, а тиме и интересима Србије и њених пореских обвезника.

Предлог овлашћеног предлагача је, на основу одредбе члана 64. став 1. Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука ("Службени гласник РС", бр. 32/91, 67/93 и 101/05), достављен Народној скупштини на одговор 18. априла 2006. године. Народна скупштина није доставила одговор у овој уставно-правној ствари.

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да је чланом 4. Закона о држављанству Републике Србије било прописано да држављанин друге државе чланице Србије и Црне Горе на територији Републике Србије има једнака права и обавезе као и њен држављанин, изузев изборног права. Оспорена одредба члана 4. Закона престала је да важи 9. октобра 2007. године, на основу члана 1. Закона о изменама и допунама Закона о држављанству ("Службени гласник РС", број 90/2007), којим је члан 4. Закона о држављанству брисан. Уставни суд је констатовао да је проглашењем Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године, престао да важи и Устав Републике Србије од 1990. године.

Полазећи од тога да је оспорена одредба Закона престала да важи и да је престао да важи и Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који је предлогом покренут поступак за оцену уставности, Уставни суд је оценио да су у току поступка престале процесне претпоставке за вођење поступка, па је на основу одредбе члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), поступак обустављен.

Из наведених разлога Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, донео решење као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-483/2004
од 17. априла 2008. године

Исти правни став у истоветној процесној ситуацији, Уставни суд је заузео у решењима бр:

- IУ-391/2005 од 8. априла 2008. године (оцена уставности Закона о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената ("Службени лист СРЈ", број 65/02 и "Службени гласник РС", бр. 57/03, 55/04 и 45/05));

- IY-69/2006 од 22. маја 2008. године (оцена уставности члана 20. Закона о оснивању Јавног предузећа за истраживање, производњу, прераду и промет нафте и природног гаса ("Службени гласник РС", број 37/91));
- IY-64/2006 од 15. маја 2008. године (оцена уставности одредаба члана 6. Закона о расподели трансферних средстава из буџета Републике Србије и учешћу општина, градова и града Београда у порезу на зараде у 2006. години ("Службени гласник РС", број 115/2005).

С обзиром на то да је оспорени Закон о извршном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 28/00, 73/00 и 71/01) престао да важи, те да су престали да важе и Устав Савезне Републике Југославије у односу на који је тражена оцена уставности и Устав Републике Србије од 1990. године који је био на снази у време уступања предлога и иницијатива, Уставни суд је оценио да су престале процесне претпоставке за даље вођење поступка и одлучивање по поднетом предлогу и иницијативама, па је сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду, обуставио поступак по предлогу за оцену уставности и законитости оспорених одредаба Закона, а сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона поднете иницијативе одбацио.

Уставни суд донео је:

РЕШЕЊЕ

1. Обуставља се поступак за оцену уставности члана 6. став 1, члана 59. став 1, члана 60. став 2, члана 61. став 2. члана 81. став 2. и чл. 262. и 263. Закона о извршном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 28/00, 73/00 и 71/01).
2. Одбацују се иницијативе за оцену уставности члана 6. став 1, чл. 7. до 9, чл. 14. и 62, члана 87. став 2, члана 214. став 5. и члана 251. Закона из тачке 1.

Образложење

Суд Србије и Црне Горе уступио је Уставном суду на даљу надлежност предлог и више иницијатива за оцену уставности одредаба Закона о извршном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 28/00, 73/00 и 71/01) наведених у изреци, а који су били поднети Савезном уставном суду у периоду од 2000. до 2002. године. Подносилац предлога и иницијатори су сматрали да оспорене одредбе Закона нису у складу с Уставом Савезне Републике Југославије.

Уставни суд, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије од 2006. године, надлежан је да одлучује о сагласности закона са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је Закон о извршном поступку од 2000. године у целини престао да важи 22. фебруара 2005. године, ступањем на снагу Закона о извршном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04). Такође, Уставни суд је констатовао да је престао да важи и Устав

Савезне Републике Југославије у односу на који је тражена оцена уставности оспореног Закона и који је био основ за његово доношење, као и Устав Републике Србије од 1990. године, у време чијег важења је оспорени закон примењиван као закон Републике Србије сагласно члану 64. став 2. Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора.

Чланом 112. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре ступања на снагу овог закона, окончати по одредбама овог закона.

С обзиром на то да је оспорени Закон престао да важи, те да су престали да важе и Устав Савезне Републике Југославије у односу на који је тражена оцена уставности и Устав Републике Србије од 1990. године који је био на снази у време уступања предлога, односно иницијатива, Уставни суд је оценио да су престале процесне претпоставке за даље вођење поступка и одлучивање по поднетом предлогу и иницијативама. Из тог разлога Суд је, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду, обуставио поступак по предлогу за оцену уставности и законитости оспорених одредаба Закона, а поднете иницијативе, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона, одбацио.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је на основу члана 36. став 1. тачка 4) и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, као и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донео решење као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-66/2005
од 22. маја 2008. године

Престанком важења у току поступка оспореног Закона о комуналним таксама и накнадама ("Службени гласник РС", бр. 11/92...25/2000), као и престанком важења Устава Савезне Републике Југославије у односу на који је тражена оцена уставности, престале су процесне претпоставке за даље вођење поступка за оцену уставности, због чега се поступак обуставља.

Уставни суд, на основу одредаба Устава, није надлежан да оцењује међусобну сагласност закона као општих аката исте правне снаге.

Уставни суд донео је:

РЕШЕЊЕ

Обуставља се поступак за оцену уставности одредбе члана 14. став 1. тачка 4) Закона о комуналним таксама и накнадама ("Службени гласник РС", бр. 11/92, 75/92, 52/93, 67/93, 28/94, 75/94, 53/95, 42/98, 49/99 и 25/2000).

Образложење

Суд Србије и Црне Горе је, на основу члана 12. став 2. Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени

лист Србије и Црне Горе", број 1/2003), уступио Уставном суду предлог за оцену уставности и законитости одредбе члана 14. став 1. тачка 4) Закона о комуналним таксама и накнадама ("Службени гласник РС", бр. 11/92, 75/92, 52/93, 67/93, 28/94, 75/94, 53/95, 42/98, 49/99 и 25/2000). Подносилац предлога сматра да оспорена одредба Закона о комуналним таксама и накнадама није сагласна са одредбама члана 74. Устава СРЈ, чл. 25. до 39. Закона о предузећима, члана 40. став 2. Закона о адвокатури и члана 3. став 1. Закона о основама својинскоправних односа. Предлагач оспорава увођење локалне комуналне таксе за истицање фирме на пословним просторијама републичким законом и наводи да то питање регулише Закон о предузећима за предузећа и предузетнике, а Закон о адвокатури за адвокате. Истиче и да је оспорена одредба несагласна са Уставом СРЈ, јер је уређивање правног положаја предузећа у надлежности федерације.

Уставни суд, на основу члана 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава Републике Србије, одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, као и о сагласности других општих аката са законом.

Закон о комуналним таксама и накнадама ("Службени гласник РС", бр. 11/92, 75/92, 52/93, 67/93, 28/94, 75/94, 53/95, 42/98, 49/99 и 25/2000) престао је да важи 6. марта 2002. године, даном ступања на снагу Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 9/2002).

Оспореном одредбом члана 14. став 1. тачка 4) Закона о комуналним таксама и накнадама било је прописано да се локалне комуналне таксе могу уводити за истицање фирме на пословним просторијама, осим истицања назива државних органа, органа територијалне аутономије и локалне самоуправе.

Доношењем Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист Србије и Црне Горе", број 1/2003), престао је да важи Устав Савезне Републике Југославије у односу на који је тражена оцена уставности оспореног Закона. Даном ступања на снагу Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС", број 125/2005), престао је да важи и Закон о предузећима ("Службени лист СРЈ", бр. 29/96, 33/96, 29/97, 59/98, 74/99, 9/2001 и 36/2002). Закон о адвокатури ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98, 26/98, 69/2000, 11/2002 и 72/2002) и Закон о основама својинскоправних односа ("Службени лист СФРЈ", бр. 6/80 и 36/90, "Службени лист СРЈ", број 29/96 и "Службени гласник РС", број 115/2005), на основу члана 64. став 2. Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора, примењују се као закони Републике Србије.

Полазећи од тога да је у току поступка престао да важи оспорени Закон, као и Устав Савезне Републике Југославије у односу на који је тражена оцена уставности, Уставни суд је утврдио да су престале процесне претпоставке за даље вођење поступка за оцену уставности и да су се стекли услови за обуставу поступка, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07).

Уставни суд, на основу одредаба члана 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава, није надлежан да оцењује међусобну сагласност закона као општих аката исте правне снаге.

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Уставни суд је одлучио као у изреци.

Решење Уставног суда број IV-113/2005
од 1. априла 2008. године

С обзиром на то да је престао да важи Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 9/02), чија одредба је оспорена, да је престао да важи Устав Савезне Републике Југославије у односу на који је тражена оцена уставности, као и Устав Републике Србије од 1990. године, који је био на снази у време покретања поступка, а да Уставни суд не оцењује међусобну сагласност прописа исте правне снаге, престале су претпоставке за вођење поступка и мериторно одлучивање и тиме се стекли услови да се поступак за оцену уставности обустави.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Обуставља се поступак за оцену уставности одредбе члана 83. став 1. тачка 8. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 9/2002).

Образложење

Пред Уставним судом покренут је поступак за оцену уставности и законитости одредбе члана 83. став 1. тачка 8. Закона о локалној самоуправи наведеног у изреци. У предлогу се наводи да је оспорена одредба Закона у супротности с одредбама члана 74. Устава Савезне Републике Југославије, чл. 25. до 39. Закона о предузећима ("Службени лист СРЈ", бр. 29/96, 33/96, 29/97, 59/98, 74/99, 9/01 и 36/02), члана 40. став 2. Закона о адвокатури ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98 и 11/02) и члана 3. став 1. Закона о основама својинскоправних односа ("Службени лист СФРЈ", бр. 6/80 и 36/90 и "Службени лист СРЈ", број 29/96).

Уставни суд је, у спроведеном поступку, утврдио: да је оспореном одредбом члана 83. став 1. тачка 8. Закона о локалној самоуправи било утврђено да се локалне комуналне таксе могу уводити за истицање фирме на пословном простору, као и да је Закон престао да важи 29. децембра 2007. године, ступањем на снагу Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/2007), сагласно одредби члана 99. Закона; да је Устав Савезне Републике Југославије, у односу на кога се тражи оцена уставности, престао да важи 4. фебруара 2003. године, доношењем Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист Србије и Црне Горе", број 1/2003); да је доношењем Устава Републике Србије од 2006. године престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године, који је био на снази у време покретања поступка; да је ступањем на снагу Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС", број 125/2004) престао да важи Закон о предузећима, осим чл. 392 до 399. и чл. 400а, 400б, 400в и 421а, који остају на снази до истека рокова за приватизацију утврђених законом којим се уређује приватизација и који нису од значаја за тражену оцену; да су Закон о адвокатури и Закон о основама својинскоправних односа постали, сагласно одредби члана 64. став 2. Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора, прописи Републике Србије са истом правном снагом као и пропис чија се одредба оспорава и да Уставни суд, сагласно одредби члана 167. Устава, не оцењује међусобну сагласност закона као прописа исте правне снаге.

С обзиром на то да је престао да важи Закон о локалној самоуправи, чија одредба је оспорена, да је престао да важи Устав Савезне Републике Југославије, у односу на кога се тражи оцена уставности, као и Устав Републике Србије од 1990. године, који је био на снази у време покретања поступка, а да Уставни суд не оцењује међусобну сагласност прописа исте правне снаге, Суд је утврдио да су престале процесне претпоставке за вођење поступка и мериторно одлучивање, те да су се стекли услови да се поступак за оцену уставности обустави, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007).

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-112/2005
од 10. априла 2008. године

Полазећи од тога да су оспорене одредбе Закона о предузећима ("Службени лист СРЈ", бр. 29/96, 33/96, 29/97, 59/98 и 74/99) и уставни акти у односу на које је тражена оцена уставности престали да важе, Уставни суд је утврдио да су у току поступка престале процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање по поднетом предлогу за оцену уставности оспорених одредаба Закона о предузећима, па је поступак обустављен.

На основу одредаба важећег Устава, Уставни суд није надлежан да оцењује међусобну усклађеност оспореног Закона са Законом о страним улагањима ("Службени лист СРЈ", бр. 79/94, 15/96 и 29/96), а ту надлежност није имао ни на основу одредаба члана 125. Устава од 1990. године.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

1. Обуставља се поступак за оцену уставности одредаба члана 100. став 1. тачка 7) и члана 442. ст. 3. и 5. Закона о предузећима ("Службени лист СРЈ", бр. 29/96, 33/96, 29/97, 59/98 и 74/99).

2. Одбацује се предлог за оцену сагласности Закона из тачке 1. са Законом о страним улагањима ("Службени лист СРЈ", бр. 79/94, 15/96 и 29/96).

Образложење

Суд Србије и Црне Горе, на основу одредбе члана 12. став 2. Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист СЦГ", број 1/03), уступио је Уставном суду предлог за оцену сагласности одредаба члана 100. став 1. тачка 7) и члана 442. ст. 3. и 5. Закона о предузећима ("Службени лист СРЈ", бр. 29/96, 33/96, 29/97, 59/98 и 74/99), са Уставом Савезне Републике Југославије и Законом о страним улагањима ("Службени лист СРЈ", бр. 79/94, 15/96 и 29/96), који је иницијално био поднет

Савезном уставном суду. Подносилац предлога наводи да оспорене одредбе Закона о предузећима нису у сагласности са одредбама члана 70. став 1. и чл. 74. и 117. Устава Савезне Републике Југославије и члана 12. Закона о страним улагањима. Ово из разлога што су оспореним одредбама Закона о предузећима, по мишљењу предлагача, предузећа чији су оснивачи или суоснивачи страна правна, односно физичка лица, ретроактивно доведена у неравноправан положај и изгубила правну сигурност загарантовану Законом о страним улагањима.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је Закон о предузећима престао да важи 30. новембра 2004. године, на основу члана 456. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС", број 125/04), којим је прописано да даном ступања на снагу тог Закона престаје да важи Закон о предузећима ("Службени лист СРЈ", бр. 29/96, 33/96, 29/97, 59/98, 74/99, 9/01 и 36/02), осим чл. 392. до 399. и чл. 400а, 400б, 400в и 421а који остају на снази до истека рокова за приватизацију утврђених законом којим се уређује приватизација. Такође, Уставни суд је констатовао да је Устав Савезне Републике Југославије у односу на који је предлогом покренут поступак за оцену уставности, престао да важи даном ступања на снагу Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист СЦГ", број 1/03), као и да је Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који се оцењивала уставност савезних закона који су на основу одредбе члана 64. став 2. Уставне повеље наставили да се примењују као републички закони, престао да важи даном ступања на снагу Устава Републике Србије од 2006. године.

Полазећи од тога да су оспорене одредбе Закона о предузећима престале да важе, да је престао да важи Устав Савезне Републике Југославије, као и да је престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године, Уставни суд је оценио да су у току поступка престале процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање по поднетом предлогу за оцену уставности оспорених одредаба Закона о предузећима. Због тога је, а на основу одредбе члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), поступак за оцену уставности обустављен.

У вези са делом предлога којим се захтева оцена сагласности оспорених одредаба Закона о предузећима са Законом о страним улагањима ("Службени лист СРЈ", бр. 79/94, 15/96 и 29/96), Уставни суд је утврдио да, на основу одредаба члана 167. Устава Републике Србије, није надлежан да оцењује међусобну усклађеност закона. Ту надлежност Уставни суд није имао ни на основу одредаба члана 125. Устава Републике Србије од 1990. године. Осим тога, Уставни суд је утврдио да је Закон о страним улагањима који је био на снази у време подношења предлога, престао да важи даном ступања на снагу Закона о страним улагањима ("Службени лист СРЈ", број 3/02) и да се у време важења није примењивао као републички закон, у смислу одредбе члана 64. став 2. Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора. Стога је, а на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду, одбацио захтев за оцену међусобне сагласности наведених закона.

На основу изложеног, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду и одредбе члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донео решење као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-69/2005
од 24. априла 2008. године

Како су у току поступка престале да важе оспорене одредбе Закона о рачуноводству и ревизији ("Службени лист СРЈ", број 71/2002), као и Устав Републике Србије од 1990. године и Устав Савезне Републике Југославије од 1992. године у односу на које је тражена оцена уставности, Суд је оценио да су престале процесне претпоставке за вођење поступка, те да поступак треба обуставити.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Обуставља се поступак за оцену уставности одредаба члана 36. и члана 39. ст. 1. до 5. Закона о рачуноводству и ревизији ("Службени лист СРЈ", број 71/2002).

Образложење

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности одредаба члана 36. и члана 39. ст. 1. до 5. Закона о рачуноводству и ревизији из изреке. Према наводима предлагача, оспорене одредбе нису у сагласности са одредбама члана 12. став 1. и чл. 13, 34, 121. и 122. Устава Републике Србије од 1990. године.

Суд Србије и Црне Горе, на основу члана 12. став 2. Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист Србије и Црне Горе", број 1/2003) уступио је, такође, Уставном суду предлог истог предлагача за оцену уставности одредаба члана 36. и члана 39. ст. 1. до 5. Закона о рачуноводству и ревизији из изреке у односу на Устав Савезне Републике Југославије.

Уставни суд је, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије од 2006. године, надлежан да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

Уставни суд је утврдио да је Устав Савезне Републике Југославије престао да важи 4. фебруара 2003. године, доношењем Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист Србије и Црне Горе", број 1/2003), као и да је Устав Републике Србије од 1990. године, који је био на снази у време подношења предлога, престао да важи доношењем Устава Републике Србије од 2006. године. Уставни суд је такође, утврдио да је Закон о рачуноводству и ревизији ("Службени лист СРЈ", број 71/02 и "Службени гласник РС", број 55/04), престао да важи 10. јуна 2006. године, даном ступања на снагу Закона о рачуноводству и ревизији ("Службени гласник РС", број 46/2006), а на основу одредбе члана 76. став 1. овог закона.

Чланом 112. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре дана ступања на снагу овог закона окончати по одредбама овог закона.

Како су у току поступка пред овим Судом престале да важе оспорене одредбе Закона о рачуноводству и ревизији, као и Устав Републике Србије од 1990. године и Устав Савезне Републике Југославије од 1992. године у односу на које је тражена оцена уставности, Суд је оценио да су престале процесне

претпоставке за вођење поступка, те да, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду, поступак треба обуставити.

Имајући у виду изложено Уставни суд, је на основу члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-118/2004
од 17. априла 2008. године

2. УРЕДБЕ И ДРУГИ АКТИ ВЛАДЕ

- Обустава поступка

У току поступка пред Уставним судом престала је да важи оспорена Уредба о посебној такси за изравнање пореског оптерећења за робу у превозу ("Службени гласник РС", број 13/2001), као акт темпоралног карактера, а престали су да важе и Устав Савезне Републике Југославије од 1992. године и Закон о Народној банци Југославије, у односу на које је тражена оцена уставности и законитости, чиме су се стекли услови за обуставу поступка, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка, у смислу члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Обуставља се поступак за оцену уставности и законитости Уредбе о посебној такси за изравнање пореског оптерећења за робу у превозу ("Службени гласник РС", број 13/2001).

Образложење

Суд Србије и Црне Горе уступио је Уставном суду предлог за оцену уставности и законитости Уредбе о посебној такси за изравнање пореског оптерећења за робу у превозу наведене у изреци. Према наводима предлагача, оспореном Уредбом се, супротно Уставу, подзаконским актом уводи обавеза плаћања таксе која се може уводити само законом. Предлагач, такође, оспорава плаћање таксе у страниој валути, наводећи да је Законом о Народној банци Југославије прописано да је једино средство плаћања у земљи динар. Поред овога, предлагач наводи да се Уредбом уређују односи који су према Уставу СРЈ предмет уређивања савезних закона.

Уставни суд је, на основу члана 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава Републике Србије, надлежан да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, као и о сагласности других општих аката са законом.

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да је Уредба о посебној такси за изравнање пореског оптерећења за робу у превозу ("Службени гласник РС", број 13/2001) била темпорални акт и да је престала да важи 30. јуна 2001. године, на основу члана 5. ове уредбе. Наведена Уредба је била донета на основу члана 2. Закона о Влади Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 5/91 и 43/93), који је, такође, престао да важи 5. јула 2006. године, даном ступања на снагу Закона о Влади ("Службени гласник РС", број 55/05).

Уставни суд је утврдио да је Устав Савезне Републике Југославије, у односу на који је тражена оцена уставности Уредбе, престао да важи 4. фебруара 2003. године, доношењем Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист Србије и Црне Горе", број 1/2003), као и

да је Устав Републике Србије од 1990. године, који је био на снази у време подношења предлога, престао да важи доношењем Устава Републике Србије од 2006. године. Уставни суд је, такође, утврдио да је и Закон о Народној банци Југославије ("Службени лист СРЈ", број 32/93), у односу на који је тражена оцена законитости оспорене Уредбе, престао да важи 19. јула 2003. године, даном ступања на снагу Закона о Народној банци Србије ("Службени гласник РС", број 72/2003).

Чланом 112. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре дана ступања на снагу овог закона окончати по одредбама овог закона.

Како су у току поступка пред Уставним судом престали да важе оспорена Уредба, Устав Савезне Републике Југославије од 1992. године и Закон о Народној банци Југославије, у односу на које је тражена оцена уставности и законитости, Суд је оценио да су се стекли услови за обуставу поступка, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07).

На основу изнетог и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-128/2005
од 15. маја 2008. године

С обзиром на то да је оспорена Уредба престала да важи, те да је престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који је предлогом покренут поступак, односно поднета иницијатива за оцену уставности, престале су процесне претпоставке за даље вођење поступка и одлучивање по поднетом предлогу и иницијативи. То је био разлог за обуставу поступка по поднетом предлогу за оцену уставности Уредбе о посебним условима и начину увоза и прераде нафте, односно нафтних деривата ("Службени гласник РС", бр. 37/03 и 90/03) и за одбацивање иницијативе за оцену уставности Уредбе о посебним условима и начину увоза и прераде нафте, односно нафтних деривата ("Службени гласник РС", бр. 37/03, 90/03, 56/05, 76/05, 8/06 и 51/06).

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

1. Обуставља се поступак за оцену уставности Уредбе о посебним условима и начину увоза и прераде нафте, односно нафтних деривата ("Службени гласник РС", бр. 37/03 и 90/03).

2. Одбацује се иницијатива за оцену уставности Уредбе о посебним условима и начину увоза и прераде нафте, односно нафтних деривата ("Службени гласник РС", бр. 37/03, 90/03, 56/05, 76/05, 8/06 и 51/06).

Образложење

Уставном суду поднет је 1. јуна 2004. године, предлог за оцену уставности и законитости Уредбе о посебним условима и начину увоза и прераде нафте, односно нафтних деривата ("Службени гласник РС", бр. 37/03 и 90/03). Предлагач наводи да члан 3. Уредбе није у сагласности с одредбама члана 57. став 1. и члана 64. став 1. Устава, јер су подзаконским актом прописани додатни услови за обављање делатности увоза нафте, којима се ограничава обављање те делатности. Наводи даље, да одредбе чл. 4. до 8. Уредбе нису у сагласности са одредбама чл. 55, 56. и 64. Устава. Одређивањем да прерађивач нафте може бити искључиво ЈП "Нафтна индустрија Србије", по становишту предлагача, ограничава се тржиште и успоставља монополски положај тог Предузећа, а прописивањем минималних и максималних количина нафте које се могу уговорати у циљу прераде, нарушени су основни принципи облигационог права који се односе на слободу уговарања и једнакост уговорних страна. Одредбе чл. 9. до 13. Уредбе, којима је прописана забрана увоза нафтних деривата, по мишљењу предлагача, нису у сагласности с одредбама чл. 57. и 64. став 1. Устава.

Уставном суду поднета је 20. марта 2006. године и иницијатива за оцену уставности Уредбе о посебним условима и начину увоза и прераде нафте, односно нафтних деривата ("Службени гласник РС", бр. 37/03, 90/03, 56/05, 76/05 и 8/06). Иницијатор не наводи одредбе Устава и закона са којима оспорена Уредба, по његовом мишљењу, није у сагласности, већ истиче да се "придружује свим наводима из поднетих иницијатива".

У спроведеном поступку Уставни суд је оценио да је захтевом овлашћеног предлагача, који је означен као "предлог за оцењивање уставности и законитости", покренут поступак само за оцену сагласности оспорене Уредбе са Уставом Републике Србије од 1990. године, јер предлагач у захтеву није навео ниједан од "важећих закона", са којима оспорена Уредба, по његовом мишљењу, није у сагласности. Уставни суд је утврдио и да је оспорена Уредба престала да важи 17. новембра 2007. године, даном почетка примене Уредбе о условима и начину увоза и прераде нафте, односно деривата нафте ("Службени гласник РС", број 92/07) и констатовао да је Устав Републике Србије од 1990. године, престао да важи даном ступања на снагу Устава Републике Србије од 2006. године.

С обзиром на то да је оспорена Уредба престала да важи, те да је престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који је предлогом покренут поступак, односно поднета иницијатива за оцену уставности, Уставни суд је оценио да су престале процесне претпоставке за даље вођење поступка и одлучивање по поднетом предлогу и иницијативи. Из тог разлога, Уставни суд је, на основу одредбе члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), поступак по поднетом предлогу обуставио, а иницијативу је, на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 4) Закона, одбацио.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду и одредбе члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донео решење као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-256/2004
од 24. априла 2008. године

С обзиром на то да су у току поступка оспорене уредбе престале да важе, те да су престале и остале процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање по поднетим предлозима, односно иницијативама, поступак је обустављен.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се поступак за оцену уставности и законитости Уредбе о условима и начину обрачунавања јавних прихода, садржини и начину вођења евиденције за робу која се упућује, односно продаје лицима са територије АП Косово и Метохија ("Службени гласник РС", број 33/2001) и Уредбе о условима и начину обрачунавања јавних прихода, садржини и начину вођења евиденције за промет робе са АП Косово и Метохија ("Службени гласник РС", бр. 48/2001 и 26/2002).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднети су, односно уступљени од Суда Србије и Црне Горе, предлози и иницијативе за оцену уставности и законитости уредаба наведених у изреци. Према наводима предлагача и иницијатора оспореним уредбама су уређена питања која су била у искључивој надлежности савезних органа из члана 77. Устава Савезне Републике Југославије. Такође, износи се мишљење да оспорени акти, према својој садржини, нису били акти за спровођење закона, већ су њима биле уведене нове фискалне обавезе које су могле да буду прописане само законом, те је Влада прекорачила овлашћења из члана 90. Устава Републике Србије од 1990. године.

Оспорене уредбе уређивале су обавезу плаћања јавних прихода за робу страног порекла над којом није спроведен поступак царинења која се упућује на територију АП Косово и Метохија, као и промет робе домаћег порекла са АП Косово и Метохија и вођење евиденције. Правни основ за доношење оспорених уредаба био је члан 2. Закона о Влади Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 5/91 и 45/93), којим је Влада била овлашћена да извршава законе, друге прописе и опште акте Народне скупштине и доноси уредбе, одлуке и друге акте за извршавање закона.

Уставни суд је, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије од 2006. године, надлежан да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да је оспорена Уредба о условима и начину обрачунавања јавних прихода, садржини и начину вођења евиденције за робу која се упућује, односно продаје лицима са територије АП Косово и Метохија престала да важи у целини, а да је оспорена Уредба о условима и начину обрачунавања јавних прихода, садржини и начину вођења евиденције за промет робе са АП Косово и Метохија, након бројних измена и допуна, престала да важи у тексту који се оспорава поднетим

предлогом. Поводом захтева за нормативну контролу измене и допуне наведене Уредбе формирану су посебни предмети овог Суда.

Такође је утврђено да је и Закон о Влади Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 5/91 и 45/93), на основу кога су донете оспорене Уредбе, престао да важи 5. јула 2006. године, ступањем на снагу Закона о Влади ("Службени гласник РС", број 55/05).

У току поступка пред Уставним судом престао је да важе Устав Савезне Републике Југославије од 1992. године и Устав Републике Србије од 1990. године у односу на које је тражена оцена уставности оспорених уредби.

Чланом 112. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре дана ступања на снагу овог закона окончати по одредбама овог закона.

С обзиром на изложено, Уставни суд је оценио да су престале процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање по поднетим предлозима, односно иницијативама, па је сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), поступак обустављен.

На основу изнетог и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Суд је решио као у изреци.

Решење број ГУ-208/2001
од 22. маја 2008. године

Како је оспорена Одлука о распуштању скупштине јединице локалне самоуправе (која је била акт темпоралног карактера јер је њено временско важење било ограничено до конституисања нове скупштине јединице локалне самоуправе) престала да важи, а престао је да важе и Устав и Закон у односу на које је тражена оцена уставности и законитости ове Одлуке, Уставни суд је утврдио да не постоје процесне претпоставке за даље вођење поступка и одлучивање у овом предмету.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Обуставља се поступак за оцену уставности и законитости Одлуке о распуштању Скупштине општине Нови Пазар и образовању Привременог органа општине Нови Пазар ("Службени гласник РС", број 29/06).

Образложење

Пред Уставним судом покренут је поступак за оцену уставности и законитости Одлуке наведене у изреци. У предлогу се наводи да оспорена Одлука није у сагласности са одредбама чл. 113. до 117. Устава Републике Србије, јер се ограничава Уставом гарантовано право на локалну самоуправу, као и да није у сагласности са одредбама чл. 112. и 113. Закона о локалној самоуправи, јер нису били испуњени законом прописани услови за доношење

оспорене Одлуке. Поред тога, предлагач захтева и обуставу извршења појединачних аката односно радњи предузетих на основу оспорене Одлуке.

У одговору Владе наводи се да је правни основ за распуштање Скупштине општине Нови Пазар садржан у одредби члана 112. став 1. тачка 2) Закона о локалној самоуправи, који предвиђа да се скупштина јединице локалне самоуправе може распустити ако не донесе буџет у року који је утврђен законом, као и да је питање целисходности доношења овакве одлуке у искључивој надлежности Владе.

У поступку пред Уставним судом утврђено је:

Влада је, позивајући се на члан 112. став 1. тачка 2) и члан 113. Закона о локалној самоуправи и члан 43. став 1. Закона о Влади, донела 7. априла 2006. године Одлуку о распуштању Скупштине општине Нови Пазар и образовању Привременог органа општине Нови Пазар ("Службени гласник РС", број 29/06). Одлуком је предвиђено да се распушта Скупштина општине Нови Пазар и образује Привремени орган општине Нови Пазар за обављање послова Скупштине општине Нови Пазар утврђених законом и Статутом општине, до конституисања скупштине општине, а такође је утврђено које послове Привремени орган обавља, његов састав и начин именовања, начин одлучивања Привременог органа, могућност образовања помоћних радних тела и прописано је овлашћење за доношење општих аката (нпр. Пословника и др.).

Народна скупштина је, позивајући се на члан 113. став 3. Закона о локалној самоуправи, 11. јула 2006. године донела Одлуку о расписивању избора за одборнике Скупштине општине Нови Пазар ("Службени гласник РС", број 59/06), којом су избори расписани за 10. септембар 2006. године.

Скупштина општине Нови Пазар одржала је Конститутивну седницу 16. октобра 2006. године и донела Одлуку о избору председника Скупштине општине Нови Пазар, Одлуку о избору заменика председника Скупштине општине Нови Пазар и Одлуку о постављењу секретара Скупштине општине Нови Пазар. Све три одлуке објављене су у "Службеном листу општине Нови Пазар", број 26/2006.

Устав Републике Србије од 1990. године, који је важио у време подношења предметне иницијативе и у односу на који је тражена оцена уставности оспореног акта, престао је да важи 8. новембра 2006. године ступањем на снагу новог Устава Републике Србије.

Законом о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04, 135/04 и 62/06), који је важио у време доношења оспорене Одлуке, било је прописано: да се скупштина јединице локалне самоуправе може распустити ако скупштина не донесе статут или буџет у року утврђеном законом (члан 112. став 1. тачка 2)); да одлуку о распуштању скупштине јединице локалне самоуправе доноси Влада, на предлог министарства надлежног за послове локалне самоуправе, односно надлежног органа територијалне аутономије (члан 113. став 1.); да председник Народне скупштине расписује изборе за одборнике у року од три месеца од дана распуштања скупштине јединице локалне самоуправе (члан 113. став 3.); да до конституисања скупштине јединице локалне самоуправе послове скупштине обавља привремени орган јединице локалне самоуправе од пет чланова, који образује Влада (члан 113. став 4.). Закон о локалној самоуправи престао је да важи ступањем на снагу Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07).

Полазећи од наведеног, Уставни суд је оценио да је оспорена Одлука о распуштању скупштине јединице локалне самоуправе акт темпоралног карактера, јер је њено временско важење било ограничено на тај начин што је и законом и Одлуком било прописано да ће привремени орган, који је образован од стране Владе због распуштања скупштине јединице локалне самоуправе, обављати послове скупштине до конституисања скупштине јединице локалне самоуправе. Будући да је Скупштина општине Нови Пазар конституисана 16. октобра 2006. године, оспорена Одлука престала је да важи.

Имајући у виду да је оспорена Одлука престала да важи, као и да су престали да важе Устав и Закон у односу на које се тражи оцена уставности и законитости Одлуке, Уставни суд сматра да не постоје процесне претпоставке за даље вођење поступка и одлучивање у овом предмету, те је, сагласно члану 57. тачка 2. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), обуставио поступак за оцену уставности и законитости предметне Одлуке. С обзиром на то да је обустављен поступак, беспредметан је захтев за обуставу извршења појединачних аката, односно радњи предузетих на основу оспорене Одлуке.

Сагласно изнетом, на основу одредбе члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Уставни суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
IУ-84/2006 од 17. јула 2008. године

3. ОПШТИ АКТИ ДРУГИХ РЕПУБЛИЧКИХ ОРГАНА И ОРГАНИЗАЦИЈА

- Одлуке и решења

**Обавезујуће упутство Савета Републичке радиодифузне агенције
број 880/07 од 24. септембра 2007. године
("Службени гласник РС", број 90/07)**

Савет Републичке радиодифузне агенције је доношењем оспореног Обавезујућег упутства прекорачио своја овлашћења прописана Законом о радиодифузији, јер у складу са тим законом конституисаним овлашћењем Агенција може да доноси обавезујућа упутства за емитере само у случају када установи неуједначено понашање емитера које се може сматрати недозвољеним у вези са појединачним питањем које се односи на садржај програма, а Савету ове агенције нису дата овлашћења да обавезујућим упутствима уређује будуће обавезе емитера, па ни обавезу једног емитера да на наведени начин врши директне преносе свих седница Народне скупштине. Стога је обавеза која је за Радиодифузну установу Србије- Радио телевизију Србије била установљена оспореним Обавезујућим упутством, по свом карактеру и садржини, излазила изван оквира обавеза носилаца јавног радиодифузног сервиса у остваривању општег интереса прописаних одредбама чл. 77. и 78. Закона о радиодифузији.

Пошто је оспорени акт, у време важења, био несагласан са законом, то је био несагласан и с Уставом, односно одредбама чл. 194. и 195. Устава, којима је утврђено да општи правни акти организација којима су поверена јавна овлашћења морају бити сагласни са Уставом и законом. Такође, одредбе ст. 3. и 4. оспореног Обавезујућег упутства нису биле сагласне с Уставом, јер оспорени акт није објављен, нити је ступио на снагу у складу са чланом 196. Устава.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да Обавезујуће упутство Савета Републичке радиодифузне агенције број 880/07 од 24. септембра 2007. године ("Службени гласник РС", број 90/07), у време важења, није било у сагласности са Уставом и законом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Обавезујућег упутства наведеног у изреци. У иницијативи се

наводи да је Уставом Републике Србије утврђен једнак правни положај свих предузећа и друштава на тржишту. Законом о радиодифузији прописан је правни положај и статус Радио телевизије Србије и Републичке радиодифузне агенције. Подносилац иницијативе сматра да је доношењем оспореног упутства Републичка радиодифузна агенција прекорачила своја законска овлашћења, јер је тим упутством мењала уставне и законске одредбе. Обавезујућа упутства за спровођење радиодифузне политике могу се, по мишљењу подносиоца иницијативе, односити на све емитере, како је одређено у члану 12. став 1. Закона о радиодифузији, а не само на једног емитера, односно Радио телевизију Србије.

Републичка радиодифузна агенција се у одговору није изјашњавала о наводима подносиоца иницијативе, већ је само обавестила Суд да је оспорено Обавезујуће упутство престало да важи доношењем Препоруке Савета Републичке радиодифузне агенције бр. 1473/07 од 20. новембра 2007. године.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је оспореним Обавезујућим упутством у ставу 1. обавезана Радиодифузна установа Србије - Радио телевизија Србије да ради остваривања посебних обавеза у остваривању општег интереса у области јавног радиодифузног сервиса, обавља преносе свих седница Народне скупштине у терминима дефинисаним Пословником о раду Народне скупштине. Ставом 2. прописано је да ће и седнице Народне скупштине које се одржавају ван термина дефинисаних Пословником о раду Народне скупштине, а нису усаглашени са сатницом Радиодифузне установе Србије - Радио телевизије Србије, бити предмет посебних упутстава, које издаје Републичка радиодифузна агенција. Ставом 3. утврђено је да Обавезујуће упутство ступа на снагу даном објављивања на званичном сајту Агенције, а ставом 4. да ће се Обавезујуће упутство објавити у дневним новинама и "Службеном гласнику Републике Србије".

Наведено Обавезујуће упутство престало је да важи доношењем Препоруке Савета Републичке радиодифузне агенције бр. 1473/07 од 20. новембра 2007. године.

Уставом Републике Србије утврђено је: да се телевизијске и радио станице оснивају у складу са законом (члан 50. став 2.); да свако има право да истинито, потпуно и благовремено буде обавештаван о питањима од јавног значаја и да су средства јавног обавештавања дужна да то право поштују (члан 51. став 1.); да сви имају једнак правни положај на тржишту и да су забрањени акти којима се, супротно закону, ограничава слободна конкуренција (члан 84. ст. 1. и 2.); да сви општи акти донети у Републици Србији морају бити сагласни са Уставом (члан 194. став 3.); да сви општи акти организација којима су поверена јавна овлашћења морају бити сагласни закону (члан 195. став 1.); да се закони и сви други општи акти објављују пре ступања на снагу, да се Устав, закони и подзаконски општи акти Републике Србије објављују у републичком службеном гласилу, као и да закони и други општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања и могу да ступе на снагу раније само ако за то постоје нарочито оправдани разлози, утврђени приликом њиховог доношења (члан 196. ст. 1, 2. и 4.).

Законом о радиодифузији ("Службени гласник РС", бр. 42/02, 97/04, 76/05, 79/05, 62/06 и 85/06) основана је Републичка радиодифузна Агенција као самостална, односно независна организација која врши јавна овлашћења, у складу са законом и прописима донетим на основу тог закона и

која има својство правног лица (члан 6. став 1. и члан 7. став 1.). Савет Агенције је орган Агенције који доноси све одлуке о питањима из њене надлежности (члан 7. став 2.).

Оспорено Обавезујуће упутство донео је Савет Републичке радиодифузне агенције с позивом на одредбе члана 12. ст. 1. и 4. и чл. 76. и 77. Закона о радиодифузији. Чланом 12. став 1. Закона прописано је да Агенција у циљу ефикасног спровођења радиодифузне политике у Републици Србији доноси препоруке, упутства, обавезујућа упутства и општа обавезујућа упутства за емитере. Сагласно одредби става 4. члана 12. Закона, Агенција може донети обавезујуће упутство само у случају када у вези са појединим питањем које се односи на садржај програма установи неуједначено понашање емитера, при чему се одређени видови тог понашања могу сматрати недозвољеним. У том случају, на основу одредбе става 6. члана 12. Закона, непоступање по обавезујућем упутству је основ за изрицање мера опомене и упозорења емитеру.

Одредбама члана 76. Закона о радиодифузији прописано је: да су носиоци јавног радиодифузног сервиса у Републици Србији републичка и покрајинске радиодифузне установе (став 1.); да радиодифузне установе из става 1. овог члана обављају делатност производње и емитовања радио и телевизијског програма и имају посебне обавезе у остваривању општег интереса у области јавног радиодифузног сервиса, утврђене овим законом (став 2.). Према одредбама члана 77. ст. 1. и 2. Закона, програми који се производе и емитују у оквиру јавног радиодифузног сервиса су од општег интереса и они обухватају програме информативног, културног, уметничког, образовног, верског, научног, дечјег, забавног, спортског и других садржаја, којима се обезбеђује задовољавање потреба грађана и других субјеката и остваривање њихових права у области радиодифузије. Одредбама члана 78. Закона утврђене су посебне обавезе носилаца јавног радиодифузног сервиса у остваривању општег интереса, поред осталог и обавеза да програми који се производе и емитују, посебно програми информативног садржаја, буду заштићени од било каквог утицаја власти, политичких организација или центара економске моћи (тачка 1.), а одредбом члана 85. став 1. Закона основана је Радиодифузна установа Србије, са седиштем у Београду, ради обављања делатности јавног радиодифузног сервиса за територију Републике Србије.

Из наведеног следи да је надлежност Савета Републичке радиодифузне агенције за доношење обавезујућих упутстава, као аката донетих у вршењу јавног овлашћења, изричито прописана законом, с тим што ти акти морају бити донети у складу са законом, односно прописима заснованим на закону. По оцени Уставног суда, Савет Републичке радиодифузне агенције је доношењем оспореног Обавезујућег упутства прекорачио своја овлашћења прописана одредбом члана 12. став 4. Закона о радиодифузији, јер у складу са тим законом конституисаним овлашћењем Агенција може да доноси обавезујућа упутства за емитере само у случају када установи неуједначено понашање емитера које се може сматрати недозвољеним у вези са појединачним питањем које се односи на садржај програма. Из наведене одредбе Закона, такође, произлази да Савету Републичке радиодифузне агенције нису дата овлашћења да обавезујућим упутствима уређује односе тако што ће конституисати будуће обавезе емитера, па ни обавезу једног емитера да на наведени начин врши директне преносе свих седница Народне скупштине. Поред тога, по мишљењу Суда, обавеза која је за Радиодифузну установу Србије - Радио телевизију Србије установљена оспореним Обавезујућим упутством, по

свом карактеру и садржини, излази изван оквира обавеза носилаца јавног радиодифузног сервиса у остваривању општег интереса прописаних одредбама чл. 77. и 78. Закона о радиодифузији.

С обзиром на то да је оспорени акт несагласан са законом, Уставни суд је оценио да је наведени акт несагласан и са Уставом, имајући у виду одредбе члана 194. став 3. и члана 195. став 1. Устава, којима је утврђено да општи правни акти организација којима су поверена јавна овлашћења морају бити сагласни са Уставом и законом. Такође, одредбе ст. 3. и 4. оспореног Обавезујућег упутства нису сагласне са Уставом, јер оспорени акт није објављен, нити је ступио на снагу у складу са одредбама члана 196. Устава.

На основу изложеног, по оцени Уставног суда, оспорено Обавезујуће упутство Савета Републичке радиодифузне Агенције, у време важења, није било сагласно са Уставом и законом. На основу наведеног и одредаба члана 45. тач. 1) и 4) и члана 64. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), Уставни суд је одлучио као у изреци.

Одлука Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 74/2008)
IY-108/2007 од 12. јуна 2008. године

Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Министарству рада, запошљавања и социјалне политике, број 110-00-489/2005-05 од 23. јуна 2005. године

Законом о државној управи није предвиђено овлашћење, нити могућност да се за обављање послова инспекцијског надзора актом министра о унутрашњој организацији и систематизацији радних места предвиде другачији услови, осим законом утврђених, па је доносилац оспореног Правилника у делу одредбе оспореног члана 76. тачка 94. Правилника, којим је као услов за обављање ових послова предвиђен положен правосудни испит, прекорачио законска овлашћења. С обзиром на то да је оспорена одредба Правилника у наведеном делу била несагласна са законом, а да према одредби члана 195. Устава од 2006. године сви општи акти морају бити у сагласности са законом, то оспорена одредба у односном делу, у време важења, није била у сагласности ни са Уставом.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

1. Утврђује се да одредба члана 76. тачка 94. Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Министарству рада, запошљавања и социјалне политике, број 110-00-489/2005-05 од 23. јуна

2005. године, у делу који гласи: "са положеним правосудним испитом", у време важења није била у сагласности с Уставом и законом.

2. Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости поступка доношења Правилника из тачке 1.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду је поднета иницијатива за оцену уставности и законитости поступка доношења и одредбе члана 76. тачка 94. Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Министарству рада, запошљавања и социјалне политике, број 110-00-489/2005-05 од 23. јуна 2005. године. Подносилац наводи да је оспорени Правилник донет без јавне расправе међу запосленима, да је Влада Републике Србије дала сагласност на Правилник истог дана када је донет, да је ступио на снагу 24. јуна 2005. године, да није објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ и да се ретроактивно примењује на запослене који су били у радном односу пре његовог доношења. Одредбу члана 76. тачка 94. Правилника оспорава у делу којим се као услов за обављање послова инспектора рада предвиђа и алтернатива "дипломирани правник са положеним правосудним испитом", јер сматра да је овај услов незаконито прописан за обављање послова инспектора рада, с обзиром да су одредбама члана 19. став 1. и члана 33. став 1. Закона о државној управи ("Службени гласник РС", бр. 20/92, 6/93, 48/93, 53/93, 67/93, 48/94 и 49/99) на другачији начин прописани услови за обављање послова инспекцијског надзора.

У одговору Министарства рада, запошљавања и социјалне политике се наводи да је поступак доношења оспореног Правилника спроведен у складу са одредбама чл. 38. и 39. Закона о државној управи и Уредбе о начелима за унутрашњу организацију и систематизацију радних места у министарствима, посебним организацијама и службама Владе Републике Србије и да овим прописима није предвиђена обавеза одржавања јавне расправе у поступку доношења Правилника. У погледу стручне спреме за радно место инспектора рада, предвиђене чланом 76. тачка 94. Правилника, наводи се да услови прописани одредбом члана 33. став 1. Закона о државној управи за лица која могу обављати инспекцијске послове, представљају законски минимум за обављање ових послова, али не и сметњу да функционер који руководи државним органом, поред законом утврђених, предвиди и посебне услове у погледу знања и вештина, укључујући и правосудни испит у одређеној области.

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да је оспорени Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Министарству рада, запошљавања и социјалне политике, број 110-00-489/2005-05 од 23. јуна 2005. године, на који је Влада Републике Србије дала сагласност, Закључком 05 број 110-4013/2005 од 23. јуна 2005. године, донео министар рада, запошљавања и социјалне политике, на основу одредаба члана 39. Закона о државној управи ("Службени гласник РС", бр. 20/92, 6/93, 48/93, 53/93, 67/93, 48/94 и 49/99), члана 5. Закона о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС", бр. 48/91, 66/91, 44/98, 49/99, 34/01 и 39/02) и члана 3. став 2. Уредбе о начелима за унутрашњу организацију и систематизацију радних места у министарствима, посебним организацијама и службама Владе ("Службени гласник РС", бр. 78/04 и 38/05). Према члану 80. оспореног Правилника, овај правилник ступа на снагу по добијању сагласности Владе

Републике Србије, наредног дана од дана објављивања на огласној табли Министарства. Оспорени Правилник је престао да важи ступањем на снагу Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству рада, запошљавања и социјалне политике, број 110-00-00379/2006-05 од 6. јула 2006. године, како прописује одредба члана 93. тог Правилника, на који је Влада дала сагласност Закључком 05 број 110-4446/2006 од 20. јула 2006. године.

Чланом 76. тачка 94. оспореног Правилника био је утврђен опис послова за радно место инспектора рада у Одељењу инспекције рада у Пожаревцу и услови за њихово обављање, и то: дипломирани инжењер електротехничке, грађевинске, пољопривредне или технолошко-металуршке струке са положеним стручним испитом или дипломирани правник са положеним правосудним испитом и најмање три године радног искуства у струци. Правилник из 2006. године у члану 91. тачка 87. не прописује услов "дипломирани правник са положеним правосудним испитом" за обављање послова инспектора рада у Одељењу инспекције рада у Пожаревцу.

Чланом 33. став 1. Закона о државној управи ("Службени гласник РС", бр. 20/92, 6/93, 48/93, 53/93, 67/93, 48/94 и 49/99) прописано је да инспекцијске послове може обављати лице које има високу стручну спрему одговарајућег смера, положен стручни испит за рад у органима управе и најмање три године радног искуства. Изузетно, законом се може одредити да поједине мање сложене послове инспекцијског надзора обављају инспектори који имају вишу стручну спрему. Овај закон је престао да важи 24. септембра 2005. године, ступањем на снагу Закона о државној управи ("Службени гласник РС", бр. 79/05 и 101/07), на основу члана 93. тог Закона, осим одредаба чл. 22. до 37. и члана 92.

Из наведеног произлази да Законом о државној управи није предвиђено овлашћење, нити могућност да се за обављање послова инспекцијског надзора актом министра о унутрашњој организацији и систематизацији радних места предвиде другачији услови, осим законом утврђених, и да је доносилац оспореног Правилника у делу одредбе оспореног члана 76. тачка 94. Правилника који гласи: "са положеним правосудним испитом", прекорачио законска овлашћења. Стога је Уставни суд оценио да је оспорена одредба члана 76. тачка 94. Правилника у делу који гласи: "са положеним правосудним испитом", у време важења била несагласна са одредбом члана 33. став 1. Закона о државној управи из 1992. године.

С обзиром на то да је, према оцени Уставног суда, оспорена одредба Правилника у наведеном делу била несагласна са законом, а да према одредби члана 119. Устава Републике Србије од 1990. године и члана 195. Устава Републике Србије од 2006. године сви општи акти морају бити у сагласности са законом, Уставни суд је оценио да оспорена одредба члана 76. тачка 94. у односном делу, у време важења није била у сагласности ни са Уставом.

Полазећи од наведеног, а имајући при томе у виду да се иницијативом оспорава уставност и законитост оспорене одредбе Правилника којом се регулише питање о коме Уставни суд већ има заузет став, да је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, као и да је оспорена одредба Правилника произвела последице у примени Уставни суд је, на основу одредаба члана 53. став 2. и члана 64. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број

109/07), одлучио као у тачки 1. изреке, без доношења решења о покретању поступка.

Поводом дела иницијативе којим се оспорава поступак доношења Правилника, Уставни суд је утврдио да је проглашењем Устава од 2006. године, 8. новембра 2006. године, престао да важи Устав од 1990. године, у односу на који је тражена оцена уставности. Такође су престале да важе одредбе члана 39. ст. 1. и 2. Закона о државној управи из 1992. године, а на основу члана 190. став 1. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05), у органима државне управе је престао да важи и Закон о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС", бр. 48/91, 66/91, 44/98, 49/99, 34/01 и 39/02), чиме су престале да важе одредбе закона на основу којих је донет оспорени Правилник и у односу на које се могла оцењивати законитост поступка у коме је овај акт донет.

С обзиром на то да је престао да важи оспорени Правилник, као и Устав и закони у односу на које је тражена оцена уставности и законитости поступка његовог доношења, Уставни суд је оценио да иницијативу у овом делу треба одбацити, јер не постоје процесне претпоставке за вођење тог поступка и одлучивање. То је био разлог да Суд, на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, одлучи као у тачки 2. изреке.

На основу изложеног, члана 45. тачка 4) и члана 48. Закона о Уставном суду, као и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд је одлучио као у изреци

Одлука Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 61/2008)
IУ-306/2005 од 15. маја 2008. године

**Правилник о мерилима за вредновање резултата рада и
квалитета обављеног посла у поступку решавања стамбених
потреба изабраних, постављених и запослених лица у
Министарству привреде,
број 110-00-72/2005-08 од 26. јула 2005. године.**

Из одредаба Закона и Уредбе релевантних за оцену законитости оспореног акта произлази да је доносилац оспореног Правилника био овлашћен да својим општим актом ближе одреди мерила за вредновање рада и квалитета обављеног посла за утврђивање реда првенства у решавању стамбене потребе. Доносилац оспореног акта је одредбама чл. 3. и 4. Правилника одредио мерила у складу са параметрима наведеним у члану 17. став 2. Уредбе о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини ("Службени гласник РС", бр. 41/02...10/07), а начин вредновања јасно мерљивих резултата рада и оцене успешности и квалитета рада представља питање целисходности и оправданости оспорених решења које није у надлежности Уставног суда утврђеној чланом 167. Устава.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за утврђивање незаконитости одредаба чл. 3. и 4. Правилника о мерилима за вредновање резултата рада и квалитета обављеног посла у поступку решавања стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица у Министарству привреде, број 110-00-72/2005-08 од 26. јула 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Уставом суду поднета је иницијатива за оцену законитости одредаба чл. 3. и 4. Правилника наведеног у изреци. У иницијативи је наведено да у поступку решавања стамбених потреба запослених у Министарству привреде критеријуми за утврђивање реда првенства резултат рада и квалитет обављеног посла, односно њихови елементи - јасно мерљиви резултати рада и оцена успешности и квалитет рада, нису уређени на начин који онемогућава злоупотребу у решавању стамбених потреба и обезбеђује запосленима да адекватним бодовањем остваре право на доделу стана у закуп.

Министарство привреде је у одговору Уставном суду навело да су оспореним одредбама уређени критеријуми у складу са чланом 17. став 2. Уредбе о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини ("Службени гласник РС", бр. 41/02, 76/02, 125/03 и 88/04).

Министарство економије и регионалног развоја, као правни следбеник Министарства привреде, обавестило је 21. маја 2008. године Уставни суд да је оспорени Правилник и даље на снази.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је Правилник о мерилима за вредновање резултата рада и квалитета обављеног посла у поступку решавања стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица у Министарству привреде, број 110-00-72/2005-08 од 26. јула 2005. године, донет на основу Уредбе о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини ("Службени гласник РС", бр. 41/02, 76/02, 125/03 и 88/04), коју је донела Влада Републике Србије. Правилником су ближе уређена мерила за вредновање резултата рада и квалитета обављеног посла, ради утврђивања реда првенства у поступку решавања стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица у Министарству привреде.

Одредбом члана 3. Правилника је предвиђено: "Јасно мерљиви резултати рада вреднују се у оквиру максималних 70 бодова, тако што се запосленом који је оцењен:

- описном оценом нарочито се истиче или оценом 5 - додељује 70 бодова;
- описном оценом истиче се или оценом 4 - додељује 50 бодова;
- описном оценом задовољава или оценом 3 - додељује 30 бодова;
- описном оценом не задовољава или оценом 2 - додељује 10 бодова."

Одредбом члана 4. Правилника утврђено је: "Оцена успешности и квалитета рада коју даје руководилац вреднује се у оквиру максималних 30 бодова, тако што се запосленом додељује за:

- стручност у обављању послова - 10 бодова;
- квалитет обављања послова - 10 бодова;
- ангажованост на раду и исказивање иницијативе - 10 бодова."

Према члану 1. тачка 2) подтачка (1) Закона о средствима у својини Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 53/95, 3/96, 54/96, 32/96, 44/97 и 101/05), средства у својини Републике Србије, односно у државној својини су средства која су стечена, односно која стекну државни органи и друге организације Републике, односно територијалне јединице, осим средстава која користе организације обавезног социјалног осигурања и средства која су према посебном закону у својини друге организације. Стамбене зграде и станови у државној својини дају се на коришћење запосленим, изабраним и постављеним лицима у органима, јавним службама и другим организацијама из члана 1. тачка 2) Закона и другим лицима утврђеним законом по основу закупа на неодређено или одређено време (члан 9. став 1.), а Влада прописује начин и критеријуме давања станова за службене потребе (члан 29.).

На основу Закона о средствима у својини Републике Србије донета је Уредба о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини ("Службени гласник РС", бр. 41/02, 76/02, 125/03, 88/04, 68/06 и 10/07), која је уредила услове и начин решавања стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника државних средстава, основе и мерила за утврђивање реда првенства, поступак и органе одлучивања и друга питања од значаја за решавање стамбених потреба наведених лица. Одредбама члана 17. Уредбе прописано је: да се резултат рада и квалитет обављеног посла вреднује до 100 бодова (став 1.); да корисник државних средстава својим актом ближе одређује мерила по овом основу у оквиру следећим параметра: јасно мерљиви резултати рада - до 70 бодова и оцена успешности и квалитета рада коју даје руководилац - до 30 бодова.

Уставни суд је оценио да из наведених одредаба Закона и Уредбе произлази да је доносилац оспореног Правилника био овлашћен да својим општим актом ближе одреди мерила за вредновање рада и квалитета обављеног посла за утврђивање реда првенства у решавању стамбене потребе. Доносилац оспореног акта је одредбама чл. 3. и 4. Правилника одредио мерила у складу са параметрима наведеним у члану 17. став 2. Уредбе, а сам начин вредновања јасно мерљивих резултата рада и оцене успешности и квалитета рада представља питање целисходности и оправданости оспорених решења које није у надлежности Уставног суда утврђеној чланом 167. Устава.

С обзиром на наведено, Уставни суд је нашао да нема основа за покретање поступка поводом поднете иницијативе за оцену законитости оспореног Правилника, па иницијативу није прихватио сагласно члану 53. став 2. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07).

На основу изложеног и члана 46. тачка 5) Закона о Уставном суду, Суд је одлучио као у изреци.

Решење Уставног суда број ГУ-34/2006
од 17. јула 2008. године

**Правила о раду бирачких одбора за координирано спровођење
свих избора расписаних за 11. мај 2008. године
("Службени гласник РС", број 30/08)**

Прописујући оспореном одредбом Правила да се идентитет бирача може утврдити само на основу важећих исправа, Републичка изборна комисија је поступила у складу са својим овлашћењем утврђеним законом, да се стара о законитом спровођењу избора и да донесе ближа правила о раду бирачких одбора која обезбеђују правилност гласања. Законито спровођење избора не подразумева само правилну примену изборних закона у изборном поступку, већ и других закона којима се уређују питања од значаја за остваривање изборног права, а то су, у конкретном случају, закони о издавању, коришћењу и важењу идентификационих исправа, тако да је оспорена одредба Правила могла ближе уредити и начин коришћења идентификационих исправа у поступку гласања, сагласно члану 68. став 1. Закона о избору народних посланика.

Оспорена одредба члана 15. став 2. Правила није несагласна са чланом 18. став 1. Устава о непосредној примени зајемчених људских и мањинских права у Републици Србији, па ни са чл. 19, 20, 21. и 52. Устава, јер се том одредбом грађани не ограничавају и не дискриминишу у остваривању свог изборног права, већ се обезбеђује да то право остваре под једнаким условима и на исти начин на сваком бирачком месту у Републици Србији.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за утврђивање неуставности и незаконитости одредбе члана 15. став 2. Правила о раду бирачких одбора за координирано спровођење свих избора расписаних за 11. мај 2008. године ("Службени гласник РС", број 30/08).

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости одредбе члана 15. став 2. Правила о раду бирачких одбора за координирано спровођење свих избора расписаних за 11. мај 2008. године ("Службени гласник РС", број 30/08), којом је прописано да се идентитет бирача може утврдити увидом у: важећу личну карту, важећи пасош (путна исправа) и важећу возачку дозволу. По мишљењу иницијатора, оспореном одредбом Правила грађанима Републике Србије се ускраћују основна грађанска права да бирају и буду бирани, и то "из разлога истека важности идентификационог документа", што је чини несагласном уставним одредбама о јемству и непосредној примени људских и мањинских права у Републици Србији и забрани дискриминације (чл. 18, 19, 20. и

21.), као и одредбама о остваривању изборног права (члан 52.). Иницијатор сматра да оспорена одредба Правила није у сагласности ни са Законом о избору народних посланика, којим је прописано да бирач личном картом или другом исправом доказује свој идентитет (члан 68. став 1.).

Оспореном одредбом члана 15. став 2. Правила о раду бирачких одбора за координирано спровођење свих избора расписаних за 11. мај 2008. године, која је донела Републичка изборна комисија, прописано је да се идентитет бирача може утврдити увидом у: важећу личну карту, важећи пасош (путна исправа) и важећу возачку дозволу.

Уставом Републике Србије утврђено је: да се људска и мањинска права зајемчена Уставом непосредно примењују, као и да се Уставом јемче, и као таква, непосредно се примењују људска и мањинска права зајемчена општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима и законима. Законом се може прописати начин остваривања ових права само ако је то Уставом изричито предвиђено или ако је то неопходно за остварење појединог права због његове природе, при чему закон ни у ком случају не сме да утиче на суштину зајемченог права (члан 18. ст. 1. и 2.); да јемства неотуђивих људских и мањинских права у Уставу служе очувању људског достојанства и остварењу пуне слободе и једнакости сваког појединца у праведном, отвореном и демократском друштву, заснованом на начелу владавине права (члан 19.); да људска и мањинска права зајемчена Уставом могу законом бити ограничена ако ограничење допушта Устав, у сврхе ради којих га Устав допушта, у обиму неопходном да се уставна сврха ограничења задовољи у демократском друштву и без задирања у суштину зајемченог права (члан 20. став 1.); да су пред Уставом и законом сви једнаки и да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације (члан 21. ст. 1. и 2.); да сваки пунолетан, пословно способан држављанин Републике Србије има право да бира и да буде биран, те да је изборно право опште и једнако, избори су слободни и непосредни, а гласање је тајно и лично, као и да изборно право ужива правну заштиту у складу са законом (члан 52.); да се избор, престанак мандата и положај народних посланика уређује законом (члан 102. став 4.).

Законом о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 85/05 и 101/05) прописано је: да се Републичка изборна комисија, поред осталог, стара о законитом спровођењу избора, организује техничку припрему за изборе, прати примену и даје објашњења у вези са применом овог закона, прописује обрасце и правила за спровођење изборних радњи прописаних овим законом (члан 34. став 1. тач. 1, 2, 3. и 5.); да бирачки одбор непосредно спроводи гласање на бирачком месту, обезбеђује правилност и тајност гласања, утврђује резултате гласања на бирачком месту и обавља друге послове одређене овим законом, као и да ближа правила о раду бирачког одбора прописује Републичка изборна комисија (члан 37. ст. 1. и 3.); да бирач најпре саопштава бирачком одбору своје лично име и предаје обавештење о гласању, а личном картом или другом исправом доказује свој идентитет, као и да бирач не може гласати без подношења доказа о свом идентитету (члан 68. ст. 1. и 2.).

Коришћење и важење исправа којима се доказује идентитет грађана ближе су уређени посебним законима. Тако је Законом о личној карти ("Службени гласник РС", број 62/06) прописано: да је лична карта јавна исправа којом грађани Републике Србије доказују идентитет, као и да, у складу са законом, лична карта служи и као доказ о другим чињеницама које су у њој

садржане (члан 1. ст. 1. и 2.); да се лична карта издаје са роком важења од пет година (члан 5.); да лична карта престаје да важи истеком рока на који је издата (члан 20. став 1. тачка 1.). Поред тога, Законом о путним исправама ("Службени гласник РС", број 90/2007) прописано је да се пасош издаје са роком важења од десет година, а лицима млађим од 14 година живота са роком важења од две године (члан 19.), као и да пасош, дипломатски пасош и службени пасош, издати пре дана почетка примене овог закона важе до рока наведеног у тој исправи, а најкасније до 31. децембра 2008. године (члан 53.). Законом о основама безбедности саобраћаја на путевима ("Службени лист СФРЈ", бр. 50/88, 63/88, 80/89, 29/90 и 11/91, "Службени лист СРЈ", бр. 34/92, 13/93, 24/94, 41/94, 28/96 и 3/2002 и "Службени гласник РС", број 101/2005), одређено је да се возачка дозвола издаје са роком важења од десет година (члан 173.).

Сагласно одредбама члана 18. ст. 1. и 2. и члана 102. став 4. Устава, изборно право зајемчено Уставом се непосредно примењује, али се начин његовог остваривања прописује законом. Лично гласање као начин остваривања активног бирачког права ближе је уређено одредбама Закона о избору народних посланика које, поред осталог, прописују да бирач личном картом или другом исправом доказује свој идентитет и да не може гласати без подношења доказа о свом идентитету.

По оцени Уставног суда, за доказивање идентитета бирача може служити само важећа лична карта или друга важећа исправа. Наиме, из одредбе Закона о личној карти којом је прописано да лична карта престаје да важи истеком рока на који је издата произлази да се по истеку тог рока не може користити у јавном промету за доказивање идентитета њеног имаоца, као предуслова за остваривање било ког, па и изборног права. Суд је истог становишта и кад су у питању путна исправа (пасош) и возачка дозвола. Прописујући оспореном одредбом Правила да се идентитет бирача може утврдити само на основу важећих исправа, Републичка изборна комисија је, по оцени Уставног суда, поступила у складу са својим овлашћењем да се стара о законитом спровођењу избора и да донесе ближа правила о раду бирачких одбора која обезбеђују правилност гласања. Законито спровођење избора не подразумева само правилну примену изборних закона у изборном поступку, већ и других закона којима се уређују питања од значаја за остваривање изборног права, а то су, у конкретном случају, закони о издавању, коришћењу и важењу идентификационих исправа.

Полазећи од наведеног, Уставни суд сматра да оспорена одредба члана 15. став 2. Правила није несагласна са чланом 18. став 1. Устава о непосредној примени зајемчених људских и мањинских права у Републици Србији. Оспореном одредбом се, по оцени Суда, грађани не ограничавају и не дискриминишу приликом остваривања свог изборног права, већ се обезбеђује да то право остваре под једнаким условима и на исти начин на сваком бирачком месту у Републици Србији. Стога оспорена одредба није несагласна ни са чл. 19, 20, 21. и 52. Устава.

Уставни суд, такође, сматра да се оспореном одредбом Правила само ближе уређује начин коришћења идентификационих исправа у поступку гласања, сагласно члану 68. став 1. Закона о избору народних посланика. Битна претпоставка за остваривање права на лично гласање је да и сами грађани, у складу са прописима, предузму одговарајуће радње као што су: увид у бирачке спискове, пријава промене адресе пребивалишта, прибављање нових

идентификационих исправа због промене личног имена, продужење важности идентификационих докумената и др.

С обзиром на изложено, Уставни суд је оценио да оспорена одредба Правила није несагласна са Уставом и Законом о избору народних посланика.

Имајући у виду изнето, Уставни суд је, на основу члана 46. тачка 5) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), решио као у изреци.

На основу одредбе члана 49. став 2. Закона о Уставном суду, Суд је одлучио да се ово решење објави у "Службеном гласнику Републике Србије".

Решење Уставног суда број IУ-54/2008
од 24. априла 2008. године

- Обустава поступка

С обзиром на то да је престао да важи оспорени Правилник о условима, критеријумима и мерилима за закључивање уговора са даваоцима здравствених услуга и за утврђивање накнаде за њихов рад за 2006. годину ("Службени гласник РС", бр. 2/06...115/06), као и Устав у односу на који се тражи оцена уставности, Уставни суд је утврдио да су престале процесне претпоставке за вођење поступка и да су се стекли услови да се поступак за оцену уставности обустави, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007).

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Обуставља се поступак за оцену уставности Правилника о условима, критеријумима и мерилима за закључивање уговора са даваоцима здравствених услуга и за утврђивање накнаде за њихов рад за 2006. годину ("Службени гласник РС", бр. 2/06, 3/06 - исправка, 6/06 – исправка, 28/06 – исправка, 44/06, 68/06, 74/06, 110/06 и 115/06).

Образложење

Пред Уставним судом покренут је поступак за оцену уставности Правилника о условима, критеријумима и мерилима за закључивање уговора са даваоцима здравствених услуга и за утврђивање накнаде за њихов рад за 2006. годину наведеног у изреци. У предлогу се наводи да је оспорени Правилник несагласан с Уставом, јер и одредба члана 179. Закона о здравственом осигурању, која је основ за његово доношење, није у сагласности с одредбама члана 30. став 1. и члана 40. ст. 1, 2. и 3. Устава Републике Србије од 1990. године. Оспореним Правилником, сматра предлагач, предвиђа се, на посредан

начин, смањење обима здравствене заштите здравственим корисницима чије је право на здравствену заштиту предвиђено наведеним одредбама Устава.

У одговору доносиоца оспореног Правилника се истиче да се њиме не смањује обим здравствене заштите корисницима, како то погрешно тврди предлагач, с обзиром да се Правилником утврђују услови, критеријуми и мерила за закључивање уговора са даваоцима здравствених услуга и да се исти не примењује приликом утврђивања критеријума и мерила за пружање здравствене заштите корисницима. Даље се наводи да Републички завод за здравствено осигурање закључује, под условима, критеријумима и мерилима из оспореног Правилника, уговоре са даваоцима здравствених услуга, с тим да, као и у сваком уговорном односу, те уговоре закључују две уговорне стране и да закључивање уговора не може зависити искључиво од једне стране, али да само непотписивање уговора не може значити непримењивање критеријума и мерила за пружање здравствене заштите корисницима, како то погрешно наводи предлагач. Стога је, сматра доносилац оспореног акта, предлог у целини неоснован.

Уставни суд је, у спроведеном поступку, утврдио да је оспорени Правилник о условима, критеријумима и мерилима за закључивање уговора са даваоцима здравствених услуга и за утврђивање накнаде за њихов рад за 2006. годину темпоралног карактера, јер су се њиме, сагласно одредби члана 179. став 1. Закона о здравственом осигурању ("Службени гласник РС", бр. 107/05 и 109/05), уређивали односи за одређени временски период, тј. за 2006. годину, као и да је исти престао да важи 31. децембра 2006. године, протеком времена за који је донет. Такође, Уставни суд је утврдио да је Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који се тражи оцена уставности, престао да важи доношењем Устава Републике Србије од 8. новембра 2008. године.

С обзиром на то да је престао да важи оспорени Правилник, као и Устав у односу на који се тражи оцена уставности, Уставни суд је утврдио да су престале процесне претпоставке за вођење поступка и да су се стекли услови да се поступак за оцену уставности обустави, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007).

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Уставни суд је решио као у изреци.

Решење број ГУ-96/2006
од 15. маја 2008. године

Исти правни став у истоветним ситуацијама Уставни суд је заузео у решењима:
бр. ГУ-47/2006 од 8. априла 2008. године, ГУ-62/2003 од 22. маја 2003. године и
ГУ-141/2005 од 10. априла 2008. године

С обзиром на то да је оспорени Правилник о ближим саобраћајно-техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта ("Службени гласник РС", број 56/05) у току поступка оцене законитости усаглашен са законом доношењем Правилника о измени овог Правилника, и да Суд није оценио да због последица незаконитости треба донети одлуку, јер се оспорени Правилник у току важења није примењивао, стекли су се услови за обуставу

поступка за оцену законитости, сагласно члану 57. тачка 1) Закона о Уставном суду.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се поступак за оцену законитости Правилника о допуни Правилника о ближим саобраћајно-техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта ("Службени гласник РС", број 56/05).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену законитости Правилника о допуни Правилника о ближим саобраћајно-техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта ("Службени гласник РС", број 56/05). У иницијативи се наводи да је оспореним Правилником супротно овлашћењима из члана 29. став 6. Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", бр. 46/95 и 60/01), министар за капиталне инвестиције прописао услове коришћења одређених аутобуских стајалишта у линијском превозу.

У одговору Министарства за капиталне инвестиције наводи се да се оспорени Правилник у регистрационом року 2006/2007. године није примењивао и да су 17. јануара 2006. године ступили на снагу Општи услови превоза у међумесном и међурепубличком друмском превозу путника ("Службени гласник РС", број 1/2006).

Уставни суд је у спроведеном поступку утврдио да су оспореним Правилником били прописани услови за коришћење аутобуских стајалишта у линијском превозу, као и да је оспорени Правилник престао да важи ступањем на снагу Правилника о измени Правилника о ближим саобраћајно-техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта ("Службени гласник РС", број 11/2006). Оспорени Правилник донет је на основу члана 29. став 6. Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", бр. 46/95 и 60/01) којим је дато овлашћење министру да пропише ближе саобраћајно-техничке и друге услове за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта.

С обзиром на то да је оспорени Правилник у току поступка оцене законитости усаглашен са Законом доношењем Правилника о измени Правилника о ближим саобраћајно-техничким и другим условима за изградњу, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта, те да Суд није оценио да због последица незаконитости треба донети одлуку, јер се оспорени Правилник у току важења није примењивао, стекли су се услови за обуставу поступка за оцену законитости, сагласно члану 57. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07).

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Суд је решио као у изреци.

Решњење број IУ-103/2006
од 24. априла 2008. године

Услови за обуставу поступка испуњени су када у току поступка пред Уставним судом престану да важе оспорени акти и Устав у односу на који је тражена оцена уставности тих аката.

Када је у уставностудском поступку донета одлука о обустави поступка, захтев за обуставу извршења појединачног акта, односно радње која је предузета на основу оспорених општих аката је беспредметан.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се поступак за оцену уставности и законитости:

- (1) Наредбе о висини накнаде за издавање уверења о оспособљености за обучавање ваздухопловног особља ("Службени гласник РС", број 61/04);
- (2) Наредбе о висини накнаде за утврђивање и проверу услова за обављање јавног авио-транспорта ("Службени гласник РС", број 66/04);
- (3) Наредбе о висини накнаде за преглед ваздухоплова ради утврђивања пловидбености ("Службени гласник РС", број 53/04);
- (4) Наредбе о висини накнаде за проверу услова за обављање делатности предузећа, другог правног лица, државног органа и предузетника који производе, испитују ради утврђивања типа или одржавају ваздухоплов, мотор, елису и ваздухопловни производ или његове делове ("Службени гласник РС", број 53/04);
- (5) Наредбе о висини накнаде за преглед уређаја за симулирање лета и одобравање програма техничког одржавања ("Службени гласник РС", број 53/04);
- (6) Наредбе о висини накнаде за проверавање обучености ваздухополовног овлашћеног особља ("Службени гласник РС", број 29/04).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности и законитости наредби наведених у изреци. У предлогу се наводи да генерални директор Директората цивилног ваздухопловства државе Србије и државе Црне Горе није имао законско овлашћење за утврђивање висина накнада које су предмет уређивања оспорених наредби, већ да је то питање било у надлежности Савезне владе. Предлагач сматра да се оспореним наредбама, којима се утврђују материјалне обавезе грађана и правних лица, повређује начело законитости и правне сигурности и да због тога нису у сагласности с Уставом Републике Србије. Предложено је да Уставни суд обустави извршење појединачних аката или радњи донетих, односно предузетих на основу оспорених наредби.

У поступку пред Уставним судом утврђено је:

- да су, у време постојања државне заједнице Србија и Црна Гора, Влада Републике Србије и Влада Републике Црне Горе донеле, у истоветном тексту, Одлуку о оснивању Директората цивилног ваздухопловства државе Србије и државе Црне Горе ("Службени гласник РС", број 102/03 и "Службени лист РЦГ", број 61/03), којом су обављање послова из своје уставне

надлежности повериле органу који су споразумно основале држава Србија и држава Црна Гора;

- да је оспорене Наредбе донео генерални директор Директората цивилног ваздухопловства државе Србије и државе Црне Горе;

- да је Влада Републике Србије, након престанка државне заједнице Србија и Црна Гора, донела Одлуку о вршењу оснивачких права у Директорату цивилног ваздухопловства државе Србије и државе Црне Горе ("Службени гласник РС", број 53/06) и о промени назива овог Директората у Директорат цивилног ваздухопловства Републике Србије ("Службени гласник РС", број 12/07);

- да су оспорене наредбе престале да важе 8. марта 2008. године, ступањем на снагу Правилника о начину обрачуна и висини накнада за услуге које пружа Директорат цивилног ваздухопловства Републике Србије ("Службени гласник РС", број 30/08), којим је одређено да даном ступања овог Правилника на снагу престају да важе оспорене наредбе (члан 27.);

- да је Устав Републике Србије из 1990. године, у односу на који је тражена оцена уставности оспорених наредби, престао да важи.

Имајући у виду да су у току поступка пред Уставним судом престале да важе оспорене наредбе, као и да је престао да важи Устав Републике Србије у односу на који је тражена оцена уставности оспорених наредби, Суд је утврдио да су испуњени услови за обуставу поступка из члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), јер су престале процесне претпоставке за вођење поступка. С обзиром на то да је донета одлука о обустави поступка, Уставни суд је оценио да је беспредметан захтев предлагача за обуставу извршења појединачног акта, односно радње која је предузета на основу оспорених наредби.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, сагласно одредби члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење број ГУ-274/2004
од 17. априла 2008. године

**4. СТАТУТИ ОРГАНА ЛОКАЛНЕ
И МЕСНЕ САМОУПРАВЕ**

Утврђивање Статутом општине надлежности председника општине да даје сагласност на цене комуналних производа и комуналних услуга које плаћају непосредни корисници, у сагласности је с Уставом и с одредбама Закона о локалној самоуправи и Закона о комуналним делатностима.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за утврђивање неуставности и незаконитости одредбе члана 40. став 2. тачка 21. Статута општине Зрењанин ("Службени лист општине Зрењанин", број 5 од 4. јуна 2002. године).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности и законитости одредбе члана 40. став 2. тачка 21. Статута општине Зрењанин ("Службени лист општине Зрењанин", бр. 5/2002, 19/2004, 21/2004). У предлогу се наводи да је оспореном одредбом Статута општине, супротно одредбама члана 40. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/2002, 33/2004) и одредбама Закона о мерним јединицама и мерилима ("Службени лист СРЈ", бр. 80/94, 83/94, 28/96 и 12/98), дато право председнику општине да самостално одлучује и даје сагласност на повећање цена комуналних производа и комуналних услуга јавних комуналних предузећа које оснива општина.

У одговору Општинске управе општине Зрењанин истиче се да је овлашћење које је предвиђено оспореном одредбом Статута општине, засновано на одредби члана 40. став 1. Закона о локалној самоуправи и одредби члана 23. став 1. Закона о комуналним делатностима ("Службени гласник РС", бр. 16/97, 42/98), којим је предвиђено да јавно комунално предузеће одлучује, уз сагласност скупштине општине, односно органа општине који скупштина одреди, о цени комуналних производа и комуналних услуга које плаћају непосредни корисници.

Уставни суд је у спроведеном поступку утврдио да је оспореном одредбом члана 40. став 2. тачка 21. Статута општине утврђена надлежност председника општине да даје сагласност на цене комуналних производа и комуналних услуга које плаћају непосредни корисници.

Иницијатива за оцену уставности и законитости поднета је у време важења Устава Републике Србије од 1990. године, али нису назначене одредбе Устава у односу на које треба оцењивати уставност оспореног акта. Устав од 1990. године је престао да важи проглашењем Устава Републике Србије од 2006. године. Одредбом члана 190. став 1. тачка 1. Устава утврђена је надлежност општине, да преко својих органа, у складу са законом, уређује и обезбеђује обављање и развој комуналних делатности.

Одредбама члана 40. став 1. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04, 135/04 и 62/2006) било је прописано да извршну функцију у општини врши председник општине, а одредбом члана 41. тачка 8) овог закона било је прописано да председник општине доноси

појединачне акте за које је овлашћен законом, статутом или одлуком скупштине. Закон о локалној самоуправи, на основу кога је донет оспорени Статут општине Зрењанин, престао је да важи даном ступања на снагу Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/2007). Законом о локалној самоуправи у члану 20. утврђено је да општина, преко својих органа, у складу с Уставом и законом, поред осталог, уређује и обезбеђује обављање и развој комуналних делатности (пречишћавање и дистрибуција воде, пречишћавање и одвођење атмосферских и отпадних вода, производња и снабдевање паром и топлим водом и др.). Одредбом члана 44. истог Закона прописано је да председник општине, као извршни орган општине, поред осталог, доноси појединачне акте за које је овлашћен законом, статутом или одлуком скупштине и да врши друге послове утврђене статутом и другим актима општине.

Одредбама члана 23. Закона о комуналним делатностима ("Службени гласник РС", бр. 16/97 и 42/98) прописано је да јавно комунално предузеће одлучује, уз сагласност скупштине општине, односно органа општине који скупштина одреди, о цени комуналних производа и комуналних услуга коју плаћају непосредни корисници (испорука воде и топлотне енергије, изношење кућног смећа, градски јавни саобраћај), као и да се цене других комуналних производа и комуналних услуга, које обављају друга предузећа или предузетници, утврђују на исти начин.

Полазећи од наведених одредаба закона, Уставни суд је утврдио да је оспорена одредба Статута општине у сагласности с Уставом и са одредбама Закона о локалној самоуправи и Закона о комуналним делатностима. Оцењујући наводе подносиоца иницијативе да оспорена одредба није у сагласности са Законом мерним јединицама и мерилима, Суд је нашао да наведени акти нису у непосредној и садржинској вези, те да нема основа за оцену њихове сагласности. Уставни суд стога није прихватио поднету иницијативу, сагласно члану 53. став 3. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/2007).

На основу изложеног и члана 46. тачка 5) Закона о Уставном суду, Суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда број ГУ-209/2006
од 17. јула 2008. године

С обзиром да је у току поступка пред Уставним судом престао да важи оспорени Статут, као и Устав од 1990. године у односу на који је тражена оцена уставности, а да је члан 3. новог Статута месне заједнице Остојићево усаглашен са Законом о заштити права и слобода националних мањина, чиме су отклоњени разлози због којих је покренут поступак пред Уставним судом, стекли су се услови за обуставу поступка за оцену уставности и законитости оспореног Статута.

Оспорена Одлука којом се Скупштини општине Чока предлаже измена Статута општине, не представља општи правни акт о чијој сагласности са Уставом и законом је Уставни суд надлежан да

одлучује, што представља разлог за одбачај захтева за оцену уставности и законитости те Одлуке.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. Обуставља се поступак за оцену уставности и законитости члана 3. Статута Месне заједнице Остојићево, општина Чока, број 01-85/2002 од 12. новембра 2002. године.

2. Одбацује се захтев за оцену уставности и законитости Одлуке Савета Месне заједнице Остојићево од 2. септембра 2003. године, садржане у изводу из Записника Месне заједнице Остојићево број 01-113/2003 од 8. септембра 2003. године.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је предлог Скупштине општине Чока за оцену уставности и законитости одредбе члана 3. Статута месне заједнице Остојићево, број 01/85/2002 од 12. новембра 2002. године, као и Одлуке Савета месне заједнице Остојићево број 01-113/2003 од 2. септембра 2003. године.

Према наводима предлагача, оспореном одредбом члана 3. Статута месне заједнице Остојићево повређене су одредбе члана 2. Статута општине Чока и члана 11. Закона о заштити права и слобода националних мањина. Предлагач сматра да је Савет месне заједнице Остојићево учинио повреду Статута општине на тај начин што приликом прописивања садржине печата Месне заједнице није применио одредбу члана 2. Статута Општине, која прописује назив насељеног места Остојићево на мађарском језику. Предлагач наводи да је Статутом општине, у складу са чланом 11. став 4. Закона о заштити права и слобода националних мањина, за насељено место Остојићево прописан назив "Tiszaszentmiklos", док је у оспореној одредби Статута месне заједнице Остојићево наведен назив: "OSZTOJITYEVO". Одбијајући да на описани начин прихвати усклађивање Статута месне заједнице са Статутом Скупштине општине, Савет месне заједнице је донео оспорену Одлуку којом предлаже измену Статута општине.

Савет месне заједнице Остојићево у одговору наводи да није био остављен довољан рок за разматрање нацрта Статута општине Чока и давање примедби у вези са називом села Остојићево, истичући да се називом "Tiszaszentmiklos" у потпуности мења смисао назива села Остојићево.

Скупштина општине Чока је 7. јуна 2006. године обавестила Суд да је оспорени Статут престао да важи ступањем на снагу новог Статута месне заједнице Остојићево, који је усвојио Савет месне заједнице Остојићево 23. марта 2006. године, а у који је "уграђен" и назив месне заједнице Остојићево на мађарском језику "Tiszaszentmiklos", па је тиме отклоњен проблем који је био повод спору.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио: да је оспореним чланом 3. Статута месне заједнице Остојићево било прописано да месна заједница има свој печат и штамбиљ; да је печат округлог облика, са текстом по

ободу: ОПШТИНА ЧОКА - МЕСНА ЗАЈЕДНИЦА ОСТОЈИЋЕВО; CSÓKA KÖZSÉG-HELY KÖZÖSSÉG OSZTOJITYEVO; да је штампил правоугаоног облика са садржајем из претходног става и са остављеним простором за уписивање броја (број из деловодног протокола) и датума.

Оспорени Статут престао је да важи ступањем на снагу Статута месне заједнице Остојићево од 23. марта 2006. године ("Службени лист општине Чока", број 3/06), који у члану 3. прописује: да месна заједница има свој печат и штампил; да је печат округлог облика пречника 3 цм, са текстом по ободу: ОПШТИНА ЧОКА - МЕСНА ЗАЈЕДНИЦА ОСТОЈИЋЕВО; CSÓNKA KÖZSÉG - HELY KÖZÖSSÉG TISZASZENTMIKLOS; да је штампил правоугаоног облика са садржајем из претходног става и са остављеним простором за уписивање броја (број из деловодног протокола) и датума.

Оспорена Одлука Савета месне заједнице садржана је у изводу из Записника број 1-113/2003 од 8. септембра 2003. године, са седнице Савета Месне заједнице Остојићево која је одржана 2. септембра 2003. године и гласи:

"Предлаже се Скупштини општине да се изврши измена Статута члан 2. редни број 5, а који се односи на назив места Остојићево - "Tizsaszentmiklos" јер сматрамо да је превод неадекватан.

Уколико тај члан у Статуу СО –е Чока не може да се измени предлажемо да се грађани изјасне референдумом о враћању старог назива нашег места у Потски Свети Никола – Tizsaszentmiklos што би одговарало преводу са српског на мађарски језик".

Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који је тражена оцена уставности оспореног Статута и Одлуке, престао је да важи проглашењем новог Устава Републике Србије 8. новембра 2006. године.

Законом о заштити права и слобода националних мањина ("Службени лист СРЈ", бр. 11/02 и 57/02), који се на основу члана 64. став 2. Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист Србија и Црна Гора", број 1/03) примењује као републички закон, у члану 11. уређује се питање службене употребе језика и писма. Наведеним чланом Закона прописано је: да на територији јединице локалне самоуправе где традиционално живе припадници националних мањина, њихов језик и писмо може бити у равноправној службеној употреби (став 1.); да је јединица локалне самоуправе обавезна да уведе у равноправну службену употребу језик и писмо националне мањине уколико проценат те националне мањине у укупном броју становника на њеној територији достиже 15% према резултатима последњег пописа становништва (став 2.); да се на територијама из става 2. овог члана имена органа који врше јавна овлашћења, називи јединица локалне самоуправе, насељених места, тргова и улица и други топоними исписују и на језику дотичне националне мањине, према њеној традицији и правопису (став 5.).

Статутом општине Чока ("Службени лист општине Чока", број 3/02) у члану 2. прописано је да територију општине Чока чине насељена места, односно подручја катастарских општина које улазе у њен састав и одређена су насељена места и катастарске општине, па је под редним бројем 5 утврђено насељено место Остојићево - Ostojićevo - Tizsaszentmiklos. Према члану 9. Статута на територији општине Чока у службеној употреби је истовремено са српским језиком ћирилично и латинично писмо и мађарски језик и писмо.

С обзиром на то да је у току поступка пред Уставним судом престао да важи оспорени Статут, као и Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који је тражена оцена уставности, а да је члан 3. новог

Статута месне заједнице Остојићево усаглашен са Законом о заштити права и слобода националних мањина, чиме су отклоњени разлози због којих је покренут поступак пред Уставним судом, Суд је утврдио да су се, у смислу члана 57. тачка 1) Закона Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07), стекли услови за обуставу поступка за оцену уставности и законитости оспореног Статута месне заједнице Остојићево.

У погледу предлога за оцену уставности и законитости Одлуке Савета месне заједнице Остојићево од 2. септембра 2003. године, Суд је оценио да оспорена Одлука, којом се Скупштини општине Чока предлаже измена Статута општине Чока, не представља општи правни акт о чијој сагласности са Уставом и законом је Уставни суд надлежан да одлучује у смислу одредаба члана 167. Устава Републике Србије.

На основу изложеног, као и одредаба члана 36. став 1. тачка 1) и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 27/08), Суд је одлучио као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-390/2003
од 26. јуна 2008. године

5. ДРУГИ ОПШТИ АКТИ ОРГАНА ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ

- Општина и град

Како уставне одредбе не дају могућност ступања на снагу општих аката пре њиховог објављивања, то је Уставни суд оценио да одредба члана 9. Одлуке у делу којим се утврђује њено ступање на снагу даном доношења, није у сагласности с Уставом.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да одредба члана 9. у делу који гласи: "ступа на снагу даном доношења" Одлуке о изменама и допунама Одлуке о градским управама ("Службени лист града Крагујевца", број 3/2006) није у сагласности са Уставом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности одредбе члана 9. Одлуке наведене у изреци, у којој се наводи да је оспореном одредбом предвиђено да Одлука ступа на снагу даном доношења, што је у супротности са чланом 120. Устава Републике Србије. У иницијативи је затражена и оцена законитости оспорене Одлуке, али нису назначене одредбе закона и разлози оспоравања законитости Одлуке.

У одговору доносиоца оспорене Одлуке наводи се да је Одлуком одређено да иста ступа на снагу даном доношења ради ефикаснијег, квалитетнијег и успешнијег функционисања градске управе.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је Устав Републике Србије од 1990. године престао да важи, па је оцена уставности оспорене одредбе члана 9. цитиране Одлуке извршена у односу на одредбе Устава Републике Србије који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године.

Чланом 196. став 1. Устава утврђено је да се закони и сви други општи акти објављују пре ступања на снагу, а ставом 4. овог члана да закони и други општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања и могу ступити на снагу раније само ако за то постоје нарочито оправдани разлози утврђени приликом њиховог доношења.

Како наведене уставне одредбе не дају могућност ступања на снагу општих аката пре њиховог објављивања, то је Уставни суд оценио да одредба члана 9. Одлуке у делу којим се утврђује њено ступање на снагу даном доношења, није у сагласности с Уставом.

Полазећи од изложеног, а на основу одредбе члана 45. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), Уставни суд је одлучио као у изреци.

Сагласно одредби члана 168. став 3. Устава, одредба члана 9. у делу који гласи: "ступа на снагу даном доношења" Одлуке о изменама и допунама Одлуке о градским управама наведене у изреци, престаје да важи

даном објављивања ове одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Одлука Уставног суда број IV- ("Службени гласник РС", број 65/2008) 201/2006 од 15. маја 2008. године

Одредба општег правног акта којом се утврђује ступање на снагу тог акта даном доношења, није у сагласности с Уставом, јер према члану 196. став 1. Устава Републике Србије општи акти не могу ступити на снагу пре њиховог објављивања.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да одредба члана 36. у делу који гласи: "даном доношења" Одлуке о градском већу ("Службени лист града Крагујевца, број 6/06), није у сагласности с Уставом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности одредбе члана 36. Одлуке о градском већу Скупштине града Крагујевца ("Службени лист града Крагујевца", број 6/06), којом је прописано да наведена Одлука ступа на снагу даном доношења. У иницијативи која је поднета за време важења Устава од 1990. године се наводи да оспорена одредба није у сагласности са Уставом Републике Србије од 1990. године, јер је одредбом члана 120. Устава утврђено да закон, други пропис или општи акт ступа на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, осим ако из нарочито оправданих разлога није предвиђено да раније ступи на снагу. По мишљењу иницијатора, у поступку доношења Одлуке нису постојали нарочито оправдани разлози за њено ступање на снагу пре истека рока од осам дана од дана објављивања.

У одговору доносиоца акта се наводи да су разлози да Одлука ступи са снагу даном доношења садржани у потреби да се, након одржаних локалних избора септембра 2004. године и конституисања новоизабране скупштине, успостави што пре функционисање градског већа као органа.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је Устав Републике Србије од 1990. године престао да важи, па је оцена уставности оспорене одредбе члана 36. Одлуке извршена у односу на одредбе Устава Републике Србије који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године.

Чланом 196. став 1. Устава утврђено је да се закони и сви други општи акти објављују пре ступања на снагу, а ставом 4. овог члана да закони и други општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања и могу да ступе на снагу само ако за то постоје нарочито оправдани разлози утврђени приликом њиховог доношења.

Како наведене уставне одредбе не дају могућност ступања на снагу општих аката пре њиховог објављивања, то је Уставни суд оценио да одредба члана 36. Одлуке у делу којим се утврђује њено ступање на снагу даном доношења, није у сагласности с Уставом.

Полазећи од изложеног, на основу одредбе члана 45. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), Уставни суд је одлучио као у изреци.

Сагласно одредби члана 168. став 3. Устава, одредба члана 36. у делу који гласи: "даном доношења" Одлуке о градском већу наведене у изреци, престаје да важи даном објављивања ове одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Одлука Уставног суда број IV- ("Службени гласник РС", број 64/2008) 200/2006 од 29. маја 2008. године

Пословником Скупштине општине Неготин није се могло прописати да одредбе у предлогу одлуке или другог прописа скупштине општине могу имати повратно дејство, на начин како је то одређено у оспореној одредби члана 121. став 2. Пословника, због чега иста није у сагласности са одредбама члана 197. Устава.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

1. Утврђује се да одредба члана 121. став 2. Пословника Скупштине општине Неготин ("Службени лист општине Неготин", број 16/04), није у сагласности са Уставом.

2. Обуставља се поступак за оцену уставности одредбе члана 2. Одлуке о изменама и допунама Одлуке о локалним комуналним таксама у општини Неготин ("Службени лист општине Неготин", број 25/05).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности одредбе члана 2. Одлуке наведене у тачки 2. изреке и одредбе члана 121. став 2. Пословника наведеног у тачки 1. изреке. У предлогу се наводи да одредба члана 2. Одлуке није у складу са чл. 120. и 121. Устава Републике Србије, јер је том одредбом Одлуке одређено ступање на снагу даном доношења Одлуке и предвиђено да ће се Одлука примењивати годину дана ретроактивно. Предлагач сматра да одредба члана 121. став 2. Пословника није у складу са одредбом члана 121. Устава, јер се Пословником не може предвидети могућност ретроактивне примене других прописа или општих аката локалне самоуправе.

У одговору Скупштине општине Неготин се наводи да је одредбом члана 2. оспорене одлуке утврђено да се Одлука примењује ретроактивно из разлога што је таква могућност дата одредбом члана 121. став

2. Пословника Скупштине општине Неготин, којом је прописано да се изузетно одлуке и други правни акти могу ретроактивно примењивати, односно да могу имати ретроактивно дејство у случају да су исти повољнији за правне субјекте и грађане.

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је Скупштина општине Неготин, са позивом на одредбе члана 30. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02 и 33/04) и члана 18. Статута општине Неготин ("Службени лист општине Неготин", број 8/02) донела Пословник Скупштине општине Неготин ("Службени лист општине Неготин", број 16/04). Одредбом члана 121. став 2. Пословника прописано је да одредбе које садрже предлог одлуке, или другог прописа не могу имати повратно (ретроактивно) дејство, изузев у случају да су повољније за правне субјекте и грађане од постојећих одредаба којима су уређена њихова права и обавезе.

Скупштина општине Неготин је на седници одржаној 20. и 28. децембра 2005. године донела оспорену Одлуку о изменама и допунама Одлуке о локалним комуналним таксама на територији општине Неготин ("Службени лист општине Неготин" број 25/05). Одредбом члана 1. Одлуке прописано је, поред осталог, да се у Одлуци о локалним комуналним таксама у општини Неготин ("Службени лист општине Неготин", бр. 3/03, 4/03, 11/03, 1/05 и 5/05) мења Тарифа локалних комуналних такси на територији општине Неготин која је саставни део ове одлуке, а одредбом члана 2. да Одлука ступа на снагу даном доношења и да ће се примењивати од 1. јануара 2005. године.

На истој седници од 20. и 28. децембра 2005. године, Скупштина општине Неготин донела је и Одлуку о локалним комуналним таксама на територији општине Неготин ("Службени лист општине Неготин" број 25/05). Одредбом члана 13. Одлуке прописано је да даном ступања на снагу ове Одлуке престаје да важи Одлука о локалним комуналним таксама у општини Неготин ("Службени лист општине Неготин", бр. 3/03, 4/03, 11/03, 1/05 и 5/05). Ова одлука је престала да важи ступањем на снагу нове Одлуке о локалним комуналним таксама на територији општине Неготин ("Службени лист општине Неготин", број 16/07).

Полазећи од наведеног, Уставни суд је утврдио да је оспорена Одлука о изменама и допунама престала да важи ступањем на снагу Одлуке о локалним комуналним таксама на територији општине Неготин ("Службени лист општине Неготин", бр. 25/05 и 12/06), када је престала да важи и Одлука о локалним комуналним таксама на територији општине Неготин ("Службени лист општине Неготин", бр. 3/03, 4/03, 11/03, 1/05 и 5/05).

С обзиром на то да је Устав Републике Србије од 1990. године престао да важи 8. новембра 2006. године, ступањем на снагу новог Устава Републике Србије, оцена уставности оспорених одредаба Правилника извршена је у односу на одредбе важећег Устава. Уставом Републике Србије од 2006. године у члану 197. утврђено је: да закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство (став 1.); да, изузетно, само поједине одредбе закона могу имати повратно дејство, ако то налаже општи интерес утврђен при доношењу закона (став 2.); да одредба кривичног закона може имати повратно дејство само ако је блажа за учиниоца кривичног дела (став 3.).

Сагласно наведеним уставним одредбама Уставни суд је оценио да се Пословником Скупштине општине Неготин није могло прописати да одредбе у предлогу одлуке или другог прописа скупштине општине могу имати повратно дејство, на начин како је то одређено у одредби члана 121. став 2.

Пословника. То је разлог због кога је Уставни суд донео одлуку да оспорена одредба Правилника није у сагласности са одредбама члана 197. Устава.

У погледу захтева предлагача за оцену уставности одредбе члана 2. Одлуке, наведене у тачки 2. изреке, Уставни суд је утврдио да је оспорена одлука престала да важи, као и Устав Републике Србије од 1990. године у односу на који се тражи оцена оспореног акта, па је поступак за оцену уставности оспорене одлуке обуставио јер су престале процесне претпоставке за његово вођење.

Полазећи од изнетог, а на основу одредаба члана 45. тачка 1) и члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одлучено је као у изреци.

На основу одредбе члана 168. став 3. Устава, одредба члана 121. став 2. Пословника наведеног у тачки 1. изреке, престаје да важи даном објављивања ове одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Одлука Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 74/2008)
IУ-60/2006 од 3. јула 2008. године

Општинска Изборна комисија, сагласно важећем Закону о локалној самоуправи, није овлашћена да својом одлуком уређује питање начина провере аутентичности потписа и других података бирача који подржавају изборну листу кандидата за одборнике, јер се питање овере потписа, којим се потврђује њихова аутентичност, уређује законом.

Уређивање одређених питања новим законом на другачији начин у односу на ранији закон не подразумева престанак важења правних аката ниже правне снаге од закона који су донети на основу ранијег закона, већ ствара обавезу за доносиоца акта да усклади такве опште акте са новим законским решењима. Неусклађивање тих аката са важећим законом повлачи не само њихову незаконитост, већ и неуставност, сагласно одредби члана 195. став 1. Устава према којој сви подзаконски општи акти Републике Србије, општи акти организација којима су поверена јавна овлашћења, политичких странака, синдиката и удружења грађана и колективни уговори морају бити сагласни закону.

С обзиром на то да су оспореном Одлуком уређена питања која, сагласно наведеним законским одредбама, не могу бити предмет уређивања подзаконских прописа, то оспорена Одлука у целини није у сагласности с Уставом и законом.

Како је у овој правној ствари донета коначна одлука, захтев за обуставу извршења појединачних аката, односно радњи предузетих на основу оспореног акта је одбачен.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

1. Утврђује се да Одлука о начину провере аутентичности потписа и других података бирача који подржавају изборну листу кандидата за одборнике односно предлог кандидата за председника општине или предлог за опозив председника општине ("Службени лист општине Бела Црква", број 5/05), није у сагласности са Уставом и законом.

2. Одбацује се захтев за обуставу извршења појединачног акта, односно радње предузете на основу Одлуке из тачке 1.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке из тачке 1. изреке. У иницијативи се наводи да оспорена одлука није у складу са чланом 61. ст. 1. и 4. Закона о локалним изборима, из разлога што законодавац није овластио изборну комисију да одреди начин провере аутентичности потписа бирача за опозив председника општине. Оспореном одлуком, како се даље наводи у иницијативи, крше се и основна права грађана из Устава и закона, право на равноправност и право да свој идентитет утврђују на основу личног и матичног броја из личне карте. Поред тога, иницијатор предлаже да Уставни суд до доношења коначне одлуке обустави од извршења појединачне акте и радње донете на основу оспорене одлуке.

У одговору Изборне комисије општине Бела Црква наводи се да је, на основу тада важећег Закона о локалним изборима, изборна комисија јединице локалне самоуправе била овлашћена да својим актом пропише начин провере аутентичности потписа бирача. Доносилац акта наводи да је доношењем новог Закона о локалним изборима оспорена одлука престала да важи, јер је новим Законом предвиђено да потпис бирача који подржава изборну листу мора бити оверен у складу са законом којим се уређује овера потписа и није више предвиђено да се председник општине бира на непосредним изборима. У погледу тачке 2. оспорене Одлуке, којом је одређено ступање на снагу даном доношења, доносилац акта наводи да је таква одредба унета у Одлуку, јер је предлог за опозив председника општине већ био достављен Изборној комисији и било је потребно да се хитно донесе одлука која ће уредити то питање.

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је Изборна комисија општине Бела Црква, позивајући се на члан 23. став 6. Закона о локалним изборима ("Службени гласник РС", бр. 33/02, 37/02 и 42/02), донела Одлуку о начину провере аутентичности потписа и других података бирача који подржавају изборну листу кандидата за одборнике односно предлог кандидата за председника општине или предлог за опозив председника општине ("Службени лист општине Бела Црква", број 5/05). Одлуком је прописано: да Изборна комисија врши проверу аутентичности потписа и других података бирача који подржавају изборну листу кандидата за одборнике скупштине општине и предлог кандидата за председника општине на локалним изборима, односно предлог за опозив председника општине, путем овере прикупљених потписа од стране Општинског суда у Белој Цркви (тачка 1.); да ова одлука ступа на снагу даном доношења и да ће се објавити у "Службеном листу општине Бела Црква" (тачка 2.).

Устав Републике Србије од 1990. године престао је да важи 8. новембра 2006. године ступањем на снагу новог Устава Републике Србије, тако да се оцена уставности оспорене одлуке може вршити у односу на одредбе важећег Устава.

Уставом Републике Србије од 2006. године утврђено је: да статuti, одлуке и сви други општи акти аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе морају бити сагласни са законом (члан 195. став 2.); да се закони и сви други општи акти објављују пре ступања на снагу (члан 196. став 1.); да се статuti и општи акти јединица локалне самоуправе објављују у локалним службеним гласилима (члан 196. став 3.).

Закон о локалним изборима ("Службени гласник РС", бр. 33/02, 37/02, 42/02, 72/03, 75/03, 100/03 и 101/05), на основу кога је донета оспорена одлука, престао је да важи ступањем на снагу новог Закона о локалним изборима ("Службени гласник РС", број 129/07). Важећим Законом о локалним изборима прописано је: да се овим законом уређују избор и престанак мандата одборника скупштина јединица локалне самоуправе (члан 1.); да су органи за спровођење избора изборна комисија јединице локалне самоуправе (у даљем тексту: изборна комисија) и бирачки одбори (члан 11. став 1.); да се изборна комисија, поред осталог, стара о законитости спровођења избора одборника, прописује обрасце и организује техничке припреме за спровођење избора за одборнике, утврђује да ли су изборне листе сачињене и поднете у складу са прописима о избору одборника и проглашава изборне листе (члан 15. став 1. тач. 1, 5, 6. и 7.); да потпис којим бирач подржава изборну листу мора бити оверен у складу са законом којим се уређује овера потписа (члан 23. став 1.); да ће се одредбе овог закона о избору одборника скупштина јединица локалне самоуправе примењивати од првих наредних избора за одборнике скупштина јединица локалне самоуправе у свим јединицама локалне самоуправе (члан 59.).

Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04, 135/04 и 62/06), који је важио у време доношења оспорене одлуке, престао је да важи ступањем на снагу Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07). Важећим Законом о локалној самоуправи прописано је: да председника скупштине бира скупштина општине, из реда одборника, на време од четири године, тајним гласањем, већином гласова од укупног броја одборника скупштине општине (члан 43. став 1.); да председник општине може бити разрешен пре истека времена на које је биран, на образложен предлог најмање трећине одборника, на исти начин на који је изабран (члан 49. став 1.), да ће се одредбе овог закона о органима јединице локалне самоуправе примењивати од спровођења наредних избора за одборнике скупштина јединице локалне самоуправе (члан 101.).

Законом о оверавању потписа, рукописа и преписа ("Службени гласник РС", број 39/93) прописано је: да оверавање потписа или рукописа јесте потврђивање њихове аутентичности (члан 1.); да оверавање потписа, рукописа и преписа обавља општински суд, ако овим или другим законом није другачије одређено, као и да оверавање потписа, рукописа и преписа обавља општинска управа као поверене послове (члан 2. ст. 1. и 2.).

Одлуком о расписивању избора за одборнике скупштина јединица локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 130/07) председник Народне скупштине Републике Србије расписао је изборе за одборнике скупштина општина, градских општина, градова и града Београда за 11. мај 2008. године.

Полазећи од наведених одредаба Закона о локалним изборима, произлази да потпис којим бирач подржава изборну листу мора бити оверен у складу са законом којим се уређује овера потписа, а да је изборна комисија као орган надлежан за спровођење локалних избора, поред осталог, овлашћена да прописује обрасце и организује техничке припреме за спровођење избора за одборнике, утврђује да ли су изборне листе сачињене и поднете у складу са прописима о избору одборника и проглашава изборне листе. Имајући то у виду, Уставни суд је оценио да Изборна комисија општине Бела Црква, сагласно новим законским одредбама, није овлашћена да својом одлуком уређује питање начина провере аутентичности потписа и других података бирача који подржавају изборну листу кандидата за одборнике, јер се питање овере потписа, којим се потврђује њихова аутентичност, уређује законом. Новим Законом о локалној самоуправи предвиђено је да председника општине бира скупштина јединице локалне самоуправе, за разлику од ранијег законског решења по коме се бирао на непосредним изборима, тако да уређивање начина провере аутентичности потписа бирача који подржавају предлог кандидата за председника општине или предлог за опозив председника општине нема више утемељења у закону.

Наводи доносиоца акта да је оспорена одлука престала да важи, јер је донет нов Закон о локалним изборима којим је начин провере аутентичности потписа бирача који подржавају изборну листу уређен на другачији начин, нису основани и не могу се прихватити. Уређивање одређених питања новим законом на другачији начин у односу на ранији закон, не подразумева и престанак важења правних аката ниже правне снаге од закона који су донети на основу ранијег закона, већ ствара обавезу за доносиоца акта да усклади такве опште акте са новим законским решењима.

Поред тога, Уставни суд је оценио да одредба тачке 2. Одлуке, којом је прописано да ова одлука ступа на снагу даном доношења, није у сагласности са одредбом члана 196. став 1. Устава, којом је утврђено да се закони и сви други општи акти објављују пре ступања на снагу.

С обзиром на то да су оспореном одлуком, према оцени Суда, уређена питања која сагласно наведеним законским одредбама не могу бити предмет уређивања подзаконских прописа, а да према одредби члана 195. став 1. Устава, сви подзаконски општи акти Републике Србије, општи акти организација којима су поверена јавна овлашћења, политичких странака, синдиката и удружења грађана и колективни уговори морају бити сагласни закону, Уставни суд је утврдио да оспорена одлука у целини није у сагласности с Уставом и законом.

Будући да је донета коначна одлука у овој правној ствари, Уставни суд је оценио да захтев за обуставу извршења појединачних аката, односно радњи предузетих на основу оспорене одлуке треба одбацити.

Имајући у виду да је току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и да прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање о уставности и законитости оспорене одлуке, Уставни суд је, сагласно члану 53. став 2. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), одлучио без доношења решења о покретању поступка.

Полазећи од изнетог, а на основу члана 45. тач. 1) и 4) и члана 56. став 3. Закона о Уставном суду, Уставни суд је одлучио као у изреци.

На основу члана 168. став 3. Устава, Одлука наведена у тачки 1. изреке, престаје да важи даном објављивања ове одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Одлука Уставног суда IVУ- ("Службени гласник РС", број 73/2008) 184/2006 од 17. јула 2008. године

Престанком важења у току поступка оспореног Пословника и закона у односу на који је тражена оцена законитости, престале су процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање Суда.

Уставни суд, у складу са одредбама члана 167. Устава Републике Србије, није надлежан да цени међусобну сагласност општинских аката – оспореног Пословника са Статутом општине Дољевац.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Обуставља се поступак за оцену законитости одредаба члана 6, члана 8. до 10, члана 14. став 3. и одредаба одељка VI - Јавност рада Пословника о раду Привременог органа општине Дољевац ("Службени лист града Ниша", број 37/2006).

Образложење

Уставном суду поднет је предлог за оцену законитости одредаба члана 6, члана 8. до 10, члана 14. став 3. и одредаба одељка VI - Јавност рада Пословника о раду Привременог органа општине Дољевац ("Службени лист града Ниша", број 37/2006). У предлогу се наводи да су оспорене одредбе Пословника несагласне са Законом о локалној самоуправи и Статутом општине Дољевац у погледу времена сазивања седница Привременог органа, овлашћених предлагача за сазивање седнице, рокова за достављање материјала који су неопходни за одлучивање на седницама, могућности "саслушавања" представника појединих предузећа, органа, организација и појединих грађана, као и јавности рада на седницама Привременог органа.

Уставни суд је у спроведеном поступку утврдио да је оспорени Пословник о раду Привременог органа ("Службени лист града Ниша", број 37/2006) донео Привремени орган општине Дољевац, дана 31. маја 2006. године, на основу овлашћења из члана 7. Одлуке Владе Републике Србије о распуштању Скупштине општине Дољевац и образовању Привременог органа општине Дољевац ("Службени гласник РС", број 40/2006). Оспореним одредбама Пословника били су прописани организација и начин рада Привременог органа општине Дољевац.

У току поступка пред Уставним судом, Привремени орган општине Дољевац је, на седници одржаној 13. октобра 2006. године, донео Привремени пословник Скупштине општине Дољевац ("Службени лист града

Ниша", број 72/06), којим се уређује поступак конституисања Скупштине општине Дољевац, као и начин заказивања и одржавања прве седнице Скупштине. Ступањем на снагу тог Пословника, односно даном конституисања Скупштине општине Дољевац 3. новембра 2006. године, престао је да важи оспорени Пословник о раду Привременог органа општине Дољевац.

Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04, 135/04 и 62/06), у односу на који је тражена оцена законитости, је у целини престао да важи 29. децембра 2007. године, сагласно одредби члана 99. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07).

Како су у току поступка престали да важе оспорени Пословник и закон у односу на који је тражена оцена законитости, Уставни суд је утврдио да су, сагласно одредби члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), престале процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање Суда.

У погледу захтева предлагача за оцену сагласности оспореног Пословника у односу на Статут општине Дољевац, Уставни суд је утврдио да, у складу са одредбама члана 167. Устава Републике Србије, није надлежан да цени међусобну сагласност наведених аката.

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, решено је као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-150/2006 од 15. маја 2008. године

С обзиром на то да су оспорене одлуке престале да важе у току поступка пред Уставним судом, као и да је престао да важи закон у односу на који је тражена оцена законитости одлука, стекли су се услови за обуставу поступка, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се поступак за оцену законитости Одлуке о буџету општине Бојник за 2006. годину ("Службени гласник Општине Лесковац", број 1/06) и Одлуке о допунском буџету општине Бојник за 2006. годину ("Службени гласник општине Лесковац", број 7/06).

О б р а з л о ж е њ е

Пред Уставним судом предлогом овлашћеног предлагача покренут је поступак за оцену законитости Одлуке о буџету општине Бојник за 2006. годину ("Службени гласник Општине Лесковац", број 1/06) и Одлуке о допунском буџету општине Бојник за 2006. годину ("Службени гласник општине Лесковац", број 7/06). Предлагач сматра да је поступак у коме је Скупштина општине Бојник донела оспорене одлуке био несагласан са Законом о локалној самоуправи.

Скупштина општине Бојник доставила је одговор са закључцима Комисије за прописе и статутарна питања Скупштине општине Бојник, у коме се наводи: да је Комисија мишљења да је Одлука о буџету општине Бојник за 2006. годину донета у законском року; да је председник општине могао од момента утврђивања предлога Одлуке од стране Општинског већа до тренутка усвајања у скупштини да изврши дораду Одлуке или да на самој седници предложи њене измене и допуне; да је предлог Одлуке о допунском буџету разматран на седници Скупштине и усвојен већином гласова.

Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04, 135/04 и 62/06), у односу на који се тражи оцена законитости оспорених одлука, престао је да важи ступањем на снагу Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07).

Одлука о буџету општине Бојник за 2006. годину ("Службени гласник општине Лесковац", број 1/06) и Одлука о допунском буџету општине Бојник за 2006. годину ("Службени гласник општине Лесковац", број 7/06), којима су утврђена укупна примања буџета општине Бојник у конкретном новчаном износу, као и распоређивање средстава из буџета по одређеним корисницима за 2006. годину, престале су да важе 31. децембра 2006. године, истеком фискалне године за коју се буџет доноси.

С обзиром на то да су оспорене одлуке престале да важе у току поступка пред Уставним судом, као и да је престао да важи Закон у односу на који се тражи оцена законитости одлука, стекли су се услови за обуставу поступка, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07).

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Уставни суд је одлучио као у изреци.

Решење Уставног суда број
IУ-87/2006 од 29. маја 2008. године

Имајући у виду да је оспорено Упутство престало да важи непосредно након ступања на снагу Закона о локалним изборима ("Службени гласник РС", број 129/07), којим је то питање другачије уређено у односу на закон на основу кога је оспорени акт донет, као и да не постоје штетне последице примене овог акта које треба отклонити, Уставни суд је оценио да су испуњене законом утврђене претпоставке за обуставу поступка.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Обуставља се поступак за оцену уставности и законитости чл. 4. и 6. Упутства о прикупљању потписа бирача и попуњавању обрасца за потпис

бирача, број 013-238/2006 од 03.07.2006. године ("Службени гласник Пчињског округа", број 15/2006), које је донела Изборна комисија општине Владичин Хан.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за покретање поступка за оцену уставности и законитости чл. 4. и 6. Упутства наведеног у изреци. По мишљењу иницијатора, оспорени члан 4. Упутства, којим је прописано да овлашћено лице за прикупљање потписа бирача гарантује да својеручни потписи на списку бирача који подржавају предлог за опозив председника општине, представљају потпис бирача који одговара имену, презимену и матичном броју из обрасца, у супротности је са Законом о оверавању потписа, рукописа и преписа, којим је прописано да оверавање потписа или рукописа јесте потврђивање њихове аутентичности (члан 1. став 1.) и да те послове обавља општинска управа као поверене послове (члан 2. став 2.). Оспорени члан 6. Упутства, којим је прописано да Упутство ступа на снагу даном доношења, према наводима иницијатора, није у сагласности са уставним одредбама којима је уређено питање ступања на снагу општих аката.

У одговору Изборне комисије општине Владичин Хан наводи се да се оспорено Упутство заснива на одредби члана 23. став 6. Закона о локалним изборима којом је изборна комисија овлашћена да пропише начин провере аутентичности потписа и других података којима се попуњавају обрасци за потпис бирача. У вези са оспореним чланом 6. Упутства, доносилац оспореног акта наводи да су у време његовог доношења постојале иницијативе политичких странака за прикупљање потписа за опозив председника Општине и да је Општинска изборна комисија сматрала да су то нарочито оправдани разлози за ступање на снагу Упутства у року краћем од Уставом утврђеног.

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је Изборна комисија општине Владичин Хан донела Упутство о прикупљању потписа бирача и попуњавању обрасца за потпис бирача, број 013-238/2006 ("Службени гласник Пчињског округа", број 15/06). Оспореним чланом 4. Упутства предвиђено је да овлашћено лице предлагача политичке странке, коалиције или друге политичке организације, односно групе грађана гарантује да су својеручни потписи на списку бирача који подржавају предлог за опозив председника општине, потпис бирача који одговара имену, презимену и матичном броју из обрасца (став 1.), као и да овлашћена лица подлежу кривичној и материјалној одговорности уколико фалсификују својеручни потпис бирача, односно поступе супротно ставу 1. овог члана (став 2.). Оспореним чланом 6. Упутства одређено је да исто ступа на снагу даном доношења.

Изборна комисија општине Владичин Хан, на седници одржаној дана 07.02.2008. године, донела је Одлуку број 013-2/1/2008, којом се оспорено Упутство ставља ван снаге ("Службени гласник Пчињског округа", број 4/08).

Закон о локалним изборима ("Службени гласник РС", бр 33/02, 37/02, 42/02, 72/03, 75/03, 100/03, 101/05), на основу кога је оспорено Упутство донето, предвиђао је да ће изборна комисија прописати начин провере аутентичности потписа и других података којима се попуњавају обрасци за потпис бирача који подржавају изборну листу (члан 23. став 6.). Наведени закон престао је да важи ступањем на снагу Закона о локалним изборима ("Службени гласник РС", број 129/07), којим је прописано да потпис којим бирач подржава изборну листу

мора бити оверен у складу са законом којим се уређује овера потписа (члан 23. став 3.).

Одредбама члана 57. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да ће Уставни суд обуставити поступак кад је у току поступка општи акт усаглашен са Уставом или законом, а Уставни суд није оценио да због последица неуставности или незаконитости треба донети одлуку због тога што нису отклоњене последице неуставности или незаконитости (тачка 1.), односно кад у току поступка престану процесне претпоставке за вођење поступка (тачка 2.).

Закон о локалним изборима, на основу кога је оспорено Упутство донето, овластио је изборну комисију да пропише начин провере аутентичности потписа и других података бирача, не утврђујући обавезу њихове овере у складу са Законом о оверавању потписа, рукописа и преписа ("Службени гласник РС", број 39/93). Имајући у виду да је оспорено Упутство престало да важи непосредно након ступања на снагу Закона о локалним изборима ("Службени гласник РС", број 129/07), којим је то питање другачије уређено, као и да не постоје штетне последице примене оспореног акта које треба отклонити, Уставни суд је оценио да су испуњене законом утврђене претпоставке за обуставу поступка.

Имајући у виду изнето, Уставни суд је, на основу члана 46. став 1. тачка 7) Закона о Уставном суду одлучио као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-207/2006
од 3. јула 2008. године

- Грађевинско земљиште

Уставне одредбе не дају могућност ступања на снагу општих аката пре њиховог објављивања, па је одредба оспорене Одлуке којом се утврђује њено ступање на снагу даном доношења, несагласна с Уставом.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да одредба члана 12. Одлуке о изменама и допунама Одлуке о грађевинском земљишту ("Службени лист општина Срема", број 4/05), коју је донела Скупштина општине Шид, није у сагласности са Уставом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности одредбе члана 12. Одлуке о изменама и допунама Одлуке о грађевинском земљишту, коју је донела Скупштина општине Шид. Оспореном одредбом прописано је да

наведена Одлука ступа на снагу даном доношења. Предлагачи су становишта да оспорена одредба није у сагласности са Уставом Републике Србије од 1990. године, јер је одредбом члана 120. тог Устава било прописано да закон, други пропис и општи акт ступа на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, осим ако из нарочито оправданих разлога није предвиђено да раније ступи на снагу. Оваквим прописивањем, по мишљењу предлагача, доносилац акта је предвидео ступање на снагу Одлуке пре њеног објављивања.

У одговору доносиоца акта се наводи да је оспорена Одлука донета у складу са одредбом члана 120. Устава. Том одредбом је дата могућност да општи акт ступи на снагу и пре осмог дана од дана објављивања. Сагласно таквој уставној могућности предвиђено је да, због хитности, Одлука ступа на снагу даном доношења.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је Устав Републике Србије од 1990. године престао да важи. Зато је оцена уставности спорне одредбе члана 12. цитиране Одлуке извршена у односу на одредбе Устава Републике Србије који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године.

Чланом 196. став 1. Устава прописано је да се закони и сви други општи акти објављују пре ступања на снагу, а ставом 4. овог члана да закони и други општи акти могу ступити на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, а само изузетно и раније када за то постоје нарочито оправдани разлози утврђени приликом њиховог доношења.

Како наведене уставне одредбе не дају могућност ступања на снагу општих аката пре њиховог објављивања, то је Уставни суд оценио да одредба члана 12. Одлуке којом се утврђује њено ступање на снагу даном доношења, није у сагласности с Уставом.

Полазећи од изложеног, а на основу одредбе члана 45. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), Уставни суд је одлучио као у изреци.

Сагласно одредби члана 168. став 3. Устава, одредба члана 12. Одлуке о изменама и допунама Одлуке о грађевинском земљишту, коју је донела Скупштина општине Шид, престаје да важи даном објављивања ове одлуке у "Службеном гласнику Републике Србије".

Одлука Уставног суда IV-329/2005 ("Службени гласник РС", број 52/2008) од 8. априла 2008. године

Чињенице престанка важења у току поступка за оцену уставности и законитости оспорене Одлуке и аката у односу на које је тражена оцена уставности и законитости, представљају разлог за престанак процесних претпоставки за вођење поступка и одлучивање Уставног суда.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Обуставља се поступак за оцену уставности и законитости одредбе члана 28. Одлуке о разради мерила, начину обрачуна и уговарања

накнаде за уређивање грађевинског земљишта ("Службени лист града Београда", број 20/98).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду уступљен је на даљу надлежност предлог за оцену уставности и законитости одредбе члана 28. Одлуке о разради мерила, начину обрачуна и уговарања накнаде за уређивање грађевинског земљишта ("Службени лист града Београда", број 20/98), који је иницијално поднет Савезном Уставном суду 20. децембра 2002. године. У предлогу се наводи да оспорена одредба Одлуке има повратно дејство, јер је њена примена предвиђена и на уговорне односе засноване пре ступања на снагу Одлуке, што, по мишљењу предлагача, чини оспорену одредбу Одлуке несагласном са одредбом члана 117. Устава Савезне Републике Југославије. У предлогу није наведено у односу на који закон се тражи оцена законитости оспорене одредбе Одлуке.

Уставни суд је у спроведеном поступку утврдио: да је одредбом члана 28. Одлуке био утврђен начин примене одлуке на уговорене а неизмирене обавезе до дана ступања на снагу Одлуке; да је Одлука чија је одредба члана 28. оспорена престала да важи 2002. године, ступањем на снагу Одлуке о разради мерила, начина обрачуна и уговарања накнаде за уређивање грађевинског земљишта ("Службени лист града Београда", бр. 3/02 и 27/02); да је ступањем на снагу Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, број 47/03) престао да важи Закон о грађевинском земљишту („Службени гласник РС“, бр. 44/95, 16/97 и 23/2001), на основу кога је била донета оспорена Одлука, те да Устав Савезне Републике Југославије у односу на који је тражена оцена уставности, није у правном поретку од 2003. године.

Имајући у виду чињеницу да су у току поступка за оцену уставности и законитости престали да важе, осим оспорене Одлуке и акти у односу на које је тражена оцена уставности и законитости, Суд је утврдио да нема процесних претпоставки за вођење поступка и одлучивање Уставног суда.

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) и члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), Суд је донео Решење као у изреци.

Решење Уставног суда број
У-145/2006 од 8. априла 2008. године

- Урбанизам и градња

Како правила грађења, према члану 40. Закона о планирању и изградњи, чине саставни део урбанистичких планова који су морали бити донети у роковима утврђеним одредбама члана 170. ст. 1. и 2. Закона, то се оспореним Правилником не могу мењати правила грађења, нити овај акт може егзистирати самостално, као посебан акт, већ ова правила могу бити само саставни део

урбанистичких планова, који се доносе на начин и по поступку прописаном Законом. Стога је оспорени Правилник у целини несагласан са Уставом и Законом о планирању и изградњи.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да Правилник о изменама и допунама правила грађења у деловима блокова обухваћених планским актима, који је донела Скупштина општине Јагодина ("Општински службени гласник", број 3/07), није у сагласности са Уставом и законом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за покретање поступка за оцену уставности и законитости Правилника о изменама и допунама правила грађења у деловима блокова обухваћених планским актима, који је донела Скупштина општине Јагодина ("Општински службени гласник", број 3/07). У иницијативи се наводи да Скупштина општине Јагодина није имала овлашћење за доношење оспореног Правилника, те у том смислу оспорене одредбе нису у сагласности са Законом о локалној самоуправи, Законом о планирању и изградњи и Правилником о општим условима о парцелацији и изградњи и садржини, условима и поступку издавања акта о урбанистичким условима за објекте за које одобрење за изградњу издаје општинска, односно градска управа, који је донео министар за урбанизам.

У одговору доносиоца акта наводи се да се оспореним Правилником врши корекција правила грађења садржаних у важећим планским актима Општине из разлога што су та решења била, "према обавезној инструкцији министарства", у супротности са Законом о планирању и изградњи, те је оспорени Правилник донет да би се омогућила изградња на начин прописан Законом.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је Правилник о изменама и допунама правила грађења у деловима блокова обухваћених планским актима донела Скупштина општине Јагодина на XXII седници одржаној 6. марта 2007. године, са позивом на одредбе чл. 18. и 30. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04, 135/04 и 62/06) и члана 17. Статута општине Јагодина ("Општински службени гласник општине Јагодина ", бр. 5/02, 22/04, 20/05 и 1/06). Правилник је објављен у "Општинском службеном гласнику", број 3/07. Овим Правилником извршене су измене и допуне урбанистичких планова на тај начин што се дефинишу правила за изградњу стамбених објеката који не угрожавају животну средину, а у деловима града где је планом дефинисано индивидуално и вишепородично становање са компатибилним садржајем (члан 1.); правила за изградњу примењују се за све објекте који се налазе на простору обухваћеном планским актима (урбанистичким плановима), привременим правилима грађења и свим осталим подзаконским актима на основу којих се издаје извод из плана или акт о урбанистичким условима (члан 2.); правила се односе на све блокове који су, према важећој планској документацији, намењени за становање (члан 3.).

Уставом од 1990. године била је прописана надлежност општине за доношење урбанистачког плана у складу са законом (члан 113. став 1. тачка 1.). Устав од 1990. године престао је да се примењује проглашењем новог Устава Републике Србије 8. новембра 2006. године. Према важећем Уставу, Република Србија уређује и обезбеђује организацију и коришћење простора (члан 97. тачка 12.); Народна скупштина доноси законе и друге опште акте из надлежности Републике Србије (99. став 1. тачка 7.); општина, самостално, у складу са законом, доноси урбанистички план (члан 190. став 2.).

Као правни основ за доношење оспореног Правилника наведене су одредбе чл. 18. и 30. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04, 135/04 и 62/06), којима је било утврђено да је општина одговорна да, преко својих органа, у складу са Уставом и законом, доноси урбанистичке планове, као и да Скупштина општине, у складу са законом, доноси урбанистички план и уређује коришћење грађевинског земљишта. Овај Закон је у целини престао да важи 29. децембра 2007. године, сагласно одредби члана 99. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07). Одредбама члана 20. тачка 2) и члана 32. тачка 5) важећег Закона питање овлашћења за доношење урбанистичких планова уређено је на истоветан начин.

Одредбама чл. 36. до 42. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06) прописана је садржина урбанистичких планова (генерални план, план општег уређења, план генералне регулације, план детаљне регулације, саставни делови урбанистичких планова, правила уређења и правила грађења), а одредбом члана 40. изричито је утврђено да су правила грађења саставни део урбанистичких планова. Урбанистичко планирање, односно поступак за израду урбанистичког плана прописан је одредбама чл. 45 до 55. Закона. Према одредби члана 55. став 2, измене и допуне урбанистичког плана врше се на начин и по поступку прописаним за његово доношење. Министар надлежан за послове урбанизма ближе прописује опште услове о парцелацији и изградњи, као и садржину, услове и поступак издавања акта о урбанистичким условима за објекте за које одобрење за изградњу издаје општинска, односно градска управа (члан 60.); до доношења урбанистичког плана општина ће, у року од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона, донети привремена правила грађења (члан 168. став 2.); општина, односно град, односно град Београд дужна је да доносе просторни план, односно урбанистички план у року од 18 месеци од дана ступања на снагу овог закона (члан 170. став 1.); по истеку рока из става 1. овог члана, министарство надлежно за послове урбанизма обезбедиће израду плана из става 1. овог члана о трошку општине, односно града, односно града Београда (став 2.).

Како правила грађења, по члану 40. Закона о планирању и изградњи, чине саставни део урбанистичких планова који су морали бити донети у роковима утврђеним одредбама члана 170. ст. 1. и 2. Закона, то следи да се оспореним Правилником не могу мењати правила грађења, односно вршити "корекција правила грађења садржаних у важећој планској документацији", нити овај акт може егзистирати самостално, као посебни акт, већ су ова правила саставни део урбанистичких планова који се доносе на начин и по поступку прописаном Законом. С обзиром на изнето, Уставни суд је утврдио да је оспорени Правилник несагласан са Уставом и наведеним одредбама Закона о планирању и изградњи, којим је Народна скупштина, сагласно својим уставним овлашћењима (члан 97. тачка 12.), прописала услове и

начин планирања и уређивања простора, уређивања и коришћења грађевинског земљишта и изградње објеката и друга питања од значаја за планирање и уређење простора, коришћење грађевинског земљишта и изградњу објеката и одредила овлашћење за доношење аката за извршавање закона.

Како је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени су подаци који пружају поуздан основ за одлучивање, а Уставни суд по овом спорном питању већ има изграђену праксу, у смислу одредбе члана 53. став 2. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), Уставни суд је одлучио без доношења решења о покретању поступка.

Полазећи од изнетог и члана 45. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), одлучено је као у изреци.

На основу члана 168. став 3. Устава Републике Србије, оспорени Правилник, наведен у изреци, престаје да важи даном објављивања Одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Одлука Уставног суда IV-59/2008 ("Службени гласник РС", број 73/2008)
од 17. јула 2008. године

Скупштина општине Бечеј је оспорену Одлуку о привременим правилима грађења донела сагласно налогу законодавца и на основу овлашћења из члана 168. став 2. Закона о планирању и изградњи, па стога нема основа за покретање поступка за оцену законитости оспорене Одлуке.

У складу са одредбама члана 167. Устава, Уставни суд није надлежан да оцењује начин примене општих аката у конкретним правним ситуацијама.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

1. Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за утврђивање незаконитости Одлуке о привременим правилима грађења за насеље Бечеј ("Службени лист општине Бечеј", број 5/2003).

2. Одбацује се иницијатива за оцену уставности Одлуке из тачке 1. изреке.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о привременим правилима грађења за насеље Бечеј ("Сл. лист општине Бечеј", број 5/2003), у којој нису изричито наведене одредбе Устава и закона у односу на које се та оцена захтева. У иницијативи се наводи да је на основу оспорене Одлуке донето решење Одељења за урбанизам, грађевинарство, комуналне послове и заштиту животне средине општине Бечеј број IV-02-351-573/2005 од 18. октобра 2005. године, којим је одбијен захтев за издавање дозволе за изградњу помоћног објекта - оставе, иако је правни основ за доношење решења морао бити Генерални урбанистички план за насеље Бечеј

("Сл. лист општине Бечеј", број 7/98). Подносилац иницијативе наводи да Скупштина општине Бечеј није била овлашћена да оспореном Одлуком утврђује правила и услове за издавање одобрења за изградњу, јер се ради о материји која је уређена законом.

Донсилац акта доставио је одговор на наводе из иницијативе у коме се истиче да је Скупштина општине, сагласно члану 168. став 2. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 47/03), била овлашћена да донесе оспорену Одлуку, као и то да је одредбом члана 52. Закона о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 34/06), који је ступио на снагу 26. априла 2006. године, продужена примена оспорене Одлуке најдуже до истека рока од годину дана од дана ступања на снагу Закона. Донсилац акта је навео да оспорена Одлука престаје да важи 26. априла 2007. године по сили закона, од када се неће примењивати, па сматра да је иницијатива неоснована.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио: да је оспорена Одлука о привременим правилима грађења ("Службени лист општине Бечеј", број 5/2003), донета на основу члана 168. став 2. Закона о планирању и изградњи ("Сл. гласник РС", број 47/03), којим је прописано да ће, до доношења урбанистичког плана, општина у року од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона, донети привремена правила грађења; да је одредбом члана 52. Закона о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи ("Сл. гласник РС", број 34/06), који је ступио на снагу 26. априла 2006. године, прописано да ће се привремена правила грађења примењивати до доношења урбанистичког плана на основу закона, а најдуже до истека рока од годину дана од ступања на снагу овог закона (став 1.), као и то да по истеку рока из става 1. овог члана, привремена правила престају да важе (став 2.); да је оспорена Одлука престала да важи по сили Закона 26. априла 2007. године, те да је у току поступка пред Уставним судом престао да важи и Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који је тражена оцена уставности, проглашењем Устава Републике Србије 8. новембра 2006. године.

На основу изнетог, Суд је утврдио да је Скупштина општине Бечеј оспорену Одлуку о привременим правилима грађења донела сагласно налогу законодавца и на основу овлашћења из члана 168. став 2. Закона о планирању и изградњи, па је оценио да нема основа за покретање поступка за оцену законитости оспорене Одлуке и иницијативу у том делу није прихватио, сагласно члану 53. став 3. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007).

Имајући у виду чињеницу да је у току поступка пред Уставним судом престала да важи оспорена Одлука, као и Устав Републике Србије од 1990. године, који је био на снази у време подношења иницијативе и у односу на који је тражена оцена уставности, Суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за вођење поступка за оцену уставности оспорене Одлуке.

У вези са наводима иницијативе да оспорена Одлука није могла бити правни основ за доношење решења о захтеву за дозволу за изградњу привременог објекта, Уставни суд је констатовао да, у складу са одредбама члана 167. Устава Републике Србије, није надлежан да оцењује начин примене општих аката у конкретним правним ситуацијама.

Полазећи од изложеног, Суд је, на основу одредаба члана 46. тачка 5) и члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду и члана 84.

Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донео решење као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-148/2006 од 26. јуна 2008. године

- Јавни превоз

Законско овлашћење општине да уређује и обезбеђује организацију и начин обављања ауто-такси превоза и да прописује ближе, односно посебне услове обављања ауто-такси превоза, не подразумева овлашћење општине да ове услове уреди различито зависно од организационог облика у коме се односна делатност обавља и на начин којим се ограничава могућност обављања делатности ауто-такси превоза под једнаким условима за све превознике, као што је то било учињено оспореном Одлуком, којом је као посебан услов обављања делатности ауто-такси превоза био прописан доказ о постојању слободног такси стајалишта за одређене категорије превозника-предузетника, а што је оспорену Одлуку, у време њеног важења, чинило несагласном не само закону, већ и Уставу.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да Одлука о допуни Одлуке о јавном превозу ("Службени лист општине Прибој", број 3/01), у време важења, није била у сагласности са Уставом и законом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је 30. октобра 2001. године, иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о допуни Одлуке о јавном превозу ("Службени лист општине Прибој", број 3/01). Подносилац иницијативе наводи да оспорена Одлука, "посебно примена у назад није у сагласности са уставним и законским начелима о праву на рад и запослење", не наводећи посебно ниједну одредбу Устава или закона, са којим наведена Одлука није у сагласности.

У одговору се наводи да је правни основ за доношење оспорене Одлуке садржан у Закону о превозу у друмском саобраћају којим је прописано да општина, односно град уређује и обезбеђује, у складу са законом,

организацију и начин обављања јавног превоза путника који се обавља на територији једне општине, односно града и ауто-такси превоза (члан 7.) и да општина, односно град може прописати ближе услове за обављање ауто-такси превоза (члан 36.). Такође се наводи да су Одлуком о одређивању такси станица у Прибоју ("Службени лист општине Прибој" број 2/01), с обзиром на слободан простор у граду, утврђене локације за укупно 37 возила и да је из тог разлога настала потреба да се, на начин утврђен у оспореној Одлуци, пропише услов-доказ о постојању слободног такси стајалишта за обављање ауто-такси превоза.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је оспорена Одлука донета на основу чл. 7. и 36. Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", број 46/95) и члана 19. Статута општине Прибој ("Службени лист општине Прибој", број 5/99) и да је престала да важи 8. јула 2004. године, на основу члана 35. Одлуке о ауто-такси превозу ("Службени лист општине Прибој", број 8/04). Оспореном Одлуком било је прописано да се у регистар радњи који се води код Општинске управе Прибој не може уписати приватни предузетник-такси превозник без доказа о постојању слободног такси стајалишта, који доказ издаје надлежни орган управе за послове саобраћаја (члан 1.) и да ће се Одлука примењивати и на случајеве који до сада нису решени у управном поступку (члан 2.).

Законом о приватним предузетницима ("Службени гласник СРС", бр. 54/89 и 9/90 и "Службени гласник РС", бр. 19/91, 46/91, 31/93, 39/93, 53/93, 67/93, 48/94, 53/95, 35/02, 55/04, 61/05 и 101/05) прописано је да предузетник самостално обавља делатност, под условима и на начин предвиђен овим законом, а да се делатности уређене посебним законом обављају и на начин предвиђен тим законом (члан 1.). Наведеним Законом прописани су и општи услови које физичко лице мора да испуњава да би основало радњу (члан 8.).

Законом о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", бр. 46/95, 66/01, 61/05, 91/05 и 62/06), као посебним законом који, поред осталог, уређује обављање ауто-такси делатности, прописано је: да је ауто-такси превоз ванлинијски превоз путника који се обавља путничким аутомобилом који испуњава услове прописане тим законом и да је превозник, у смислу тог закона, предузеће, друго правно лице и предузетник који обавља делатност јавног превоза (члан 2. тач. 5) и 10)); да општина, односно град уређује и обезбеђује, у складу са законом, организацију и начин обављања јавног превоза путника који се обавља на територији једне општине, односно града и ауто-такси превоза (члан 7.); да се јавни превоз путника може обављати као линијски, ванлинијски и ауто-такси превоз (члан 8.); које услове треба да испуњава моторно возило којим се обавља ауто-такси превоз (чл. 33. до 35.); да општина, односно град може прописати ближе услове за обављање ауто-такси превоза (члан 36. став 1.).

Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07), у одредби члана 20. тачка 13), као и раније важећи Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 125/04) у одредби члана 18. тачка 11, садрже овлашћење општине да, у складу с Уставом и законом, уређује и обезбеђује посебне услове и организацију ауто-такси превоза путника.

Из наведеног произлази, да су Законом о превозу у друмском саобраћају услови обављања делатности ауто-такси превоза прописани једнако за све који обављају ту делатност и да овим законом, као ни Законом о локалној самоуправи, није дато овлашћење општини да ближе, односно посебне услове обављања ауто-такси превоза уреди различито зависно од организационог

облика у коме се ова делатност обавља. С обзиром на то да је оспореном Одлуком доказ о постојању слободног такси стајалишта прописан као ближи, односно посебан услов обављања делатности само за превознике-предузетнике и то само за предузетнике чији захтев није решен до дана ступања на снагу Одлуке, као и за оне који ће поднети захтев од дана њеног ступања на снагу, те да испуњење тог услова није предвиђено за превознике правна лица, као и предузетнике који су већ уписани у регистар, Уставни суд је оценио да се оспореном Одлуком ова лица, супротно закону, доводе у различит положај у обављању делатности. Такође, Уставни суд је оценио и да законом прописано овлашћење општине да уређује и обезбеђује организацију и начин обављања ауто-такси превоза, не садржи основ да општина ова питања уређује на начин којим се ограничава могућност обављања делатности ауто-такси превоза под једнаким условима за све превознике.

С обзиром на то да оспорена Одлука у време важења није била у сагласности са законом, а да према одредби члана 119. Устава Републике Србије од 1990. године и члана 195. Устава Републике Србије од 2006. године, сви општи акти јединица локалне самоуправе морају бити у сагласности са законом, Уставни суд је оценио да оспорена Одлука у време важења није била у сагласности ни са Уставом.

Полазећи од наведеног, а имајући при томе у виду да се иницијативом оспорава уставност и законитост Одлуке којом се регулише питање о коме Уставни суд већ има заузет став, да је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, као и да је оспорена Одлука произвела последице у примени, Уставни суд је, на основу одредаба члана 53. став 2. и члана 64. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), одлучио без доношења решења о покретњу поступка.

На основу изложеног и члана 45. тач. 1) и 4) Закона о Уставном суду, Уставни суд је одлучио као у изреци.

Одлука Уставног суда број IV- ("Службени гласник РС", број 74/2008) 229/2001 од 10. јула 2008. године

С обзиром на то да је Законом о превозу у друмском саобраћају дозвољено да делатност јавног превоза, у који спада и ауто-такси превоз, обавља и предузетник, да појам предузетника законом није ближе одређен, није прописано да ову делатност може да обавља само предузетник - оснивач радње и није искључено да ову делатност предузетник може да обавља преко лица које запошљава у радњи, то оспорене одредбе Одлуке, којима је била прописано обављање такси превоза од стране предузетника или лица запосленог код предузетника, које такси превоз обавља такси возилом уписаним у важећу такси дозволу која му је издата, у време важења нису биле несагласне са законом.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Не прихвата се иницијатива за оцену законитости одредаба члана 4. став 2. и члана 5. тачка 5. Одлуке о ауто-такси превозу у општини Јагодина ("Општински службени гласник", број 7/05).

Образложење

Уставном суду поднета је 31. јануара 2006. године, иницијатива за оцену сагласности одредаба члана 4. став 2. и члана 5. тачка 5. Одлуке о ауто-такси превозу у општини Јагодина ("Општински службени гласник", број 7/05), са одредбама члана 2. ст. 5. и 10. и члана 33. Закона о превозу у друмском саобраћају. Подносилац иницијативе сматра да оспорене одредбе Одлуке, према којима предузетник може да обавља делатност ауто-такси превоза и са лицима која запошљава у радњи, нису у сагласности са наведеним одредбама Закона о превозу у друмском саобраћају, јер право да запошљавају лица за обављање ауто-такси превоза имају само предузећа која су основана за такси превоз и правна лица. На овај начин, оспореним одредбама Одлуке, како наводи иницијатор, "ствара се нелојална конкуренција и настаје штета за предузећа која се баве ауто-такси превозом и избегавају се обавезе према друштвеној заједници због тога што се таксисти опорезују паушално и предузетници који такси превоз обављају сопственим радом се незаконито претварају у "предузећа" која су основана за такси превоз."

Скупштина општине Јагодине у одговору наводи да је оспорену Одлуку донела имајући у виду мишљење Министарства за капиталне инвестиције, дато 5. маја 2005. године, да нема сметњи да запослени радници обављају ауто-такси превоз и да предузетник може да запошљава раднике. Међутим, 8. децембра 2005. године, ово Министарство мења мишљење и даје ново, супротно претходно датом, па је и Скупштина општине Јагодина донела нову Одлуку о ауто-такси превозу на територији општине Јагодина ("Општински службени гласник", број 1/06), којом је изменила спорне одредбе раније Одлуке.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је оспорена Одлука о ауто-такси превозу у општини Јагодина ("Општински службени гласник", број 7/05), донета на основу члана 36. Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", бр. 46/95 и 66/01), члана 18. тачка 11. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04) и члана 33. Закона о прекршајима ("Службени гласник РС", бр. 44/89, 21/90, 11/92, 20/93, 53/93, 28/94, 63/98, 44/98, и 53/04), као и члана 12. тачка 11. и члана 17. тачка 5. Статута општине Јагодина ("Општински службени гласник", бр. 5/02 и 22/04). Оспорена Одлука престала је да важи 16. фебруара 2006. године, даном ступања на снагу Одлуке о ауто-такси превозу на територији општине Јагодина ("Општински службени гласник", број 1/06), на основу одредбе члана 39. те Одлуке. Оспореним одредбама Одлуке о ауто-такси превозу у општини Јагодина било је прописано да је такси возач предузетник или лице запослено у правном лицу или код предузетника, које такси превоз обавља такси возилом које је уписано у важећу такси дозволу (члан 4. став 2.) и да предузетник може обављати такси превоз, ако поред услова прописаних законом, такси возач запослен код предузетника поседује важећу такси дозволу (члан 5. тачка 5.).

Законом о приватним предузетницима ("Службени гласник СРС", бр.54/89 и 9/90 и "Службени гласник РС", бр. 19/91, 46/91, 31/93, 39/93, 53/93,

67/93, 48/94, 53/95, 35/02, 55/04, 61/05 и 101/05), прописано је: да приватни предузетник самостално обавља делатност под условима и на начин утврђен овим законом и да се делатности уређене посебним законом, обављају и на начин предвиђен тим законом (члан 1.); да приватни предузетник, у смислу овог закона, јесте физичко лице које, ради стицања добити, оснива радњу и самостално обавља делатност (члан 2.); да за обављање самосталне делатности, предузетник (оснивач радње) оснива радњу, односно одговарајући облик пословања и да може основати само једну радњу с тим што делатност може обављати и у више посебних простора на територији исте или више општина (члан 3); да физичка лица могу основати ортачку радњу и да ортачку радњу може основати највише десет оснивача (члан 4. ст. 1. и 2.); да радници који су запослени у радњи морају испуњавати услове предвиђене одредбама члана 8. став 1. тач. 1. и 4. и члана 10. овог закона, ако непосредно обављају делатност (члан 14.). Предузетник, у смислу Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС", број 125/04), јесте физичко лице које је регистровано и које ради стицања добити у виду занимања обавља све законом дозвољене делатности (Члан 48. став 1.). Из наведеног произлази, да је предузетник, односно радња, један од законом предвиђених облика обављања делатности ради стицања добити и да предузетник за обављање регистроване делатности у радњи, у складу са законом, може да запошљава и друга лица.

Законом о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", бр. 46/95, 66/01, 61/05, 91/05 и 62/06), као посебним законом који уређује обављање ауто-такси превоза, прописано је: да је ауто-такси превоз ванлинијски превоз путника који се обавља путничким аутомобилом који испуњава услове прописане овим законом (члан 2. тачка 5)) и да превозник јесте предузеће, друго правно лице и предузетник које обавља делатност јавног превоза (члан 2. тачка 10)). Одредбама члана 33. Закона прописани су услови који се односе на путнички аутомобил којим се обавља ауто-такси превоз путника. Из наведених одредаба Закона о превозу у друмском саобраћају следи да делатност јавног превоза, у који према овом закону спада и ауто-такси превоз (члан 8.), може да обавља и предузетник. С обзиром на то да Закон о превозу у друмском саобраћају не одређује ближе појам предузетника, нити прописује да ту делатност може да обавља једино предузетник-оснивач радње, да не садржи забрану да предузетник ову делатност не може да обавља и са лицима запосленим у радњи, те да према Закону о приватним предузетницима предузетник за обављање регистроване делатности може да запошљава друга лица, Уставни суд је оценио да оспорене одредбе Одлуке, у време важења, нису биле несагласне са законом. Такође, наводи подносиоца иницијативе да се на овај начин "ствара нелојална конкуренција јер се таксисте предузетници опорезују паушално", по схватању Уставног суда, нису од значаја за оцену законитости оспорених одредаба Одлуке, јер о правној форми у којој ће обављати ову делатност одлучује оснивач. Стога је Уставни суд, сагласно члану 53. став 3. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), оценио да нема основа за прихватање поднете иницијативе.

На основу изложеног и члана 46. тачка 5) Закона о Уставном суду, Уставни суд је донео решење као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-
18/2006 од 10. јула 2008. године

- Комуналне и сродне делатности

Оспорене одредбе Одлуке, којима је било прописано да пружање погребних услуга и одржавање градских гробаља обавља јавно комунално предузеће које је те послове обављало према ранијем закону, у време важења нису биле у сагласности са законом, јер је Скупштина општине била у обавези да своју одлуку усклади са важећим законом на начин који би омогућио да за обављање наведене комуналне делатности, по истеку законом одређеног рока, конкуришу и друга заинтересована предузећа и предузетници. Самим тим, оспорена Одлука није била у сагласности ни са Уставом, јер је одредбом члана 195. став 2. Устава утврђено да одлуке и сви други општи акти јединица локалне самоуправе морају бити сагласни са законом, што је било утврђено и у члану 119. Устава од 1990. године.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

1. Утврђује се да одредбе члана 4. став 1. и члана 9. став 2. Одлуке о сахрањивању и гробљима ("Службени лист општине Зрењанин", бр. 7/93, 8/93, 10/93 и 2/94), у време важења нису биле у сагласности са Уставом и законом.

2. Покреће се поступак за оцену уставности и законитости одредбе члана 3. став 1. Одлуке о уређивању и одржавању гробља и сахрањивању ("Службени лист општине Зрењанин", број 14/05).

3. Ову одлуку доставити Скупштини града Зрењанина, ради давања одговора поводом покренутог поступка из тачке 2.

4. Рок за давање одговора из тачке 3. ове одлуке је 15 дана од дана пријема одлуке.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости одредаба члана 4. став 1. и члана 9. став 2. Одлуке наведне у тачки 1. изреке. У иницијативи се наводи да одредба члана 4. став 1. Одлуке, у делу у којем се пружање погребних услуга, а у које спада и превоз умрлих лица од места преузимања до гробља и пренос унутар гробља, поверава јавном предузећу које је основала општина, није у сагласности са Уставом и законом, јер је законом прописано да наведену делатност могу обављати сва јавна и друга предузећа и предузетници, а тиме се нарушава и принцип једнакости и равноправности на тржишту свих лица која су оспособљена за пружање услуга на тржишту. Одредба члана 9. став 2. Одлуке, према наводима иницијатора, није у складу с Уставом и законом, јер се не може одредити да само јавно комунално предузеће може вршити превоз умрлих лица до гробља, већ та могућност мора бити дата свима онима који испуњавају услове за обављање те делатности.

Скупштина општине Зрењанин у свом одговору наводи да је Законом о комуналним делатностима прописано да се комуналном делатношћу сматра и уређење и одржавање гробља и сахрањивање које, поред осталог, подразумева и превоз и пренос умрлих лица. У одговору се истиче да наведену комуналну делатност у општини Зрењанин обавља јавно комунално предузеће, које је сагласно Закону и основано за обављање комуналне делатности, као и да је Законом предвиђено да јавно комунално предузеће може обављање појединих послова из оквира своје делатности поверити другом предузећу или предузетнику, на начин и по поступку утврђеном прописом скупштине општине и под одређеним условима прописаним тим законом.

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је Скупштина општине Зрењанин, позивајући се на члан 1. Закона о сахрањивању и гробљима ("Службени гласник РС", бр. 20/77 и 6/89), члан 2. Закона о комуналним делатностима ("Службени гласник РС", број 44/89) и члан 38. Статута општине Зрењанин ("Међуопштински службени лист Зрењанин", број 10/91 и "Службени лист општине Зрењанин", број 4/93), донела Одлуку о сахрањивању и гробљима ("Службени лист општине Зрењанин", број 7/93). Одлука је више пута мењана, али само у делу у коме су садржане казнене одредбе, и те измене Одлуке су објављене у "Службеном листу општине Зрењанин", бр. 8/93, 10/93 и 2/94.

Оспореном одредбом члана 4. став 1. Одлуке било је прописано да пружање погребних услуга и одржавање градских гробаља обавља Јавно комунално предузеће "Чистоћа и зеленило" које је основано за обављање те комуналне делатности (у даљем тексту: ЈКП), а оспореном одредбом члана 9. став 2. Одлуке - да је ЈКП дужно да изврши превоз посмртних остатака умрлог на гробље и то у просторије изграђене за чување посмртних остатака до њихове сахране, најкасније у року од 4 часа од момента обавештавања о наступању смрти.

Одлука о сахрањивању и гробљима ("Службени лист општине Зрењанин", бр. 7/93, 8/93, 10/93 и 2/94), чије се одредбе оспоравају, престала је да важи 26. новембра 2005. године, ступањем на снагу Одлуке о уређивању и одржавању гробља и сахрањивању ("Службени лист општине Зрењанин", број 14/05).

Одредбом члана 3. став 1. важеће Одлуке прописано је да послове уређивања и одржавања гробља, сахрањивања и друге послове погребне делатности и пружање погребних услуга обавља ЈКП "Чистоћа и зеленило" Зрењанин које је основано за обављање те комуналне делатности (у даљем тексту: Предузеће).

Устав Републике Србије од 1990. године, који је важио у време подношења иницијативе, престао је да важи 8. новембра 2006. године, ступањем на снагу новог Устава Републике Србије, тако да се оцена уставности може вршити у односу на одредбе важећег Устава.

Уставом Републике Србије од 2006. године утврђено је: да је предузетништво слободно и да се може ограничити законом, ради заштите здравља људи, животне средине и природних богатстава и ради безбедности Републике Србије (члан 83.); да сви имају једнак положај на тржишту и да су забрањени акти којима се, супротно закону, ограничава слободна конкуренција, стварањем или злоупотребом монополског или доминантног положаја (члан 84. ст. 1. и 2.); да општина, преко својих органа, у складу са законом уређује и обезбеђује обављање и развој комуналних делатности (члан 190. став 1. тачка 1.).

Законом о сахрањивању и гробљима ("Службени гласник СРС", бр. 20/77, 24/85 и 6/89 и "Службени гласник РС" бр. 53/93, 67/93, 48/94 и 101/05) прописано је: да се сахрањивање умрлих, одређивање и стављање ван употребе гробља, одржавање и уређење гробља и крематоријума врши на начин утврђен прописом скупштине општине, донетим у складу са начелима овог закона и другим прописима који се односе на сахрањивање и гробља (члан 1.); да послове погребне делатности и уређивања и одржавања гробља врше организације удруженог рада којима је скупштина општине поверила вршење ових послова (члан 6. став 1.).

Законом о комуналним делатностима ("Службени гласник РС", бр. 16/97 и 42/98) прописано је: да се овим законом одређују комуналне делатности и уређују општи услови и начин њиховог обављања (члан 1.); да општина, град, односно град Београд (у даљем тексту: општина), у складу са овим законом, уређује и обезбеђује услове обављања комуналних делатности и њиховог развоја (члан 2.); да комуналну делатност обавља јавно комунално, односно друго предузеће и предузетник, зависно од природе комуналне делатности и конкретних услова и потреба у општини, у складу са законом и прописима донетим на основу закона (члан 3. став 3.); да су комуналне делатности, у смислу овог закона, делатности испоруке комуналних производа и пружање комуналних услуга, који су незаменљив услов живота и рада грађана и других субјеката на одређеном подручју у које, поред осталог, спада и уређење и одржавање гробља и сахрањивање (члан 4. став 1. тачка 9)); да уређење и одржавање гробља и сахрањивање обухвата опремање простора за сахрањивање, изградњу и одржавање стаза, уређивање, опремање и одржавање објеката за погребне услуге и крематоријума, одржавање гробова, укоп или кремирање умрлих, њихов превоз и пренос и пружање других погребних услуга (члан 5. тачка 9)); да за обављање комуналних делатности општина оснива јавна комунална предузећа, или њихово обављање поверава другом предузећу, односно предузетнику, у складу са законом и прописима скупштине општине (члан 8. став 1.); да делатности пречишћавања и дистрибуција воде, пречишћавања и одвођења атмосферских и отпадних вода, производње и снабдевање паром и топлим водом, као и трамвајски, тролејбуски и шински превоз путника у градском саобраћају, обављају јавна комунална предузећа (члан 8. став 2.); да поједине комуналне делатности из става 2. овог члана, односно обављање тих делатности на одређеном подручју, кад оснивање јавног предузећа не би било рационално обзиром на обим послова и број корисника, општина може поверити другом предузећу и предузетнику уговором, на основу јавног конкурса (члан 8. став 3.); да општина може основати јавна комунално предузеће за обављање и других делатности из члана 4. овог закона или њихово обављање поверити другом предузећу или предузетнику на начин из става 3. овог члана (члан 8. став 4.); да се обављање комуналних делатности или појединих послова из оквира тих делатности које се, сагласно овом закону могу поверити предузећу или предузетнику врши на време до пет година (члан 11. став 1.); да уколико се обављање комуналних делатности или појединих послова из оквира тих делатности поверава предузећу или предузетнику који преузима обавезу улагања средстава у ту делатност, период на који се поверавање врши може трајати онолико колико траје период повраћаја уложених средстава, али не дуже од 25 година (члан 11. став 2.); да јавно комунално предузеће које је основала општина за обављање делатности из члана 8. став 4. овог закона, по истеку пет година по оснивању, односно по истеку периода из става 2. овог

члана, конкурише за добијање послова под једнаким условима са осталим заинтересованим предузећима и предузетницима, а на начин и по поступку утврђеним прописом скупштине општине (члан 11. став 3.); да скупштина општине прописује услове и начин поверавања обављања комуналних делатности на основу јавног конкурса, а нарочито: услове и начин спровођења јавног конкурса, питања која се обавезно регулишу уговором, општински орган који у име општине закључује уговор, време на које се закључује уговор, услове и поступак раскида уговора пре истека времена на које је закључен и права и обавезе које из тога проистекну (члан 12. став 1.); да изузетно од одредаба става 1. овог члана, скупштина општине може одлучити да се обављање комуналних делатности у смислу члана 8. ст. 3. и 4. овог закона повери другом предузећу или предузетнику прикупљањем понуда или непосредном погодбом (члан 12. став 3.); да скупштина општине прописује начин организовања послова на уређивању и одржавању гробља, гробова и крематоријума и друге услове везане за обављање погребних услуга (члан 13. став 2.); да ће општина ускладити своје прописе са одредбама овог закона у року од шест месеци од дана његовог ступања на снагу (члан 27.); да постојећа јавна комунална предузећа настављају са радом и обављањем делатности за које су основана, с тим што су дужна да ускладе своју организацију и општа акта у року од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона (члан 28. став 1.); да се одредбе овог закона о условима поверавања комуналних делатности из члана 8. став 4. овог закона, односе и на јавна комунална предузећа основана за обављање тих делатности до ступања на снагу овог закона, с тим што се рок од пет година рачуна од дана ступања на снагу овог закона (члан 28. став 2.). Закон о комуналним делатностима ступио је на снагу 24. априла 1997. године.

Законом о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07) прописано је: да јединица локалне самоуправе за остваривање својих права и дужности и за задовољавање потреба локалног становништва може основати предузећа, установе и друге организације које врше јавну службу, у складу са законом и статутом (члан 7. став 1.); да јединица локалне самоуправе може уговором, на начелима конкуренције и јавности, поверити правном или физичком лицу обављање послова из става 1. овог члана (члан 7. став 2.).

Из наведених одредаба Устава и закона произлази следеће:

Слобода предузетништва је, према Уставу, једно од основних начела економског уређења у Републици Србији, а Уставом су утврђени разлози из којих ова слобода може бити законом ограничена. Устав, такође, свима гарантује једнак правни положај на тржишту и забрањује акте којима се, супротно закону, ограничава слободна конкуренција, стварањем или злоупотребом монополског или доминантног положаја. Полазећи од принципа да су јединице локалне самоуправе надлежне у питањима која се, на сврсисходан начин могу остварити унутар јединице локалне самоуправе, Устав утврђује да је општина надлежна да, између осталог, у складу са законом, уређује и обезбеђује развој комуналне делатности.

Са друге стране, наведене одредбе важећих закона уређују задовољавање потреба грађана у области комуналних делатности, конкретно, пружање услуге сахрањивања, као једне врсте комуналних услуга.

Закон о сахрањивању и гробљима прописује да послове погребне делатности и уређивања и одржавања гробља врше организације удруженог рада којима је скупштина општине поверила вршење ових послова.

Закон о комуналним делатностима, који на систематски начин уређује опште услове и начин обављања свих комуналних делатности, предвиђа могућност оснивања локалног јавног комуналног предузећа за обављање одређене, односно одређених комуналних делатности, али истовремено прописује правила и процедуре којима се обезбеђује остваривање начела слободног предузетништва и принципа једнаког правног положаја свих субјеката на тржишту, па и у случају када је за обављање одређене комуналне делатности јединица локалне самоуправе основала јавно предузеће. Наиме, одредбама члана 11. Закона о комуналним делатностима прецизно је утврђено да: ако се обављање комуналних делатности или појединих послова из оквира тих делатности поверава предузећу или предузетнику, поверавање се врши на пет година; ако то предузеће или предузетник преузимају и обавезу улагања средстава у делатност коју ће обављати, период поверавања може трајати онолико колико траје повраћај уложених средстава, а не дуже од 25 година; ако је за обављање делатности основано јавно комунално предузеће, по истеку пет година од оснивања, односно по истеку периода повраћаја уложених средстава, конкурише за добијање послова под једнаким условима са осталим заинтересованим предузећима и предузетницима, на начин и по поступку утврђеним прописом скупштине општине. Прелазним одредбама Закона предвиђено је да се за јавна комунална предузећа која су основана за обављање комуналне делатности до ступања на снагу Закона наведени рок од пет година рачуна од дана ступања на снагу, као и да ће општине ускладити своје прописе са одредбама Закона у року од шест месеци од дана његовог ступања на снагу.

Дакле, у циљу спречавања стварања монополског положаја, што би за последицу имало ограничавање слободне конкуренције, Законом је предвиђена обавеза општине да, и у случају када је за обављање одређених комуналних делатности основала јавно предузеће, после одређеног периода пружи могућност и другим заинтересованим субјектима да конкуришу за њено обављање, што је не само у интересу слободне конкуренције, већ подједнако и у интересу квалитетнијег и економичнијег задовољавања потреба грађана. Закон предвиђа другачији режим за одређене, таксативно наведене комуналне делатности, због њихове природе, али пружање услуге превоза и преноса умрлих лица, као сегмент комуналне делатности сахрањивања, не подлеже никаквом посебном режиму.

На основу изнетог, по оцени Уставног суда, произлази да је Скупштина општине Зрењанин била у обавези да оспорену Одлуку, која је донета 1993. године усклади са Законом о комуналним делатностима до 24. октобра 1997. године, као и да је Јавно комунално предузеће "Чистоћа и зеленило" могло обављати наведену комуналну делатност до 24. априла 2002. године, а да је након тога требало да конкурише за добијање послова под једнаким условима са осталим заинтересованим предузећима и предузетницима. Међутим, оспорена одлука није мењана и допуњавана, осим дела који се односи на казнене одредбе и важила је све до 26. новембра 2005. године.

Како је оспореним одредбама члана 4. став 1. и члана 9. став 2. Одлуке, било прописано да пружање погребних услуга и одржавање градских гробаља обавља наведено јавно комунално предузеће и да је то предузеће у оквиру вршења погребних услуга, поред осталог, дужно да изврши превоз посмртних остатака умрлог на гробље, Уставни суд је оценио да оспорене одредбе Одлуке у време важења нису биле у сагласности са законом, јер је Скупштина општине била у обавези да своју одлуку усклади са законом на

начин који би омогућио да за обављање наведене комуналне делатности, по истеку законом одређеног рока, конкуришу и друга заинтересована предузећа и предузетници. Самим тим, оспорена одлука није била у сагласности ни са Уставом, јер је одредбом члана 195. став 2. Устава утврђено да одлуке и сви други општи акти јединица локалне самоуправе морају бити сагласни са Законом, а иста одредбе била је садржана и у члану 119. Устава од 1990. године.

Према одредби члана 64. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), кад је у току поступка општи акт престао да важи, али нису отклоњене последице неуставности или незаконитости, Уставни суд може одлуком утврдити да општи акт у време важења није био у сагласности с Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговором или законом.

Будући да је у спроведеном поступку правно стање потпуно утврђено и да прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Уставни суд је, сагласно члану 53. став 2. Закона о Уставном суду, утврдио да оспорена Одлука из тачке 1. изреке у време важења, није била у сагласности с Уставом и Законом.

Имајући у виду да је одредбом члана 3. став 1. нове Одлуке о уређивању и одржавању гробља и сахрањивању ("Службени лист општине Зрењанин", број 14/05), на исти начин одређено да обављање послова уређивања и одржавања гробља, сахрањивање и друге погребне делатности и пружање погребних услуга обавља Јавно комунално предузеће "Чистоћа и зеленило" Зрењанин, Уставни суд је оценио да се основано може поставити питање сагласности одредбе члана 3. став 1. Одлуке са Уставом и законом, те да има основа да Суд, сагласно одредби члана 53. став 1. Закона о Уставном суду, покрене поступак за оцену уставности и законитости одредбе члана 3. став 1. наведене Одлуке.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредаба члана 45. тач. 1) и 4) и члана 46. тачка 1) Закона о Уставном суду и одредаба члана 82. тачка 10. и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одлучио као у изреци.

Одлука Уставног суда број IV- ("Службени гласник РС", број 94/2008) 394/2003 од 17. јула 2008. године

Како је чланом 112. Закона о Уставном суду прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре ступања на снагу овог закона окончати по одредбама овог закона, а у конкретном случају су у току поступка пред Уставним судом престали да важе Устав од 1990. године у односу на који је тражена оцена уставности оспорене одредбе, Закон о локалној самоуправи из 2002. године на основу кога је оспорени акт донет, као и сама оспорена одредба, стекли су се услови за обуставу поступка, услед непостојања процесних претпоставки за вођење поступка и одлучивање.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Обунавља се поступак за оцену уставности и законитости одредбе Тарифног броја 2. алинеја (5) Тарифе комуналних такса општине Свилајнац, која је саставни део Одлуке о општинским комуналним таксама и накнадама ("Општински службени гласник", број 1/2006).

Образложење

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности и законитости Тарифног броја 2. став 1. алинеја (5) Тарифе комуналних такса општине Свилајнац, која је саставни део Одлуке о општинским комуналним таксама и накнадама, коју је донела Скупштина општине Свилајнац 29. децембра 2006. године. Према наводима предлагача, оспорена одредба Одлуке није у сагласности са одредбом члана 83. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02 и 135/04), тако да Скупштина општине није имала правни основ за увођење комуналних такса за држање спортских кладионица. Предлагач истиче да је чланом 83. Закона о локалној самоуправи било таксативно предвиђено за која права, односно предмете или услуге се могу уводити комуналне таксе, указујући да је одредбом става 1. тачка 2. наведеног члана било одређено да се комуналне таксе могу уводити за држање средстава за игру ("забавне игре"), а да је доносилац оспорене Одлуке поистоветио забавне игре са спортским кладионицама и на тај начин прекорачио законско овлашћење за увођење комуналних такса.

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да је правни основ за доношење Одлуке о општинским комуналним таксама и накнадама („Општински службени гласник“, број 1/2006) био у одредбама чл. 79. до 86. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02 и 135/04). Оспореним Тарифним бројем 2. алинеја (5) Тарифе комуналних такса било је прописано да се за држање средстава за игру ("забавне игре") утврђује такса дневно и то за спортске кладионице у износу од 1.000,00 динара. Скупштина општине Свилајнац је 27. децембра 2007. године донела Одлуку о измени Одлуке о општинским комуналним таксама и накнадама ("Општински службени гласник", број 22/08), којом је у целини измењена Тарифа комуналних такса општине Свилајнац. Даном почетка примене те одлуке - 1. јануара 2008. године, престала је да важи Тарифа комуналних такса општине Свилајнац из оспорене Одлуке, а тиме и оспорени тарифни број 2. алинеја (5) Тарифе.

Чланом 112. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре дана ступања на снагу овог закона окончати по одредбама овог закона. С обзиром на то да су у току поступка пред Уставним судом престали да важе Устав Републике Србије од 1990. године у односу на који је тражена оцена уставности оспорене одредбе, као и Закон о локалној самоуправи из 2002. године на основу кога је оспорени акт донет и у односу на који је тражена оцена законитости, те да је престала да важи и оспорена одредба, Суд је оценио да су се стекли услови за обуставу поступка због непостојања процесних претпоставки за вођење поступка, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007).

Имајући у виду изложено, Уставни суд је, на основу члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
IY-211/2006 од 8. априла 2008. године

Када је у току поступка пред Уставним судом оспорена одредба општег акта престала да важи и више није у правном поретку, а тиме је истовремено извршено усаглашавање оспореног акта са Уставом и законом у односу на које је тражена његова оцена, Уставни суд ће, сагласно члану 57. тачка 1) Закона о Уставном суду, обуставити поступак за оцену уставности и законитости оспорене одредбе предметног акта.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се поступак за оцену уставности и законитости одредбе члана 1. Одлуке о изменама и допунама Одлуке о радном времену угоститељских, трговинских и занатских објеката на територији општине Александровац ("Службени лист општине Александровац", број 1/05).

О б р а з л о ж е њ е

Пред Уставним судом покренут је 21. априла 2005. године поступак за оцену уставности и законитости одредбе члана 1. Одлуке наведене у изреци. У предлогу се наводи да је оспорена одредба Одлуке супротна члану 57. став 1. и члану 64. ст. 2. и 3. Устава Републике Србије, јер "ствара и подстиче монополски положај објеката који се налазе на удаљености од 100м и више од школе", зато што такви објекти имају бољи положај у погледу општих услова привређивања и правне заштите у односу на угоститељске објекте који се налазе на мањој удаљености од школе.

Скупштина општине Александровац је у одговору Уставном суду од 5. марта 2008. године навела да је Одлуком о допунама Одлуке о радном времену угоститељских, трговинских и занатских објеката на територији општине Александровац ("Службени лист општине Александровац", број 2/06) брисан оспорени став 5. члана 3. Одлуке којом је било уређено радно време угоститељских објеката, кафића и кладионица који се налазе на удаљености до 100 метара од школа.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је оспореном одредбом члана 1. Одлуке о изменама и допунама Одлуке о радном времену угоститељских, трговинских и занатских објеката на територији општине Александровац, у члану 3. основног текста Одлуке, иза става 4, био додат став 5. који је гласио: "Радно време у угоститељским објектима - кафићима и кладионицама које се налазе на удаљености до 100м од школе радно време

почиње у 14, а завршава се у 24 часа радним даном, а суботом и недељом радно време почиње у 6, а завршава се у 01 час по поноћи."

Законом о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/05) који је био на снази у време доношења оспореног акта и подношења предлога, било је прописано, између осталог, да је општина одговорна да се, преко својих органа, у складу с Уставом и законом, стара о развоју и унапређењу угоститељства, занатства и трговине, да уређује радно време и места на којима се могу обављати одређене делатности и друге услове за њихов рад (члан 18. тачка 21.)

Такође је утврђено да је Скупштина општине Александровац, на седници одржаној 3. априла 2006. године, дакле у току поступка пред Уставним судом, донела Одлуку о допунама Одлуке о радном времену угоститељских, трговинских и занатских објеката на територији општине Александровац ("Службени лист општине Александровац", број 2/06), којом је брисан оспорени став 5. члана 3. основне Одлуке (члан 1.).

С обзиром да је на изложени начин у току поступка пред Уставним судом оспорена одредба Одлуке престала да важи и више није у правном поретку, чиме је оспорени акт усаглашен са Уставом и законом у односу на које је тражена његова оцена, Уставни суд је, сагласно члану 57. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), обуставио поступак за оцену уставности и законитости оспорене одредбе Одлуке.

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Уставни суд је одлучио као у изреци.

Решење Уставног суда број IV-230/2005 од 8. априла 2008. године

У току поступка пред Уставним судом оспорена одредба Одлуке усаглашена је са законом, па је Суд обуставио поступак за оцену законитости оспорене одредбе Одлуке.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се поступак за оцену законитости одредбе члана 10. став 1. Одлуке о одређивању радног времена угоститељских, занатских, трговинских и услужних објеката на територији општине Свилајнац ("Општински службени гласник", број 6/02).

О б р а з л о ж е њ е

Пред Уставним судом покренут је поступак за оцену законитости одредбе члана 10. став 1. Одлуке наведене у изреци. Предлагач сматра да је оспорена одредба Одлуке у супротности са одредбама члана 33. став 1. тачка 3. и става 4. Закона о прекршајима, јер је посебни минимум новчане казне за прекршај за предузетника који угоститељску, занатску и услужну делатност обавља ван радног времена прописан том одлуком, изнад општег минимума

који је Законом предвиђен за новчане казне за прекршаје који се прописују одлуком скупштине општине.

Скупштина општине Свилајнац је у одговору обавестила Уставни суд да је, на седници одржаној 14. априла 2005. године, донела Одлуку о измени Одлуке о одређивању радног времена угоститељских, занатских, трговинских и услужних објеката на територији општине Свилајнац ("Општински службени гласник", број 5/05), којом је оспорену одредбу члана 10. Одлуке изменила тако што ју је усагласила са одредбама Закона о прекршајима. Одредбом члана 3. те одлуке измењена је одредба члана 10. став 1. оспорене Одлуке прописивањем половине износа новчане казне за прекршај одговорног лица и предузетника, чиме је питање висине минимума новчане казне за прекршај одговорног лица и предузетника уређено сагласно Закону о прекршајима.

Законом о прекршајима ("Службени гласник СРС", број 44/89 и "Службени гласник РС", бр. 21/90, 11/92, 6/93, 20/93, 53/93, 67/93, 28/94, 16/97, 37/97, 36/98, 44/98, 65/2001 и 55/2004) прописано је да се законом или уредбом новчана казна може прописати у распону: од 500 до 50.000 динара за физичко лице или одговорно лице; од 10.000 до 1.000.000 за правно лице; од 5.000 до 500.000 динара за предузетника, а да новчана казна која се прописује одлуком скупштине аутономне покрајине, скупштине општине, скупштине града Београда и скупштине града, не може бити виша од половине новчане казне која се може прописати законом или уредбом (члан 33. ст. 1. и 4.).

С обзиром на то да је на изложени начин у току поступка пред Уставним судом оспорена одредба Одлуке усаглашена са законом, Суд је, сагласно члану 57. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), обуставио поступак за оцену законитости оспорене одредбе Одлуке.

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, решено је као у изреци.

Решење Уставног суда број
IУ- 180/2005 од 17. априла 2008. године

- Месне заједнице

Устав не даје могућност ступања на снагу општих аката пре њиховог објављивања, тако да одредба оспорене Одлуке којом се утврђује њено ступање на снагу даном доношења, није у сагласности с Уставом.

Према Закону о локалној самоуправи који је био основ за доношење оспорене Одлуке, јединица локалне самоуправе имала је могућност да оснива месне заједнице или друге облике месне самоуправе, а скупштина општине била је овлашћена да одлучује о образовању и укидању месних заједница. Стога је оспорена Одлука којом је било предвиђено да су новоосноване месне управе правни

следбеници укинутих месних заједница у погледу свих права и обавеза, била донета у складу са надлежностима јединице локалне самоуправе и овлашћењима скупштине општине прописаним законом који је био на снази у време доношења оспореног акта.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

1. Утврђује се да одредба тачке 4. Одлуке број 011-9/05-02 Скупштине општине Шид ("Службени лист општина Срема", број 1/2005) у делу који гласи: "ступа на снагу даном доношења", у време важења, није била у сагласности с Уставом.

2. Одбија се предлог и не прихвата се иницијатива за покретање поступка за утврђивање незаконитости осталих одредаба Одлуке из тачке 1. изреке.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности и законитости Одлуке Скупштине општине Шид, број 011-9/05-02, од 25. јануара 2005. године ("Службени лист општина Срема", број 1/2005), којом су укинуте месне заједнице. Уставном суду достављене су и две иницијативе којима се иницира покретање поступка за оцену уставности и законитости наведене Одлуке. По мишљењу предлагача и иницијатора, оспорена Одлука је несагласна са Законом о локалној самоуправи и Уставом Републике Србије, а посебно са чланом 120. Устава, јер је прописано да оспорена Одлука ступа на снагу даном доношења. Предлагач и иницијатори сматрају да је оспорена Одлука несагласна са Законом о локалној самоуправи зато што не регулише питања правног сукцесора потраживања и обавеза укинутих месних заједница, а нарочито месних самодоприноса, као ни питање радноправног статуса запослених у укинутим месним заједницама.

У одговору Скупштине општине Шид се наводи да је оспорена Одлука донета у складу са Законом о локалној самоуправи и у оквиру законских овлашћења која се односе на уређивање "облика" локалне самоуправе.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је Одлуку број 011-9/05-02 ("Службени лист општине Срем", број 1/05) донела Скупштина општине Шид, на седници одржаној 25. јануара 2005. године, те да су као правни основ за њено доношење наведене одредбе члана 71. став 1. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), члана 42. став 1. Статута општине Шид ("Службени лист општина Срема", број 12/07) и члана 98. став 1. тачка 5. Пословника о раду Скупштине општине Шид, донетог 18. новембра 2004. године. У тачки 2. оспорене Одлуке таксативно су наведене месне заједнице које се укидају. Тачком 3. Одлуке прописано је да њеним ступањем на снагу престаје да важи Одлука о месним заједницама ("Службени лист општина Срема", број 18/2000), а у тачки 4. Одлуке утврђено је да ова Одлука ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном листу општина Срема".

Скупштина општине Шид је, на седници одржаној 18. фебруара 2005. године, донела Одлуку о образовању месних управа ("Службени лист општина Срема", број 4/05).

Одредбом члана 120. Устава Републике Србије од 1990. године, који је био на снази у време доношења оспорене одлуке, било је прописано да закон, други пропис, или општи акт ступа на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, осим ако, из нарочито оправданих разлога није предвиђено да раније ступи на снагу.

Устав од 1990. године престао је да важи проглашењем новог Устава Републике Србије 8. новембра 2006. године. Одредбама члана 196. ст. 1. и 4. важећег Устава утврђено је да се закони и сви други општи акти објављују пре ступања на снагу, као и да закони и други општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања и могу ступити на снагу раније само ако за то постоје нарочито оправдани разлози, утврђени приликом њиховог доношења.

Како наведене уставне одредбе не дају могућност ступања на снагу општих аката пре њиховог објављивања, Уставни суд је оценио да одредба члана 4. оспорене Одлуке којом се утврђује њено ступање на снагу даном доношења, није у сагласности с Уставом.

У односу на захтеве за оцену законитости осталих одредаба оспореног акта, Уставни суд је утврдио да је Законом о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04, 135/04 и 62/06), који је био на снази у време доношења оспорене Одлуке, било прописано да ради задовољавања општих, заједничких и свакодневних потреба становништва на одређеном подручју, јединица локалне самоуправе може да образује месну заједницу или други облик месне самоуправе, у складу са законом и статутом (члан 7.), као и да скупштина јединице локалне самоуправе, већином гласова укупног броја одборника, одлучује о образовању, подручју за које се образује и укидању месних заједница (члан 71.). Наведени Закон о локалној самоуправи, престао је да важи 29. децембра 2007. године, сагласно одредби члана 99. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07).

Из изнетог произилази да је, према Закону о локалној самоуправи који је био основ за доношење оспорене Одлуке, јединица локалне самоуправе имала могућност, али не и обавезу да оснива месне заједнице или друге облике месне самоуправе, а да је скупштина општине била овлашћена да одлучује како о образовању, тако и о укидању месних заједница. Одлуком о образовању месних управа ("Службени лист општина Срема", број 4/05), предвиђено је да су новоосноване месне управе правни следбеници укинутих месних заједница, не само у погледу имовине, већ и у односу на спровођење раније донетих одлука о месним самодоприносима.

С обзиром на наведено, Суд сматра да је оспорена Одлука донета у складу са надлежностима јединице локалне самоуправе и овлашћењима скупштине општине, прописаним Законом о локалној самоуправи који је био на снази у време њеног доношења, па је стога донео одлуку као у тачки 2. изреке.

Полазећи од изложеног, а на основу члана 45. тач. 1) и 14), члана 46. тачка 5) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одлучено је као у изреци.

На основу члана 168. став 3. Устава Републике Србије, одредба тачке 4. Одлуке наведене у тачки 1. изреке, престаје да важи даном објављивања Одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Одлука Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 73/2008)
ПУ-57/2005 од 10. јула 2008. године

С обзиром да је у току поступка пред Уставним судом оспорена одредба Одлуке усаглашена са законом, а Суд није оценио да постоје последице незаконитости које захтевају доношење судске одлуке, то је поступак за оцену законитости оспорене одредбе Одлуке обустављен.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се поступак за оцену законитости одредбе члана 40. Одлуке о месним заједницама за подручје општине Зрењанин ("Службени лист општине Зрењанин", број 4/2003).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену законитости одредбе члана 40. Одлуке наведене у изреци. Подносилац сматра да оспорена одредба Одлуке није у складу са Законом о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04, 135/04), јер прописује да председник општине може опозвати Савет месне заједнице или члана Савета месне заједнице кад он не врши своје послове дуже од три месеца или када их врши на начин којим се угрожавају уставна и законска права грађана, односно теже оштећује јавни интерес.

Скупштина општине Зрењанин је у одговору обавестила Уставни суд да је Одлуком о изменама и допунама Одлуке о месним заједницама ("Службени лист општине Зрењанин", број 5/06) извршила измену члана 40. оспорене Одлуке тако што је, полазећи од члана 74. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), наведеном изменом уважено право грађана месне заједнице да могу да бирају и опозивају органе у месној заједници.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је у току поступка пред Уставним судом Скупштина општине Зрењанин донела Одлуку о изменама и допунама Одлуке о месним заједницама ("Службени лист општине Зрењанин", број 5/06). Одредбом члана 17. те Одлуке измењена је одредба члана 40. оспорене Одлуке прописивањем да грађани месне заједнице могу опозвати органе у месној заједници, чиме је питање опозива органа месне заједнице уређено сагласно Закону о локалној самоуправи, којим је било прописано да месна заједница, односно други облик месне самоуправе има својство правног

лица у оквиру права и дужности утврђених статугом и одлуком о оснивању (члан 74.).

С обзиром да је на изложени начин у току поступка пред Уставним судом оспорена одредба Одлуке усаглашена са законом, а Уставни суд није оценио да због последица незаконитости треба донети одлуку, Суд је сагласно члану 57. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) обуставио поступак за оцену законитости оспорене одредбе Одлуке.

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Уставни суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-210/2006 од 1. априла 2008. године

- Самодопринос

Како се са становишта уставности и законитости оспореног акта основано постављају питања сагласности већег броја одредаба тог акта с Уставом и законом, Суд је покренуо поступак за оцену уставности и законитости тих одредаба оспореног акта.

С обзиром на то да су у току поступка пред Судом престале да важе законске одредбе које су биле правни основ за доношење оспореног акта и у односу на које је тражена оцена законитости поступка доношења тог акта, а престао је да важи и Устав који је важио у време доношења акта и у односу на који је тражена оцена уставности поступка његовог доношења, Уставни суд је у том делу иницијативу одбацио, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка и одлучивање.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

1. Покреће се поступак за оцену уставности и законитости одредаба члана 1, члана 3. став 2, члана 4. ал. 1. и 4, члана 5. тачка 2. и чл. 6. и 7. Одлуке о увођењу самодоприноса за подручје месне заједнице Јасеново број 200-7/2006-02 од 27. марта 2006. године.

2. Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости поступка доношења Одлуке из тачке 1.

3. Ово решење доставити Скупштини општине Нова Варош, ради давања одговора поводом покренутог поступка из тачке 1.

4. Рок за давање одговора из тачке 3. овог решења је 15 дана од дана пријема решења.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке наведене у изреци. Иницијатори сматрају да је оспорена Одлука донета супротно Уставу Републике Србије и закону, јер приликом њеног доношења није било претходног расправљања грађана о увођењу самодоприноса, нити расправе о намени за коју се средства од самодоприноса прикупљају. Такође, тврде да приликом спровођења поступка изјашњавања о Предлогу оспорене Одлуке није било одређено ни време ни место потписивања, нису били формиран комисија и одбор за спровођење поступка изјашњавања, као и да нису сачињени записник о спроведеном изјашњавању грађана и извештај о резултатима изјашњавања. Даље, наводе да супротно члану 22. Устава, оспорена Одлука не садржи поуку о правном леку.

У одговору Скупштине општине Нова Варош се наводи да је Скупштина општине утврдила Предлог оспорене Одлуке 26. октобра 2005. године, а како су све радње везане за доношење оспореног акта спроведене од стране Савета месне заједнице Јасеново, као прилог је достављен и одговор председника Савета месне заједнице Јасеново. У наведеном допису се истиче да је Савет Месне заједнице покренуо иницијативу за увођење месног самодоприноса и том приликом предложио Скупштини општине Нова Варош Предлог оспорене Одлуке, као и да је донео Одлуку о избору Комисије за спровођење поступка писменог изјашњавања грађана о увођењу самодоприноса. Такође се тврди да је наведена Комисија обишла сва домаћинства која су имала право да се изјашњавају о увођењу самодоприноса на подручју месне заједнице Јасеново и том приликом сваком грађанину дала на увид Предлог оспорене Одлуке. Наведено је и да се, према Извештају Комисије, за увођење самодоприноса изјаснила већина грађана који имају право гласа на подручју месне заједнице Јасеново.

Чланом 112. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре дана ступања на снагу овог закона, окончати по одредбама овог закона.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да су оспорену Одлуку донели грађани месне заједнице Јасеново за период од 1. јануара 2006. до 31. децембра 2009. године, на основу одредаба чл. 87. до 97. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), те да су ове одредбе Закона престале да важе даном почетка примене Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06), 1. јануара 2007. године. Такође је утврђено да је иницијатива за оцену уставности и законитости оспорене Одлуке била поднета Уставном суду у време важења Устава Републике Србије од 1990. године, који је престао да важи проглашењем Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

Како из навода поднете иницијативе произлази да се њоме оспорава уставност и законитост поступка доношења оспорене Одлуке, то се у уставносудском поступку оцена уставности и законитости поступка доношења општег акта врши у односу на Устав који је био на снази у време доношења оспореног акта и у односу на закон који је био на снази у време доношења оспореног акта и који је представљао правни основ за доношење тог акта.

С обзиром на то да су у току поступка пред Уставним судом престале да важе одредбе чл. 87. до 97. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), које су биле правни основ за

доношење оспорене Одлуке и у односу на које се тражи оцена законитости поступка доношења оспорене Одлуке, Уставни суд је сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), у том делу иницијативу одбацио, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка и одлучивање. Такође, по оцени Суда, нема процесних претпоставки ни за оцену уставности поступка доношења оспорене Одлуке, имајући у виду да је престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године, који је важио у време доношења оспореног акта и у односу на који се тражи оцена уставности.

У погледу навода иницијатора да, супротно члану 22. Устава од 1990. године којим је било прописано да је свакоме зајемчено право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се решава о његовом праву или на закону заснованом интересу, оспорена Одлука не садржи поуку о правном леку, оцењено је да непостојање такве поуке не чини Одлуку неуставном, јер оспорена Одлука по својој правној природи није појединачни, већ општи правни акт.

Полазећи од тога да је оспорена Одлука на снази и да се примењује до 31. децембра 2009. године, сагласно члану 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава, Уставни суд оцену уставности и законитости материјалноправних одредаба Одлуке врши у односу важећи Устав и законе.

За оцену уставности оспорене Одлуке од значаја су, пре свега, одредбе Устава Републике Србије од 2006. године којима се утврђује: да послове државне управе обављају министарства и други органи државне управе одређени законом, као и да се послови државне управе и број министарстава одређују законом (члан 136. ст. 2. и 3.); да се послови јединице локалне самоуправе финансирају из изворних прихода јединице локалне самоуправе, буџета Републике Србије, у складу са законом, и буџета аутономне покрајине, када је аутономна покрајина поверила јединици обављање послова из своје надлежности, у складу са одлуком скупштине аутономне покрајине (члан 188. став 4.); да статuti и сви други општи акти аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе морају бити сагласни са законом (члан 195. став 2.), те да закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство члан 197. став 1.).

За оцену законитости оспорене Одлуке релевантне су одредбе Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07), Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06), као и Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр.80/02, 84/02, 23/03, 70/03, 55/04,61/05, 85/05, 62/06 и 61/07).

Законом о локалној самоуправи из 2007. године прописано је: да се актима месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе, у складу са статутом општине, односно града и актом о оснивању, утврђују послови које врше органи и поступак избора, организација и рад органа, начин одлучивања и друга питања од значаја за рад месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе (члан 74.); да се средства месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе обезбеђују из средстава утврђених одлуком о буџету општине, односно града, укључујући и самодопринос (члан 75. став 1. тачка 1.).

Законом о финансирању локалне самоуправе прописано је: да јединици локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији, у које спадају и приходи од самодоприноса (члан 6. тачка 15.); да одлука о увођењу самодоприноса, поред осталог, садржи податке који се односе на укупан износ средстава која се прикупљају и начин враћања средстава која се

остваре изнад износа који је одлуком одређен (члан 21. тач. 4) и 10)); да одлуку доносе грађани који имају изборно право и пребивалиште на подручју на коме се средства прикупљају (члан 23. став 1.), односно да одлуку доносе и грађани који немају изборно право и пребивалиште на подручју на коме се средства прикупљају, ако на том подручју имају непокретну имовину, а средствима се побољшавају услови коришћења те имовине (став 2.), те да се одлука сматра донетом када се за њу изјасни већина од укупног броја грађана из ст. 1. и 2. овог члана (став 3.); да се основица самодоприноса уређује одлуком, с тим да ако одлуком није друкчије одређено, основицу самодоприноса чине зараде (плате) запослених, приходи од пољопривреде и шумарства и приходи од самосталне делатности, на које се плаћа порез на доходак грађана у складу са законом који уређује порез на доходак грађана, пензије остварене у земљи и иностранству, односно вредност имовине на коју се плаћа порез на имовину, у складу са законом који уређује порез на имовину (члан 25.); да се основица самодоприноса уређује одлуком, с тим да ако одлуком није друкчије одређено, основицу самодоприноса чине зараде (плате) запослених, приходи од пољопривреде и шумарства и приходи од самосталне делатности, на које се плаћа порез на доходак грађана у складу са законом који уређује порез на доходак грађана, пензије остварене у земљи и иностранству, односно вредност имовине на коју се плаћа порез на имовину, у складу са законом који уређује порез на имовину (члан 26.); да се самодопринос не може уводити на примања и имовину који су законом изузети од опорезивања, као и да пензионери могу добровољно уплаћивати самодопринос по основу пензија остварених у земљи и иностранству на основу писане изјаве (члан 27.); да су новчана средства која се прикупљају на основу одлуке о самодоприносу приход буџета јединице локалне самоуправе и строго су наменског карактера (члан 31.); да ће се права и обавезе грађана које су, до дана примене овог закона, утврђене одлукама о увођењу самодоприноса, у складу са чланом 93. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), извршавати у складу са тим одлукама (члан 58.).

Законом о пореском поступку и пореској администрацији прописано је: да се овим законом образује Пореска управа, као орган управе у саставу Министарства финансија и уређује њена надлежност и организација (члан 1. став 2.); да се овај закон примењује на све јавне приходе које наплаћује Пореска управа, ако другим пореским законом није друкчије уређено (члан 2. став 1.); да се за обављање послова из надлежности Пореске управе образују организационе јединице (члан 168. став 1.).

Разматрајући оспорену Одлуку у целини у односу на наведене одредбе Устава и закона, са становишта њене уставности и законитости, по мишљењу Уставног суда, основано се могу поставити следећа уставноправна питања:

- да ли је члан 1. оспорене Одлуке, у коме се утврђује да се самодопринос уводи за период од 1. јануара 2006. године до 31. децембра 2009. године, сагласан члану 197. став 1. Устава у коме је утврђена забрана ретроактивне примене општих аката, имајући у виду да је оспорена Одлука донета 27. марта 2006. године, а да се примењује од 1. јануара 2006. године;

- да ли је члан 3. став 2. оспорене Одлуке, који одређује да су обвезници самодоприноса радни људи и грађани који на територији месне заједнице Јасеново немају изборно право и пребивалиште, а имају непокретну имовину, сагласан закону, будући да не садржи одредбе о томе да ће се

средствима самодоприноса побољшавати и услови коришћења те имовине, што је неопходан услов за обавезивање ових лица утврђен чланом 23. став 2. Закона о финансирању локалне самоуправе;

- да ли је члан 4. ал. 1. и 4. оспорене Одлуке, који прописује да основу за обрачун и наплату самодоприноса у новцу чине зараде и катастарски приход од пољопривреде и шумарства, без изузимања оних зарада, односно прихода на које се не плаћа порез на доходак грађана у смислу одредаба чл.18. и 29. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01, 80/02, 135/04, 62/06, 65/06, 10/07 и 7/08), сагласан члану 58. Закона о финансирању локалне самоуправе, из разлога што се на основу члана 93. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), самодопринос није могао уводити на примања и имовину који су законом изузети од опорезивања;

- да ли је члан 5. тачка 2. оспорене Одлуке, који прописује да обрачун и наплату самодоприноса врши подручна јединица за утврђивање и наплату јавних прихода у роковима који важе за обрачун и наплату пореза и доприноса, сагласан члану 136. ст. 2. и 3. Устава и Закону о пореском поступку и пореској администрацији, имајући у виду да се надлежност Пореске управе, која има статус органа управе у саставу Министарства финансија само може утврдити законом;

- да ли је члан 6. оспорене Одлуке, који прописује да ће се средства месног самодоприноса за подручје МЗ Јасеново уплаћивати и водити на рачуну који се води код Управе за трезор у Новој Вароши, сагласан члану 31. Закона о финансирању локалне самоуправе, с обзиром на то да су средства од самодоприноса приход буџета јединице локалне самоуправе;

- да ли је члан 7. оспорене Одлуке, који прописује да ће се надзор над наменским коришћењем средстава самодоприноса вршити преко финансијског плана и завршног рачуна који усваја Савет месне заједнице Јасеново, односно непосредним увидом у евиденцију, сагласан члану 74. Закона о локалној самоуправи од 2007. године, будући да се само актима месне заједнице могу утврђивати послови органа месне заједнице.

Поред изнетог, Одлука не садржи ни одредбу о укупном износу средстава самодоприноса чије се прикупљање планира, нити одредбу о начину враћања средстава која се остваре изнад износа који би одлуком о увођењу самодоприноса требало да буде одређен, а које представљају обавезне елементе одлуке о увођењу самодоприноса, сагласно члану 21. тач. 4) и 10) Закона о финансирању локалне самоуправе.

Како Устав утврђује принцип да општи акти јединица локалне самоуправе морају бити у сагласности са законом (члан 195. став 2.), то се истовремено поставља и питање уставности наведених одредаба оспорене Одлуке.

Имајући у виду садржину наведених уставноправних питања, Уставни суд је, на основу одредбе члана 53. став 1. Закона о Уставном суду, покренуо поступак за оцену уставности и законитости одредаба члана 1, члана 3. став 2, члана 4. ал. 1. и 4, члана 5. тачка 2. и чл. 6. и 7. оспорене Одлуке, с обзиром на то да у смислу одредбе члана 54. став 1. Закона о Уставном суду, Суд није ограничен захтевом иницијатора у поступку оцењивања уставности и законитости.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу члана 36. став 1. тачка 4) и члана 46. тачка 1) Закона о Уставном суду и члана 84. Пословника о

раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), решио као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-216/2006 од 12. јуна 2006. године

Како се са становишта уставности и законитости оспореног акта основано постављају питања сагласности више материјалноправних одредаба тог акта с Уставом и законом, Уставни суд је покренуо поступак за оцену уставности и законитости тих одредаба.

Уставни суд је иницијативу у делу којим је тражена оцена уставности и законитости поступка доношења оспорене Одлуке одбацио, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка и одлучивање, јер су у току поступка престали да важе Устав који је важио у време доношења оспорене Одлуке и одредбе Закона које су биле правни основ за доношење Одлуке.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

1. Покреће се поступак за оцену уставности и законитости одредаба чл.1 и 2, члана 3. став 1, члана 4. ал. 1, 3, 4, 5. и 6, члана 5. став 1, члана 6, члана 7. став 1, члана 8. алинеја 8. и чл. 9. до 14. Одлуке о увођењу месног самодоприноса за подручје месне заједнице Падина за период 01. 02. 2005. г. до 31. 01. 2010.г. ("Службени лист општине Ковачица", број 2/2005).

2. Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости поступка доношења Одлуке из тачке 1.

3. Ово решење доставити Скупштини општине Ковачица, ради давања одговора поводом покренутог поступка из тачке 1.

4. Рок за давање одговора из тачке 3. овог решења је 15 дана од дана пријема решења.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости поступка доношења Одлуке наведене у изреци. Иницијатори сматрају да је поступак доношења оспорене Одлуке спроведен супротно Уставу Републике Србије и закону, јер се за увођење спорног самодоприноса грађани месне заједнице Падина нису изјашњавали тајним гласањем, већ лично уз потпис. Такође, сматрају да је Комисија за спровођење изјашњавања грађана уз потпис о доношењу одлуке о увођењу месног самодоприноса и утврђивање резултата изјашњавања, током доношења оспорене Одлуке на недозвољен начин утицала на грађане да се изјасне за увођење спорног самодоприноса.

У одговору се наводи да је Скупштина општине Ковачица утврдила Предлог Одлуке о увођењу самодоприноса за подручје МЗ Падина и о облику и

начину непосредног изјашњавања грађана о самодоприносу. Такође се истиче да су оспорену Одлуку донели грађани месне заједнице Падина, личним изјашњавањем уз потпис.

Чланом 112. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре дана ступања на снагу овог закона, окончати по одредбама овог закона.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да су оспорену Одлуку, којом се самодопринос уводи за период од 1. фебруара 2005. године до 31. јануара 2010. године, донели грађани месне заједнице Падина, на основу одредаба чл. 87. до 97. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), те да су ове одредбе Закона престале да важе даном почетка примене Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06), 1. јануара 2007. године. Такође је утврђено да је иницијатива за оцену уставности и законитости оспорене Одлуке била поднета Уставном суду у време важења Устава Републике Србије од 1990. године, који је престао да важи проглашењем Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

Како из навода поднете иницијативе произлази да се њоме оспорава уставност и законитост поступка доношења оспорене Одлуке, то се у уставносудском поступку оцена уставности и законитости поступка доношења општег акта врши у односу на Устав који је био на снази у време доношења оспореног акта и у односу на закон који је представљао правни основ за доношење тог акта.

С обзиром на то да је у току поступка пред Уставним судом престао да важи Устав који је важио у време доношења оспорене Одлуке, као и да су престале да важе одредбе чл. 87. до 97. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), које су биле правни основ за доношење оспорене Одлуке, Уставни суд је, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, иницијативу за оцену уставности и законитости поступка доношења оспорене Одлуке одбацио, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка и одлучивање.

У погледу навода иницијатора да су постојале неправилности које се односе на спровођење поступка изјашњавања грађана о увођењу самодоприноса, кроз евентуални недозвољени утицај чланова Комисије за спровођење изјашњавања грађана на њихову одлуку да се потпишу за увођење самодоприноса, оцењено је да утврђивање тих чињеница, према члану 167. Устава, није у надлежности Уставног суда.

Полазећи од тога да је оспорена Одлука на снази и да се примењује до 31. јануара 2010. године, Уставни суд оцену уставности и законитости материјалноправних одредаба Одлуке, сагласно члану 167. став 1. тачка 4. Устава, врши у односу важећи Устав и законе.

За оцену уставности оспорене Одлуке од значаја су, пре свега, одредбе Устава којима се утврђује: да се послови јединице локалне самоуправе финансирају из изворних прихода јединице локалне самоуправе, буџета Републике Србије, у складу са законом, и буџета аутономне покрајине, када је аутономна покрајина поверила јединици обављање послова из своје надлежности, у складу са одлуком скупштине аутономне покрајине (члан 188. став 4.); да сви подзаконски општи акти у Републици Србији морају бити сагласни са законом (члан 195. став 1.); да закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство (члан 197. став 1.); да послове државне управе

обављају министарства и други органи државне управе одређени законом, као и да се послови државне управе и број министарстава одређују законом (члан 136. ст. 2. и 3.).

За оцену законитости оспорене Одлуке релевантне су одредбе Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07), Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06), Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02, 84/02, 23/03, 70/03, 55/04, 61/05, 85/05, 62/06 и 61/07), Закона о Народној банци Србије ("Службени гласник РС", бр. 72/03, 55/04 и 85/05) и Закона о платном промету ("Службени лист СРЈ", бр. 3/02, 5/03 "Службени гласник РС", бр. 43/04 и 62/06).

Закон о локалној самоуправи од 2007. године прописује: да ради задовољавања општих, заједничких и свакодневних потреба становништва на одређеном подручју, јединице локалних самоуправе могу да образују месне заједнице или друге облике месне самоуправе, у складу са законом и статутом (члан 8.); да се актима месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе, у складу са статутом општине, односно града и актом о оснивању, утврђују послови које врше органи и поступак избора, организација и рад органа, начин одлучивања и друга питања од значаја за рад месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе (члан 74.); да се средства за рад месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе обезбеђују из средстава утврђених одлуком о буџету општине, односно града, укључујући и самодопринос (члан 75. став 1. тачка 1.).

Закон о финансирању локалне самоуправе прописује: да јединици локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији укључујући и приход од самодоприноса (члан 6. тачка 15)); да одлука о увођењу самодоприноса, између осталог, садржи податке који се односе на укупан износ средстава која се прикупљају, начин враћања средстава која се остваре изнад износа који је одлуком одређен (члан 21. тач. 4) и 10)); да одлуку доносе грађани који имају изборно право и пребивалиште на подручју на коме се средства прикупљају (став 1.), односно да одлуку доносе и грађани који немају изборно право и пребивалиште на подручју на коме се средства прикупљају, ако на том подручју имају непокретну имовину, а средствима се побољшавају услови коришћења те имовине (став 2.), те да се одлука сматра донетом када се за њу изјасни већина од укупног броја грађана из ст. 1. и 2. овог члана (члан 23.); да се самодопринос може изразити у новцу, роби и раду, превозничким и другим услугама, зависно од потреба и могућности грађана као и да се за грађане из члана 23. став 2. овог закона самодопринос утврђује према вредности имовине, односно прихода од те имовине (члан 25.); да се самодопринос не може уводити на примања и имовину који су законом изузети од опорезивања као и да пензионери могу добровољно уплаћивати самодопринос по основу пензија остварених у земљи и иностранству на основу писане изјаве (члан 27.); да су новчана средства која се прикупљају на основу одлуке о самодоприносу приход буџета јединице локалне самоуправе и строго су наменског карактера (члан 31.); да ће се права и обавезе грађана које су, до дана примене овог закона, утврђене одлукама о увођењу самодоприноса, у складу са чланом 93. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), извршавати у складу са тим одлукама (члан 58.).

Закон о пореском поступку и пореској администрацији прописује: да се овим законом образује Пореска управа, као орган управе у саставу

Министарства финансија и уређује њена надлежност и организација (члан 1. став 2.); да се овај закон примењује на све јавне приходе које наплаћује Пореска управа, ако другим пореским законом није друкчије уређено (члан 2. став 1.); да се за обављање послова из надлежности Пореске управе образују организационе јединице (члан 168. став 1.).

Закон о Народној банци Србије прописује: да је новчана јединица Републике Србије динар, који се дели на 100 пара (члан 53. став 1.); да се све новчане обавезе из послова закључених у Републици Србији између предузећа, других домаћих правних лица и грађана, изражавају у динарима и извршавају средствима плаћања која гласе на динаре, ако законом није друкчије одређено (члан 54.).

Чланом 1. Закона о платном промету прописано је да се послови платног промета, у смислу овог закона, обављају у динарима

Чланом 93. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), било је прописано да се основица самодоприноса уређује одлуком, с тим да ако одлуком није друкчије одређено, основицу самодоприноса чине зараде (плате) запослених, приходи од пољопривреде и шумарства и приходи од самосталне делатности, на које се плаћа порез на доходак грађана у складу са законом који уређује порез на доходак грађана, као и вредност имовине на коју се плаћа порез на имовину, у складу са законом који уређује порез на имовину, као и да се самодопринос не може уводити на примања и имовину који су законом изузети од опорезивања.

Полазећи од члана 58. Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 93. Закона о локалној самоуправи из 2002. године, утврђено је да се оцена законитости одредаба оспорене Одлуке, којима су прописане основице самодоприноса врши, између осталог, и у односу на одредбе Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01, 80/02, 135/04) и Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС", бр. 26/01, 45/02, 80/02 и 135/04), који су важили у време доношења наведене Одлуке.

Закон о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01, 80/02 и 135/04) прописује: да се не плаћа порез на доходак грађана остварен по основу пензија и инвалиднина које се остварују по основу права из обавезног пензијског и инвалидског осигурања, односно војног осигурања (члан 9. став 1. тачка 17)); да се зарадом, у смислу овог закона, сматрају и уговорена накнада и друга примања која се остварују обављањем привремених и повремених послова на основу уговора закљученог непосредно са послодавцем, као и на основу уговора закљученог преко омладинске задруге, осим са лицем до навршених 26 година живота, ако је на школовању у установама средњег, вишег и високог образовања (члан 13. став 2.);

Приликом оцењивања уставности и законитости оспорене Одлуке у целини, у односу на наведене одредбе Устава и закона, по мишљењу Уставног суда, основано се могу поставити следећа уставноправна питања:

- да ли су одредбе члана 1. и члана 14. оспорене Одлуке, којима се омогућава ретроактивна примена наведене Одлуке, сагласне члану 197. став 1. Устава у коме је утврђена забрана повратног дејства, односно примене општих аката;

- да ли су одредбе члана 2. и члана 6. став 4. оспорене Одлуке, које одређују да су обвезници самодоприноса радни људи и грађани који остварују приход, а имају пребивалиште или имовину на подручју месне заједнице Падина, сагласне закону, будући да наведеним члановима оспорене Одлуке

нису у потпуности прописани услови, у смислу члана 23. ст. 1. и 2. Закона о финансирању локалне самоуправе, који су неопходни да би ова лица могла бити обвезници самодоприноса;

- да ли је одредба члана 4. алинеја 3. оспорене Одлуке, која прописује да обвезници самодоприноса плаћају самодопринос у новцу и то у вредности од 50 килограма меркатилног кукуруза по катастарском јутру на годишњем нивоу, тромесечно на дан обрачуна у години разреза, а на основу званичне цене Продуктне берзе Нови Сад, на приходе од пољопривредне делатности или продуживања пољопривредног земљишта као и на вредност имовине на коју се плаћа порез на имовину, сагласна члану 25. став 1. Закона о финансирању локалне самоуправе, с обзиром на то да је обавеза самодоприноса лична обавеза сваког грађанина на кога се самодопринос односи и као таква она мора бити примерена, пре свега, материјалним могућностима сваког грађанина појединачно;

- да ли су одредбе члана 4. ал. 4. и 5. оспорене Одлуке, којима је обавеза плаћања самодоприноса утврђена у еврима (100 евра и 20 евра) и према којима су обвезници самодоприноса домаћинства, законите, имајући у виду да нема основа у Закону о Народној банци Србије и Закону о платном промету, да се самодопринос изражава у страним средствима плаћања као и из разлога што обвезници самодоприноса, у смислу Закона о финансирању локалне самоуправе, могу бити само грађани појединци, а не и домаћинства;

- да ли су одредбе члана 4. ал. 1, 5. и 6. и члана 6. ст. 1 и 2. оспорене Одлуке, којима се прописује да основицу за обрачун и наплату самодоприноса у новцу чине пензије, лична примања из радног односа, лична примања од имовине и друга примања која имају карактер личних примања као и примања преко омладинских задруга без изузимања оних зарада, односно прихода на које се не плаћа порез на доходак грађана у смислу Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01, 80/02 и 135/04), сагласне члану 58. Закона о финансирању локалне самоуправе, из разлога што се на основу члана 93. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), самодопринос није могао увести на примања и имовину који су законом изузети од опорезивања;

- да ли је одредба члана 5. став 1. оспорене Одлуке, која прописује да је основица за обрачун и наплату месног самодоприноса утврђена Законом о порезу на доходак грађана, сагласна члану 26. Закона о финансирању локалне самоуправе, којим је предвиђено да се основица самодоприноса уређује одлуком, с тим да ако одлуком није друкчије одређено, основицу самодоприноса чине зараде (плате) запослених, приходи од пољопривреде и шумарства и приходи од самосталне делатности, на које се плаћа порез на доходак грађана у складу са законом који уређује порез на доходак грађана, пензије остварене у земљи и иностранству, односно вредност имовине на коју се плаћа порез на имовину, у складу са законом који уређује порез на имовину;

- да ли су одредбе члана 3. став 1, члана 6. ст. 2, 3. и 4, члана 8. алинеја 8. и чл. 9. до 11. оспорене Одлуке, које прописују да обављање одређених послова у вези самодоприноса врше стручне службе и Савет месне заједнице Падина, сагласне члану 74. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07), будући да се само актима месне заједнице могу утврђивати послови органа месне заједнице. Поред тога, поставља се и питање да ли је одредба дела члана 6. став 2. оспорене Одлуке, којом је предвиђено да обављање одређених послова у вези самодоприноса може вршити и подручна јединица Републичке

управе јавних прихода, сагласна члану 136. ст. 2. и 3. Устава и Закону о пореском поступку и пореској администрацији, имајући у виду да се надлежност Пореске управе, која има статус органа управе у саставу Министарства финансија, једино може утврдити законом;

- да ли је одредба члана 7. став 1. оспорене Одлуке, која прописује да укупан приход средстава од месног самодоприноса по стопама из члана 4. ове одлуке оријентационо износи 3.000.000,00 динара годишње и да ће се наведени износ усклађивати са кретањем основице из члана 4. ове одлуке, сагласна члану 21. тачка 4) Закона о финансирању локалне самоуправе, полазећи од тога да одлука о самодоприносу мора да садржи укупан и тачан (дакле не оријентациони) износ средстава од самодоприноса чије се планирање прикупља;

- да ли је одредба члана 12. оспорене Одлуке, која прописује да су наредбодавци за извршење годишњих финансијских планова месне заједнице Падина овлашћена лица Статутом месне заједнице Падина, сагласна закону, с обзиром на то да је садржински и логички повезана са одредбама члана 3. став 1. и члана 10. став 1. оспорене Одлуке и са њима чини нераздвојну целину;

- да ли су одредбе члана 13. оспорене Одлуке, које прописују да ће се на сва питања која нису регулисана овом Одлуком примењивати одредбе Одлуке о образовању месних заједница и Статута Месне заједнице, сагласне закону, имајући у виду да је Законом о финансирању локалне самоуправе, уређен институт самодоприноса, те да нема законског основа да се садржина одлука о увођењу самодоприноса уређује актима јединица локалних самоуправа, односно месних заједница.

Поред изнетог, Одлука не садржи одредбу о начину враћања средстава која се остваре изнад износа који би одлуком о увођењу самодоприноса требало да буде одређен, а који представља обавезан елемент одлуке о увођењу самодоприноса, сагласно члану 21. тачка 10) Закона о финансирању локалне самоуправе.

Како Устав утврђује принцип да општи акти јединица локалне самоуправе морају бити у сагласности са законом (члан 195. став 2.), то се истовремено поставља и питање уставности наведених одредаба оспорене Одлуке.

Имајући у виду садржину отворених питања, Уставни суд је, на основу одредбе члана 53. став 1. Закона о Уставном суду, покренуо поступак за оцену уставности и законитости одредаба чл. 1 и 2, члана 3. став 1, члана 4. ал. 1, 3, 4, 5. и 6, члана 5. став 1, члана 6, члана 7. став 1, члана 8. алинеја 8. и чл. 9. до 14. оспорене Одлуке.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредаба члана 36. став 1. тачка 4) и члана 46. тачка 1) Закона о Уставном суду и одредаба члана 82. тачка 10) и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), решио као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-38/2006 од 17. јула 2008. године

С обзиром на то да је у току поступка престала да важи оспорена Одлука, која је била темпоралног карактера јер је донета за период од пет година почев од 1. априла 2001. године до 31. марта 2006. године, и да је престао да важи и Закон о локалној самоуправи из 1999. године, који је представљао правни основ за доношење

оспорене Одлуке и у односу на који је тражена оцена законитости, поступак је обустављен, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се поступак за оцену законитости Одлуке о увођењу самодоприноса за подручје месне заједнице Јабука ("Службени лист општине Панчево", број 7/01).

О б р а з л о ж е њ е

Пред Уставним судом покренут је поступак за оцену законитости Одлуке наведене у изреци. Предлагач сматра да је оспорена Одлука несагласна закону, јер пензионери на територији месне заједнице Јабука нису у већини гласали за оспорену Одлуку, па у том смислу не могу ни бити обвезници самодоприноса.

У одговору се наводи да се за увођење спорног самодоприноса изјаснила већина грађана месне заједнице Јабука који су имали право да се изјашњавају (52,95%). Такође се истиче да је Одлука донета у време важења Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр.49/99 и 27/01), којим је било предвиђено да се самодопринос може уводити на пензије, а да је касније донетим Законом о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 9/02), који је усклађен са Законом о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01, 80/02 и 135/04.), било прописано да се самодопринос не може уводити на пензије. Међутим, Закон о изменама и допунама Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 135/04) је у члану 9. утврдио да ће се права и обавезе грађана које су, до дана ступања на снагу овог закона, утврђене одлукама о увођењу самодоприноса, у складу са чланом 73. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 49/99 и 27/03), извршавати у складу са тим одлукама.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је оспорена Одлука донета за период од пет година почев од 1. априла 2001. године до 31. марта 2006. године, на основу Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 49/99), који је престао да важи 6. марта 2002. године ступањем на снагу Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 9/02), на основу члана 128. тог закона.

С обзиром на то да су у току поступка престали да важе оспорена Одлука и Закон о локалној самоуправи из 1999. године, који је представљао правни основ за доношење оспорене Одлуке и у односу на који је тражена оцена законитости, Уставни суд је, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), обуставио поступак за оцену законитости оспорене Одлуке, јер су престале процесне претпоставке за вођење поступка.

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Уставни суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда број IУ-253/2005 од 24. априла 2008. године

6. ОСТАЛИ ОПШТИ АКТИ

- Привредна друштва

Како је Законом прописано да годишњи програм пословања јавног предузећа, који се доноси за сваку календарску годину, садржи и критеријуме за одређивање накнаде за рад чланова управног одбора, то управни одбор јавног предузећа није овлашћен да Статутом јавног предузећа трајно, односно на неодређено време утврди висину накнаде члановима управног одбора, без обзира на овлашћење за доношење статута, годишњег програма пословања и одлуке о висини накнаде. Полазећи од принципа хијерархије домаћих општих правних аката утврђеног чланом 195. Устава, према коме сваки подзаконски општи акт мора бити сагласан закону, оваква правна регулатива која је несагласна закону, није у сагласности ни са Уставом.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да одредба члана 21. став 5. Статута Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево број 420 од 10. јула 1999. године и број 1551 од 25. маја 2001. године, није у сагласности са Уставом и законом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности и законитости одредбе члана 21. став 5. Статута наведеног у изреци. У предлогу се наводи да оспорена одредба Статута, којом је предвиђено да чланови управног одбора имају право на просечну нето зараду као накнаду за рад, није у сагласности са одредбама члана 13. Закона о јавним предузећима и обављању делатности од општег интереса, јер је тим одредбама, између осталог, прописано да висину накнаде члановима управног одбора искључиво утврђује управни одбор на основу критеријума садржаних у годишњем програму пословања, као и да није у сагласности са одредбом члана 22. став 3. Закона, којом је прописано да се критеријуми за одређивање зараде чланова управног одбора утврђују годишњим програмом пословања, а не статутом предузећа. Предлагач сматра да оспорена одредба Статута није у сагласности ни са чланом 119. став 3. Устава Републике Србије, према коме сваки пропис и општи акт мора бити сагласан са законом и осталим републичким прописима.

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је Управни одбор Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево, позивајући се на члан 94. Закона о предузећима ("Службени лист СРЈ", бр. 29/96 и 19/97) и члан 17. Одлуке о организовању Друштвеног предузећа за вршење комуналних услуга и промет робе "Полет" Ваљево као Јавног комуналног предузећа, донео Статут Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево број 420, 10. јула 1999. године. Управни одбор наведеног предузећа је 25. маја 2001. године донео Одлуку о измени и допуни Статута Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево број 1551.

Оспореном одредбом члана 21. став 5. Статута прописано је да чланови Управног одбора које бира скупштина општине имају право на месечну накнаду у висини просечне нето зараде исплаћене у предузећу уколико предузеће послује позитивно.

Јавно комунално предузеће "Полет" Ваљево је јавно предузеће чији је оснивач јединица локалне самоуправе, а које је основано ради пружања комуналних услуга. Оснивање, рад и пословање овог предузећа уређује се Законом о јавним предузећима и обављању делатности од општег интереса ("Службени гласник РС", бр. 25/00, 25/02, 107/05, 108/05 и 123/07).

Одредбама наведеног закона прописано је: да чланови управног одбора имају право на одговарајућу накнаду за рад у управном одбору, чију висину утврђује управни одбор јавног предузећа, на основу критеријума садржаних у годишњем програму пословања јавног предузећа (члан 13. став 2.); да управни одбор, поред осталог, утврђује пословну политику, доноси дугорочни и средњорочни план рада и развоја и годишњи програм пословања, доноси статут и др. (члан 16.); да јавно предузеће доноси годишњи програм пословања за сваку календарску годину (члан 22. став 2.); да годишњи програм пословања садржи, поред осталог, критеријуме за одређивање зараде председника управног одбора и одређивање накнаде за рад председника управног одбора и одређивање накнаде за рад председника надзорног одбора и чланова управног и надзорног одбора (члан 22. став 4.). Из наведених одредаба Закона јасно следи да чланови управног одбора јавног предузећа имају право на накнаду за рад у управном одбору, а да се висина те накнаде утврђује на основу критеријума садржаних у годишњем програму пословања јавног предузећа, који доноси управни одбор за сваку календарску годину.

Како је Законом прописано да годишњи програм пословања јавног предузећа, који се доноси за сваку календарску годину, садржи и критеријуме за одређивање накнаде за рад чланова управног одбора, то значи да Управни одбор Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево, није овлашћен да Статутом Јавног предузећа трајно, односно на неодређено време утврди висину накнаде члановима управног одбора, без обзира на то што је управни одбор овлашћен како за доношење статута, тако и за доношење годишњег програма пословања и одлуке о висини накнаде. Имајући у виду изнето, Уставни суд је утврдио да оспорена одредба члана 21. став 5. Статута није у сагласности са законом.

Полазећи од принципа хијерархије домаћих општих правних аката утврђеног чланом 195. Устава Републике Србије од 2006. године, према коме сваки подзаконски општи акт мора бити сагласан закону, Уставни суд је оценио да оспорена одредба Статута наведеног у изреци, која није сагласна закону, није у сагласности ни са Уставом.

Имајући у виду изнето, а на основу одредаба члана 45. тач. 1) и 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), Уставни суд је одлучио као у изреци.

На основу члана 168. став 3. Устава, одредба члана 21. став 5. Статута наведеног у изреци, престаје да важи даном објављивања ове одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Одлука Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 73/2008)
ИУ-105/2006 од 10. јула 2008. године

Питања пословне тајне акционарског друштва и које ће се информације о пословању сматрати пословном тајном, према одредбама Закона о привредним друштвима, уређују се оснивачким актом и статутом акционарског друштва, који се доносе од стране скупштине акционара, сагласно закону, тако да се ова питања нису могла уређивати оспореном Одлуком и на начин како је то прописано чланом 1. Одлуке. Како су остале одредбе оспорене Одлуке у непосредној правној и логичкој вези са одредбом члана 1. Одлуке, то је оспорена Одлука, у време важења у целини била несагласна с Уставом и законом.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да Одлука о изменама и допунама Одлуке о пословној тајни А.Д. „Jaffa“ Фабрика бисквита Црвенка, број 825 од 23. марта 2005. године, у време важења није била у сагласности с Уставом и законом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности и законитости Одлуке наведене у изреци. У предлогу се наводи да су оспореном Одлуком под пословном тајном подведена и документа, односно подаци који морају бити доступни сваком акционару предузећа „Jaffa“, као што су подаци о капацитетима, обиму и структури производње, организацији процеса производње и пословања, стању дуговања и потраживања...(члан 1.). Чланом 2. оспорене Одлуке предвиђено је да се сви наведени подаци смештају у евиденцијама и архивама Друштва на начин да неовлашћена лица не могу имати приступ тим подацима према редовном току ствари. Предлагач сматра да су оспорене одредбе Одлуке у супротности са одредбама Закона о привредним друштвима (чл. 43, 342. и 343.), као и са одредбама Устава Републике Србије од 1990. године (чл. 11, 13, 22, 34, 44. и 56.).

У одговору предузећа „Jaffa“ наводи се да је оспорена Одлука донета сагласно Закону о привредним друштвима којим је прописано да се пословном тајном сматрају информације о пословању које су као такве одређене у акту друштва (члан 38.). Доносилац оспореног акта истиче да нису основани наводи предлагача који се односе на остваривање права приступа акционара актима друштва и да то право чланови Удружења мањинских акционара уредно остварују у складу са прописима. У вези са наводима предлагача који се односе на неуставност оспорених одредаба Одлуке, доносилац оспореног акта истиче да се одредбе чл. 11, 13, 22, 34, 44. и 56. Устава, на које се предлагач позвао, не односе на питање обавезе чувања пословне тајне у акционарском друштву.

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је Управни одбор А.Д. "Jaffa", на основу члана 93. Статута А.Д. "Jaffa" и члана 19. Одлуке о пословној тајни А.Д. "Jaffa", дана 23. марта 2005. године, донео оспорену Одлуку о изменама и допунама Одлуке о пословној тајни АД "Jaffa", Фабрика бисквита Црвенка, број 825. Чланом 1. оспорене Одлуке измењен је члан 4.

основног текста Одлуке о пословној тајни, тако што су одређене исправе и подаци који представљају пословну тајну друштва (став 1. тач. 1. до 23.), односно одређено да се пословном тајном друштва сматрају подаци који у смислу члана 342. Закона о привредним друштвима садрже документа утврђена ставом 2. тач. 1. до 13. овог члана, без обзира да ли су или нису посебно означени као пословна тајна (став 2.). Чланом 2. оспорене Одлуке, којим је измењен члан 7. основног текста Одлуке, уређен је начин чувања и обележавања исправа и података који представљају пословну тајну. Чланом 3. оспорене Одлуке одређено је њено ступање на снагу наредног дана од дана објављивања на огласној табли предузећа.

Ступањем на снагу Одлуке о пословној тајни број 4356/2 дана 21. децембра 2007. године, престала је да важи Одлука о пословној тајни А.Д. "Jaffa" из 2004. године, као и оспорена Одлука о изменама и допунама Одлуке о пословној тајни АД "Jaffa".

Закон о привредним друштвима ("Службени гласник РС", број 125/04) прописује да се пословном тајном сматра информација о пословању одређена оснивачким актом или статутом акционарског друштва, за коју је очигледно да би проузроковала знатну штету привредном друштву ако дође у посед трећег лица (члан 38. став 1.). Одредбом члана 452. став 2. Закона прописано је да су привредна друштва, предузетници и други облици повезивања и организовања за обављање привредне делатности дужни да своју правну форму, органе, акционаре и чланове, основни капитал, акције и уделе, пословно име, меморандуме, делове предузећа са одређеним овлашћењима у правном промету, као и своје опште акте и оснивачке уговоре ускладе са одредбама овог закона у року од две године од дана ступања на снагу овог закона, ако овим законом није другачије уређено. Закон о привредним друштвима ступио је на снагу 30. новембра 2004. године. Рок за усклађивање аката привредних субјеката са Законом, сагласно одредби члана 452. став 2. Закона, истекао је 30. новембра 2006. године. Следи да је оспорена Одлука могла бити донета тек након усклађивања оснивачког акта и статута Друштва са Законом о привредним друштвима. Наведеним актима, донетим од стране скупштине акционара, сагласно закону, поред осталог, уређује се питање пословне тајне друштва и прописује које ће се информације о пословању сматрати пословном тајном. А.Д. "Jaffa" је питање пословне тајне Друштва уредило оспореном Одлуком. Одредбом члана 1. оспорене Одлуке управног одбора Друштва прописано је које исправе и подаци Друштва представљају пословну тајну, што, по оцени Уставног суда, оспорену одредбу члана 1. Одлуке чини несагласном закону. Како су остале одредбе оспорене Одлуке у непосредној правној и логичкој вези са одредбом члана 1. Одлуке, Уставни суд је оценио да је оспорена Одлука у време важења у целини била несагласна са законом.

Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који је тражена оцена уставности, престао је да важи ступањем на снагу новог Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године. Како је чланом 195. став 1. Устава од 2006. године, у односу на који се може вршити оцена уставности оспореног акта, утврђено да сви подзаконски акти морају бити сагласни закону, Уставни суд је оценио да оспорена Одлука у време свог важења није била у сагласности ни са Уставом.

На основу изложеног и одредбе члана члана 45. тач. 1) и 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), одлучено је као у изреци.

Одлука Уставног суда IV-248/2005 ("Службени гласник РС", број 74/2008)
од 10. јула 2008. године

- Радни односи

Одредба општег акта којом је предвиђено ступање на снагу тог акта наредног дана од дана доношења, није у сагласности с одредбама члана 196. ст. 1. и 4. Устава.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да одредба члана 1. став 3. Правилника о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места у Друштвеном предузећу Рибарско газдинство "Београд", Београд, од 14. априла 2004. године, није у сагласности с Уставом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је, 21. септембра 2005. године, иницијатива за оцену уставности члана 1. став 3. Правилника о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места у Друштвеном предузећу Рибарско газдинство "Београд", од 14. априла 2004. године. По наводима подносиоца иницијативе, оспорена одредба члана 1. став 3. Правилника, која предвиђа ступање на снагу Правилника наредног дана од дана доношења, несагласна је са чланом 120. Устава Републике Србије.

У одговору, доносилац оспореног акта истиче да је предузимање хитних мера за решавање економске ситуације у предузећу био разлог за ступање на снагу оспореног Правилника пре истека рока утврђеног одредбом члана 120. Устава, односно чланом 106. Статута предузећа, о чему је донео одлуку Управни одбор предузећа, на седници од 14. априла 2004. године.

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да су одредбама члана 1. оспореног Правилника извршене измене и допуне Правилника о систематизацији радних места у Предузећу, донетог 4. априла 2000. године, у погледу броја извршилаца на одређеним радним местима (ст. 1. и 2.), а ставом 3.

предвиђено је да овај Правилник ступа на снагу наредног дана од дана његовог доношења.

Чланом 120. Устава Републике Србије од 1990. године, који је био на снази у време доношења оспореног правилника, било је предвиђено да закон, други пропис или општи акт ступа на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, осим ако, из нарочито оправданих разлога, није предвиђено да раније ступи на снагу.

Чланом 196. Устава Републике Србије од 2006. године, утврђено је: да се закони и сви други општи акти, објављују пре ступања на снагу (став 1.); да закони и други општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања и могу да ступе на снагу раније само ако за то постоје нарочито оправдани разлози утврђени приликом њиховог доношења (став 4.).

Имајући у виду да из наведене одредбе члана 196. став 1. Устава произлази да општи акт не може ступити на снагу пре његовог објављивања, а да је оспореном одредбом Правилника предвиђено да овај акт ступа на снагу наредног дана од дана доношења, Уставни суд је оценио да оспорена одредба члана 1. став 3. Правилника није у сагласности са чланом 196. ст. 1. и 4. Устава, па је сагласно члану 45. тачка 1) и члану 53. став 2. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), одлучио као у изреци.

На основу члана 168. став 3. Устава, одредба члана 1. став 3. Правилника наведеног у изреци престаје да важи даном објављивања Одлуке Уставног суда у „Службеном гласнику Републике Србије“.

Одлука Уставног суда IV-358/2005 ("Службени гласник РС", број 61/2008)
од 15. маја 2008. године

Оспорени Појединачни колективни уговор закључен је сагласно одредби члана 248. Закона о раду, између послодавца и синдиката чија је репрезентативност била утврђена у време закључења тог Појединачног колективног уговора, па нема основа за прихватање иницијативе за оцену законитости поступка доношења оспореног колективног уговора.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Не прихвата се иницијатива за оцену законитости поступка доношења Појединачног колективног уговора Акционарског друштва „Тоза Марковић“, Кикинда, од 11. априла 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену законитости поступка доношења Појединачног колективног уговора Акционарског друштва „Тоза Марковић“, Кикинда, од 11. априла 2005. године. По наводима подносиоца иницијативе, оспорени Појединачни колективни уговор, противно

одредбама Закона о раду, закључен је са синдикатом који не испуњава услове репрезентативности, јер нема довољан број чланова, а није спроведен поступак утврђивања репрезентативности и остварена сарадња са синдикатом – подносиоцем иницијативе, који је репрезентативни синдикат.

У одговору генералног директора, као потписника колективног уговора, наводи се да су тврдње из иницијативе које се тичу поступка доношења оспореног колективног уговора нетачне, јер у време закључивања оспореног колективног уговора, подносилац иницијативе – Синдикат „Независност“ није био репрезентативни синдикат, већ је решењем од 8. августа 2006. године утврђена његова репрезентативност. Такође, наводи се да је још почетком 2005. године, када се приступило доношењу оспореног општег акта, позван Синдикат „Независност“ да поднесе захтев за утврђивање репрезентативности али се овај синдикат није одазвао на позив послодавца. То су учинили само представници Независног синдиката "Тоза Марковић", чија је репрезентативност утврђена решењем од 30. марта 2005. године, пошто је у његовом чланству било 70% запослених.

У одговору организације Независног синдиката "Тоза Марковић" наводи се да је у поступку закључивања оспореног колективног уговора учествовао овај синдикат чија је репрезентативност била утврђена, те је поступак доношења колективног уговора спроведен у складу са Законом о раду.

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да су оспорени колективни уговор, којим су регулисана права, обавезе и одговорности запослених у Акционарском друштву „Тоза Марковић“, Кикинда, закључили генерални директор и Организација Независног синдиката „Тоза Марковић“, 11. априла 2005. године. Из приложеног Записника од 30. марта 2005. године, утврђено је да је спроведен поступак утврђивања репрезентативности Независног синдиката „Тоза Марковић“, да је овај синдикат уписан у регистар синдикалних организација при Министарству за рад, борацка и социјална питања, под бројем: 110-00-106/92-02 од 04. маја 1992. године и да има 1152 члана, што од укупног броја запослених чини 78,26%. Увидом у садржај дописа који је генерални директор упутио организацији Синдиката "Независност", утврђено је да је овај синдикат благовремено позван да учествује у поступку утврђивања репрезентативности, али да се није одазвао на позив послодавца. Репрезентативност наведеног синдиката утврђена је тек решењем од 8. августа 2006. године, по протеклу годину дана од закључења оспореног колективног уговора.

Чланом 248. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/04 и 61/05) прописано је да колективни уговор код послодавца закључују послодавац и репрезентативни синдикат и да у име послодавца колективни уговор потписује директор, односно предузетник. Према члану 218. став 1. Закона, синдикат се сматра репрезентативним: ако је основан и делује на начелима слободе синдикалног организовања и деловања; ако је независан од државних органа и послодавца; ако се финансира претежно из чланарине и других сопствених извора; ако има потребан број чланова на основу приступница у складу са чл. 219. и 220. овог закона; ако је уписан у регистар у складу са законом и другим прописима. У смислу става 2. овог члана Закона приликом утврђивања репрезентативности на основу броја чланова, приоритет има последња потписана приступница синдикату. Одредбом члана 219. став 1. Закона прописано је да се репрезентативним синдикатом код послодавца сматра

синдикат који испуњава услове из члана 218. овог закона и у који је учлањено најмање 15% запослених код послодавца.

Уставни суд је оценио да је оспорени Појединачни колективни уговор закључен сагласно одредби члана 248. Закона о раду, између послодавца и синдиката чија је репрезентативност била утврђена, па у смислу члана 53. став 3. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), поднету иницијативу није прихватио налазећи да нема основа за покретање поступка. По оцени Уставног суда, чињеница да је подносилац иницијативе накнадно, и то по протеклу више од годину дана од дана закључења колективног уговора, стекао статус репрезентативног синдиката, није од утицаја на другачије одлучивање у овој уставноправној ствари.

На основу изложеног и члана 46. тачка 5. Закона о Уставном суду, Уставни суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда IY-217/2006
од 29. маја 2006. године

Оспореном одредбом Колективног уговора је, сагласно одредбама Закона о раду, утврђено право запослених на учешће у добити привредног друштва и овлашћење директора за доношење одлуке о расподели у учешћу у добити запосленима, чиме нису умањења права запослених или утврђени неповољнији услови рада од услова утврђених законом, јер се право на учешће у добити под истим условима и на једнак начин односи на све запослене који се налазе у истој правној ситуацији, те се овом одредбом не повређује начело забране дискриминације из члана 21. Устава.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. Не прихвата се иницијатива за оцену уставности и законитости одредбе члана 4. Колективног уговора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д ("Службени лист телеком Србија", број 4/06).

2. Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости:

- Одлуке генералног директора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д.бр. 39172/1 од 25. априла 2005. године,

- Одлуке генералног директора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д.бр. 42114/4 од 15. априла 2006. године и

- Одлуке генералног директора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д. бр. 50214/2 од 25. априла 2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднето је више иницијатива за покретање поступка за оцену уставности и законитости Одлуке генералног директора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" бр. 39172/1 од 25. априла

2005. године, Одлуке генералног директора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" бр. 42114/4 од 15. априла 2006. године, Одлуке генералног директора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д. бр. 50214/2 од 25. априла 2007. године, и одредбе члана 4. Колективног уговора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д. ("Службени лист телеком Србија", број 4/06). Иницијатори сматрају да су оспорене Одлуке генералног директора, којима се признаје право на исплату учешћа у добити за 2004, 2005, и 2006. годину, несагласне са Законом о раду, Законом о привредним друштвима и Уставом Републике Србије, из разлога што дискриминишу запослене у предузећу са којима је закључен споразум о престанку радног односа. Иницијатори наводе да је већи број запослених радника водио судске спорове ради исплате добити на основу оспорених Одлука, те да су редовни судови у зависности од њиховог седишта по истом питању различито поступали. Иницијатори траже обуставу извршења Одлуке генералног директора бр. 50214/2 од 25. априла 2007. године. Према мишљењу иницијатора, оспорени члан 4. Колективног уговора је у супротности са одредбама члана 21. Устава Републике Србије и одредбом члана 8. Закона о раду из разлога што су радници који су закључили споразум о престанку радног односа, у погледу права и обавеза из радног односа, дискриминисани у односу на раднике који су били у радном односу у Предузећу у време доношења оспорених Одлука.

Доносилац оспореног акта у свом одговору истиче да оспорене одредбе члана 4. Колективног уговора не прописују ниједан критеријум за одлучивање директора у погледу утврђивања права, услова и рокова за расподелу учешћа у добити запослених. У том смислу, одредбе члана 4. не повређују право на једнаке зараде запослених и не представљају повреду начела забране дискриминације из члана 21. и права на рад из члана 60. Устава.

Оспореним одредбама члана 4. Колективног уговора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д. ("Службени лист телеком Србија", број 4/06) прописано је да се запосленима утврђује право на учешће у добити Друштва оствареној у пословној години у складу са одлуком Скупштине акционара (став 1.); да се расподела у учешћу у добити запосленима утврђује одлуком генералног директора Друштва уз претходну сагласност репрезентативних синдиката (став 2.); да се одлуком генералног директора Друштва из става 2. овог члана утврђује обим права, услови и рокови расподеле учешћа у добити (став 3.).

Одредбом члана 21. Устава Републике Србије утврђено је да су пред Уставом и законом сви једнаки (став 1.); да свако има право на једнаку законску заштиту без дискриминације (став 2.); да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета (став 3.).

Одредбом члана 8. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 и 61/05) прописано је да колективни уговор и правилник о раду (у даљем тексту: општи акт) и уговор о раду не могу да садрже одредбе којима се запосленом дају мања права или утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом (став 1.); општим актом и уговором о раду могу да се утврде већа права и повољнији услови рада од права и услова утврђених законом, као и друга права која нису утврђена законом, осим ако законом није друкчије одређено (став 2.). Уговором о раду или одлуком

послодавца може се утврдити учешће запосленог у добити оствареној у пословној години, у складу са законом и општим актом (члан 14. Закона).

Полазећи од изложеног, Уставни суд је оценио да је оспореном одредбом Колективног уговора, сагласно наведеним одредбама Закона о раду, утврђено право запослених на учешће у добити привредног друштва и овлашћење генералног директора за доношење одлуке о расподели у учешћу у добити запосленима. Оспореном одредбом се запосленима не дају мања права, односно не утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом, нити се повређује начело забране дискриминације из члана 21. Устава, јер се право на учешће у добити под истим условима и на једнак начин односи на све запослене који се налазе у истој правној ситуацији.

У погледу захтева иницијатора за оцену уставности и законитости оспорених Одлука Уставни суд је утврдио:

Оспорена Одлука генералног директора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д. број 39172/1 од 25. априла 2005. године, донета је са позивом на одредбу члана 27. став 1. Статута Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д., а у вези Одлуке Скупштине акционара број 39041/3 од 25. априла 2005. године, у складу са чланом 14. Закона о раду. Оспореном Одлуком утврђено је: да право на исплату по основу учешћа у добити за 2004. годину имају запослени који су у радном односу у Предузећу на дан доношења ове Одлуке, као и лица која су била запослена у Предузећу у 2004. години, а којима је престао радни однос у Предузећу одласком у пензију, до дана доношења ове Одлуке под условом да нису остварила право на једнократну исплату по Фонду финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из Предузећа и наследници преминулог радника Предузећа у обиму стеченог права преминулог радника (тачка 1.); да запослени из тачке 1. ове Одлуке остварују право на учешће у добити за 2004. годину под утврђеним условима (тачка 2.); да ће се исплата запосленима по основу учешћа у добити за 2004. годину извршити утврђеног датума (тачка 3); да су за спровођење ове Одлуке одговорни Дирекција за људске ресурсе, Дирекција за информационе технологије и Дирекција за економске послове (тачка 4.); да се Одлука примењује даном доношења (тачка 5.).

Оспорена Одлука генералног директора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д. број 42114/4 од 15. априла 2006. године, донета је са позивом на одредбу члана 27. став 1. Статута Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д., а у вези Одлуке Скупштине акционара број 42114/3 од 14. априла 2006. године, у складу са чланом 14. Закона о раду. Овом Одлуком утврђено је право запослених на исплату по основу учешћа у добити за 2005. годину. Одлука је донета у истој форми и са истом садржином као и оспорена Одлука од 25. априла 2005. године.

Одлука генералног директора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д. број 50214/2 од 25. априла 2007. године, донета је са позивом на одредбе члана 27. Статута Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" а.д. ("Службени ПТТ гласник", број 349/04), а у вези са чланом 14. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 и 61/05), чланом 4. Колективног уговора Предузећа ("Службени лист телеком Србија", број 4/06) и Одлуком Скупштине акционара број 49716/5 од 25. априла 2007. године и у складу са тачком 4. Споразума репрезентативних синдиката и пословодства Предузећа бр. 8208/1 од 22. јануара 2007. године. Овом Одлуком утврђено је право запослених на исплату по основу учешћа у добити за 2006. годину.

Одлука је донета у истој форми и са истом садржином као и оспорена Одлука од 25. априла 2005. године.

Уставни суд је оценио да су оспорене одлуке по својој правној природи и садржини интерни акти пословођења којима се одређује учешће запослених у добити привредног друштва, односно појединачни акти који се тичу одређеног броја лица која се накнадно могу прецизно идентификовати. У том смислу оспорене Одлуке не представљају опште правне акте чију уставност и законитост је Уставни суд надлежан да оцењује у смислу одредаба члана 167. Устава.

Захтев за обуставу извршења Одлуке генералног директора бр. 50214/2 од 25. априла 2007. године, Уставни суд је одбацио, сагласно члану 56. став 3. Закона о Уставном суду, с обзиром да је донео коначну одлуку.

Полазећи од изложеног, а на основу одредаба члана 46. став 1. тачка 5) и члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), решено је као у изреци.

Решење Уставног суда IY-100/2007
од 17. јула 2008. године

У овој правној ствари престали да важе оспорени Правилник о раду, Устав и Закон о раду у односу на које је тражена оцена уставности и законитости, те су се стекли услови, из члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду, да се поступак за оцену уставности и законитости оспореног акта обустави.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Обуставља се поступак за оцену уставности и законитости Правилника о раду Друштвеног предузећа Шипад-комерц „Грађа-промет“ Београд, од 28. марта 2003. године.

Образложење

Уставном суду поднет је 4. марта 2005. године, предлог за оцену уставности и законитости Правилника о раду наведеног у изреци.

У предлогу се наводи да је оспорени Правилник донео директор предузећа супротно одредбама Закона о раду, будући да његовом доношењу нису претходили преговори за закључивање новог појединачног колективног уговора, као и из разлога што није образована арбитража у случају неуспелих преговора за закључивање колективног уговора.

У одговору директора Предузећа наводи се да је Управни одбор предузећа донео дана 25. маја 2006. године нови Правилник о раду, усаглашен са Законом о раду.

Уставни суд је утврдио да је оспорени Правилник о раду друштвеног предузећа Шипад-комерц "Грађа-промет" Београд донео директор, на основу члана 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01 и 73/01) и да је исти престао да важи доношењем новог Правилника о раду од 25. маја 2006. године.

Уставни суд је, такође, утврдио да је Устав Републике Србије из 1990. године, у односу на који је тражена оцена уставности, престао да важи проглашењем новог Устава Републике Србије 8. новембра 2006. године, као и да је на основу члана 286. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 и 61/05) престао да важи Закон о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01 и 73/01), који је био основ за доношење оспореног Правилника.

С обзиром да су у овој правној ствари престали да важе оспорени Правилник о раду и Устав Републике Србије из 1990. године и Закон о раду у односу на које је тражена оцена уставности и законитости, Уставни суд је оценио да су се стекли услови из члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) да се обустави поступак за оцену уставности и законитости оспореног акта.

На основу изложеног и одредбе члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), донето је Решење као у изреци.

Решење Уставног суда IУ-163/2005
од 24. априла 2008. године

Престанком важења оспореног Правилника и Закона о раду на основу кога је Правилник донет и у односу на који је тражена оцена законитости, стекли су се услови за обуставу поступка.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Обуставља се поступак за оцену законитости Правилника о раду РТЦ Лука "Левет" а.д. Сремска Митровица, од 12. августа 2004. године.

Образложење

Уставном суду поднет је предлог за оцену законитости Правилника наведеног у изреци. Предлагач сматра да је оспорени Правилник "противзаконит" јер га је донео Управни одбор РТЦ Лука "Левет" а.д., на основу члана 3. став 3. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01 и 73/01), а не Скупштина а.д. која је, по мишљењу предлагача, надлежна за доношење општих аката предузећа.

Доносилац оспореног акта обавестио је Уставни суд, да је Управни одбор РТЦ Лука "Левет" а.д. 10. октобра 2005. године донео нови Правилник о раду и да је даном ступања на снагу тог правилника престао да важи оспорени Правилник о раду од 12. августа 2004. године.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је оспорени Правилник донео Управни одбор РТЦ Лука "Легет" а.д. Сремска Митровица, на основу Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01 и 73/01) који је престао да важи ступањем на снагу Закона о раду ("Службени гласник РС", број 24/05). У току поступка пред Уставним судом престао је да важи и оспорени Правилник о раду од 12. августа 2004. године, јер је Управни одбор РТЦ Лука "Легет" а.д. Сремска Митровица, на седници одржаној 10. октобра 2005. године, донео нови Правилник о раду.

С обзиром на то да је оспорени Правилник престао да важи, те да је престао да важи и Закон о раду на основу кога је Правилник донет и у односу на који је тражена оцена законитости, Уставни суд је, сагласно члану 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), обуставио поступак за оцену законитости оспореног Правилника.

На основу изложеног и члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, Уставни суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда IУ-215/2005
од 24. априла 2008. године

Слично је Уставни суд поступио и у Решењу
IУ-360/2003 од 22. маја 2008. године

- Стамбени односи

Оспорена одредба Правилника којом је дато овлашћење Управном одбору да на предлог генералног директора, по основу радног доприноса, а без унапред утврђених мерила за примену овог критеријума, од случаја до случаја, додељује бодове запосленима ради решавања стамбених потреба, несагласна је са Законом становању, који утврђује обавезу доносиоца акта да на општи начин уреди услове, критеријуме, мерила и поступак располагања средствима по овом основу (члан 27. став 3. и члан 47. став 2.), као и с Уставом, који у члану 195. утврђује да сви подзаконски општи акти морају бити сагласни закону.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

1. Утврђује се да одредба члана 4. Правилника о изменама и допунама Правилника о решавању стамбених потреба запослених "Термоелектро" а.д. Београд, од 24. децембра 2004. године, није у сагласности са Уставом и законом.

2. Одбацује се захтев за обуставу извршења појединачног акта или радње предузете на основу одредбе Правилника из тачке 1.

Образложење

Уставном суду поднете су иницијативе за оцену уставности и законитости члана 4. Правилника о изменама и допунама Правилника о решавању стамбених потреба запослених "Термоелектро" а.д. Београд, од 24. децембра 2004. године. Према наводима садржаним у поднесцима иницијатора, оспорена одредба је неуставна и незаконита јер овлашћује Управни одбор да на предлог Генералног директора додели, мимо утврђених критеријума, 10 бодова по основу радног доприноса. Иницијатори сматрају да овакво овлашћење омогућава дискриминацију и фаворизовање радника у поступку решавања стамбених потреба, односно утиче на место радника на листи реда првенства. Примена одредаба члана 4. Правилника, указују иницијатори, доводи до "тешких последица", промена на ранг листи, као и угрожавања права радника, који би остварили право на решавање стамбених потреба да не постоји предвиђена могућност давања бодова без предвиђених критеријума. Стога је предложено да до коначног одлучивања Уставни суд обустави извршење одлуке о додели станова солидарности на основу оспореног Правилника.

У одговору доносиоца оспореног акта указује се да оспорена одредба није у супротности са Уставом и законом. Поднеском доносиоца од 13. марта 2008. године, Суд је обавештен да је оспорени акт и даље на снази.

Оспореном одредбом члана 4. Правилника о решавању стамбених потреба запослених "Термоелектро" а.д. Београд, прописано је: "После тачке "А" додаје се тачка "Б" која гласи: "Б". За радни допринос Управни одбор на предлог Генералног директора може доделити до 10 бодова мимо критеријума прописаног под тачком А овог члана. Бодови се могу доделити или једном учеснику, или на више учесника на конкурс, с тим да укупан збир бодова не може прећи 10 бодова".

Чланом 27. став 3. Закона о становању ("Службени гласник Републике Србије", бр. 50/92, 76/92, 84/92, 23/93, 46/94, 48/94, 44/95, 16/97, 26/01 и 101/05) прописано је да носилац права располагања својим актом ближе прописује начин евидентирања и одлучивања о коришћењу средстава од станова продатих путем откупа, као и услове, начин и поступак давања зајмова из тих средстава, а одредбом члана 47. став 2. истог закона утврђено је да предузећа и установе могу, у складу са својим општим актом, односно прописом о решавању стамбених потреба да дају станове у закуп на неодређено време. Из наведених одредаба произлази да законом нису уређени начин, услови и поступак за доделу станова у закуп и давање стамбених зајмова, нити ограничења у погледу вредновања критеријума и да је доносилац општег акта овлашћен да самостално уређује услове, критеријуме, мерила и поступак за решавање стамбених потреба запослених, у складу са својим потребама и могућностима, али и да је обавезан да критеријуме за доделу станова у довољној мери објективизира поштујући Уставом и законом утврђене принципе, да се прописани критеријуми, под једнаким условима, односе на све који се налазе у истој стамбеној ситуацији.

Оспореном одредбом Правилника о изменама и допунама Правилника о решавању стамбених потреба запослених "Термоелектро" а.д. Београд дато је овлашћење Управном одбору да на предлог Генералног директора, по основу радног доприноса, али без унапред утврђених мерила за примену овог критеријума, од случаја до случаја, додељује бодове запосленима ради решавања стамбених потреба, што је супротно наведеним одредбама

Закона, које утврђују обавезу доносиоца акта да на општи начин уреди услове, критеријуме, мерила и поступак располагања средствима по овом основу.

С обзиром на наведено, Уставни суд је оценио да је одредба члана 4. Правилника о изменама и допунама Правилника о решавању стамбених потреба запослених "Термоелектро" а.д. Београд, од 24. децембра 2004. године, несагласна са Законом. Стога наведена одредба Правилника није у сагласности ни са принципом хијерархије домаћих општих правних аката утврђеним чланом 195. Устава, према коме сви подзаконски општи акти морају бити сагласни закону.

Како се поднетим иницијативама оспорава одредба општег акта која регулише питање о коме Уставни суд већ има заузет став, а у току претходног поступка је правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је одлучио као у тачки 1. изреке без доношења решења о покретању поступка, сагласно члану 53. став 2. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007).

Уставни суд је, на основу члана 56. став 3. Закона о Уставном суду, одбацио захтев за обуставу извршења појединачног акта или радње предузете на основу оспорене одредбе општег акта из тачке 1. изреке, с обзиром на то да је донео коначну одлуку.

Полазећи од изложеног, а на основу одредбе члана 45. тач. 1) и 4) и члана 46. тачка 3) Закона о Уставном суду, одлучено је као у изреци.

Сагласно одредби члана 168. став 3. Устава, одредба члана 4. Правилника о изменама и допунама Правилника о решавању стамбених потреба запослених "Термоелектро" а.д. Београд из тачке 1. изреке, престaje да важи даном објављивања Одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Одлука Уставног суда IY-218/2006 ("Службени гласник РС", број 74/2008)
од 17. јула 2008. године

Важећим Уставом, као и Уставом који је био на снази у време доношења оспореног Правилника, утврђено је да општи акти могу ступити на снагу даном објављивања само ако за то постоје нарочито оправдани разлози, а како доносилац оспореног Правилника није пружио доказе да су такви разлози били утврђени при доношењу овог акта, то оспорена одредба Правилника није у сагласности с Уставом.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да одредба члана 81. у делу који гласи: „даном објављивања на огласној табли предузећа“ Правилника о решавању стамбених потреба запослених ПДС „Обућа – Златар“ Нова Варош, број 2039 од 7. децембра 1998. године, није у сагласности с Уставом.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности одредбе члана 81. Правилника о решавању стамбених потреба запослених ПДС „Обућа – Златар“ Фабрика обуће, Нова Варош, од 7. децембра 1998. године. Оспорена одредба, којом је прописано да Правилник ступа на снагу даном објављивања на огласној табли, по наводима иницијатора, није у сагласности с одредбом члана 120. Устава Републике Србије, којом је утврђено да закон, други пропис или општи акт ступа на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, осим ако из нарочито оправданих разлога није предвиђено да раније ступа на снагу. Иницијатори истичу да доносилац оспореног акта није утврдио постојање нарочито оправданих разлога за ступање на снагу истог акта пре истека рока од осам дана од дана објављивања.

Уставни суд је, на основу одредаба чл. 15. и 16. Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука („Службени гласник РС“, бр. 32/91, 67/93 и 101/05), односно чл. 33. и 34. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07), тражио од доносиоца оспореног акта да достави одговор на иницијативу, аутентичан текст оспореног акта и закључак о постојању нарочито оправданих разлога да оспорени акт ступи на снагу даном објављивања. Суд је од Агенције за приватизацију-Центра за стечај, Трговинског суда у Ужицу и Агенције за привредне регистре затражио да доставе податке и обавештења од значаја за вођење поступка и одлучивање.

Повереник Агенције за приватизацију Центар за стечај је дописима од 6. новембра 2006. и 11. априла 2008. године обавестио Суд да у седишту ПДС "Обућа – Златар" у стечају не постоји оспорени Правилник, нити друга документација стечајног дужника, јер се она налази у списима Трговинског суда.

Трговински суд Ужице је 16. априла 2008. године доставио обавештење да се у списима предмета тог суда Ст 203/04, стечај над ПДС "Обућа – Златар" у стечају из Нове Вароши, не налази тражени Правилник о стамбеним односима, као ни закључак о постојању нарочито оправданих разлога за ступање на снагу тог Правилника пре истека рока утврђеног Уставом. Поред тога је навео да стечајни поступак још увек није окончан, да је уновчена целокупна имовина стечајног дужника и окончана главна деоба, али да се окончање стечајног поступка очекује тек по исходу парничних поступака који су у току.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио: да је Правилник о решавању стамбених потреба запослених ПДС „Обућа – Златар“ Нова Варош, број 2039 од 10. децембра 2008. године, донео Управни одбор тог предузећа; да је оспореном одредбом члана 81. Правилника утврђено да Правилник ступа на снагу даном објављивања на огласној табли предузећа; да је над доносиоцем оспореног акта покренут стечајни поступак који још увек није окончан, тако да је оспорени Правилник и даље на снази; да се у документацији доносиоца оспореног акта не налази акт о постојању нарочито оправданих разлога за ступање на снагу оспореног Правилника даном објављивања на огласној табли предузећа.

Устав Републике Србије од 1990. године престао је да важи, па је оцена уставности оспорене одредбе члана 81. Правилника извршена у односу на одредбе Устава Републике Србије који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године.

Устав од 2006. године у одредбама члана 196. ст. 1. и 4. утврђује да се закони и сви други општи акти, објављују пре ступања на снагу, као и да закони и други општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања и могу ступити на снагу раније само ако за то постоје нарочито оправдани разлози, утврђени приликом њиховог доношења.

Полазећи од тога да је важећим Уставом, као и Уставом који је био на снази у време доношења оспореног Правилника, утврђено да општи акти могу ступити на снагу даном објављивања само ако за то постоје нарочито оправдани разлози, а да доносилац оспореног Правилника није пружио доказе да су такви разлози били утврђени приликом доношења овог акта, Суд је оценио да оспорена одредба Правилника није у сагласности с Уставом. Како о наведеном питању Уставни суд већ има заузет став, о поднетој иницијативи је одлучено без доношења решења о покретању поступка, сагласно члану 53. став 2. Закона о Уставном суду.

С обзиром на изложено, на основу члана 45. тачка 1) Закона о Уставном суду, Суд је одлучио као у изреци.

Сагласно одредби члана 168. став 3. Устава, одредба члана 81. Правилника о решавању стамбених потреба запослених ПДС „Обућа – Златар“ Нова Варош, број 2039 од 7. децембра 1998. године, у делу наведеном у изреци, престаје да важи даном објављивања Одлуке Уставног суда у „Службеном гласнику Републике Србије“.

Одлука Уставног суда **IY-125/2006** ("Службени гласник РС", број 73/2008)
од 17. јула 2008. године

- Јавне службе, образовање

Одредба тачке 2. оспорене Одлуке Управног одбора Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево, у делу којим се одобравају Одлука о организационим променама и Правилник о организацији и систематизацији радних места, који су донети 6. фебруара 2002. године, несагласна је са Уставом и Законом о Уставном суду, јер Управни одбор овог јавног комуналног предузећа није имао овлашћење да оснажи (конвалидира) опште акте који су на основу Одлуке Уставног суда престали да важе и тиме уклоњени из правног поретка.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

1. Утврђује се да одредба тачке 2. Одлуке Управног одбора Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево, број 683 од 27. маја 2004. године, у делу који гласи: "Одобравају се Одлука о организационим променама од 06.02.2002.

године и Правилник о организацији и систематизацији радних места од 06.02.2002. године", није у сагласности са Уставом и законом.

2. Одбацује се иницијатива за оцену законитости Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево од 27. маја 2004. године.

3. Одбацује се иницијатива за оцену сагласности Правилника из тачке 2. са Статутом Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево од 12. јула 1999. године.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке Управног одбора Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево, број 683 од 27. маја 2004. године. У иницијативи се наводи да Управни одбор наведеног Јавног предузећа није био овлашћен да оспореном Одлуком одобрава незаконите опште акте директора Јавног предузећа који су престали да важе на основу Одлуке Уставног суда број IУ-382/2003 од 25. марта 2004. године. Иницијатор, такође, указује и на незаконитост одредаба чл. 8. до 12. Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места јер су, по његовом мишљењу, супротне члану 16. Статута Предузећа, с обзиром на то да важећим Статутом, за разлику од Правилника, нису предвиђени организациони делови у оквиру наплатне службе.

У одговору директора Јавног предузећа наводи се да је оспорена Одлука Управног одбора донета у поступку извршења Одлуке Уставног суда Републике Србије број IУ-382/2003 од 25. марта 2004. године. Чињеница да је Управни одбор одобрио опште акте, који су били предмет оцене Уставног суда, по мишљењу даваоца одговора, не чини Одлуку Управног одбора незаконитом, јер су наведени општи акти производила правно дејство до дана објављивања Одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Уставни суд је утврдио да је Одлуком Управног одбора Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево, која је донета на седници одржаној 27. маја 2004. године, усвојен Правилник о организацији и систематизацији радних места (тачка 1.), као и да су одобрени Одлука о организационим променама од 6. фебруара 2002. године, Правилник о организацији и систематизацији радних места од 6. фебруара 2002. године и Одлука о измени и допуни систематизације радних места број 1347 од 3. јуна 2003. године, који су важили до 7. маја 2004. године (тачка 2.). У образложењу оспорене одлуке Управног одбора наведено је: да је Уставни суд својом Одлуком број IУ-382/2003 од 25. марта 2004. године оценио незаконитом Одлуку о организационим променама од 6. фебруара 2002. године и Правилник о организацији и систематизацији радних места од 6. фебруара 2002. године, који су престали да важе 7. маја 2004. године, даном објављивања Одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије"; да је полазећи од наведеног, као и чињенице да је Управни одбор, у време доношења оспорених општих аката, био сагласан са организационим променама, односно Правилником о организацији и систематизацији радних места од 6. фебруара 2002. године, као законом овлашћен орган, донео оспорену Одлуку.

Уставни суд је Одлуком број IУ-382/2003 од 25. марта 2004. године ("Службени гласник РС", број 51/2004) оцењивао законитост Одлуке о организационим променама и Одлуке о усвајању Правилника о организацији и

систематизацији радних места Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево, које су донете 6. фебруара 2002. године и утврдио несагласност оспорених аката са законом. Полазећи од одредаба чл. 62. и 63. тада важећег Закона о предузећима ("Службени лист СРЈ", бр. 33/96, 76/96, 29/97, 59/98, 74/99, 9/01 и 36/02), Уставни суд је оценио да директор предузећа није био законом овлашћен за доношење оспорених аката, већ је доношење наведених аката било искључиво у надлежности Управног одбора предузећа.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије од 2006. године, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће. Одредбом члана 168. став 3. Устава утврђено је да закон или други општи акт који није сагласан Уставу или закону престаје да важи даном објављивања одлуке Уставног суда у службеном гласилу. На исти начин питање правног дејства одлука Уставног суда било је уређено и Уставом Републике Србије од 1990. године, који је био на снази у време доношења оспорене Одлуке.

Закон о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука ("Службени гласник РС", бр. 32/91, 67/93 и 101/05), у односу на који је тражена оцена законитости оспорене Одлуке, престао је да важи даном ступања на снагу Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07). Стога је оцена законитости оспорене Одлуке извршена у односу на одредбе Закона о Уставном суду.

Према одредби члана 58. став 3. Закона о Уставном суду, кад Уставни суд утврди да општи акт или колективни уговор није у сагласности са законом, тај општи акт или колективни уговор престаје да важи даном објављивања одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије". Закон и други општи акт за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, не могу се примењивати на односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако до тога дана нису правноснажно решени (члан 60. став 1.). Државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни су да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда (члан 104. став 1.).

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази следеће: да општи акт за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом и законом престаје да важи даном објављивања одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије" и са тим даном се уклања из правног поретка; да одлука Уставног суда дејствује за убудуће, што значи да се општи акт не може примењивати на односе који настају после објављивања одлуке; да се тај општи акт не може примењивати ни на односе настале пре објављивања одлуке Уставног суда, уколико до дана објављивања нису правноснажно решени; да постоји обавеза одговарајућих субјеката да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке Уставног суда.

Полазећи од изложеног, Уставни суд је оценио да је одредба тачке 2. оспорене Одлуке Управног одбора Јавног комуналног предузећа, "Полет" Ваљево, у делу којим се одобравају Одлука о организационим променама и Правилник о организацији и систематизацији радних места, који су донети 6. фебруара 2002. године, несагласна са Уставом и Законом о Уставном суду, јер Управни одбор овог Јавног комуналног предузећа није имао овлашћење да оснажи (конвалидира) опште акте који су на основу Одлуке Уставног суда

престали да важе и тиме уклоњени из правног поретка, па се више не могу примењивати.

С обзиром на то да је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Уставни суд је, сагласно одредби члана 53. став 2. Закона о Уставном суду, донео одлуку као у тачки 1. изреке без доношења решења о покретању поступка.

Поводом захтева за оцену законитости Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево, од 27. маја 2004. године, Уставни суд је утврдио да је наведени Правилник престао да важи 16. јануара 2008. године, ступањем на снагу новог Правилника о организацији и систематизацији радних места, који је донео вршилац дужности директора Јавног предузећа 8. јануара 2008. године. У току поступка, престао је да важи и Закон о предузећима ("Службени лист СРЈ", бр. 33/96, 76/96, 29/97, 59/98, 74/99, 9/01 и 36/02), на основу кога је донет оспорени Правилник, ступањем на снагу Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС", број 125/04), сагласно члану 456. овог закона.

Имајући у виду да су у току поступка престали да важе оспорени Правилник и закон на основу кога је донет и у односу на који је тражена оцена законитости оспореног акта, Уставни суд је оценио да иницијативу у овом делу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду.

Уставни суд је, такође, на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду, одбацио иницијативу у делу којим је тражена оцена сагласности Правилника из тачке 2. изреке са Статутом Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево, будући да ова оцена није у надлежности Уставног суда утврђеној одредбама члана 167. Устава.

На основу изложеног и одредаба члана 36. став 1. тач. 1) и 4) и члана 45. тач. 1) и 4) Закона о Уставном и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд је донео одлуку као у изреци.

На основу одредбе члана 168. став 3. Устава, одредба тачке 2. Одлуке Управног одбора Јавног комуналног предузећа "Полет" Ваљево, број 683 од 27. маја 2004. године, у делу који гласи: "Одобравају се Одлука о организационим променама, од 06.02.2002. године и Правилник о организацији и систематизацији радних места, од 06.02.2002. године", престаје да важи даном објављивања Одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Одлука Уставног суда IV-294/2004 ("Службени гласник РС", број 74/2008)
од 26. јуна 2008. године

Оспореним Правилником гимназије, супротно закону, сужен је круг лица која могу изводити наставу из предмета Грађанско васпитање, због чега радно место наставника грађанског васпитања у овој школи није доступно, под једнаким условима, свима који испуњавају прописане услове да у гимназијама изводе наставу из овог предмета, а због чега одредба члана 4. оспореног Правилника која ово уређује није сагласна ни члану 60. став 3. Устава.

Директор школе, као орган руковођења установом, био је овлашћен за доношење Правилника о систематизацији радних места гимназије, јер ово овлашћење директор је имао и према ранијем и има према сада важећем Закону о раду.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

1. Утврђује се да одредба члана 4. Правилника о систематизацији радних места гимназије „Јован Јовановић Змај“ из Новог Сада, број 01-453 од 27. јула 2004. године и број 01-518 од 31. августа 2004. године, у делу којим се прописују врсте стручне спреме за радно место наставника за наставу грађанског васпитања, није у сагласности са Уставом и законом.

2. Не прихвата се иницијатива за оцену уставности и законитости поступка доношења Правилника из тачке 1.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Правилника о систематизацији радних места Гимназије "Јован Јовановић Змај" из Новог Сада, број 01-453 од 27. јула 2004. године.

Подносилац иницијативе сматра да је оспорени акт, који је донео директор Гимназије, у супротности са чланом 56. став 1. тачка 1) Закона о основама система образовања и васпитања, којим је прописано да "орган управљања доноси статут, правила понашања и друге опште акте", а према члану 52. став 2. истог закона, орган управљања у школи је школски одбор. Поред тога, према наводима иницијатора, оспорени Правилник, а посебно одредба члана 4. којом су "прописане врсте стручне спреме за радна места", супротан је одредбама Правилника о врсти стручне спреме наставника, стручних сарадника и помоћних наставника у гимназији ("Службени гласник РС – Просветни гласник", бр. 5/90, 5/91, 1/92, 3/94, 7/96, 7/98, 3/99, 4/99, 3/03 и 4/04). Као разлог незаконитости наводи да оспорена одредба Правилника сужава круг лица која, с обзиром на врсту стручне спреме, могу изводити наставу и друге облике васпитно-образовног рада из предмета Грађанско васпитање, у односу на круг лица прописан наведеним републичким прописом. На основу свега изнетог, подносилац иницијативе закључује да је оспорени Правилник у супротности са чланом 35. Устава Републике Србије, којим се "јамчи слобода запослења и да свако има, под једнаким условима доступно радно место".

У одговору Суду, директор Гимназије се није изјаснио на наводе из иницијативе, али је истакао да је оспорени правилник на снази.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио: да је Правилник о систематизацији радних места, број 01-453 од 27. јула 2004. године, донео директор Гимназије "Јован Јовановић Змај" из Новог Сада, на основу одредаба члана 13. став 2. Закона о раду и члана 131. Статута Гимназије; да се у члану 4. оспореног акта, у делу "Наставници", под одредницом "за наставу грађанског васпитања", утврђују следеће врсте стручне спреме, као услов за обављање послова наставника из предмета Грађанско васпитање: "професор социологије, професор психологије, дипломирани социолог, дипломирани психолог са

савладаним програмом обуке за извођење наставе из предмета Грађанско васпитање"; да је оспорени Правилник и даље на снази, с тим што су 31. августа 2004. године, под бројем 01-518, донете његове измене и допуне, којима није мењана оспорена одредба Правилника.

Законом о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС", бр. 62/03, 64/03, 58/04, 62/04, 79/05, 81/05, 83/05 и 101/05), прописано је да делатност образовања и васпитања обавља установа (члан 5. став 1.), а да се на оснивање и рад установа из става 1. овог члана примењују прописи о јавним службама (члан 5. став 2.). Одредбом члана 47. став 2. Закона утврђено је да је статут основни општи акт установе, којим се ближе уређују организација, начин рада и руковођења у установи и друга питања, у складу са законом. Члан 51. став 1. Закона утврђује да установа има органе управљања, руковођења, стручне и саветодавне органе. Орган управљања у школи је школски одбор (члан 52. став 2. Закона), а орган руковођења – директор (члан 58. став 1. Закона). Надлежности школског одбора прописане су одредбама члана 56. Закона, а надлежности директора одредбама члана 61. Школски одбор надлежан је, поред осталог, да доноси статут, правила понашања и друге опште акте. У погледу надлежности директора, наведеном законском одредбом је предвиђено да директор, осим послова утврђених законом и статутом, обавља и таксативно наведене послове везане за руковођење образовно-васпитним радом у установи.

Одредбом члана 19. Закона о јавним службама ("Службени гласник РС", бр. 42/91 и 71/91) прописано је да директор установе има права и дужности директора предузећа. Једно од права и дужности директора, према Закону о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01 и 73/01), који је био на снази у време доношења оспореног правилника, било је да доноси акт о систематизацији радних места, што произилази из одредаба члана 13. ст. 1. и 2. тог закона. Истоветно овлашћење садржи и одредба члана 24. став 3. важећег Закона о раду ("Службени гласник РС", број 24/05).

Одредбом члана 131. Статута Гимназије "Јован Јовановић Змај" из Новог Сада, изричито је предвиђено овлашћење директора да доноси акт о систематизацији радних места.

Из одредаба важећих Закона о основама система образовања и васпитања и Закона о јавним службама, који су били на снази и у време доношења оспореног аката, одредаба тада важећег Закона о раду, као и одредбе Статута установе, произилази да је директор школе, као орган руковођења установом, био овлашћен за доношење Правилника о систематизацији радних места Гимназије, те да ово овлашћење директор има и према сада важећем Закону о раду. Имајући у виду наведено, Суд је оценио да су неосновани наводи подносиоца иницијативе да директор Гимназије није имао овлашћење за доношење оспореног Правилника и да стога нема основа за прихватање иницијативе у односу на уставност и законитост поступка доношења Правилника. Полазећи од наведеног и одредбе члана 53. став 2. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), донета је одлука као у тачки 2. изреке.

У односу на оспорену уставност и законитост одредбе члана 4. Правилника о систематизацији радних места Гимназије, у делу којим се прописују врсте стручне спреме за радно место наставника за наставу грађанског васпитања, Уставни суд је утврдио да је одредбама члана 110. Закона о основама система образовања и васпитања предвиђено да послове наставника

у школи, васпитача у дому и стручног сарадника може да обавља лице са одговарајућим високим образовањем, с тим што је министар надлежан за послове просвете овлашћен да прописује врсту образовања наставника, васпитача и стручних сарадника. На основу овог законског овлашћења, надлежни министар је 2003. године донео Правилник о изменама и допунама Правилника о врсти стручне спреме наставника, стручних сарадника и сарадника у настави у гимназији ("Службени гласник РС – Просветни гласник", број 3/03). Основни текст Правилника, који је донет 1990. године ("Службени гласник РС - Просветни гласник", број 5/90), више пута је мењан и допуњаван ("Службени гласник РС - Просветни гласник", бр. 5/90, 5/91, 1/92, 3/94, 7/96, 7/98, 3/99, 3/03, 4/04, 11/04, 5/05 и 1/07). Наведеним изменама и допунама промењен је и назив акта, тако да гласи: "Правилник о врстама стручне спреме наставника, стручних сарадника и помоћних наставника у гимназији" и прописане су врсте стручне спреме за извођење наставе из предмета Верска настава и Грађанско васпитање. Члан 2. Правилника допуњен је новом тачком 29. којом је предвиђено да наставу грађанског васпитања могу да изводе: професор филозофије, професор социологије, професор психологије, професор педагогије, дипломирани филозоф, дипломирани социолог, дипломирани школски психолог-педагог, дипломирани психолог, дипломирани педагог, дипломирани политиколог са положеним стручним испитом у области образовања и дипломирани правник са положеним стручним испитом у области образовања. Овај Правилник са наведеним изменама и допунама који је важио у време доношења оспореног акта и даље је на снази, с тим што је накнадним изменама 2004. године, утврђеним у Правилнику о изменама и допунама Правилника о врсти стручне спреме наставника, стручних сарадника и помоћних наставника у гимназији ("Службени гласник РС – Просветни гласник", број 11/04), проширен круг лица која могу да изводе наставу из грађанског васпитања и на сва лица која испуњавају услове за наставника гимназије и лица која испуњавају услове за стручног сарадника гимназије – школског педагога или школског психолога, под условом да су похађала један или више таксативно наведених програма стручне обуке (члан 1. Правилника).

У односу на сагласност оспореног акта са одредбом члана 35. Устава Републике Србије од 1990. године, констатовано је да је Устав у време чијег важења је оспорени акт донет и у односу на који се тражи оцена његове уставности, престао да важи 8. новембра 2006. године, даном проглашења новог Устава Републике Србије. Пошто је оспорени акт и даље на снази, Суд је оцену његове уставности извршио у односу на одредбе важећег Устава.

Устав од 2006. године одредбом члана 60. став 3. гарантује да су свима, под једнаким условима, доступна сва радна места. Одредбом члана 195. став 1. Устава утврђено је да сви подзаконски општи акти Републике Србије, општи акти организација којима су поверена јавна овлашћења, политичких странака, синдиката и удружења грађана и колективни уговори морају бити сагласни закону.

Према члану 110. Закона о основама система образовања и васпитања, врсту стручне спреме наставника, васпитача и стручних сарадника прописује министар, што је и учињено Правилником о врсти стручне спреме наставника, стручних сарадника и помоћних наставника у гимназији, тако што је за сваки наставни предмет прописано коју стручну спрему може имати лице које изводи наставу из тог предмета. Како одредбама закона и Правилника који доноси министар на основу закона, није дато овлашћење школама да у оквиру

прописаних врста стручне спреме својим актима могу одређивати коју стручну спрему ће захтевати за извођење наставе а коју не, Уставни суд је оценио да је сужавање круга лица која испуњавају услове за наставника грађанског васпитања, како је то учињено одредбом члана 4. оспореног акта, супротно одредби члана 110. Закона о основама система образовања и васпитања, којом је утврђено да врсту стручне спреме прописује министар.

Имајући у виду да је оспореним правилником Гимназије "Јован Јовановић Змај" из Новог Сада, супротно закону, сужен круг лица која могу изводити наставу из предмета Грађанско васпитање, због чега радно место наставника грађанског васпитања у овој школи није доступно, под једнаким условима, свима који испуњавају прописане услове да у гимназијама изводе наставу из овог предмета, то по оцени Суда, одредба члана 4. оспореног правилника, у означеном делу, није сагласна члану 60. став 3. Устава.

Полазећи од изложеног, Уставни суд је оценио да је у току претходног поступка правно стање од значаја за одлучивање о захтеву за оцену уставности и законитости одредбе члана 4. оспореног Правилника потпуно утврђено, па је без доношења решења о покретању поступка, у смислу члана 53. став 2. Закона о Уставном суду, донео одлуку о наведеном захтеву.

На основу изложеног и члана 45. тач. 1) и 4) и члана 46. тачка 5) Закона о Уставном суду, Уставни суд је одлучио као у изреци.

На основу члана 168. став 3. Устава, одредба члана 4. Правилника из тачке 1. изреке, у делу којим се прописују врсте стручне спреме за радно место наставника за наставу грађанског васпитања, престаје да важи даном објављивања Одлуке Уставног суда у „Службеном гласнику Републике Србије“.

Одлука Уставног суда IY-345/2004 ("Службени гласник РС", број 74/2008)
од 10. јула 2008. године

У конкретној уставноправној ствари престали су да важе оспорени Правилник и Закон о радним односима на основу кога је донет тај акт и у односу на који је тражена оцена његове законитости, чиме су се стекли услови да се обустави поступак за оцену законитости оспореног Правилника.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се поступак за оцену законитости Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Јавном комуналном предузећу "Водовод и канализација" Нови Сад, број 4-4017 од 20. априла 2001. године.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднети су дана 5. јуна 2001. године предлог и иницијатива за оцену законитости Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места наведеног у изреци.

У предлогу и иницијативи наводи се да је директор Јавног предузећа "Водовод и канализација" Нови Сад, доносећи оспорени Правилник, прекорачио законска овлашћења из члана 137. став 1. тачка 1. Закона о радним односима, с обзиром на то да је према наведеном члану Закона, директор овлашћен само за доношење акта о систематизацији, док су унутрашња организација и друга питања везана за остваривање права, обавеза и одговорности запослених искључиво у надлежности органа управљања.

Према обавештењу доносиоца акта од 23. октобра 2006. године, оспорени Правилник је престао да важи ступањем на снагу новог Правилника дана 2. октобра 2006. године.

Уставни суд је утврдио да је оспорени Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места Јавног комуналног предузећа "Водовод и канализација" Нови Сад, донео директор дана 20. априла 2001. године, а на основу члана 137. став 1. тачка 1. Закона о радним односима ("Службени гласник РС" бр. 55/96) и члана 19. Статута овог јавног предузећа.

Оспорени Правилник је престао да важи на основу члана 106. новог Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова овог Јавног комуналног предузећа који је донет 25. септембра 2006. године, а који је ступио на снагу 2. октобра 2006. године.

Уставни суд је, такође, утврдио да је Закон о радним односима ("Службени гласник РС", бр. 55/96 и 28/01) на основу кога је донет оспорени акт, престао да важи на основу члана 180. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 71/01 и 73/01), који је ступио на снагу 21. децембра 2001. године.

Имајући у виду да су у конкретној правној ствари престали да важе оспорени Правилник и Закон о радним односима на основу кога је донет оспорени акт и у односу на који је тражена оцена законитости, Уставни суд је утврдио да су се стекли процесни услови из члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) да се обустави поступак за оцену законитости Правилника.

На основу изложеног и одредбе члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) решено је као у изреци.

Решење Уставног суда IY-140/2001
од 10. априла 2008. године

У овој првеној ствари престали су процесни услови за вођење поступка престанком важења оспореног Колективног уговора, Устава Републике Србије од 1990. године и Закона о раду у односу на које је тражена оцена уставности и законитости.

Оцена сагласности оспореног Колективног уговора са Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, која је тражена поднетим предлогом, није у надлежности Уставног суда утврђеној чланом 167. Устава.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Обуштава се поступак за оцену уставности и законитости одредаба члана 42. и члана 44. став 2. Појединачног колективног уговора Дома здравља "Др Милутин Ивковић" Београд, од 22. маја 2002. године.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је, дана 08. марта 2004. године предлог за оцену уставности и законитости одредаба члана 42. и члана 44. став 2. Појединачног колективног уговора наведеног у изреци. У предлогу се наводи да су оспорене одредбе Колективног уговора, којима је предвиђена могућност увећања, односно умањења зарада појединим запосленима, зависно од остварених резултата рада, несагласне са чланом 36. став 1. Устава Републике Србије и Уредбом Владе Републике Србије о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама.

У одговору Дома здравља истакнуто је, поред осталог, да оспореним Колективним уговором није суспендована примена члана 36. став 1. Устава Републике Србије и Уредбе о коефицијенту за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, већ је њиме омогућена расподела средстава стечених по другим основама у складу са Законом о здравственој заштити.

Уставни суд је утврдио да је оспорени Колективни уговор престао да важи, ступањем на снагу Правилника о раду, који је донет на седници Управног одбора Дома здравља "др Милутин Ивковић" 28. септембра 2007. године, а који ће се примењивати до доношења новог Колективног уговора.

Уставни суд је, такође, утврдио да је Устав Републике Србије из 1990. године, у односу на који је тражена оцена уставности, престао да важи проглашењем новог Устава Републике Србије дана 08. новембра 2006. године, као и да је престао да важи Закон о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/01 и 73/01) на основу члана 286. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 и 61/05).

С обзиром на изложено, стекли су се процесни услови из члана 57. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) да Уставни суд обуштави поступак за оцену уставности и законитости Колективног уговора.

Оцена сагласности оспореног Колективног уговора са Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама ("Службени гласник РС", бр. 44/01, 15/02, 30/02, 32/02, 69/02, 78/02, 61/03 и 121/03), која је тражена поднетим предлогом, није у надлежности Уставног суда утврђеној чланом 167. Устава Републике Србије.

На основу изложеног и одредбе члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) донето је Решење као у изреци.

Решење Уставног суда IV-107/2004
од 10. априла 2008. године

- Правосуђе, адвокатске коморе

Послови шефа судске писарнице прописани у члану 10. тачка 5. оспореног Правилника се по сложености, одговорности и самосталности у раду не могу сматрати административним, техничким и другим претежно рутинским пословима, прописаним чланом 42. Закона о државним службеницима, који се обављају у звању референта и за које се захтева средња школска спрема и најмање две године радног искуства у струци. Стога је оспорена одредба члана 10. тачка 5. Правилника, у делу којим су утврђени звање референта и услови за обављање послова шефа судске писарнице, несагласна с одредбом члана 42. Закона о државним службеницима.

Такође, послови сарадника у Одељењу судског регистра, утврђени оспореном одредбом члана 10. тачке 6. Правилника, по сложености, одговорности и самосталности у раду не представљају мање сложене послове који обухватају ограничен круг међусобно повезаних различитих задатака, предвиђене чланом 40. Закона о државним службеницима, који се обављају у звању сарадника и за које се захтева виша школа и најмање годину дана радног искуства. Стога ова одредба Правилника, у делу којим су утврђени звање сарадника и услови за обављање послова, није у сагласности са одредбама члана 40. Закона о државним службеницима.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Утврђује се да одредбе члана 10. тач. 5. и 6, у деловима у којима су утврђена звања и услови за обављање послова шефа судске писарнице и сарадника у Одељењу судског регистра, Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Трговинском суду у Новом Саду I Су. бр. 1/06-18 од 7. августа 2006. године, нису у сагласности са законом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену законитости одредаба члана 10. тач. 5. и 6. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Трговинском суду у Новом Саду од 7. августа 2006. године. Подносилац иницијативе наводи да је чланом 10. тачком 5. Правилника за радно место сарадника у Одељењу судског регистра, као услов за обављање послова, прописана виша стручна спрема и звање сарадник, што није у сагласности са одредбама чл. 38. и 40. Закона о државним службеницима. Сматра да предвиђеној врсти и обиму послова, степену одговорности и

самосталности у раду, наведеном радном месту одговара звање саветник. У односу на одредбу члана 10. тачке 6. Правилника, наводи се да је за радно место шефа судске писарнице као услов за обављање послова предвиђена средња стручна спрема, док је према предходном акту о систематизацији био предвиђен завршен правни факултет. Сматра да шеф судске писарнице не може бити лице са средњом стручном спремом.

У одговору доносиоца оспореног Правилника, поред осталог, се наводи да су описи послова радног места шефа судске писарнице и сарадника у Одељењу судског регистра утврђени и систематизовани на основу достављеног обрасца предходног радног места о разврставању радних места и мерилима за опис радних места државних службеника, који је упутило Министарство правде. Оспорени Правилник је донет у складу са законом, уз претходну анализу послова и радних задатака сваког радног места. На Правилник је дата сагласност Министарства правде, па доносилац оспореног акта сматра да иницијатива није основана.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је оспореним чланом 10. тачка 5. Правилника систематизовано радно место шефа судске писарнице, утврђен опис послова, звање референта и услови за њихово обављање, и то: средња школска спрема друштвеног смера, три године радног искуства, положен државни стручни испит и познавање рада на рачунару. Према наведеном опису послова, шеф судске писарнице организује рад судске писарнице и одговара за правилан, ефикасан и ажуран рад исте, координира рад одсека судских писарница, одсека пријема поште и експедиције поште, саставља све врсте извештаја који се односе на целокупан рад суда, води уписнике "Р" и "Ф", стара се да достављање судских писама буде уредно, ефикасно и у складу са прописима, ради са странкама и обавља друге послове по налогу председника суда и запосленог на радном месту за стручно-административне послове у судској управи.

Чланом 42. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05, 81/05, 83/05, 64/07 и 67/07) прописано је: да се у звању референта обављају административни, технички и други претежно рутински послови који обухватају широк круг задатака и могу захтевати познавање и примену једноставнијих метода рада или поступака, а раде се самостално и уз повремену надзор претпостављеног (став 1.); за рад на пословима у звању референта државни службеник мора да има завршену средњу школу и најмање две године радног искуства у струци (став 2.). Чланом 46. Закона утврђено је да се радна места, потребан број државних службеника на сваком радном месту и услови за рад на сваком радном месту у државном органу одређују правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у државном органу.

По оцени Суда, из наведеног произлази да се послови шефа судске писарнице прописани у члану 10. тачка 5. оспореног Правилника по сложености, одговорности и самосталности у раду не могу сматрати административним, техничким и другим претежно рутинским пословима, прописаним чланом 42. Закона о државним службеницима, који се обављају у звању референта и за које се захтева средња школска спрема и најмање две године радног искуства у струци. Стога је Суд оценио да је оспорена одредба члана 10. тачка 5. Правилника, у делу којим су утврђени звање референта и услови за обављање послова шефа судске писарнице, несагласна са одредбом члана 42. Закона о државним службеницима.

Уставни суд је утврдио да је оспореном одредбом члана 10. тачка 6. Правилника систематизовано радно место сарадника у Одељењу судског регистра, утврђено звање сарадника и услови за њихово обављање, и то: виша школска спрема друштвеног смера, три године радног искуства, положен државни стручни испит и познавање рада на рачунару. Према прописаном опису послова, сарадник у Одељењу судског регистра обавља: све стручне послове судског регистра под надзором регистарског судије; формира регистарске улошке (мапе) по донетим решењима за субјекте уписа; формира и води све помоћне књиге и картоне; врши белешку статусних и других промена субјеката уписа у исправе регистра; пише нацрте решења поводом поднетих захтева; издаје изводе из судског регистра и друге податке заинтересованим лицима; стара се о опреми и другим средствима потребним за рад регистра са његовом архивом; одговара за податке и стање послова у судском регистру и обавља друге послове које одреди председник суда, регистарски судија и запослени на радном месту за стручно-административне послове у судској управи.

Одредбама члана 40. Закона о државним службеницима прописано је да се у звању сарадника обављају мање сложени послови који обухватају ограничен круг међусобно повезаних различитих задатака и захтевају способности самосталне примене утврђених метода рада, поступања или стручних техника, уз општа усмерења и упутства и повремену надзор претпостављеног. За рад на пословима у звању сарадника државни службеник мора да има завршену вишу школу и најмање годину дана радног искуства.

По цени Суда, из наведеног произлази да послови сарадника у Одељењу судског регистра, утврђени оспореном одредбом члана 10. тачке 6. Правилника, по сложености, одговорности и самосталности у раду не представљају мање сложене послове који обухватају ограничен круг међусобно повезаних различитих задатака, предвиђене чланом 40. Закона о државним службеницима, који се обављају у звању сарадника и за које се захтева виша школа и најмање годину дана радног искуства. Стога је Суд оценио да оспорена одредба члана 10. тачка 6. Правилника, у делу којим су утврђени звање сарадника и услови за обављање послова, није у сагласности са одредбама члана 40. Закона о државним службеницима.

Полазећи од наведеног, а имајући у виду да је у току предходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Уставни суд је, на основу одредбе члана 53. став 2. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/2007), одлучио као у изреци, без доношења решења о покретању поступка.

На основу изложеног и члана 45. тачка 4) Закона о Уставном суду, Уставни суд је одлучио као у изреци.

Сагласно члану 168. став 3. Устава, одредбе члана 10. тач. 5. и 6, у деловима у којима су утврђена звања и услови за обављање послова шефа судске писарнице и сарадника у Одељењу судског регистра, Правилника наведеног у изреци, престају да важе даном објављивања Одлуке Уставног суда у „Службеном гласнику Републике Србије“.

Одлука Уставног суда IV-274/2006 ("Службени гласник РС", број 74/2008)
од 10. јула 2008. године

Питање одбијања пружања правне помоћи од стране адвоката уређује се искључиво законом, тако да адвокатска комора није овлашћена да својом одлуком прописује забрану поступања по службеној дужности адвоката који су уписани у именик те коморе.

Када доноси коначну одлуку о законитости оспореног акта, Уставни суд, сагласно одредби члана 56. став 3. Закона о Уставном суду, одбацује захтев за обуставу извршења појединачних аката или радњи донетих, односно предузетих на основу одредаба тога акта.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

1. Утврђује се да Одлука број 180/2006 од 17. јуна 2006. године, коју је донела Скупштина Адвокатске коморе Крагујевца, у време важења није била у сагласности са законом.

2. Утврђује се да Одлука број 397/2006 од 16. децембра 2006. године, коју је донела Скупштина Адвокатске коморе Крагујевца, није у сагласности са законом.

3. Одбацује се захтев за обуставу извршења појединачних аката или радњи донетих, односно предузетих на основу одредаба Одлуке из тачке 1.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену законитости Одлуке број 180/2006 од 17. јуна 2006. године и Одлуке број 397/2006 од 16. децембра 2006. године, које је донела Скупштине Адвокатске коморе Крагујевца. По мишљењу иницијатора, Одлука број 180/2006, којом се обавезују адвокати уписани у именик адвоката Адвокатске коморе Крагујевца да одбијају да поступају пред судовима и органима унутрашњих послова у одбранама по службеној дужности и Одлука број 397/2006, којом се обуставља прекид рада адвоката одређен претходном одлуком, нису у сагласности са одредбама више закона којима су уређена питања пружања правне помоћи од стране адвоката, као ни са одредбама Европске конвенције о људским правима и Кодексом професионалне етике адвоката. Иницијатор сматра да су оспорене одлуке нелегитимне и да представљају грубу злоупотребу у вршењу одређених јавних овлашћења која су адвокатским коморама поверена. Предложено је да Уставни суд обустави извршење појединачних аката, односно радњи предузетих на основу оспорене Одлуке број 180/2006.

У одговору Адвокатске коморе Крагујевца се наводи да су оспорене одлуке донете на основу Статута Адвокатске коморе Крагујевца, којим је предвиђено да Скупштина Коморе доноси одлуке, препоруке и закључке који су обавезујући за чланове Коморе (члан 18.). Комора сматра да се на оспорене одлуке не односе одредбе Закона о адвокатури којима је уређено питање пружања правне помоћи од стране адвоката. Одредбом члана 17. став 2. Закона прописано је да адвокат може одбити пружање правне помоћи ако га за заступника или браниоца постави суд, уколико постоје разлози предвиђени

законом због којих је дужан да одбије заступање. У одговору се наводи да ниједном одредбом Закона о адвокатури није ускраћено право Адвокатској комори Србије и адвокатским коморама у њеном саставу да своју унутрашњу организацију и рад уређују статутима и другим општим актима у погледу вршења јавних овлашћења.

Оспореном Одлуком Скупштине Адвокатске коморе Крагујевца број 180/2006 од 17. јуна 2006. године одређено је: да се од министра правде затражи да измени Правилник о висини награде за рад адвоката по службеној дужности (тачка 1.); да ће адвокати Адвокатске коморе Крагујевца, на позив надлежних судова и секретаријата унутрашњих послова, одбити приступање одбранама по службеној дужности, уколико се до 01. јула 2006. године не измене одредбе Правилника о висини награде за рад адвоката по службеној дужности (тачка 2.); да се обавезују адвокати Адвокатске коморе Крагујевца да одбијају да поступају пред судовима и органима унутрашњих послова по службеној дужности до даљег, односно док судови не почну да доносе решења о исплати трошкова по ослобађајућим и одбијајућим пресудама, као и трошкова учињених за одбрану по службеној дужности (тачка 3.); да је донета одлука обавезујућа за све адвокате АК Крагујевца, а непоступање по овој одлуци биће основ за дисциплинску одговорност адвоката (тачка 6.); да Скупштина Коморе овлашћује Управни одбор Коморе да процени да ли су наведени услови испуњени и одлучи о потпуној или делимичној обустави обавезе прописане чланом 3. ове одлуке (тачка 4.); да ће са садржином Одлуке бити упознати сви окружни и општински судови и Министарство унутрашњих послова, уз позив да приступе измирењу дугова према адвокатима (тачка 5.), као и Адвокатска комора Србије и остале адвокатске коморе (тачка 7.).

Оспореном Одлуком Адвокатске коморе Крагујевца број 397/2006 од 16. децембра 2006. године одређено је да се обуставља у потпуности прекид рада адвоката по службеној дужности, регулисан тачком 3. Одлуке од 17. јуна 2006. године и да, почев од 18. децембра 2006. године, адвокати, чланови ове коморе настављају са радом.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је одредбом члана 1. Закона о адвокатури ("Службени лист СРЈ, бр. 24/98, 26/98, 69/2000, 11/2002 и 72/2002) прописано да је адвокатура независна и самостална професионална делатност пружања правне помоћи у остваривању и заштити Уставом утврђених слобода и права и других законом утврђених права и интереса домаћих и страних, физичких и правних лица. Сагласно одредби члана 15. став 1. Закона, адвокат је дужан да се стварно и стално бави пружањем правне помоћи. Одредбом члана 17. став 1. Закона прописано је да адвокат слободно одлучује да ли ће прихватити пружање правне помоћи странци која му се обратила, осим у случајевима предвиђеним законом, као и у случају када би одбијање пружања правне помоћи нанело штету странци. Адвокат, сагласно ставу 2. члана 17. Закона, не може одбити пружање правне помоћи ако га као заступника или браниоца постави суд, у складу са законом, осим ако постоје разлози предвиђени законом због којих је дужан да одбије заступање. Према одредбама члана 17. став 3. тач. 1. до 5. Закона, случајеви у којима је адвокат дужан да одбије пружање правне помоћи су: ако је у истој правној ствари заступао противну странку; ако је противну странку заступао адвокат који ради у заједничкој адвокатској канцеларији или у истом ортачком адвокатском друштву; ако је у правној ствари у којој странка тражи правну помоћ поступао као носилац правосудне функције, односно као судија, јавни тужилац или

заменик јавног тужиоца; ако му у року од годину дана од престанка правосудне функције правну помоћ затражи странка у чијој је било којој правној ствари поступао као носилац правосудне функције; други случајеви предвиђени законом.

Одредбама члана 5. став 1. тач. 2. и 4. Законика о кривичном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС", бр. 58/04, 85/05, 115/05 и 49/07) прописано је да лице лишено слободе мора одмах бити обавештено, поред осталог, и о праву да узме браниоца и да бранилац присуствује његовом саслушању. Постављени бранилац може, у складу са одредбом члана 73. став 3. Законика, само из оправданих разлога тражити да буде разрешен.

Одредбом члана 49. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица ("Службени гласник РС", број 85/05) прописано је да малолетник мора имати браниоца приликом првог саслушања, као и током читавог поступка.

На основу наведених законских одредаба Уставни суд је утврдио да се питање одбијања пружања правне помоћи од стране адвоката уређује искључиво законом. По оцени Уставног суда, Адвокатска комора Крагујевца није била овлашћена да оспореном Одлуком број 180/2006 од 17. јуна 2006. године прописује забрану поступања по службеној дужности адвоката који су уписани у именик те коморе. Полазећи од изнетог, Уставни суд је утврдио да оспорена Одлука у време важења није била у сагласности са законом.

Имајући у виду да је са наведеном Одлуком Адвокатске коморе у Крагујевцу у правној и логичкој вези и оспорена Одлука исте Коморе број 397/2006 од 16. децембра 2006. године, Суд је утврдио да и та Одлука није у сагласности са законом.

С обзиром да је донео коначну одлуку о законитости оспорене Одлуке од 17. јуна 2006. године, Суд је, сагласно одредби члана 56. став 3. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), одбацио захтев за обуставу извршења појединачних аката или радњи донетих, односно предузетих на основу одредаба ове Одлуке.

То су разлози због којих је Уставни суд, на основу члана 45. тачка 4) и члана 46. тачка 3) Закона о Уставном суду, као и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одлучио као у изреци.

Одлука Уставног суда IV-287/2006
од 17. априла 2008. године

("Службени гласник РС", број
64/2008)

7. ПРИВРЕМЕНЕ МЕРЕ

Упутство за спровођење Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", број 28/08)

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. Покреће се поступак за оцену уставности одредаба члана 43. став 1. и чл. 80. до 82. Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 85/05 и 101/05).

2. Обуставља се извршење појединачног акта или радње која је предузета на основу одредбе члана 28. тачка 8. Упутства за спровођење Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", број 28/08), у делу који гласи: "односно најмање 3.000 судски оверених изјава бирача ако изборну листу подноси политичка странка националне мањине или коалиција политичких странака националних мањина".

3. Ово решење доставити Народној скупштини ради давања одговора поводом покренутог поступка из тачке 1.

4. Рок за давање одговора из тачке 3. овог решења је 15 дана од дана пријема решења.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности и законитости одредбе члана 28. тачка 8. Упутства за спровођење Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", број 28/08), у делу којим је предвиђено да се уз изборну листу коју подноси политичка странка националне мањине или коалиција политичких странака националних мањина, обавезно прилаже најмање 3.000 судски оверених изјава бирача који подржавају ту изборну листу. Предлагач сматра да је наведена одредба Упутства, које је донела Републичка изборна комисија, у оспореном делу, супротна одредби члана 43. став 1. Закона о избору народних посланика, према којој се изборна листа сматра утврђеном ако је својим потписима подржи најмање 10.000 бирача. По мишљењу предлагача, Републичка изборна комисија није била овлашћена да оспореним Упутством прописује блажи услов за утврђивање изборних листа странака националних мањина, јер се то питање искључиво уређује законом. Полазећи од тога да је оспорена одредба Упутства у супротности са законом, предлагач сматра да је "истовремено и противуставна", јер се њом крши члан 195. Устава који предвиђа да сви подзаконски акти морају бити сагласни закону. Предложено је да Уставни суд, до доношења коначне одлуке о уставности и законитости оспорене одредбе Упутства, обустави извршење појединачног акта или радње која је на основу те одредбе предузета.

Дописом Уставног суда од 1. априла 2008. године, од Републичке изборне комисије затражен је одговор на наводе предлагача, па како одговор у остављеном року, а ни по његовом истеку, није достављен, поступак је, сагласно

одредби члана 34. став 3. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), настављен.

Републичка изборна комисија донела је Упутство за спровођење Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", број 28/08), којим је у одредби члана 28. тачка 8. предвиђено да се приликом подношења изборне листе Републичкој изборној комисији, уз изборну листу обавезно прилаже најмање 10.000 судски оверених изјава бирача који подржавају изборну листу, сложених по азбучном реду презимена бирача, односно најмање 3.000 судски оверених изјава бирача ако изборну листу подноси политичка странка националне мањине или коалиција политичких странака националних мањина.

У току поступка испитивања уставности и законитости оспорене одредбе Упутства, Уставни суд је оценио да решавање овог уставног спора има шири уставноправни значај и да се мора сагледати у оквиру свих уставних јемстава која се односе на остваривање и заштиту права припадника националних мањина у Републици Србији.

Тако је Уставом Републике Србије утврђено:

- да Република Србија штити права националних мањина, као и да држава јемчи посебну заштиту националним мањинама ради остваривања потпуне равноправности и очувања њиховог идентитета (члан 14.);

- да се људска и мањинска права зајемчена Уставом непосредно примењују; да се Уставом јемче, и као таква, непосредно примењују људска и мањинска права зајемчена општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима и законима, а да се законом може прописати начин остваривања ових права само ако је то Уставом изричито предвиђено или ако је то неопходно за остварење појединог права због његове природе, при чему закон ни у ком случају не сме да утиче на суштину зајемченог права; да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење (члан 18.);

- да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета, као и да се не сматрају дискриминацијом посебне мере које Република Србија може увести ради постизања пуне равноправности лица или групе лица која су суштински у неједнаком положају са осталим грађанима (члан 21. ст. 3. и 4.);

- да се не сматрају дискриминацијом посебни прописи и привремене мере које Република Србија може увести у економском, социјалном, културном и политичком животу, ради постизања пуне равноправности између припадника националне мањине и грађана који припадају већини, ако су усмерене на уклањање изразито неповољних услова живота који их посебно погађају (члан 76. став 3.), као и да припадници националних мањина имају, под истим условима као остали грађани, право да учествују у управљању јавним пословима и да ступају на јавне функције (члан 77. став 1.);

- да се у Народној скупштини обезбеђују равноправност и заступљеност полова и представника националних мањина, у складу са законом (члан 100. став 2.);

- да се избор, престанак мандата и положај народних посланика уређује законом (члан 102. став 4.);

- да је Устав највиши правни акт Републике Србије и да сви закони и други општи акти донети у Републици Србији морају бити сагласни са Уставом (члан 194. ст. 2. и 3.), као и да сви подзаконски општи акти Републике Србије, морају бити сагласни закону (члан 195. став 1.).

Поред тога, Оквирном конвенцијом за заштиту националних мањина ("Службени лист СРЈ" - Међународни уговори, број 6/1998), која је, сагласно одреби члана 16. став 2. Устава, саставни део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењује, предвиђено је:

- да се стране уговорнице обавезују да ће припадницима националних мањина гарантовати равноправност пред законом и једнаку законску заштиту, те да је у том смислу забрањена било каква дискриминација на основу припадности националној мањини, и да се стране уговорнице обавезују да усвоје, где је потребно, одговарајуће мере како би у свим областима економског, друштвеног, политичког и културног живота обезбедиле пуну и стварну једнакост припадника националне мањине и припадника већине и да ће се у том погледу водити рачуна о специфичним условима припадника националних мањина (члан 4. ст. 1. и 2.), као и

- да ће стране уговорнице створити услове потребне за делотворно учешће припадника националних мањина у културном, друштвеном и економском животу и јавним пословима, посебно оним који се на њих односе (члан 15.).

Законом о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 85/05, 101/05) прописано је: да је изборна листа утврђена кад је својим потписима подржи најмање 10.000 бирача (члан 43. став 1.); да свакој изборној листи припада број мандата који је сразмеран броју добијених гласова (члан 80.); да у расподели мандата учествују само изборне листе које су добиле најмање 5% гласова од укупног броја гласова бирача који су гласали у изборној јединици, а да политичке странке националних мањина и коалиције политичких странака националних мањина учествују у расподели мандата и кад су добиле мање од 5% гласова од укупног броја бирача који су гласали, као и да су политичке странке националних мањина све оне странке чији је основни циљ представљање и заступање интереса националне мањине и заштита и побољшање права припадника националних мањина, у складу с међународноправним стандардима, те да о томе да ли подносилац изборне листе има положај политичке странке националне мањине, односно коалиције политичких странака националних мањина одлучује Републичка изборна комисија при проглашењу изборне листе, а на предлог подносиоца изборне листе који мора бити стављен при подношењу изборне листе (члан 81.); да Републичка изборна комисија расподељује мандате применом система највећег количника и да се мандати расподељују тако што се укупан број гласова који је добила свака поједина изборна листа подели бројевима од један до закључно са бројем 250, као и да се добијени количници разврставају по величини а у обзир се узима 250 највећих количника, те да свака изборна листа добија онолико мандата колико тих количника на њу отпада, с тим да, ако две изборне листе или више изборних листа добију исте количнике на основу којих се додељује један мандат а нема више нерасподељених мандата, мандат ће се доделити листи која је добила укупан већи број гласова, а ако ниједна изборна листа није

добила најмање 5% гласова, расподела ће се извршити на начин одређен у ст. 1. до 3. овог члана (члан 82.).

С обзиром на решења утврђена Уставом, Конвенцијом и Законом, пред Уставни суд су се поставила следећа уставноправна питања:

- да ли су одредбе Закона о избору народних посланика, којима су уређени услови за утврђивање и проглашење изборне листе за учешће на изборима за народне посланике (члан 43. став 1.), односно начин расподеле и додељивања мандата (чл. 80. до 82.), у складу са уставним јемством посебне заштите националних мањина ради остваривања потпуне равноправности (члан 14.), непосредне примене људских и мањинских права зајемчених Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима (члан 18. ст. 1. и 2.), а нарочито са налогом уставотворца да се, у складу са законом, обезбеди равноправност и заступљеност представника националних мањина у Народној скупштини (члан 100. став 2.);

- да ли одредбе члана 43. став 1. и чл. 80. до 82. Закона обезбеђују пуну и ефективну равноправност припадника националних мањина у поступку избора народних посланика и њихову заступљеност у Народној скупштини, у складу са одредбама чл. 4. и 15. Оквирне конвенције за заштиту националних мањина;

- да ли оспорене одредбе Закона, као и Закон у целини, обезбеђују остваривање изборног права припадника националних мањина у свим фазама изборног поступка у складу са јемствима утврђеним Уставом и потврђеним међународним уговорима.

Из наведеног, по оцени Уставног суда, следи да се основано поставља питање сагласности одредаба члана 43. став 1. и чл. 80. до 82. Закона о избору народних посланика са Уставом и потврђеним међународним уговорима. Стога је Уставни суд, сагласно одредбама члана 168. став 1. и члана 175. став 2. Устава, покренуо поступак за оцену уставности наведених одредаба Закона о избору народних посланика.

Уставни суд је констатовао да је Закон о избору народних посланика донет на основу Устава из 1990. године, да се примењује и после доношења Устава Републике Србије из 2006. године, без усклађивања са његовим одредбама, као и то да је Уставни суд, на основу запажања до којих је долазио у поступцима оцене уставности одредаба тог Закона, односно аката донетих у његовој примени, у два наврата (писмима ИУ-23/03 од 18.09.2003. године и ИУ-110/04 од 15.07.2004. године), указивао Народној скупштини на потребу измена Закона, налазећи да су поједина решења у Закону односно непотпуност регулативе, извор проблема у остваривању Уставом зајемчених слобода и права грађана у области изборног права, укључујући и нека питања положаја националних мањина у остваривању изборног права у Републици.

Ценећи захтев предлагача да Уставни суд, до доношења коначне одлуке, обустави извршење појединачног акта или радње која је предузета на основу оспорене одредбе Упутства, Суд је имао у виду: да је Уставом утврђено да се избор, престанак мандата и положај народних посланика уређује законом (члан 102. став 4.); да изборно право ужива правну заштиту у складу са законом (члан 52. став 3.); да се у Народној скупштини равноправност и заступљеност полова и представника националних мањина обезбеђује у складу са законом (члан 100. став 2.), да сви подзаконски општи акти Републике Србије морају бити сагласни закону (члан 195. став 1.), као и да је Законом о избору народних посланика прописано да Републичка изборна комисија прописује обрасце и правила за

спровођење изборних радњи прописаних овим законом (члан 34. став 1. тачка 5.) и да је изборна листа утврђена кад је својим потписима подржи најмање 10.000 бирача (члан 43. став 1.). Суд је, такође, утврдио да одредбе члана 34. Закона о избору народних посланика, на основу којих је оспорено Упутство донето, не садрже овлашћење за Републичку изборну комисију да прописује услове за остваривање изборних права, па ни да прописује потребан број потписа бирача који подржавају изборну листу.

Полазећи од уставних одредби којима се изричито предвиђа да се питања избора народних посланика и равноправности и заступљености представника националних мањина уређују законом, Уставом утврђене обавезе сагласности свих подзаконских општих аката са законом, као и одредби Закона о избору народних посланика, којима се прописује надлежност и овлашћење Републичке изборне комисије и услови за утврђивање изборне листе, Уставни суд налази да се основано поставља питање сагласности оспореног дела одредбе члана 28. тачка 8. Упутства са Уставом и законом. Како је оспорена одредба Упутства основ за утврђивање и проглашење изборних листа за избор народних посланика на изборима расписаним за 11. мај 2008. године, Уставни суд је оценио да су испуњени услови прописани одредбом члана 56. став 1. Закона о Уставном суду, за обуставу извршења појединачног акта или радње која је предузета на основу наведене одредбе Упутства.

Имајући у виду изнето, Уставни суд је, на основу члана 46. тач. 1) и 3) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број IV- 42/2008
од 8. априла 2008. године

8. ПОКРЕТАЊЕ ПОСТУПКА

**Закон о избору народних посланика ("Службени гласник РС",
бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 85/05 и 101/05)
- чл. 80. до 82.**

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. Покреће се поступак за оцену уставности одредаба члана 43. став 1. и чл. 80. до 82. Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 85/05 и 101/05).

2. Обуставља се извршење појединачног акта или радње која је предузета на основу одредбе члана 28. тачка 8. Упутства за спровођење Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", број 28/08), у делу који гласи: "односно најмање 3.000 судски оверених изјава бирача ако изборну листу подноси политичка странка националне мањине или коалиција политичких странака националних мањина".

3. Ово решење доставити Народној скупштини ради давања одговора поводом покренутог поступка из тачке 1.

4. Рок за давање одговора из тачке 3. овог решења је 15 дана од дана пријема решења.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности и законитости одредбе члана 28. тачка 8. Упутства за спровођење Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", број 28/08), у делу којим је предвиђено да се уз изборну листу коју подноси политичка странка националне мањине или коалиција политичких странака националних мањина, обавезно прилаже најмање 3.000 судски оверених изјава бирача који подржавају ту изборну листу. Предлагач сматра да је наведена одредба Упутства, које је донела Републичка изборна комисија, у оспореном делу, супротна одредби члана 43. став 1. Закона о избору народних посланика, према којој се изборна листа сматра утврђеном ако је својим потписима подржи најмање 10.000 бирача. По мишљењу предлагача, Републичка изборна комисија није била овлашћена да оспореним Упутством прописује блажи услов за утврђивање изборних листа странака националних мањина, јер се то питање искључиво уређује законом. Полазећи од тога да је оспорена одредба Упутства у супротности са законом, предлагач сматра да је "истовремено и противуставна", јер се њом крши члан 195. Устава који предвиђа да сви подзаконски акти морају бити сагласни закону. Предложено је да Уставни суд, до доношења коначне одлуке о уставности и законитости оспорене одредбе Упутства, обустави извршење појединачног акта или радње која је на основу те одредбе предузета.

Дописом Уставног суда од 1. априла 2008. године, од Републичке изборне комисије затражен је одговор на наводе предлагача, па како одговор у остављеном року, а ни по његовом истеку, није достављен, поступак је, сагласно одредби члана 34. став 3. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), настављен.

Републичка изборна комисија донела је Упутство за спровођење Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", број 28/08), којим је у одредби члана 28. тачка 8. предвиђено да се приликом подношења изборне листе Републичкој изборној комисији, уз изборну листу обавезно прилаже најмање 10.000 судски оверених изјава бирача који подржавају изборну листу, сложених по азбучном реду презимена бирача, односно најмање 3.000 судски оверених изјава бирача ако изборну листу подноси политичка странка националне мањине или коалиција политичких странака националних мањина.

У току поступка испитивања уставности и законитости оспорене одредбе Упутства, Уставни суд је оценио да решавање овог уставног спора има шири уставноправни значај и да се мора сагледати у оквиру свих уставних јемстава која се односе на остваривање и заштиту права припадника националних мањина у Републици Србији.

Тако је Уставом Републике Србије утврђено:

- да Република Србија штити права националних мањина, као и да држава јемчи посебну заштиту националним мањинама ради остваривања потпуне равноправности и очувања њиховог идентитета (члан 14.);

- да се људска и мањинска права зајемчена Уставом непосредно примењују; да се Уставом јемче, и као таква, непосредно примењују људска и мањинска права зајемчена општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима и законима, а да се законом може прописати начин остваривања ових права само ако је то Уставом изричито предвиђено или ако је то неопходно за остварење појединог права због његове природе, при чему закон ни у ком случају не сме да утиче на суштину зајемченог права; да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење (члан 18.);

- да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета, као и да се не сматрају дискриминацијом посебне мере које Република Србија може увести ради постизања пуне равноправности лица или групе лица која су суштински у неједнаком положају са осталим грађанима (члан 21. ст. 3. и 4.);

- да се не сматрају дискриминацијом посебни прописи и привремене мере које Република Србија може увести у економском, социјалном, културном и политичком животу, ради постизања пуне равноправности између припадника националне мањине и грађана који припадају већини, ако су усмерене на уклањање изразито неповољних услова живота који их посебно погађају (члан 76. став 3.), као и да припадници националних мањина имају, под истим условима као остали грађани, право да учествују у управљању јавним пословима и да ступају на јавне функције (члан 77. став 1.);

- да се у Народној скупштини обезбеђују равноправност и заступљеност полова и представника националних мањина, у складу са законом (члан 100. став 2.);

- да се избор, престанак мандата и положај народних посланика уређује законом (члан 102. став 4.);

- да је Устав највиши правни акт Републике Србије и да сви закони и други општи акти донети у Републици Србији морају бити сагласни са Уставом (члан 194. ст. 2. и 3.), као и да сви подзаконски општи акти Републике Србије, морају бити сагласни закону (члан 195. став 1.).

Поред тога, Оквирном конвенцијом за заштиту националних мањина ("Службени лист СРЈ" - Међународни уговори, број 6/1998), која је, сагласно одреби члана 16. став 2. Устава, саставни део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењује, предвиђено је:

- да се стране уговорнице обавезују да ће припадницима националних мањина гарантовати равноправност пред законом и једнаку законску заштиту, те да је у том смислу забрањена било каква дискриминација на основу припадности националној мањини, и да се стране уговорнице обавезују да усвоје, где је потребно, одговарајуће мере како би у свим областима економског, друштвеног, политичког и културног живота обезбедиле пуну и стварну једнакост припадника националне мањине и припадника већине и да ће се у том погледу водити рачуна о специфичним условима припадника националних мањина (члан 4. ст. 1. и 2.), као и

- да ће стране уговорнице створити услове потребне за делотворно учешће припадника националних мањина у културном, друштвеном и економском животу и јавним пословима, посебно оним који се на њих односе (члан 15.).

Законом о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 85/05, 101/05) прописано је: да је изборна листа утврђена кад је својим потписима подржи најмање 10.000 бирача (члан 43. став 1.); да свакој изборној листи припада број мандата који је сразмеран броју добијених гласова (члан 80.); да у расподели мандата учествују само изборне листе које су добиле најмање 5% гласова од укупног броја гласова бирача који су гласали у изборној јединици, а да политичке странке националних мањина и коалиције политичких странака националних мањина учествују у расподели мандата и кад су добиле мање од 5% гласова од укупног броја бирача који су гласали, као и да су политичке странке националних мањина све оне странке чији је основни циљ представљање и заступање интереса националне мањине и заштита и побољшање права припадника националних мањина, у складу с међународноправним стандардима, те да о томе да ли подносилац изборне листе има положај политичке странке националне мањине, односно коалиције политичких странака националних мањина одлучује Републичка изборна комисија при проглашењу изборне листе, а на предлог подносиоца изборне листе који мора бити стављен при подношењу изборне листе (члан 81.); да Републичка изборна комисија расподељује мандате применом система највећег количника и да се мандати расподељују тако што се укупан број гласова који је добила свака поједина изборна листа подели бројевима од један до закључно са бројем 250, као и да се добијени количници разврставају по величини а у обзир се узима 250 највећих количника, те да свака изборна листа добија онолико мандата колико тих количника на њу отпада, с тим да, ако две изборне листе или више изборних листа добију исте количнике на основу којих се додељује један мандат а нема више нерасподељених мандата, мандат ће се доделити листи која је добила укупан већи број гласова, а ако ниједна изборна листа није добила најмање 5% гласова, расподела ће се извршити на начин одређен у ст. 1. до 3. овог члана (члан 82.).

С обзиром на решења утврђена Уставом, Конвенцијом и Законом, пред Уставни суд су се поставила следећа уставноправна питања:

- да ли су одредбе Закона о избору народних посланика, којима су уређени услови за утврђивање и проглашење изборне листе за учешће на изборима за народне посланике (члан 43. став 1.), односно начин расподеле и додељивања мандата (чл. 80. до 82.), у складу са уставним јемством посебне заштите националних мањина ради остваривања потпуне равноправности (члан 14.), непосредне примене људских и мањинских права зајемчених Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима (члан 18. ст. 1. и 2.), а нарочито са налогом уставотворца да се, у складу са законом, обезбеди равноправност и заступљеност представника националних мањина у Народној скупштини (члан 100. став 2.);

- да ли одредбе члана 43. став 1. и чл. 80. до 82. Закона обезбеђују пуну и ефективну равноправност припадника националних мањина у поступку избора народних посланика и њихову заступљеност у Народној скупштини, у складу са одредбама чл. 4. и 15. Оквирне конвенције за заштиту националних мањина;

- да ли оспорене одредбе Закона, као и Закон у целини, обезбеђују остваривање изборног права припадника националних мањина у свим фазама изборног поступка у складу са јемствима утврђеним Уставом и потврђеним међународним уговорима.

Из наведеног, по оцени Уставног суда, следи да се основано поставља питање сагласности одредаба члана 43. став 1. и чл. 80. до 82. Закона о избору народних посланика са Уставом и потврђеним међународним уговорима. Стога је Уставни суд, сагласно одредбама члана 168. став 1. и члана 175. став 2. Устава, покренуо поступак за оцену уставности наведених одредаба Закона о избору народних посланика.

Уставни суд је констатовао да је Закон о избору народних посланика донет на основу Устава из 1990. године, да се примењује и после доношења Устава Републике Србије из 2006. године, без усклађивања са његовим одредбама, као и то да је Уставни суд, на основу запажања до којих је долазио у поступцима оцене уставности одредаба тог Закона, односно аката донетих у његовој примени, у два наврата (писмима ГУ-23/03 од 18.09.2003. године и ГУ-110/04 од 15.07.2004. године), указивао Народној скупштини на потребу измена Закона, налазећи да су поједина решења у Закону односно непотпуност регулативе, извор проблема у остваривању Уставом зајемчених слобода и права грађана у области изборног права, укључујући и нека питања положаја националних мањина у остваривању изборног права у Републици.

Ценећи захтев предлагача да Уставни суд, до доношења коначне одлуке, обустави извршење појединачног акта или радње која је предузета на основу оспорене одредбе Упутства, Суд је имао у виду: да је Уставом утврђено да се избор, престанак мандата и положај народних посланика уређује законом (члан 102. став 4.); да изборно право ужива правну заштиту у складу са законом (члан 52. став 3.); да се у Народној скупштини равноправност и заступљеност полова и представника националних мањина обезбеђује у складу са законом (члан 100. став 2.), да сви подзаконски општи акти Републике Србије морају бити сагласни закону (члан 195. став 1.), као и да је Законом о избору народних посланика прописано да Републичка изборна комисија прописује обрасце и правила за спровођење изборних радњи прописаних овим законом (члан 34. став 1. тачка 5.) и да је изборна листа утврђена кад је својим потписима подржи најмање

10.000 бирача (члан 43. став 1.). Суд је, такође, утврдио да одредбе члана 34. Закона о избору народних посланика, на основу којих је оспорено Упутство донето, не садрже овлашћење за Републичку изборну комисију да прописује услове за остваривање изборних права, па ни да прописује потребан број потписа бирача који подржавају изборну листу.

Полазећи од уставних одредби којима се изричито предвиђа да се питања избора народних посланика и равноправности и заступљености представника националних мањина уређују законом, Уставом утврђене обавезе сагласности свих подзаконских општих аката са законом, као и одредби Закона о избору народних посланика, којима се прописује надлежност и овлашћење Републичке изборне комисије и услови за утврђивање изборне листе, Уставни суд налази да се основано поставља питање сагласности оспореног дела одредбе члана 28. тачка 8. Упутства са Уставом и законом. Како је оспорена одредба Упутства основ за утврђивање и проглашење изборних листа за избор народних посланика на изборима расписаним за 11. мај 2008. године, Уставни суд је оценио да су испуњени услови прописани одредбом члана 56. став 1. Закона о Уставном суду, за обуставу извршења појединачног акта или радње која је предузета на основу наведене одредбе Упутства.

Имајући у виду изнето, Уставни суд је, на основу члана 46. тач. 1) и 3) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 37/2008)
IY-42/2008 од 8. априла 2008. године

**Одлука о увођењу самодоприноса за подручје месне
заједнице Јасеново, број 200-7/2006-02 од 27. марта 2006. године
- члан 1, члан 3. став 2, члан 4. ал. 1. и 4, члан 5. тачка 2. и
чл. 6. и 7.**

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. Покреће се поступак за оцену уставности и законитости одредаба члана 1, члана 3. став 2, члана 4. ал. 1. и 4, члана 5. тачка 2. и чл. 6. и 7. Одлуке о увођењу самодоприноса за подручје месне заједнице Јасеново, број 200-7/2006-02 од 27. марта 2006. године.

2. Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости поступка доношења Одлуке из тачке 1.

3. Ово решење доставити Скупштини општине Нова Варош, ради давања одговора поводом покренутог поступка из тачке 1.

4. Рок за давање одговора из тачке 3. овог решења је 15 дана од дана пријема решења.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке наведене у изреци. Иницијатори сматрају да је оспорена Одлука донета супротно Уставу Републике Србије и закону, јер приликом њеног доношења није било претходног расправљања грађана о увођењу самодоприноса, нити расправе о намени за коју се средства од самодоприноса прикупљају. Такође, тврде да приликом спровођења поступка изјашњавања о Предлогу оспорене Одлуке није било одређено ни време ни место потписивања, нису били формиран комисија и одбор за спровођење поступка изјашњавања, као и да нису сачињени записник о спроведеном изјашњавању грађана и извештај о резултатима изјашњавања. Даље, наводе да супротно члану 22. Устава, оспорена Одлука не садржи поуку о правном леку.

У одговору Скупштине општине Нова Варош се наводи да је Скупштина општине утврдила Предлог оспорене Одлуке 26. октобра 2005. године, а како су све радње везане за доношење оспореног акта спроведене од стране Савета месне заједнице Јасеново, као прилог је достављен и одговор председника Савета месне заједнице Јасеново. У наведеном допису се истиче да је Савет Месне заједнице покренуо иницијативу за увођење месног самодоприноса и том приликом предложио Скупштини општине Нова Варош Предлог оспорене Одлуке, као и да је донео Одлуку о избору Комисије за спровођење поступка писменог изјашњавања грађана о увођењу самодоприноса. Такође се тврди да је наведена Комисија обишла сва домаћинства која су имала право да се изјашњавају о увођењу самодоприноса на подручју месне заједнице Јасеново и том приликом сваком грађанину дала на увид Предлог оспорене Одлуке. Наведено је и да се, према Извештају Комисије, за увођење самодоприноса изјаснила већина грађана који имају право гласа на подручју месне заједнице Јасеново.

Чланом 112. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре дана ступања на снагу овог закона, окончати по одредбама овог закона.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да су оспорену Одлуку донели грађани месне заједнице Јасеново за период од 1. јануара 2006. до 31. децембра 2009. године, на основу одредаба чл. 87. до 97. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), те да су ове одредбе Закона престале да важе даном почетка примене Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06), 1. јануара 2007. године. Такође је утврђено да је иницијатива за оцену уставности и законитости оспорене Одлуке била поднета Уставном суду у време важења Устава Републике Србије од 1990. године, који је престао да важи проглашењем Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

Како из навода поднете иницијативе произлази да се њоме оспорава уставност и законитост поступка доношења оспорене Одлуке, то се у уставносудском поступку оцена уставности и законитости поступка доношења општег акта врши у односу на Устав који је био на снази у време доношења оспореног акта и у односу на закон који је био на снази у време доношења оспореног акта и који је представљао правни основ за доношење тог акта.

С обзиром на то да су у току поступка пред Уставним судом престале да важе одредбе чл. 87. до 97. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), које су биле правни основ за

доношење оспорене Одлуке и у односу на које се тражи оцена законитости поступка доношења оспорене Одлуке, Уставни суд је сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), у том делу иницијативу одбацио, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка и одлучивање. Такође, по оцени Суда, нема процесних претпоставки ни за оцену уставности поступка доношења оспорене Одлуке, имајући у виду да је престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године, који је важио у време доношења оспореног акта и у односу на који се тражи оцена уставности.

У погледу навода иницијатора да, супротно члану 22. Устава од 1990. године којим је било прописано да је свакоме зајемчено право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се решава о његовом праву или на закону заснованом интересу, оспорена Одлука не садржи поуку о правном леку, оцењено је да непостојање такве поуке не чини Одлуку неуставном, јер оспорена Одлука по својој правној природи није појединачни, већ општи правни акт.

Полазећи од тога да је оспорена Одлука на снази и да се примењује до 31. децембра 2009. године, сагласно члану 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава, Уставни суд оцену уставности и законитости материјалноправних одредаба Одлуке врши у односу важећи Устав и законе.

За оцену уставности оспорене Одлуке од значаја су, пре свега, одредбе Устава Републике Србије од 2006. године којима се утврђује: да послове државне управе обављају министарства и други органи државне управе одређени законом, као и да се послови државне управе и број министарстава одређују законом (члан 136. ст. 2. и 3.); да се послови јединице локалне самоуправе финансирају из изворних прихода јединице локалне самоуправе, буџета Републике Србије, у складу са законом, и буџета аутономне покрајине, када је аутономна покрајина поверила јединици обављање послова из своје надлежности, у складу са одлуком скупштине аутономне покрајине (члан 188. став 4.); да статuti и сви други општи акти аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе морају бити сагласни са законом (члан 195. став 2.), те да закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство члан 197. став 1.).

За оцену законитости оспорене Одлуке релевантне су одредбе Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07), Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06), као и Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр.80/02, 84/02, 23/03, 70/03, 55/04,61/05, 85/05, 62/06 и 61/07).

Законом о локалној самоуправи од 2007. године прописано је: да се актима месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе, у складу са статутом општине, односно града и актом о оснивању, утврђују послови које врше органи и поступак избора, организација и рад органа, начин одлучивања и друга питања од значаја за рад месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе (члан 74.); да се средства месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе обезбеђују из средстава утврђених одлуком о буџету општине, односно града, укључујући и самодопринос (члан 75. став 1. тачка 1.).

Законом о финансирању локалне самоуправе прописано је: да јединици локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији, у које спадају и приходи од самодоприноса (члан 6. тачка 15.); да одлука о увођењу самодоприноса, поред осталог, садржи податке који се односе на укупан износ средстава која се прикупљају и начин враћања средстава која се

остваре изнад износа који је одлуком одређен (члан 21. тач. 4) и 10)); да одлуку доносе грађани који имају изборно право и пребивалиште на подручју на коме се средства прикупљају (члан 23. став 1.), односно да одлуку доносе и грађани који немају изборно право и пребивалиште на подручју на коме се средства прикупљају, ако на том подручју имају непокретну имовину, а средствима се побољшавају услови коришћења те имовине (став 2.), те да се одлука сматра донетом када се за њу изјасни већина од укупног броја грађана из ст. 1. и 2. овог члана (став 3.); да се основица самодоприноса уређује одлуком, с тим да ако одлуком није друкчије одређено, основицу самодоприноса чине зараде (плате) запослених, приходи од пољопривреде и шумарства и приходи од самосталне делатности, на које се плаћа порез на доходак грађана у складу са законом који уређује порез на доходак грађана, пензије остварене у земљи и иностранству, односно вредност имовине на коју се плаћа порез на имовину, у складу са законом који уређује порез на имовину (члан 25.); да се основица самодоприноса уређује одлуком, с тим да ако одлуком није друкчије одређено, основицу самодоприноса чине зараде (плате) запослених, приходи од пољопривреде и шумарства и приходи од самосталне делатности, на које се плаћа порез на доходак грађана у складу са законом који уређује порез на доходак грађана, пензије остварене у земљи и иностранству, односно вредност имовине на коју се плаћа порез на имовину, у складу са законом који уређује порез на имовину (члан 26.); да се самодопринос не може уводити на примања и имовину који су законом изузети од опорезивања, као и да пензионери могу добровољно уплаћивати самодопринос по основу пензија остварених у земљи и иностранству на основу писане изјаве (члан 27.); да су новчана средства која се прикупљају на основу одлуке о самодоприносу приход буџета јединице локалне самоуправе и строго су наменског карактера (члан 31.); да ће се права и обавезе грађана које су, до дана примене овог закона, утврђене одлукама о увођењу самодоприноса, у складу са чланом 93. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), извршавати у складу са тим одлукама (члан 58.).

Законом о пореском поступку и пореској администрацији прописано је: да се овим законом образује Пореска управа, као орган управе у саставу Министарства финансија и уређује њена надлежност и организација (члан 1. став 2.); да се овај закон примењује на све јавне приходе које наплаћује Пореска управа, ако другим пореским законом није друкчије уређено (члан 2. став 1.); да се за обављање послова из надлежности Пореске управе образују организационе јединице (члан 168. став 1.).

Разматрајући оспорену Одлуку у целини у односу на наведене одредбе Устава и закона, са становишта њене уставности и законитости, по мишљењу Уставног суда, основано се могу поставити следећа уставноправна питања:

- да ли је члан 1. оспорене Одлуке, у коме се утврђује да се самодопринос уводи за период од 1. јануара 2006. године до 31. децембра 2009. године, сагласан члану 197. став 1. Устава у коме је утврђена забрана ретроактивне примене општих аката, имајући у виду да је оспорена Одлука донета 27. марта 2006. године, а да се примењује од 1. јануара 2006. године;

- да ли је члан 3. став 2. оспорене Одлуке, који одређује да су обвезници самодоприноса радни људи и грађани који на територији месне заједнице Јасеново немају изборно право и пребивалиште, а имају непокретну имовину, сагласан закону, будући да не садржи одредбе о томе да ће се

средствима самодоприноса побољшавати и услови коришћења те имовине, што је неопходан услов за обавезивање ових лица утврђен чланом 23. став 2. Закона о финансирању локалне самоуправе;

- да ли је члан 4. ал. 1. и 4. оспорене Одлуке, који прописује да основицу за обрачун и наплату самодоприноса у новцу чине зараде и катастарски приход од пољопривреде и шумарства, без изузимања оних зарада, односно прихода на које се не плаћа порез на доходак грађана у смислу одредаба чл.18. и 29. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01, 80/02, 135/04, 62/06, 65/06, 10/07 и 7/08), сагласан члану 58. Закона о финансирању локалне самоуправе, из разлога што се на основу члана 93. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), самодопринос није могао уводити на примања и имовину који су законом изузети од опорезивања;

- да ли је члан 5. тачка 2. оспорене Одлуке, који прописује да обрачун и наплату самодоприноса врши подручна јединица за утврђивање и наплату јавних прихода у роковима који важе за обрачун и наплату пореза и доприноса, сагласан члану 136. ст. 2. и 3. Устава и Закону о пореском поступку и пореској администрацији, имајући у виду да се надлежност Пореске управе, која има статус органа управе у саставу Министарства финансија само може утврдити законом;

- да ли је члан 6. оспорене Одлуке, који прописује да ће се средства месног самодоприноса за подручје МЗ Јасеново уплаћивати и водити на рачуну који се води код Управе за трезор у Новој Вароши, сагласан члану 31. Закона о финансирању локалне самоуправе, с обзиром на то да су средства од самодоприноса приход буџета јединице локалне самоуправе;

- да ли је члан 7. оспорене Одлуке, који прописује да ће се надзор над наменским коришћењем средстава самодоприноса вршити преко финансијског плана и завршног рачуна који усваја Савет месне заједнице Јасеново, односно непосредним увидом у евиденцију, сагласан члану 74. Закона о локалној самоуправи од 2007. године, будући да се само актима месне заједнице могу утврђивати послови органа месне заједнице.

Поред изнетог, Одлука не садржи ни одредбу о укупном износу средстава самодоприноса чије се прикупљање планира, нити одредбу о начину враћања средстава која се остваре изнад износа који би одлуком о увођењу самодоприноса требало да буде одређен, а које представљају обавезне елементе одлуке о увођењу самодоприноса, сагласно члану 21. тач. 4) и 10) Закона о финансирању локалне самоуправе.

Како Устав утврђује принцип да општи акти јединица локалне самоуправе морају бити у сагласности са законом (члан 195. став 2.), то се истовремено поставља и питање уставности наведених одредаба оспорене Одлуке.

Имајући у виду садржину наведених уставноправних питања, Уставни суд је, на основу одредбе члана 53. став 1. Закона о Уставном суду, покренуо поступак за оцену уставности и законитости одредаба члана 1, члана 3. став 2, члана 4. ал. 1. и 4, члана 5. тачка 2. и чл. 6. и 7. оспорене Одлуке, с обзиром на то да у смислу одредбе члана 54. став 1. Закона о Уставном суду, Суд није ограничен захтевом иницијатора у поступку оцењивања уставности и законитости.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу члана 36. став 1. тачка 4) и члана 46. тачка 1) Закона о Уставном суду и члана 84. Пословника о

раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
IY-216/2006 од 12. јуна 2008. године

**Одлука о увођењу месног самодоприноса за подручје месне
заједнице Падина за период 01. 02. 2005. г. до 31. 01. 2010. г.
("Службени лист општине Ковачица", број 2/2005)
- чл.1 и 2, члан 3. став 1, члан 4. ал. 1, 3, 4, 5. и 6, члан 5. став 1,
члан 6, члан 7. став 1, члан 8. алинеја 8. и чл. 9. до 14.**

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. Покреће се поступак за оцену уставности и законитости одредаба чл.1 и 2, члана 3. став 1, члана 4. ал. 1, 3, 4, 5. и 6, члана 5. став 1, члана 6, члана 7. став 1, члана 8. алинеја 8. и чл. 9. до 14. Одлуке о увођењу месног самодоприноса за подручје месне заједнице Падина за период 01. 02. 2005. г. до 31. 01. 2010.г. ("Службени лист општине Ковачица", број 2/2005).

2. Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости поступка доношења Одлуке из тачке 1.

3. Ово решење доставити Скупштини општине Ковачица, ради давања одговора поводом покренутог поступка из тачке 1.

4. Рок за давање одговора из тачке 3. овог решења је 15 дана од дана пријема решења.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости поступка доношења Одлуке наведене у изреци. Иницијатори сматрају да је поступак доношења оспорене Одлуке спроведен супротно Уставу Републике Србије и закону, јер се за увођење спорног самодоприноса грађани месне заједнице Падина нису изјашњавали тајним гласањем, већ лично уз потпис. Такође, сматрају да је Комисија за спровођење изјашњавања грађана уз потпис о доношењу одлуке о увођењу месног самодоприноса и утврђивање резултата изјашњавања, током доношења оспорене Одлуке на недозвољен начин утицала на грађане да се изјасне за увођење спорног самодоприноса.

У одговору се наводи да је Скупштина општине Ковачица утврдила Предлог Одлуке о увођењу самодоприноса за подручје МЗ Падина и о облику и начину непосредног изјашњавања грађана о самодоприносима. Такође се истиче да су оспорену Одлуку донели грађани месне заједнице Падина, личним изјашњавањем уз потпис.

Чланом 112. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре дана ступања на снагу овог закона, окончати по одредбама овог закона.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да су оспорену Одлуку, којом се самодопринос уводи за период од 1. фебруара 2005. године до 31. јануара 2010. године, донели грађани месне заједнице Падина, на основу одредаба чл. 87. до 97. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), те да су ове одредбе Закона престале да важе даном почетка примене Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06), 1. јануара 2007. године. Такође је утврђено да је иницијатива за оцену уставности и законитости оспорене Одлуке била поднета Уставном суду у време важења Устава Републике Србије од 1990. године, који је престао да важи проглашењем Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

Како из навода поднете иницијативе произлази да се њоме оспорава уставност и законитост поступка доношења оспорене Одлуке, то се у уставносудском поступку оцена уставности и законитости поступка доношења општег акта врши у односу на Устав који је био на снази у време доношења оспореног акта и у односу на закон који је представљао правни основ за доношење тог акта.

С обзиром на то да је у току поступка пред Уставним судом престао да важи Устав који је важио у време доношења оспорене Одлуке, као и да су престале да важе одредбе чл. 87. до 97. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), које су биле правни основ за доношење оспорене Одлуке, Уставни суд је, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, иницијативу за оцену уставности и законитости поступка доношења оспорене Одлуке одбацио, због престанка процесних претпоставки за вођење поступка и одлучивање.

У погледу навода иницијатора да су постојале неправилности које се односе на спровођење поступка изјашњавања грађана о увођењу самодоприноса, кроз евентуални недозвољени утицај чланова Комисије за спровођење изјашњавања грађана на њихову одлуку да се потпишу за увођење самодоприноса, оцењено је да утврђивање тих чињеница, према члану 167. Устава, није у надлежности Уставног суда.

Полазећи од тога да је оспорена Одлука на снази и да се примењује до 31. јануара 2010. године, Уставни суд оцену уставности и законитости материјалноправних одредаба Одлуке, сагласно члану 167. став 1. тачка 4. Устава, врши у односу важећи Устав и законе.

За оцену уставности оспорене Одлуке од значаја су, пре свега, одредбе Устава којима се утврђује: да се послови јединице локалне самоуправе финансирају из изворних прихода јединице локалне самоуправе, буџета Републике Србије, у складу са законом, и буџета аутономне покрајине, када је аутономна покрајина поверила јединици обављање послова из своје надлежности, у складу са одлуком скупштине аутономне покрајине (члан 188. став 4.); да сви подзаконски општи акти у Републици Србији морају бити сагласни са законом (члан 195. став 1.); да закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство (члан 197. став 1.); да послове државне управе обављају министарства и други органи државне управе одређени законом, као и да се послови државне управе и број министарстава одређују законом (члан 136. ст. 2. и 3.).

За оцену законитости оспорене Одлуке релевантне су одредбе Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07), Закона о

финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06), Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02, 84/02, 23/03, 70/03, 55/04, 61/05, 85/05, 62/06 и 61/07), Закона о Народној банци Србије ("Службени гласник РС", бр. 72/03, 55/04 и 85/05) и Закона о платном промету ("Службени лист СРЈ", бр. 3/02, 5/03 "Службени гласник РС", бр. 43/04 и 62/06).

Закон о локалној самоуправи од 2007. године прописује: да ради задовољавања општих, заједничких и свакодневних потреба становништва на одређеном подручју, јединице локалних самоуправе могу да образују месне заједнице или друге облике месне самоуправе, у складу са законом и статутом (члан 8.); да се актима месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе, у складу са статутом општине, односно града и актом о оснивању, утврђују послови које врше органи и поступак избора, организација и рад органа, начин одлучивања и друга питања од значаја за рад месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе (члан 74.); да се средства за рад месне заједнице, односно другог облика месне самоуправе обезбеђују из средстава утврђених одлуком о буџету општине, односно града, укључујући и самодопринос (члан 75. став 1. тачка 1.).

Закон о финансирању локалне самоуправе прописује: да јединици локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији укључујући и приход од самодоприноса (члан 6. тачка 15)); да одлука о увођењу самодоприноса, између осталог, садржи податке који се односе на укупан износ средстава која се прикупљају, начин враћања средстава која се остваре изнад износа који је одлуком одређен (члан 21. тач. 4) и 10)); да одлуку доносе грађани који имају изборно право и пребивалиште на подручју на коме се средства прикупљају (став 1.), односно да одлуку доносе и грађани који немају изборно право и пребивалиште на подручју на коме се средства прикупљају, ако на том подручју имају непокретну имовину, а средствима се побољшавају услови коришћења те имовине (став 2.), те да се одлука сматра донетом када се за њу изјасни већина од укупног броја грађана из ст. 1. и 2. овог члана (члан 23.); да се самодопринос може изразити у новцу, роби и раду, превозничким и другим услугама, зависно од потреба и могућности грађана као и да се за грађане из члана 23. став 2. овог закона самодопринос утврђује према вредности имовине, односно прихода од те имовине (члан 25.); да се самодопринос не може уводити на примања и имовину који су законом изузети од опорезивања као и да пензионери могу добровољно уплаћивати самодопринос по основу пензија остварених у земљи и иностранству на основу писане изјаве (члан 27.); да су новчана средства која се прикупљају на основу одлуке о самодоприносу приход буџета јединице локалне самоуправе и строго су наменског карактера (члан 31.); да ће се права и обавезе грађана које су, до дана примене овог закона, утврђене одлукама о увођењу самодоприноса, у складу са чланом 93. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), извршавати у складу са тим одлукама (члан 58.).

Закон о пореском поступку и пореској администрацији прописује: да се овим законом образује Пореска управа, као орган управе у саставу Министарства финансија и уређује њена надлежност и организација (члан 1. став 2.); да се овај закон примењује на све јавне приходе које наплаћује Пореска управа, ако другим пореским законом није друкчије уређено (члан 2. став 1.); да се за обављање послова из надлежности Пореске управе образују организационе јединице (члан 168. став 1.).

Закон о Народној банци Србије прописује: да је новчана јединица Републике Србије динар, који се дели на 100 пара (члан 53. став 1.); да се све новчане обавезе из послова закључених у Републици Србији између предузећа, других домаћих правних лица и грађана, изражавају у динарима и извршавају средствима плаћања која гласе на динаре, ако законом није друкчије одређено(члан 54.).

Чланом 1. Закона о платном промету прописано је да се послови платног промета, у смислу овог закона, обављају у динарима

Чланом 93. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), било је прописано да се основица самодоприноса уређује одлуком, с тим да ако одлуком није друкчије одређено, основицу самодоприноса чине зараде (плате) запослених, приходи од пољопривреде и шумарства и приходи од самосталне делатности, на које се плаћа порез на доходак грађана у складу са законом који уређује порез на доходак грађана, као и вредност имовине на коју се плаћа порез на имовину, у складу са законом који уређује порез на имовину, као и да се самодопринос не може уводити на примања и имовину који су законом изузети од опорезивања.

Полазећи од члана 58. Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 93. Закона о локалној самоуправи из 2002. године, утврђено је да се оцена законитости одредаба оспорене Одлуке, којима су прописане основице самодоприноса врши, између осталог, и у односу на одредбе Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01, 80/02, 135/04) и Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС", бр. 26/01, 45/02, 80/02 и 135/04), који су важили у време доношења наведене Одлуке.

Закон о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01, 80/02 и 135/04) прописује: да се не плаћа порез на доходак грађана остварен по основу пензија и инвалиднина које се остварују по основу права из обавезног пензијског и инвалидског осигурања, односно војног осигурања (члан 9. став 1. тачка 17)); да се зарадом, у смислу овог закона, сматрају и уговорена накнада и друга примања која се остварују обављањем привремених и повремених послова на основу уговора закљученог непосредно са послодавцем, као и на основу уговора закљученог преко омладинске задруге, осим са лицем до навршених 26 година живота, ако је на школовању у установама средњег, вишег и високог образовања (члан 13. став 2.);

Приликом оцењивања уставности и законитости оспорене Одлуке у целини, у односу на наведене одредбе Устава и закона, по мишљењу Уставног суда, основано се могу поставити следећа уставноправна питања:

- да ли су одредбе члана 1. и члана 14. оспорене Одлуке, којима се омогућава ретроактивна примена наведене Одлуке, сагласне члану 197. став 1. Устава у коме је утврђена забрана повратног дејства, односно примене општих аката;

- да ли су одредбе члана 2. и члана 6. став 4. оспорене Одлуке, које одређују да су обвезници самодоприноса радни људи и грађани који остварују приход, а имају пребивалиште или имовину на подручју месне заједнице Падина, сагласне закону, будући да наведеним члановима оспорене Одлуке нису у потпуности прописани услови, у смислу члана 23. ст. 1. и 2. Закона о финансирању локалне самоуправе, који су неопходни да би ова лица могла бити обвезници самодоприноса;

- да ли је одредба члана 4. алинеја 3. оспорене Одлуке, која прописује да обвезници самодоприноса плаћају самодопринос у новцу и то у вредности

од 50 килограма меркатилног кукуруза по катастарском јутру на годишњем нивоу, тромесечно на дан обрачуна у години разреза, а на основу званичне цене Продуктне берзе Нови Сад, на приходе од пољопривредне делатности или продуживања пољопривредног земљишта као и на вредност имовине на коју се плаћа порез на имовину, сагласна члану 25. став 1. Закона о финансирању локалне самоуправе, с обзиром на то да је обавеза самодоприноса лична обавеза сваког грађанина на кога се самодопринос односи и као таква она мора бити примерена, пре свега, материјалним могућностима сваког грађанина појединачно;

- да ли су одредбе члана 4. ал. 4. и 5. оспорене Одлуке, којима је обавеза плаћања самодоприноса утврђена у еврима (100 евра и 20 евра) и према којима су обвезници самодоприноса домаћинства, законите, имајући у виду да нема основа у Закону о Народној банци Србије и Закону о платном промету, да се самодопринос изражава у страним средствима плаћања као и из разлога што обвезници самодоприноса, у смислу Закона о финансирању локалне самоуправе, могу бити само грађани појединци, а не и домаћинства;

- да ли су одредбе члана 4. ал. 1, 5. и 6. и члана 6. ст. 1 и 2. оспорене Одлуке, којима се прописује да основицу за обрачун и наплату самодоприноса у новцу чине пензије, лична примања из радног односа, лична примања од имовине и друга примања која имају карактер личних примања као и примања преко омладинских задруга без изузимања оних зарада, односно прихода на које се не плаћа порез на доходак грађана у смислу Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01, 80/02 и 135/04), сагласне члану 58. Закона о финансирању локалне самоуправе, из разлога што се на основу члана 93. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), самодопринос није могао уводити на примања и имовину који су законом изузети од опорезивања;

- да ли је одредба члана 5. став 1. оспорене Одлуке, која прописује да је основица за обрачун и наплату месног самодоприноса утврђена Законом о порезу на доходак грађана, сагласна члану 26. Закона о финансирању локалне самоуправе, којим је предвиђено да се основица самодоприноса уређује одлуком, с тим да ако одлуком није друкчије одређено, основицу самодоприноса чине зараде (плате) запослених, приходи од пољопривреде и шумарства и приходи од самосталне делатности, на које се плаћа порез на доходак грађана у складу са законом који уређује порез на доходак грађана, пензије остварене у земљи и иностранству, односно вредност имовине на коју се плаћа порез на имовину, у складу са законом који уређује порез на имовину;

- да ли су одредбе члана 3. став 1, члана 6. ст. 2, 3. и 4, члана 8. алинеја 8. и чл. 9. до 11. оспорене Одлуке, које прописују да обављање одређених послова у вези самодоприноса врше стручне службе и Савет месне заједнице Падина, сагласне члану 74. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07), будући да се само актима месне заједнице могу утврђивати послови органа месне заједнице. Поред тога, поставља се и питање да ли је одредба дела члана 6. став 2. оспорене Одлуке, којом је предвиђено да обављање одређених послова у вези самодоприноса може вршити и подручна јединица Републичке управе јавних прихода, сагласна члану 136. ст. 2. и 3. Устава и Закону о пореском поступку и пореској администрацији, имајући у виду да се надлежност Пореске управе, која има статус органа управе у саставу Министарства финансија, једино може утврдити законом;

- да ли је одредба члана 7. став 1. оспорене Одлуке, која прописује да укупан приход средстава од месног самодоприноса по стопама из члана 4. ове одлуке оријентационо износи 3.000.000,00 динара годишње и да ће се наведени износ усклађивати са кретањем основице из члана 4. ове одлуке, сагласна члану 21. тачка 4) Закона о финансирању локалне самоуправе, полазећи од тога да одлука о самодоприносу мора да садржи укупан и тачан (дакле не оријентациони) износ средстава од самодоприноса чије се планирање прикупља;

- да ли је одредба члана 12. оспорене Одлуке, која прописује да су наредбодавци за извршење годишњих финансијских планова месне заједнице Падина овлашћена лица Статутом месне заједнице Падина, сагласна закону, с обзиром на то да је садржински и логички повезана са одредбама члана 3. став 1. и члана 10. став 1. оспорене Одлуке и са њима чини нераздвојну целину;

- да ли су одредбе члана 13. оспорене Одлуке, које прописују да ће се на сва питања која нису регулисана овом Одлуком примењивати одредбе Одлуке о образовању месних заједница и Статута Месне заједнице, сагласне закону, имајући у виду да је Законом о финансирању локалне самоуправе, уређен институт самодоприноса, те да нема законског основа да се садржина одлука о увођењу самодоприноса уређује актима јединица локалних самоуправа, односно месних заједница.

Поред изнетог, Одлука не садржи одредбу о начину враћања средстава која се остваре изнад износа који би одлуком о увођењу самодоприноса требало да буде одређен, а који представља обавезан елемент одлуке о увођењу самодоприноса, сагласно члану 21. тачка 10) Закона о финансирању локалне самоуправе.

Како Устав утврђује принцип да општи акти јединица локалне самоуправе морају бити у сагласности са законом (члан 195. став 2.), то се истовремено поставља и питање уставности наведених одредаба оспорене Одлуке.

Имајући у виду садржину отворених питања, Уставни суд је, на основу одредбе члана 53. став 1. Закона о Уставном суду, покренуо поступак за оцену уставности и законитости одредаба чл. 1 и 2, члана 3. став 1, члана 4. ал. 1, 3, 4, 5. и 6, члана 5. став 1, члана 6, члана 7. став 1, члана 8. алинеја 8. и чл. 9. до 14. оспорене Одлуке.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредаба члана 36. став 1. тачка 4) и члана 46. тачка 1) Закона о Уставном суду и одредаба члана 82. тачка 10) и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
ПУ-38/2006 од 17. јула 2008. године

**Одлука о уређивању и одржавању гробља и сахрањивању
("Службени лист општине Зрењанин", број 14/05)
- члан 3. став 1.**

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

1. Утврђује се да одредбе члана 4. став 1. и члана 9. став 2. Одлуке о сахрањивању и гробљима ("Службени лист општине Зрењанин", бр. 7/93, 8/93, 10/93 и 2/94), у време важења нису биле у сагласности са Уставом и законом.

2. Покреће се поступак за оцену уставности и законитости одредбе члана 3. став 1. Одлуке о уређивању и одржавању гробља и сахрањивању ("Службени лист општине Зрењанин", број 14/05).

3. Ову одлуку доставити Скупштини града Зрењанина, ради давања одговора поводом покренутог поступка из тачке 2.

4. Рок за давање одговора из тачке 3. ове одлуке је 15 дана од дана пријема одлуке.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости одредаба члана 4. став 1. и члана 9. став 2. Одлуке наведне у тачки 1. изреке. У иницијативи се наводи да одредба члана 4. став 1. Одлуке, у делу у којем се пружање погребних услуга, а у које спада и превоз умрлих лица од места преузимања до гробља и пренос унутар гробља, поверава јавном предузећу које је основала општина, није у сагласности са Уставом и законом, јер је законом прописано да наведену делатност могу обављати сва јавна и друга предузећа и предузетници, а тиме се нарушава и принцип једнакости и равноправности на тржишту свих лица која су оспособљена за пружање услуга на тржишту. Одредба члана 9. став 2. Одлуке, према наводима иницијатора, није у складу с Уставом и законом, јер се не може одредити да само јавно комунално предузеће може вршити превоз умрлих лица до гробља, већ та могућност мора бити дата свима онима који испуњавају услове за обављање те делатности.

Скупштина општине Зрењанин у свом одговору наводи да је Законом о комуналним делатностима прописано да се комуналном делатношћу сматра и уређење и одржавање гробља и сахрањивање које, поред осталог, подразумева и превоз и пренос умрлих лица. У одговору се истиче да наведену комуналну делатност у општини Зрењанин обавља јавно комунално предузеће, које је сагласно Закону и основано за обављање комуналне делатности, као и да је Законом предвиђено да јавно комунално предузеће може обављање појединих послова из оквира своје делатности поверити другом предузећу или предузетнику, на начин и по поступку утврђеном прописом скупштине општине и под одређеним условима прописаним тим законом.

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је Скупштина општине Зрењанин, позивајући се на члан 1. Закона о сахрањивању и гробљима ("Службени гласник РС", бр. 20/77 и 6/89), члан 2. Закона о комуналним делатностима ("Службени гласник РС", број 44/89) и члан 38. Статута општине Зрењанин ("Међуопштински службени лист Зрењанин", број 10/91 и "Службени лист општине Зрењанин", број 4/93), донела Одлуку о сахрањивању и гробљима ("Службени лист општине Зрењанин", број 7/93). Одлука је више пута мењана, али само у делу у коме су садржане казнене одредбе, и те измене Одлуке су објављене у "Службеном листу општине Зрењанин", бр. 8/93, 10/93 и 2/94.

Оспореном одредбом члана 4. став 1. Одлуке било је прописано да пружање погребних услуга и одржавање градских гробаља обавља Јавно

комунално предузеће "Чистоћа и зеленило" које је основано за обављање те комуналне делатности (у даљем тексту: ЈКП), а оспореном одредбом члана 9. став 2. Одлуке - да је ЈКП дужно да изврши превоз посмртних остатака умрлог на гробље и то у просторије изграђене за чување посмртних остатака до њихове сахране, најкасније у року од 4 часа од момента обавештавања о наступању смрти.

Одлука о сахрањивању и гробљима ("Службени лист општине Зрењанин", бр. 7/93, 8/93, 10/93 и 2/94), чије се одредбе оспоравају, престала је да важи 26. новембра 2005. године, ступањем на снагу Одлуке о уређивању и одржавању гробља и сахрањивању ("Службени лист општине Зрењанин", број 14/05).

Одредбом члана 3. став 1. важеће Одлуке прописано је да послове уређивања и одржавања гробља, сахрањивања и друге послове погребне делатности и пружање погребних услуга обавља ЈКП "Чистоћа и зеленило" Зрењанин које је основано за обављање те комуналне делатности (у даљем тексту: Предузеће).

Устав Републике Србије од 1990. године, који је важио у време подношења иницијативе, престао је да важи 8. новембра 2006. године, ступањем на снагу новог Устава Републике Србије, тако да се оцена уставности може вршити у односу на одредбе важећег Устава.

Уставом Републике Србије од 2006. године утврђено је: да је предузетништво слободно и да се може ограничити законом, ради заштите здравља људи, животне средине и природних богатстава и ради безбедности Републике Србије (члан 83.); да сви имају једнак положај на тржишту и да су забрањени акти којима се, супротно закону, ограничава слободна конкуренција, стварањем или злоупотребом монополског или доминантног положаја (члан 84. ст. 1. и 2.); да општина, преко својих органа, у складу са законом уређује и обезбеђује обављање и развој комуналних делатности (члан 190. став 1. тачка 1.).

Законом о сахрањивању и гробљима ("Службени гласник СРС", бр. 20/77, 24/85 и 6/89 и "Службени гласник РС" бр. 53/93, 67/93, 48/94 и 101/05) прописано је: да се сахрањивање умрлих, одређивање и стављање ван употребе гробља, одржавање и уређење гробља и крематоријума врши на начин утврђен прописом скупштине општине, донетим у складу са начелима овог закона и другим прописима који се односе на сахрањивање и гробља (члан 1.); да послове погребне делатности и уређивања и одржавања гробља врше организације удруженог рада којима је скупштина општине поверила вршење ових послова (члан 6. став 1.).

Законом о комуналним делатностима ("Службени гласник РС", бр. 16/97 и 42/98) прописано је: да се овим законом одређују комуналне делатности и уређују општи услови и начин њиховог обављања (члан 1.); да општина, град, односно град Београд (у даљем тексту: општина), у складу са овим законом, уређује и обезбеђује услове обављања комуналних делатности и њиховог развоја (члан 2.); да комуналну делатност обавља јавно комунално, односно друго предузеће и предузетник, зависно од природе комуналне делатности и конкретних услова и потреба у општини, у складу са законом и прописима донетим на основу закона (члан 3. став 3.); да су комуналне делатности, у смислу овог закона, делатности испоруке комуналних производа и пружање комуналних услуга, који су незаменљив услов живота и рада грађана и других субјеката на одређеном подручју у које, поред осталог, спада и уређење и

одржавање гробља и сахрањивање (члан 4. став 1. тачка 9)); да уређење и одржавање гробља и сахрањивање обухвата опремање простора за сахрањивање, изградњу и одржавање стаза, уређивање, опремање и одржавање објеката за погребне услуге и крематоријума, одржавање гробова, укоп или кремирање умрлих, њихов превоз и пренос и пружање других погребних услуга (члан 5. тачка 9)); да за обављање комуналних делатности општина оснива јавна комунална предузећа, или њихово обављање поверава другом предузећу, односно предузетнику, у складу са законом и прописима скупштине општине (члан 8. став 1.); да делатности пречишћавања и дистрибуција воде, пречишћавања и одвођења атмосферских и отпадних вода, производње и снабдевање паром и топлом водом, као и трамвајски, тролејбуски и шински превоз путника у градском саобраћају, обављају јавна комунална предузећа (члан 8. став 2.); да поједине комуналне делатности из става 2. овог члана, односно обављање тих делатности на одређеном подручју, кад оснивање јавног предузећа не би било рационално обзиром на обим послова и број корисника, општина може поверити другом предузећу и предузетнику уговором, на основу јавног конкурса (члан 8. став 3.); да општина може основати јавна комунално предузеће за обављање и других делатности из члана 4. овог закона или њихово обављање поверити другом предузећу или предузетнику на начин из става 3. овог члана (члан 8. став 4.); да се обављање комуналних делатности или појединих послова из оквира тих делатности које се, сагласно овом закону могу поверити предузећу или предузетнику врши на време до пет година (члан 11. став 1.); да уколико се обављање комуналних делатности или појединих послова из оквира тих делатности поверава предузећу или предузетнику који преузима обавезу улагања средстава у ту делатност, период на који се поверавање врши може трајати онолико колико траје период повраћаја уложених средстава, али не дуже од 25 година (члан 11. став 2.); да јавно комунално предузеће које је основала општина за обављање делатности из члана 8. став 4. овог закона, по истеку пет година по оснивању, односно по истеку периода из става 2. овог члана, конкурише за добијање послова под једнаким условима са осталим заинтересованим предузећима и предузетницима, а на начин и по поступку утврђеним прописом скупштине општине (члан 11. став 3.); да скупштина општине прописује услове и начин поверавања обављања комуналних делатности на основу јавног конкурса, а нарочито: услове и начин спровођења јавног конкурса, питања која се обавезно регулишу уговором, општински орган који у име општине закључује уговор, време на које се закључује уговор, услове и поступак раскида уговора пре истека времена на које је закључен и права и обавезе које из тога проистекну (члан 12. став 1.); да изузетно од одредаба става 1. овог члана, скупштина општине може одлучити да се обављање комуналних делатности у смислу члана 8. ст. 3. и 4. овог закона повери другом предузећу или предузетнику прикупљањем понуда или непосредном погодбом (члан 12. став 3.); да скупштина општине прописује начин организовања послова на уређивању и одржавању гробља, гробова и крематоријума и друге услове везане за обављање погребних услуга (члан 13. став 2.); да ће општина ускладити своје прописе са одредбама овог закона у року од шест месеци од дана његовог ступања на снагу (члан 27.); да постојећа јавна комунална предузећа настављају са радом и обављањем делатности за које су основана, с тим што су дужна да ускладе своју организацију и општа акта у року од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона (члан 28. став 1.); да се одредбе овог закона о условима поверавања комуналних делатности из члана 8. став 4. овог закона, односе и на

јавна комунална предузећа основана за обављање тих делатности до ступања на снагу овог закона, с тим што се рок од пет година рачуна од дана ступања на снагу овог закона (члан 28. став 2.). Закон о комуналним делатностима ступио је на снагу 24. априла 1997. године.

Законом о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07) прописано је: да јединица локалне самоуправе за остваривање својих права и дужности и за задовољавање потреба локалног становништва може основати предузећа, установе и друге организације које врше јавну службу, у складу са законом и статутом (члан 7. став 1.); да јединица локалне самоуправе може уговором, на начелима конкуренције и јавности, поверити правном или физичком лицу обављање послова из става 1. овог члана (члан 7. став 2.).

Из наведених одредаба Устава и закона произлази следеће:

Слобода предузетништва је, према Уставу, једно од основних начела економског уређења у Републици Србији, а Уставом су утврђени разлози из којих ова слобода може бити законом ограничена. Устав, такође, свима гарантује једнак правни положај на тржишту и забрањује акте којима се, супротно закону, ограничава слободна конкуренција, стварањем или злоупотребом монополског или доминантног положаја. Полазећи од принципа да су јединице локалне самоуправе надлежне у питањима која се, на сврсисходан начин могу остварити унутар јединице локалне самоуправе, Устав утврђује да је општина надлежна да, између осталог, у складу са законом, уређује и обезбеђује развој комуналне делатности.

Са друге стране, наведене одредбе важећих закона уређују задовољавање потреба грађана у области комуналних делатности, конкретно, пружање услуге сахрањивања, као једне врсте комуналних услуга.

Закон о сахрањивању и гробљима прописује да послове погребне делатности и уређивања и одржавања гробља врше организације удруженог рада којима је скупштина општине поверила вршење ових послова.

Закон о комуналним делатностима, који на систематски начин уређује опште услове и начин обављања свих комуналних делатности, предвиђа могућност оснивања локалног јавног комуналног предузећа за обављање одређене, односно одређених комуналних делатности, али истовремено прописује правила и процедуре којима се обезбеђује остваривање начела слободног предузетништва и принципа једнаког правног положаја свих субјеката на тржишту, па и у случају када је за обављање одређене комуналне делатности јединица локалне самоуправе основала јавно предузеће. Наиме, одредбама члана 11. Закона о комуналним делатностима прецизно је утврђено да: ако се обављање комуналних делатности или појединих послова из оквира тих делатности поверава предузећу или предузетнику, поверавање се врши на пет година; ако то предузеће или предузетник преузимају и обавезу улагања средстава у делатност коју ће обављати, период поверавања може трајати онолико колико траје повраћај уложених средстава, а не дуже од 25 година; ако је за обављање делатности основано јавно комунално предузеће, по истеку пет година од оснивања, односно по истеку периода повраћаја уложених средстава, конкурише за добијање послова под једнаким условима са осталим заинтересованим предузећима и предузетницима, на начин и по поступку утврђеним прописом скупштине општине. Прелазним одредбама Закона предвиђено је да се за јавна комунална предузећа која су основана за обављање комуналне делатности до ступања на снагу Закона наведени рок од пет година

рачуна од дана ступања на снагу, као и да ће општине ускладити своје прописе са одредбама Закона у року од шест месеци од дана његовог ступања на снагу.

Дакле, у циљу спречавања стварања монополског положаја, што би за последицу имало ограничавање слободне конкуренције, Законом је предвиђена обавеза општине да, и у случају када је за обављање одређених комуналних делатности основала јавно предузеће, после одређеног периода пружи могућност и другим заинтересованим субјектима да конкуришу за њено обављање, што је не само у интересу слободне конкуренције, већ подједнако и у интересу квалитетнијег и економичнијег задовољавања потреба грађана. Закон предвиђа другачији режим за одређене, таксативно наведене комуналне делатности, због њихове природе, али пружање услуге превоза и преноса умрлих лица, као сегмент комуналне делатности сахрањивања, не подлеже никаквом посебном режиму.

На основу изнетог, по оцени Уставног суда, произлази да је Скупштина општине Зрењанин била у обавези да оспорену Одлуку, која је донета 1993. године усклади са Законом о комуналним делатностима до 24. октобра 1997. године, као и да је Јавно комунално предузеће "Чистоћа и зеленило" могло обављати наведену комуналну делатност до 24. априла 2002. године, а да је након тога требало да конкурише за добијање послова под једнаким условима са осталим заинтересованим предузећима и предузетницима. Међутим, оспорена одлука није мењана и допуњавана, осим дела који се односи на казнене одредбе и важила је све до 26. новембра 2005. године.

Како је оспореним одредбама члана 4. став 1. и члана 9. став 2. Одлуке, било прописано да пружање погребних услуга и одржавање градских гробаља обавља наведено јавно комунално предузеће и да је то предузеће у оквиру вршења погребних услуга, поред осталог, дужно да изврши превоз посмртних остатака умрлог на гробље, Уставни суд је оценио да оспорене одредбе Одлуке у време важења нису биле у сагласности са законом, јер је Скупштина општине била у обавези да своју одлуку усклади са законом на начин који би омогућио да за обављање наведене комуналне делатности, по истеку законом одређеног рока, конкуришу и друга заинтересована предузећа и предузетници. Самим тим, оспорена одлука није била у сагласности ни са Уставом, јер је одредбом члана 195. став 2. Устава утврђено да одлуке и сви други општи акти јединица локалне самоуправе морају бити сагласни са Законом, а иста одредба била је садржана и у члану 119. Устава од 1990. године.

Према одредби члана 64. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), кад је у току поступка општи акт престао да важи, али нису отклоњене последице неуставности или незаконитости, Уставни суд може одлуком утврдити да општи акт у време важења није био у сагласности с Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговором или законом.

Будући да је у спроведеном поступку правно стање потпуно утврђено и да прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Уставни суд је, сагласно члану 53. став 2. Закона о Уставном суду, утврдио да оспорена Одлука из тачке 1. изреке у време важења, није била у сагласности с Уставом и Законом.

Имајући у виду да је одредбом члана 3. став 1. нове Одлуке о уређивању и одржавању гробља и сахрањивању ("Службени лист општине Зрењанин", број 14/05), на исти начин одређено да обављање послова уређивања и одржавања гробља, сахрањивање и друге погребне делатности и пружање

погребних услуга обавља Јавно комунално предузеће "Чистоћа и зеленило" Зрењанин, Уставни суд је оценио да се основано може поставити питање сагласности одредбе члана 3. став 1. Одлуке са Уставом и законом, те да има основа да Суд, сагласно одредби члана 53. став 1. Закона о Уставном суду, покрене поступак за оцену уставности и законитости одредбе члана 3. став 1. наведене Одлуке.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредаба члана 45. тач. 1) и 4) и члана 46. тачка 1) Закона о Уставном суду и одредаба члана 82. тачка 10. и члана 84. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одлучио као у изреци.

Одлука Уставног суда број IV- ("Службени гласник РС", број /2008) 394/2003 од 17. јула 2008. године

9. НЕДОСТАТАК ПРОЦЕСНИХ ПРЕТПОСТАВКИ

- Оцена у односу на Устав и законе који су престали да важе

У току поступка пред Уставним судом оспорени Закон о девизном пословању, са оспореном одредбом, престао је да важи, ступањем на снагу новог, републичког Закона о девизном пословању, и престао је да важи Устав Савезне Републике Југославије у односу на који је иницијативом тражена оцена уставности, а престао је да важи и Устав Републике Србије од 1990. године у односу на који се оцењивала уставност савезних закона који су наставили да се примењују као републички закони, ступањем на снагу Устава Републике Србије од 2006. године, чиме су престале процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање по поднетој иницијативи и стекли су се услови за њено одбацивање.

Уставни суд, на седници одржаној 24. априла 2008. године, разматрао је иницијативу за оцену уставности одредбе члана 13. став 2. Закона о девизном пословању ("Службени лист СРЈ", бр. 23/02 и 34/02), коју му је на основу члана 12. став 2. Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист СЦГ", број 1/03), уступио Суд Србије и Црне Горе. На основу члана 36. став 1. тачка 4) и члана 48. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд је донео Закључак о одбацивању иницијативе.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да се иницијативом тражи оцена уставности одредбе члана 13. став 2. Закона о девизном пословању ("Службени лист СРЈ", број 23/02), који је престао да важи 27. јула 2006. године, даном ступања на снагу Закона о девизном пословању ("Службени гласник РС", број 62/06), на основу одредбе члана 69. тог Закона. Уставни суд је констатовао да је Устав Савезне Републике Југославије у односу на који је иницијативом тражена оцена уставности, престао да важи даном ступања на снагу Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист СЦГ", број 1/03). Такође, Уставни суд је констатовао и да је Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на који се оцењивала уставност савезних закона који су на основу члана 64. став 2. Уставне повеље наставили да се примењују као републички закони, престао да важи даном ступања на снагу Устава Републике Србије од 2006. године.

Полазећи од изложеног, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање по поднетој иницијативи.

Закључак Уставног суда број
ПУ-103/2005 од 24. априла 2008. године

Како је оспорени закон престао да важи, престали су да важе Устав Савезне Републике Југославије у односу на који је

тражена оцена уставности, Уставна повеља државне заједнице Србија и Црна Гора и Устав Републике Србије од 1990. године у време чијег важења је примењиван наведени закон, то не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање Уставног суда.

Уставни суд је, на седници одржаној 1. априла 2008. године, разматрао иницијативу за оцену уставности одредаба члана 6. став 1, чл. 9. и 20. Закона о извршном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 28/00, 73/00 и 71/01) која је поднета Савезном Уставном суду 10. марта 2003. године, а актом Суда Србије и Црне Горе, број 5/2-05 од 14. јануара 2005. године прослеђена Уставном суду на даље поступање сагласно члану 12. став 2. Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист СЦГ", број 1/03). Уставни суд је на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донео Закључак о одбацивању иницијативе.

Уставни суд је у спроведеном поступку утврдио: да је оспорени Закон о извршном поступку донет на основу Устава Савезне Републике Југославије и да се, сагласно члану 64. став 2. Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора, примењивао као закон Републике Србије у периоду од 4. фебруара 2003. године до 22. фебруара 2005. године, када је на основу чл. 305. и 306. Закона о извршном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04) престао да важи.

Полазећи од тога да је оспорени Закон о извршном поступку престао да важи, те да су престали да важе и Устав Савезне Републике Југославије, у односу на који је тражена оцена уставности, као и Уставна повеља државне заједнице Србија и Црна Гора и Устав Републике Србије од 1990. године, у време чијег важења је примењиван наведени закон, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање Суда.

Закључак Уставног суда број
IУ-118/2005 од 1. априла 2008. године

Престанак важења оспореног акта донетог на основу закона који је престао да важи и престанак важења самог оспореног акта по истеку буџетске године за коју је донет (акт темпоралног карактера), представљају разлоге за одбацивање иницијативе, због непостојања процесних претпоставки утврђених законом за вођење поступка и одлучивање.

Уставни суд, на седници одржаној 17. априла 2008. године, разматрао је иницијативу за оцену уставности и законитости Одлуке о допунском буџету Општине Горњи Милановац за 2006. годину ("Службени гласник Општине Горњи Милановац", број 15/2006). Уставни суд је, на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број

109/07) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08-исправка), једногласно донео ЗАКЉУЧАК о одбацивању иницијативе.

Уставни суд је утврдио да је оспорена Одлука о о допунском буџету Општине Горњи Милановац за 2006. годину, донета на основу одредаба Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/2002, 33/2004 и 135/2004), који је престао да важи, и да се оспорена Одлука примењивала у 2006. години, односно да је престала да важи истеком буџетске године.

С обзиром на то да је оспорена Одлука донета на основу Закона који је престао да важи и да је Одлука престала да важи по истеку буџетске године за коју је донета, Уставни суд је одбацио иницијативу, јер за вођење поступка и одлучивање не постоје процесне претпоставке утврђене законом.

Закључак Уставног суда број
ГУ-261/2006 од 17. априла 2008. године

Уставни суд је у сличној процесној ситуацији,
донео истоветни Закључак број ГУ-268/2006 од 17. априла 2008. године

Оспорени Закон престао је да важи у току поступка пред Уставним судом и престали су да важе Устав Савезне Републике Југославије од 1992. године у односу на који је тражена оцена уставности и Устав Републике Србије од 1990. године, чиме су се стекли услови за одбацивање иницијативе, због непостојања процесних претпоставки за вођење поступка.

Уставни суд, на седници одржаној 24. априла 2008. године, на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/08) и одредбе члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) донео је Закључак о одбацивању иницијативе за оцену уставности Закона о изменама и допунама Закона о буџету Републике Србије за 2002. годину ("Службени гласник РС", број 35/2002).

Уставни суд је утврдио да је оспорени Закон престао да важи у току поступка пред Уставним судом као и да су престали да важе Устав Савезне Републике Југославије од 1992. године у односу на који је тражена оцена уставности и Устав Републике Србије од 1990. године, па су се стекли услови за одбацивање иницијативе због непостојања процесних претпоставки за вођење поступка.

Закључак Уставног суда број
ГУ-99/2005 од 24. априла 2008. године

У току поступка престали да важе оспорена Одлука, Закон о локалној самоуправи у односу на који је тражена оцена законитости, као и Устав из 1990. године, у односу на који је тражена оцена уставности, па је

Уставни суд оценио да не постоје процесне претпоставке за одлучивање и, на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда, иницијативу одбацио.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о увођењу самодоприноса у градској месној заједници Мајданпек за период од 1. јуна 2002. до 30. маја 2006. године ("Службени лист општина", број 11/02).

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о увођењу самодоприноса у градској месној заједници Мајданпек за период од 01. јуна 2002. до 30. маја 2006. године ("Службени лист општина", број 11/02).

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да су престали да важе оспорена Одлука, Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), у односу на који се тражи оцена законитости као и Устав Републике Србије из 1990. године, у односу на који се тражи оцена уставности.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за одлучивање, те је на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одбацио иницијативу.

Закључак Уставног суда број
IУ-47/2004 од 16. априла 2008. године

С обзиром на то да је оспорена Уредба престала да важи у току поступка пред Уставним судом, да је престао да важи Устав Савезне Републике Југославије у односу на који је тражена оцена уставности, као и Устав Републике Србије од 1990. године, који је био на снази у време подношење иницијативе, стекли су се услови за одбацивање иницијативе, због непостојања процесних претпоставки за вођење поступка.

Уставни суд, на седници одржаној 8. априла 2008. године, на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 20/08 и 27/08), донео је Закључак о одбацивању иницијативе за оцену уставности одредбе члана 2. став 2. Уредбе о одређивању висине трошкова принудне наплате ("Службени гласник РС", број 38/98).

С обзиром на то да је оспорена Уредба престала да важи у току поступка пред Уставним судом, да је престао да важи Устав Савезне Републике

Југославије у односу на који је тражена оцена уставности, као и Устав Републике Србије од 1990. године, који је био на снази у време подношење иницијативе, Суд је оценио да су се стекли услови за одбацивање иницијативе, због непостојања процесних претпоставки за покретање и вођење поступка.

Закључак Уставног суда број
IY-46/2006 од 8. априла 2008. године

Уставни суд је у сличној процесној ситуацији,
донео истоветне закључке у предметима бр:
IY-126/2005, . IY-235/2996, IY-47/2003, IY-100/2005,
IY-100/2004, IY-127/2006, IY-134/2004, IY-449/2004, IY-50/2006,
IY-275/2005, IY-474/2003, IY-444/2004, IY-39/2006, IY-43/2005,
IY-214/2006, IY-332/2005, IY-264/2006, IY-211/2005, IY-156/2005, IY-196/2005,
IY-123/2005, IY-115/2005, IY-88/2006 и IY-106/2005

Оспорена Одлука и одредбе Закона о локалној самоуправи које су биле правни основ за увођење спорног самодоприноса и у односу на које је тражена оцена законитости оспорене Одлуке, престали су да важе у току поступка, чиме су, по оцени Уставног суда, престале процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање Суда.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену законитости Одлуке о увођењу месног самодоприноса за подручје месне заједнице Бачки Соколац за период 2003-2007. године ("Службени лист општине Бачка Топола", број 5/04).

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену законитости Одлуке о увођењу месног самодоприноса за подручје месне заједнице Бачки Соколац за период 2003-2007. године ("Службени лист општине Бачка Топола", број 5/04).

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да је оспорена Одлука престала да важи 28. фебруара 2007. године као и да су одредбе чл. 87-97. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), које су биле правни основ за увођење спорног самодоприноса и у односу на које се тражи оцена законитости оспорене Одлуке, престале да важе почетком примене Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06), 1. јануара 2007. године, чиме су, по оцени Уставног суда, престале процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање Суда.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана

82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одбацио иницијативу.

Закључак Уставног суда број
ПУ-98/2006 од 15. маја 2008. године

Уставни суд је у сличној процесној ситуацији,
донео истоветне закључке бр. ПУ-311/2004 од 15. маја 2008.
и ПУ-55/2007 од 15. маја 2008. године

Полазећи од тога да је у току поступка пред Уставним судом оспорени акт престао да важи, да је престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године у односу на који је тражена оцена његове уставности, да оспорени акт није донет за извршавање закона у односу на које се иницира оцена његове законитости и да ти закони не садрже одредбе које би биле од значаја за оцену законитости, као и да је престао да важи закон за чије извршење је оспорени акт донет, Уставни суд је, због непостојања процесних претпоставки за вођење поступка и мериторно одлучивање, иницијативу одбацио.

Уставни суд је донео је

З А К Л Ј У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости Уредбе о додели националних пензија истакнутим уметницима ("Службени гласник РС", број 79/2006).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду је поднета иницијатива за оцену уставности и законитости Уредбе о додели националних пензија истакнутим уметницима ("Службени гласник РС", број 79/2006). У иницијативи се наводи да оспорена Уредба "нема упориште" у Уставу, нити у важећим позитивним законским прописима, као што су Закон о пензијском и инвалидском осигурању и Закон о здравственој заштити.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је оспорена Уредба престала је да важи 20. октобра 2007. године, даном ступања на снагу Уредбе о додели посебних признања уметницима за врхунски допринос националној култури у Републици Србији ("Службени гласник РС", број 96/2007), сагласно одредби члана 9. те уредбе.

С обзиром да иницијатор није прецизно навео у односу на који Устав тражи оцену уставности, Уставни суд је, полазећи од тога да је иницијатива сачињена 31. октобра 2006. године, како то стоји у меморандуму иницијативе, утврдио да се оцена уставности оспорене Уредбе тражи у односу на Устав Републике Србије од 1990. године, као и да је тај Устав престао да

важи 8. новембра 2006. године, ступањем на снагу Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", број 98/2006).

У односу на захтев за оцену законитости, Уставни суд је утврдио да је као правни основ за доношење оспорене Уредбе наведено да је она донета за извршавање Закона о буџету Републике Србије за 2006. годину, а не за извршавање закона у односу на које се иницира оцена њене законитости. Закон о буџету Републике Србије за 2006. годину је, као темпорални акт, престао да важи 31. децембра 2006. године, истеком буџетске године.

Полазећи од тога да је у току поступка пред Уставним судом оспорени акт престао да важи, да је престао да важи Устав Републике Србије у односу на кога је тражена оцена његове уставности, да оспорени акт није донет за извршавање закона у односу на које се иницира оцена његове законитости, те стога наведени закони не садрже одредбе које би биле од значаја за оцену законитости, као и да је престао да важи закон за чије извршење је оспорени акт донет, Уставни суд је, због непостојања процесних претпоставки за вођење поступка и мериторно одлучивање, иницијативу одбацио, сагласно одредбама члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/2008 и 27/2008).

Закључак Уставног суда број
IУ-252/2006 од 22. маја 2008. године

У поступку пред Уставним судом утврђено је да су оспорени Правилник, закон на основу ког је тај Правилник донет и закон у односу на који је тражена тражена оцена законитости оспореног Правилника престали да важе, па нису постојале процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање у овом предмету.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену законитости Правилника о систематизацији радних места у Акционарском друштву "Агровојводина резервни делови" Нови Сад, од 26. јануара 2001. године, са изменама и допунама, од 30. августа и 28. децембра 2001., 1. јуна 2002., 10. марта 2003. и 1. јуна 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену законитости Правилника о систематизацији радних места у Акционарском друштву "Агровојводина резервни делови" Нови Сад, од 26. јануара 2001. године, са изменама и допунама, од 30. августа и 28. децембра 2001., 1. јуна 2002., 10. марта 2003. и 1. јуна 2004. године.

Подносилац представке наводи да је оспорени Правилник донет од стране генералног директора као ненадлежног органа, јер је одредбама чл. 61.

и 62. Закона о предузећима утврђено да скупштина предузећа доноси статут, а управни одбор доноси опште акте које не доноси скупштина.

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је оспорени Правилник донео генерални директор Акционарског друштва на основу члана 137. Закона о радним односима и члана 59. Статута Друштва. Имајући у виду да је у овој правној ствари престао да важи Закон о радним односима ("Службени гласник РС", бр. 55/96 и 28/2001) на основу члана 180. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01 и 73/01), као и да је престао да важи Закон о предузећима ("Службени лист СРЈ", бр. 29/96, 33/96, 29/97, 59/98, 74/99, 9/01 и 36/02) на основу члана 456. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС", број 125/04) у односу на који је тражена оцена законитости оспореног правилника, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање у овом предмету.

На основу изложеног, члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд је донео Закључак као у изреци.

Закључак Уставног суда број
IУ-395/2004 од 17. јула 2008. године

С обзиром на чињеницу да су престали да важе Устав Републике Србије и Закон о планирању и уређењу простора и насеља, који су били на снази у време доношења оспореног Регулационог плана, Суд је одбацио иницијативу, због недостатка процесних услова за оцену законитости поступка доношења Регулационог плана са законом који је престао да важи.

Уставни суд донео је

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену законитости Регулационог плана "Стара Варош" ("Службени лист града Крагујевца", број 6/2001).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену законитости Регулационог плана "Стара Варош" из разлога што је, за израду овог урбанистичког плана коришћена геодетска подлога настала авионским снимањем за потребе израде катастра непокретности, па нема статус званичног документа.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио: да је оспорени Регулациони план, донет у време важења Устава из 1990. године, на начин и по поступку који је био прописан тада важећим Законом о планирању и уређењу простора и насеља ("Службени гласник РС", бр. 44/95, 23/96, 16/97 и 46/98); да је Законом о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06), утврђен престанак важења Закона на основу кога је донет оспорени

Регулациони план и прописана је даља примена урбанистичких планова у деловима који нису у супротности са одредбама тог закона.

С обзиром на чињеницу да су престали да важе Устав Републике Србије и Закон о планирању и уређењу простора и насеља, који су били на снази у време доношења оспореног Регулационог плана, Суд је одбацио иницијативу због недостатка процесних услова за оцену законитости поступка доношења Регулационог плана са законом који је престао да важи.

На основу изложеног, члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Суд је одлучио као у изреци.

Закључак Уставног суда број
IУ-12/2007 од 29. маја 2008. године

Одредбе Закона о локалној самоуправи које су биле правни основ за увођење спорног самодоприноса и у односу на које се тражи оцена законитости поступка доношења оспорене Одлуке, престале су да важе даном почетка примене Закона о финансирању локалне самоуправе, због чега не постоје процесне претпоставке за оцену законитости поступка доношења оспореног акта, а како нема процесних претпоставки ни за оцену уставности поступка доношења оспорене Одлуке, јер је проглашењем Устава Републике Србије од 8. новембра 2006. године престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године, који је важио у време доношења оспореног акта и у односу на који је тражена оцена уставности, то нема услова за вођење поступка и одлучивање.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости поступка доношења Одлуке о увођењу самодоприноса за период 01. 05. 2005.-30.04.2009. године за завршетак изградње Нове болнице у Зрењанину ("Службени лист општине Зрењанин", број 7/2005).

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости поступка доношења Одлуке о увођењу самодоприноса за период 01. 05. 2005.-30.04.2009. године за завршетак изградње Нове болнице у Зрењанину ("Службени лист општине Зрењанин", број 7/2005).

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да су одредбе чл. 87. до 97. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04 и 135/04), које су биле правни основ за увођење спорног самодоприноса и у односу на које се тражи оцена законитости поступка доношења оспорене

Одлуке, престале да важе од дана почетка примене Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06), 1. јануара 2007. године, због чега не постоје процесне претпоставке за оцену законитости поступка доношења оспореног акта. Такође, по оцени Суда, нема процесних претпоставки ни за оцену уставности поступка доношења оспорене Одлуке, имајући у виду да је проглашењем Устава Републике Србије 8. новембра 2006. године, престао да важи Устав Републике Србије из 1990 . године, који је важио у време доношења оспореног акта и у односу на који се тражи оцена уставности. Полазећи од наведеног, Уставни суд је, на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одбацио иницијативу.

Закључак Уставног суда број
IУ-312/2005 од 22. маја 2008. године

Уставни суд је у сличној процесној ситуацији,
донео истоветне закључке бр. IУл-86/2008 од 17. јула 2008,
IУ-415/2005 од 24. априла 2008. и IУ-162/2006 од 17. априла 2008. године

- Ненадлежност Уставног суда

Према одредбама важећег Устава Републике Србије, Уставни суд није надлежан за одлучивање по иницијативама које не садрже стварни разлог за оцену уставности, већ захтев за измену и допуну одредаба закона или других општих правних аката.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности члана 12. Закона о наслеђивању ("Службени гласник РС", број 46/95).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности одредбе члана 12. Закона о наслеђивању, којом је уређено наслеђивање у другом наследном реду. У иницијативи се наводи да су тим одредбама закона повређена уставна начела о равноправности грађана, јер је брачни друг "једини шетајући законски наследник", који може бити и у првом и у другом наследном реду. Таква одредба, по мишљењу иницијатора, у "пракси често изазива бројне компликације и правну несигурност брачног друга". Оптимално решење би било, а "правно логично и поштено" да закон пропише да брачни друг "у својству законског

наследника првог наследног реда наслеђује сву имовину, како ону стечену у браку тако и посебну имовину", независно од тога да ли супружници имају деце ли не. Иницијатор инсистира да се Закон измени и допуни, бар утолико да брачни друг, односно супружник буде "једини и искључиви законски наследник на заједничкој имовини стеченој у браку", с обзиром на то да "садашње решење у Закону не треба и реално не може да остане".

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да иницијатива не садржи стварни разлог за оцену уставности, већ се њом тражи "оптимално решење" и измена положаја брачног друга у систему наслеђивања кроз измену и допуна закона. Стога по оцени Суда формално истицање захтева за оцену уставности одредбе члана 12. Закона о наслеђивању не може имати значење иницијативе за покретање поступка за оцену уставности, већ представља иницијативу за измену наведене одредбе закона, за шта Уставни суд није надлежан слагласно члану 167. Устава.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) одлучио да поднету иницијативу одбаци због ненадлежности.

Закључак Уставног суда број
IУ-53/2008 од 19. јуна 2008. године

Уставни суд је о истом питању донео истоветне закључке
бр. IУ-237/2006 од 17. априла 2008. и
IУ-81/2007 од 1. априла 2008. године

Начин уређивања одређених питања у закону и оцена њихове целисходности није у надлежности Уставног суда утврђеној чланом 167. Устава Републике Србије, већ законодавног органа. Такође, није у надлежности овог Суда извршавање закона и њихово праћење, већ је то у надлежности Владе, односно органа државне управе, тј. министарства.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности Закона о рачунању времена ("Службени лист СЦГ", број 20/2006).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности Закона наведеног у изреци. У иницијативи се предлаже другачије уређивање питања рачунања времена у Републици Србији, пре свега због последица његове примене и сагласно томе тражи од Уставног суда укидање оспореног закона.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да начин уређивања наведених питања и оцена њихове целисходности није у

надлежности Уставног суда утврђеној чланом 167. Устава Републике Србије, већ законодавног органа, док је извршавање закона и њихово праћење у надлежности Владе, односно органа државне управе, тј. министарства.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је на основу члана 36. став 1. тачка 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одлучио да поднету иницијативу одбаци због ненадлежности.

Закључак Уставног суда број
ПУ-102/2008 од 17. јула 2008. године

Уставни суд, сагласно одредби члана 167. Устава, није надлежан да одлучује по иницијативама којима се тражи оцена уставности и законитости примене прописа.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости примене члана 133. Закона о пензијском и инвалидском осигурању радника ("Службени гласник СРС", број 13/83).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду је поднета иницијатива за оцену уставности и законитости примене члана 133. Закона о пензијском и инвалидском осигурању радника ("Службени гласник СРС", број 13/83). У иницијативи се, поред осталог, наводи да оспорена одредба Закона не даје могућност да се иста примењује ретроактивно, што значи да није било могуће ни да се та одредба примени и на радни однос иницијатора за период 1. март 1956. године до 30. маја 1976. године, како је то урађено коначним и правноснажним Решењем фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених, Филијала у Лесковцу од 11. августа 2006. године. Полазећи од наведеног, иницијатор предлаже да Уставни суд оцени уставност и законитост примене оспорене одредбе Закона.

Полазећи од предмета иницијативе, њене садржине и разлога оспоравања, Уставни суд је утврдио да иницијатор не предлаже покретање поступка за утврђивање неуставности оспорене одредбе Закона, већ тражи оцену уставности и законитости њене примене.

С обзиром на то да Уставни суд, сагласно одредби члана 167. Устава Републике Србије, није надлежан да одлучује по иницијативама којима се тражи оцена уставности и законитости примене прописа, Уставни суд је иницијативу одбацио, сагласно одредбама члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2008) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/2008 и 27/2008).

Закључак Уставног суда број
ПУ-102/2007 од 17. јула 2008. године

Уставни суд је о истом питању донео истоветне закључке
бр. IY-63/2008 од 3. јула 2008. године и
IY-47/2008 од 12. јуна 2008. године

Уставни суд није надлежан да се изјашњава о примедбама и предлозима у вези са садржином појединих закона, што је иницијативом захтевано.

Уставни суд, на седници одржаној 17. априла 2008. године, разматрао је иницијативу за оцену уставности Закона о иновационој делатности. Уставни суд је, на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) једногласно донео ЗАКЉУЧАК о одбацавању "захтева за оцену уставности примедба и предлога на Закон о иновационој делатности".

С обзиром на то да је у иницијативи тражено да се Уставни суд изјасни о примедбама и предлозима на текст Закона о иновационој делатности, Уставни суд је одбацио захтев, јер сагласно члану 167. Устава, овај Суд није надлежан да се изјашњава о примедбама и предлозима иницијатора у вези са садржином појединих закона.

Закључак Уставног суда број
IY-99/2006 од 17. априла 2008. године

Уставни суд је надлежан да одлучује о уставности одредаба закона које постоје у правном поретку, а не о уставности и законитости непостојећих правних норми, брисаних норми које више нису у правном поретку, или непостојећих правних актата.

Уставни суд донео је

З А К Љ У Ч А К

Одбацују се иницијативе за оцену уставности Закона о измени Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", број 91/05).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднете су 15. новембра 2005. године и 9. марта 2006. године, иницијативе за оцену уставности Закона о измени Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", број 91/05). Подносиоци иницијатива наводе да је тим Законом, односно брисањем одредбе става 4. члана 36. Закона о превозу у друмском саобраћају "враћено неуставно право општинама и градовима, да имају право да ограничавају број лица која могу обављати ауто-такси превоз на њиховој територији", те да оспорени Закон

није у сагласности са одредбама чл. 34, 35, 55, 57. и 64. Устава Републике Србије од 1990. године.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је одредбом члана 1. оспореног Закона, брисана одредба става 4. члана 36. Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник РС", бр. 46/95, 66/01 и 61/05), а да је чланом 2. оспореног Закона одређено његово ступање на снагу.

Уставом Републике Србије од 2006. године, утврђено је да Уставни суд, поред осталог, одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима (члан 167. став 1. тачка 1). Из наведене одредбе Устава Републике Србије следи да је Уставни суд надлежан да одлучује о уставности одредаба закона које постоје у правном поретку, а не и о уставности и законитости непостојећих правних норми, брисаних норми које више нису у правном поретку или непостојећих правних аката. Такву надлежност Уставни суд није имао ни на основу одредаба члана 125. Устава Републике Србије од 1990. године, у односу на који је иницијативама тражена оцена уставности оспореног Закона. Такође, Уставни суд је оценио и да је питање да ли Закон о превозу у друмском саобраћају треба да садржи одредбу која је брисана оспореним Законом, ствар законодавне политике за чију оцену није надлежан.

Полазећи од изложеног, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за успостављање надлежности Уставног суда из члана 167. Устава Републике Србије.

Из наведених разлога, Уставни суд је, на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донео закључак као у изреци.

Закључак Уставног суда број
ПУ-398/2005 од 29. маја 2008. године

Уставни суд, сагласно одредби члана 167. Устава, не оцењује међусобну сагласност прописа исте правне снаге, нити оцењује међусобну сагласност одредаба истог прописа.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности одредбе члана 87. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04, 135/04 и 62/06).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду је поднета иницијатива за оцену уставности одредбе члана 87. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 9/02, 33/04, 135/04 и 62/06). У иницијативи се наводи да оспорена одредба Закона

није у сагласности с одредбом члана 2. став 2. Устава Републике Србије од 1990. године, одредбом члана 2. Закона о референдуму и народној иницијативи ("Службени гласник РС", бр. 48/94 и 11/98), као и с одредбом члана 65. Закона о локалној самоуправи чија се одредба оспорава.

Уставни суд је, у спроведеном поступку, утврдио да је оспорена одредба члана 87. Закона о локалној самоуправи престала да важи 1. јануара 2007. године, сагласно одредби члана 59. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/2006). Такође, Устав Републике Србије од 1990. године, у односу на кога се тражи оцена уставности, престао је да важи 8. новембра 2006. године, ступањем на снагу Устава Републике Србије.

Закон о референдуму и народној иницијативи ("Службени гласник РС", бр. 48/94 и 11/98), у односу на кога се, такође, тражи оцена сагласности оспорене одредбе Закона, јесте пропис исте правне снаге са прописом чија се одредба оспорава, а Уставни суд, сагласно одредби члана 167. Устава, не оцењује међусобну сагласност прописа исте правне снаге, нити оцењује међусобну сагласност одредаба истог прописа, као што је сагласност оспорене одредбе члана 87. са одредбом члана 65. Закона о локалној самоуправи.

Полазећи од тога да је престала да важи оспорена одредба члана 87. Закона о локалној самоуправи, као и да се оцена уставности оспорене одредбе Закона тражи у односу на Устав Републике Србије од 1990. године који је престао да важи, Уставни суд је, због непостојања претпоставки за вођење поступка и одлучивање, сагласно одредбама члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/2008 и 27/2008), одлучио као у изреци.

Закључак Уставног суда број
ИУ-82/2008 од 19. јуна 2008. године

Уставни суд је о истом питању донео истоветни Закључак
број ИУз-84/2008 од 26. јуна 2008. године

Према одредбама члана 167. Устава, којима је утврђена надлежност Уставног суда, Уставни суд није надлежан да одлучује о међусобној сагласности општих аката исте правне снаге, као ни о сагласности општег акта са појединачним актима.

Уставни суд донео је

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се предлог за оцену сагласности одредаба члана 14. Одлуке о стипендирању студената бр. 67-42/2005-07, коју је донела Скупштина општине Уб, 6. јуна 2005. године са Правилником о условима за доделу стипендија студената од 14. новембра 2002. године, Програмом стипендирања за школску 2004/2005. годину и уговорима о стипендирању студената.

Образложење

Уставном суду је 16. јануара 2006. године поднет предлог председника општине Уб за оцену законитости одредаба члана 14. Одлуке о стипендирању студената коју је донела Скупштина општине Уб, број 67-42/2005-01 од 6. јуна 2005. године. Предлагач сматра да је одредба члана 14. става 1. оспорене Одлуке у супротности са уговорима о стипендирању који је сваки од студената закључио са председником општине у складу са Одлуком о стипендирању студената од 2002. године, као и са Правилником о условима за доделу стипендија студентима и Програмом стипендирања за школску 2004/2005. годину.

Уставни суд је у спроведеном поступку, из навода поднетог предлога, утврдио да се упућени захтев не односи на оцену законитости оспорених одредаба Одлуке, већ на оцену међусобне сагласности општих аката јединице локалне самоуправе, као и оцену њихове сагласности са појединачним актима (уговорима о стипендирању).

Према одредбама члана 167. Устава Републике Србије, којима је утврђена надлежност Уставног суда, Уставни суд није надлежан да одлучује о међусобној сагласности општих аката исте правне снаге, као ни о сагласности општег акта са појединачним актима.

Полазећи од наведеног Уставни суд је на основу, члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донео Закључак као у изреци.

Закључак Уставног суда број
IУ-10/2006 од 22. маја 2008. године

Уставни суд је о истом питању донео истоветни Закључак
број IУ-225/2006 од 8. априла 2008. године

Оспорена Одлука представља акт пословођења, донет ради спровођења пословно-кадровске политике послодавца у поступку реализације програма техниолошких вишкова запослених у предузећу, и као таква, по својој правној природи не представља општи акт за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд, у смислу члана 167. Устава.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о престанку потребе за обављањем одређених послова број: 4079 од 29. децембра 2004. године, коју је донео директор ЈКП "17. септембар" из Горњег Милановца.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о престанку потребе за обављањем одређених послова број: 4079 од 29. децембра 2004. године, коју је донео директор ЈКП "17. септембар" из Горњег Милановца.

У члану 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије утврђено је да Уставни суд одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима. У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да из садржине оспорене Одлуке произилази да се ради о акту пословођења који је донет ради спровођења пословнокадровске политике послодавца, те да оспорени акт по својој правној природи не представља општи акт за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд, у смислу члана 167. Устава Републике Србије.

У складу са наведеним, Уставни суд је на основу одредби члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) одбацио иницијативу, због ненадлежности.

Закључак Уставног суда број
IУ-212/2005 од 22. маја 2008. године

Уставни суд је о истом питању донео истоветне закључке
бр. IУ-234/2006 од 29. маја 2008, IУ-346/2005
од 1. априла 2008. и IУ-397/2005 од 17. априла 2008. године

Решење о распоређивању радника и отказ уговора о раду, које је донео директор Јавног комуналног предузећа, по својој правној природи не представљају опште правне акте из члана 167. Устава за чију оцену законитости је надлежан Уставни суд.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену законитости Правилника о раду Јавног комуналног предузећа "Дрина" Мали Зворник, број 02-286 од 2. јула 2002. године који је донео Привремени орган управљања у Предузећу; решења о распоређивању радника број 02-164 од 14. марта 2003. године и отказа уговора о раду број 211 од 16. априла 2003. године које је донео директор Предузећа.

Образложење

Уставном суду поднета је 23. маја 2007. године иницијатива за оцену законитости Правилника о раду Јавног комуналног предузећа "Дрина" Мали Зворник, број 02-286 од 2. јула 2002. године и одредбе члана 73. тачка 1. тог правилника. По мишљењу иницијатора оспорени правилник је супротан

Закону о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01 и 73/01) с обзиром да сагласно члану 3. став 3. тог закона, Правилник о раду доноси послодавац а не привремени орган управљања. Иницијативом се оспорава и решење директора предузећа о распоређивању радника, број 02-164 од 14. марта 2003. године, и отказ уговора о раду, број 211 од 16. априла 2003. године, са образложењем да су ти акти донети на основу незаконитог Правилника о раду и незаконите одредбе члана 73. тачка 1. тог правилника.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да се иницијативом тражи оцена законитости Правилника о раду број: 02-286 од 2. јула 2002. године који је престао да важи 3. октобра 2005. године Одлуком управног одбора предузећа број 01-588/1 којом је усвојен нови Правилник о раду.

Закон о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01 и 73/01), на основу кога је донет оспорени правилник и у односу на кога је тражена оцена законитости, такође је престао да важи сагласно члану 286. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 и 61/05).

Према члану 168. став 5. Устава Републике Србије, Уставни суд може оценити сагласност закона и других општих аката са Уставом, општих аката са законом и по престанку њиховог важења, ако је поступак оцене уставности покренут најкасније у року од шест месеци од престанка њиховог важења.

Имајући у виду да је иницијативом од 23. маја 2007. године, тражена оцена законитости Правилника о раду који је престао да важи 3. октобра 2005. године Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за успостављање надлежности Уставног суда из члана 168. став 5. Устава.

Иницијативом се такође оспоравају решење о распоређивању радника број 02-164 од 14. марта 2003. године и отказ уговора о раду број 211 од 16. априла 2003. године које је донео директор Јавног комуналног предузећа "Дрина" Мали Зворник, који по својој правној природи не представљају опште правне акте из члана 167. Устава за чију оцену законитости је надлежан Уставни суд.

Полазећи од свега напред наведеног, Уставни суд је на основу члана 36. став 1. тач. 1) и 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тач. 1. и 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", број 24/08 и 27/08) одлучио да поднету иницијативу одбаци због ненадлежности.

Закључак Уставног суда број
ПУ-64/2007 од 17. јула 2008. године

Оспорени акти представљају акте пословања Јавног предузећа Југословенски аеротранспорт, који садрже појединачне норме којима се утврђују примања радника у конкретном новчаном износу за одређени временски период, а не опште правне акте у смислу члана 167. Устава за чију је оцену надлежан Уставни суд.

Уставни суд, на седници одржаној 8. априла 2008. године, на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) донео је Закључак о одбацивању иницијативе за оцену уставности и законитости Одлуке о примањима радника ЈАТ-а делегираних у иностранству за месец јуни 1992. године, број 498, од 26. јуна 1992. године и Одлуке број 21, од 15. јануара 1993. године.

По оцени Уставног суда, оспорене одлуке представљају акте пословања Јавног предузећа Југословенски аеротранспорт и садрже појединачне норме којима се утврђују примања радника у конкретном новчаном износу за одређени временски период, односно смањење или повећање тог новчаног износа. Будући да оспорени акти нису општи правни акти у смислу члана 167. Устава Републике Србије, то не постоје процесне претпоставке за одлучивање Уставног суда.

Закључак Уставног суда број
ГУ-41/2006 од 8. априла 2008. године

Оспорена Одлука није општи акт, у смислу одредаба члана 167. Устава, већ акт пословања донет у циљу спровођења организационих промена у школи које је уредио општи акт више снаге, па за његову контролу законитости није надлежан Уставни суд.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о критеријумима за утврђивање резултата рада код спровођења организационих промена број 14/34, коју је донео Школски одбор Електропривредне школе у Београду 16. јула 2003. године.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о критеријумима за утврђивање резултата рада код спровођења организационих промена број 14/34, коју је донео Школски одбор Електропривредне школе у Београду 16. јула 2003. године.

У члану 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава Републике Србије, утврђено је да Уставни суд одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, као и о сагласности других општих аката са законом.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да оспорена Одлука не представља општи правни акт, у смислу одредаба члана 167. Устава, већ акт пословања којим је Школски одбор дао директору школе овлашћење, налог и ближе упутство да оцени резултате рада наставника и циљу спровођења организационих промена у школи, који су већ били садржани у одредби члана

10. став 2. Општег колективног уговора ("Службени гласник РС", бр. 22/97, 21/98, 53/99, 12/00 и 31/01).

Имајући у виду наведено Уставни суд је оценио да није надлежан за одлучивање по поднетој иницијативи, па је на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1) Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), решио као у изреци.

Закључак Уставног суда број
ГУ-92/2004 од 10. јула 2008. године

Оспорена Одлука не представља општи правни акт, у смислу одредаба члана 167. Устава, већ појединачни акт који се односи на конкретну непокретност и одређено лице, који се може оспоравати пред судовима опште надлежности, а не пред Уставним судом.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о прихватању права коришћења на непокретностима које се воде на ЈКП "Чистоћа" из Новог Пазара на општину Нови Пазар (Општински службени лист", број 21/06).

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о прихватању права коришћења на непокретностима које се воде на ЈКП "Чистоћа" из Новог Пазара на општину Нови Пазар (Општински службени лист", број 21/06).

У члану 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава Републике Србије, утврђено је да Уставни суд одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, као и сагласности других општих аката са законом.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да наведена Одлука не представља општи правни акт, у смислу одредаба члана 167. Устава, већ појединачни акт који се може оспоравати пред судовима опште надлежности.

Имајући у виду наведено, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за одлучивање Суда, па је на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 1. тачка 1) Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/2008 и 27/2008), решио као у изреци.

Закључак Уставног суда број
ГУ-90/2007 од 29. маја 2008. године
Уставни суд је о истом питању донео сличне закључке

бр. IY-335/2005 од 1. априла 2008. и IY-66/2007.
од 22. маја 2008. године

Према ставу Уставног суда, програми донети самостално или као саставни део акта у циљу његовог извршавања не представљају опште правне акте, па ни Програм надзиђивања и претварања заједничких просторија у станове, атељеа и пословни простор по својој форми и по садржини не представља општи правни акт за чију је оцену уставности и законитости надлежан Уставни суд. Такође, Уставни суд није надлежан ни за нормативну контролу одлука којима су се утврђивали услови за претварање заједничких просторија у станове и припајање заједничких просторија суседним становима, јер ни те одлуке не представљају опште правне акте.

Уставни суд донео је

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену законитости Одлуке о доношењу 26. Програма надзиђивања и претварања заједничких просторија у станове, атељеа и пословни простор ("Службени лист града Београда", број 4/1992), коју је донела Скупштина општине Стари Град.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду Републике Србије поднета је иницијатива за оцену законитости Одлуке о доношењу 26. Програма надзиђивања и претварања заједничких просторија у станове, атељеа и пословни простор, који је донела Скупштина општине Стари Град 1992. године.

У претходном поступку Уставни суд је, у складу са досадашњом праксом Суда израженом у више предмета по истом правном питању, заузео становиште да програми донети самостално или као саставни део акта у циљу његовог извршавања не представљају општи правни акт. Стога, по оцени Суда, Програм надзиђивања и претварања заједничких просторија у станове, атељеа и пословни простор, по форми и по садржини не представља општи правни акт за чију је оцену уставности и законитости, у смислу члана 167. Устава Републике Србије, надлежан Уставни суд. Исти став Уставни суд је заузео и поводом захтева за оцену уставности и законитости одлука којима су се утврђивали услови за претварање заједничких просторија у станове и припајање заједничких просторија суседним становима.

На основу изложеног, члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), решио као у изреци.

Закључак Уставног суда број
IY-93/2008 од 17. јула 2008. године
Уставни суд је о истом питању донео сличне закључке

бр. IY-77/2006 од 8. априла 2008. и IY-363/2005 од 24. априла 2008. године

Оснивачки акти, по својој правној природи немају карактер општих правних аката у смислу одредаба члана 167. Устава, за које је обезбеђена оцена уставности и законитости у уставно-судском поступку. Овакви акти садрже одредбе које се исцрпљују једном применом - уписом у одговарајући регистар код надлежног органа.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о промени облика организовања друштвеног предузећа Хемос Ћуприја у акционарско друштво број 01.153/01-1, која је донета 25. марта 2003. године на Скупштини ДП Хемос Ћуприја.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о промени облика организовања друштвеног предузећа Хемос Ћуприја у акционарско друштво број 01.153/01-1, која је донета 25. марта 2003. године на Скупштини ДП Хемос Ћуприја.

Одредбама члана 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава Републике Србије, утврђено је да Уставни суд одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, као и сагласности других општих аката са законом.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је предметном Одлуком извршена промена облика организовања друштвеног предузећа у акционарско друштво, чиме је извршена промена у одредбама оснивачког акта друштва. Оснивачки акти, по својој правној природи немају карактер општих правних аката у смислу одредаба члана 167. Устава, за које је обезбеђена оцена уставности и законитости у уставно-судском поступку. Овакви акти садрже одредбе које се исцрпљују једном применом, тачније уписом у одговарајући регистар код надлежног органа.

Имајући у виду наведено, Уставни суд је оценио да није надлежан за одлучивање по поднетој иницијативи, па је на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 1. тачка 1) Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/2008 и 27/2008), решио као у изреци.

Закључак Уставног суда број

IY-17/2007 од 17. јула 2008. године

Уставни суд је о истом питању донео сличне закључке

бр. IY-480/2004 од 15. маја 2008. и IY-272/2006 од 8. априла 2008. године

Не постоје процесне претпоставке за поступање Уставног суда по иницијативи којом се тражи оцена сагласности с Уставом Републике Србије међународног уговора који није потврђен од стране Народне скупштине, нити објављен у "Службеном гласнику Републике Србије".

Уставни суд донео је

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену сагласности дела одредбе члана 135. став 2. Споразума о стабилизацији и придруживању Европској унији са Уставом.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену сагласности дела одредбе члана 135. став 2. Споразума о стабилизацији и придруживању Европској унији са Уставом Републике Србије. Овај Споразум је, по наводима иницијатора, потписао Божидар Ђелић у својству потпредседника Владе Србије дана 29. априла 2008. године.

Према члану 167. тачка 2. Устава Републике Србије, Уставни суд одлучује о сагласности потврђених међународних уговора са Уставом.

У претходном поступку Суд је утврдио да се ради о међународном уговору који, у смислу члана 99. тачка 4. Устава није потврђен од стране Народне скупштине, нити објављен у "Службеном гласнику Републике Србије", па је оценио да не постоје процесне претпоставке за поступање Уставног суда по овој иницијативи.

На основу изложеног, члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), члана 82. став 1. тачка 5. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", број 24/08 и 27/08) Суд је решио као у изреци.

Закључак Уставног суда број
IУ-80/2008 од 17. јула 2008. године

Оспорена декларација по својој форми и садржини нема карактер општег правног акта за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд, већ представља политички акт Владе којим се не прописују и не стварају права или обавезе грађана, нити се регулише питање стицања, односно престанка држављанства Републике Србије, јер се та материја уређује законом.

Уставни суд на седници одржаној 10. априла 2008. године, разматрао је иницијативе за оцену уставности и законитости Декларације о пријему црногорских држављана с пребивалиштем у Републици Србији у држављанство Републике Србије ("Службени гласник РС", број 56/06), и на

основу члана 167. Устава Републике Србије, члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС" бр. 24/08 и 27/08) донео Закључак о одбацавању иницијативе.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је надлежност Уставног суда утврђена у одредби члана 167. Устава Републике Србије. Према члану 167. ст. 1. и 3. Устава, Уставни суд одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима и сагласности других општих аката са законом.

Оспорена декларација по својој форми и садржини нема карактер општег правног акта за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд. Ради се о политичком акту владе, о јавно израженом (декларисаном) ставу, којим се не прописују и не стварају било каква и било чија права или обавезе, нити се регулише питање стицања, односно престанка држављанства Републике Србије, пошто се та материја уређује законом, због чега Уставни суд није надлежан да одлучује по предметним иницијативама.

На основу изложеног, Уставни суд је одлучио да поднете иницијативе одбаца.

Закључак Уставног суда број
ПУ-160/2006 од 10. априла 2008. године

Уставни суд није надлежан за оцену уставности и законитости акта Републичког јавног правобранилаштва - овлашћења за заступање у поступку пред надлежним државним органима датог одређеном лицу, јер тај акт по својој правној природи нема карактер општег правног акта из члана 167. Устава за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд. Такође, Уставни суд није надлежан да одлучује ни о питањима законитости и правилности примене закона, уредби и одлука у доношењу оспореног акта.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацују се иницијативе, "предлози" за оцену уставности и законитости "општег, циркуларног овлашћења" Републичког јавног правобранилаштва број ЈП 439/06 од 16. јуна 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднете су иницијативе, "предлози" за оцену уставности и законитости "општег, циркуларног овлашћења" Републичког јавног правобранилаштва број ЈП 439/06 од 16. јуна 2006. године.

Иницијатори сматрају да је оспорено овлашћење донето супротно члану 84. став 3. Закона о парничном поступку, "јер ни у једном посебном пропису није предвиђено право републичког јавног правобраниоца да одлучује

и овлашћује друге органе и лица да заступају Републику Србију, а посебно органе и лица који не могу бити странка пред судом." Такође, као основ за доношење оспореног овлашћења наведене су Уредба Владе о положају појединих институција Србије и Црне Горе и Служби Савета министара ("Службени гласник РС", број 49/06) и Одлука Народне скупштине Републике Србије о обавезама државних органа Републике Србије у остваривању надлежности Републике Србије као следбеника државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени гласник РС", број 48/06), мада у тим актима "нема ништа везано за судове и заступање пред судовима".

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да се иницијативама тражи оцена уставности и законитости акта Републичког јавног правобранилаштва број ЈП 439/06 од 16. јуна 2006. године, који по својој правној природи нема карактер општег правног акта из члана 167. Устава за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд. Такође, Уставни суд није надлежан да одлучује ни о питањима законитости и правилности примене закона, уредби и одлука у доношењу наведеног акта.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одлучио да поднете иницијативе "предлоге" одбаци због ненадлежности.

Закључак Уставног суда број
ГУо-63/2008 од 3. јула 2008. године

Уставни суд, сагласно Уставу, није надлежан да одлучује о захтеву за поништај резултата избора за народне посланике, нити такав захтев представља захтев за решавање у изборном спору из надлежности овог Суда.

Обавештавамо Вас да је Уставни суд Републике Србије, на седници одржаној 17. априла 2008. године, разматрао захтев Фронта одбране Србије од 12. јануара 2007. године, са допуном од 5. марта 2008. године, да се "заустави безакоње у изборима" и "пониште резултати избора за народне посланике Народне скупштине Републике Србије одржаних 21. јануара 2007. године".

На основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1) Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", број 24 /08), Уставни суд је наведени захтев одбацио, јер није надлежан да о њему одлучује у смислу члана 167. Устава Републике Србије.

Закључак Уставног суда број
ШУ-5/2007 од 17. априла 2008. године

Уставни суд није надлежан да одлучује о предметној иницијативи, јер оспорено Решење о именовању општинске изборне комисије није општи правни акт за чију оцену уставности и

законитости је, према члану 167. Устава Републике Србије, надлежан Уставни суд.

Обавештавамо вас да је Уставни суд, на седници одржаној 1. априла 2008. године, разматрао иницијативу за покретање поступка за оцену уставности и законитости Решења о именовању Општинске изборне комисије у сталном саставу - Меровина ("Службени лист града Ниша", број 19/06).

Уставни суд није надлежан да одлучује о предметној иницијативи, будући да оспорено решење, по својој форми и садржини, не представља општи правни акт за чију оцену уставности и законитости је, према члану 167. Устава Републике Србије, надлежан Уставни суд. Из наведених разлога, а на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС"9 број 24/08), Уставни суд је донео Закључак којим је одбацио иницијативу за оцену уставности и законитости оспореног решења.

Закључак Уставног суда број
ПУ-97/2006 од 1. априла 2008. године

Уставни суд, сагласно одредби члана 167. Устава, није надлежан да оцењује уставност рада радних тела скупштине општине, општинских изборних комисија, општинског суда и Републичког јавног тужилаштва. Такође, Уставни суд није надлежан ни да оцењује уставност аката тих органа донетих поводом престанка мандата одборника и доделе мандата новом одборнику у Скупштини општине, будући да наведени акти по својој правној природи нису општи правни акти за чију оцену уставности је надлежан Уставни суд, а спор поводом ових аката није изборни спор из надлежности Уставног суда.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се "захтев за оцену уставности у поступку одузимања мандата одборника Рада Ерца у Скупштини општине Краљево".

Образложење

Уставном суду поднет је "захтев за оцену уставности у поступку одузимања мандата одборника Рада Ерца у Скупштини општине Краљево", којим се тражи да се оцени уставност поступка одузимања мандата наведеног одборника "кроз рад" Административно мандатне комисије Скупштине општине Краљево, Изборне комисије општине Краљево, Општинског суда у Краљеву и Републичког јавног тужиоца.

Уставни суд је оценио да, сагласно одредби члана 167. Устава Републике Србије, није надлежан да оцењује уставност рада појединих органа

као што су радна тела скупштине општине, општинска изборна комисија, општински суд и Републичко јавно тужилаштво. Такође, Уставни суд није надлежан ни да оцењује уставност аката тих органа донетих поводом престанка мандата одборника и доделе мандата новом одборнику у Скупштини општине Краљево, будући да наведени акти по својој правној природи нису општи правни акти за ЧИЈУ оцену уставност није надлежан Уставни суд.

На основу изложеног, члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1 тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", број 24/08), Уставни суд је донео закључак као у изреци.

Закључак Уставног суда број
ПУ-426/2005 од 3. јула 2008. године

Одлука о расписивању избора за председника Републике Србије по свом карактеру и садржини не представља општи правни акт за чију је оцену уставности и законитости надлежан Уставни суд, већ представља акт који председник Народне скупштине доноси у вршењу својих Уставом и Законом утврђених овлашћења.

Уставни суд на седници одржаној 24. априла 2008. године, разматрао је иницијативу за оцену законитости Одлуке о расписивању избора за председника Републике („Службени гласник РС“, број 117/07) и на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1) Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донео ЗАКЉУЧАК о одбацивању иницијативе.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је оспорену Одлуку о расписивању избора за председника Републике Србије ("Службени гласник РС", број 117/07), донео председник Народне скупштине, 12. децембра 2007, године на основу члана 3. став 2. Уставног закона за спровођење Устава Републике Србије. Ова Одлука по свом карактеру и садржини не представља општи правни акт за чију је оцену уставности и законитости надлежан Уставни суд, сагласно члану 167. Устава, већ представља акт, који председник Народне скупштине доноси у вршењу својих Уставом и Законом утврђених овлашћења.

Закључак Уставног суда број
ПУ-133/2007 од 24. априла 2008. године

Оспорена Одлука представља јавни позив заинтересованим кандидатима да поднесу пријаве за избор председника судова у Републици Србији за одређени мандатни период, што значи да се односи на расписивање конкретних избора и њено правно дејство се исцрпљује спровођењем тих избора, па као таква не представља општи акт за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости одлуке да се објави оглас за избор председника судова у Републици Србији за мандатни период 2005/2009 ("Службени гласник РС", број 109/05), коју је донео Високи савет правосуђа.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости одлуке да се објави оглас за избор председника судова у Републици Србији за мандатни период 2005/2009 ("Службени гласник РС", број 109/05), коју је донео Високи савет правосуђа.

У члану 167. став 1. тачка 1. Устава. Републике Србије утврђено је да Уставни суд одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима. У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да оспорена Одлука представља јавни позив заинтересованим кандидатима да поднесу пријаве за избор председника судова у Републици Србији за мандатни период 2005/2009. С обзиром на то да се оспорена Одлука односи на расписивање конкретних избора, чије се правно дејство исцрпљује спровођењем тих избора следи да оспорени акт по својој правној природи не представља општи акт за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд, у смислу члана 167. Устава. Републике Србије.

У складу са наведеним, Уставни суд је на основу одредби члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) одбацио иницијативу, због ненадлежности.

Закључак Уставног суда број
ПУ-7/2006 од 29. маја 2008. године

Нема процесних услова за оцену законитости поступка доношења Детаљног урбанистичког плана са Законом који је престао да важи, јер је Уставни суд надлежан да оцењује уставност и законитост урбанистичког плана са становишта поступка његове припреме и доношења само у односу на закон који је на снази.

Уставни суд није надлежан да оцењује садржај планом усвојених урбанистичких решења, нити примену и спровођење урбанистичких планова, јер се даља примена, односно спровођење урбанистичких планова врши у поступку издавања акта о урбанистичким условима, као појединачног правног акта који се може оспоравати пред судовима опште надлежности. Такође, није у надлежности Уставног суда оцена међусобне сагласности аката исте правне снаге, односно у конкретном случају, генералног и детаљног урбанистичког плана.

Уставни суд је донео

З А К Л О Ж Е Њ Е

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости Детаљног урбанистичког плана дела VIII МЗ "Н.Х. Франц Розман-Стане" ("Службени лист града Београда", број 23/88) и тачке 92. Одлуке о одређивању урбанистичких планова који у целини или у деловима нису у супротности са Законом о планирању и изградњи ("Службени лист града Београда", број 30/03).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду Републике Србије поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости Детаљног урбанистичког плана дела VIII МЗ "Н.Х. Франц Розман-Стане" ("Службени лист града Београда", број 23/88) и тачке 92. Одлуке о одређивању урбанистичких планова који у целини или у деловима нису у супротности са Законом о планирању и изградњи ("Службени лист града Београда", број 30/03), на основу које оспорени Детаљни урбанистички план остаје на снази. Иницијатори су навели да је Детаљни урбанистички план оспореном Одлуком оснажен, супротно намени утврђеној Генералним урбанистичким планом Београда до 2021. године, а донет је на основу прописа који више нису на снази. Такође су навели да је оспореним Детаљним урбанистичким планом на подручју на коме иницијатори имају укњижене објекте била предвиђена колективна изградња, док Генерални урбанистички план предвиђа искључиво индивидуалну изградњу, па сматрају да треба обуставити спровођење оспореног Детаљног урбанистичког плана.

У претходном поступку Суд је утврдио да је оспорени Детаљни урбанистички план донет на начин и по поступку који је био предвиђен Законом о планирању и уређењу простора ("Службени гласник СРС", број 27/85). Тај Закон је престао да важи 1989. године. У међувремену су донети и престали да важе Закон о планирању и уређењу простора и Просторном плану СРС ("Службени гласник СРС", број 44/89), Устав на основу кога су донети ранији закони, Закон о планирању и уређењу простора и насеља ("Службени гласник РС", број 44/95) и Устав од 1990. године. Наведеним законима није била предвиђена обавеза усаглашавања детаљних урбанистичких планова са законом. Законом о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 47/03 и 34/06) који је на снази, такође није предвиђена обавеза усаглашавања важећих урбанистичких планова са законом, већ је одредбом члана 169. став 1. Закона, прописано да се урбанистички планови донети до дана ступања на снагу овог закона, примењују у деловима који нису у супротности са одредбама овог закона и планова донетих на основу овог закона. Ставом 2. члана 169. Закона, прописано је да је орган надлежан за доношење урбанистичког плана дужан да, у року од 6 месеци од дана ступања на снагу овог закона, донесе одлуку о одређивању делова урбанистичког плана из става 1. овог члана, а ставом 4. да план за који надлежни орган не донесе одлуку из става 2. члана 169. Закона у прописаном року, престаје да важи. Ставом 3. члана 169. Закона, утврђено је да ће се акт о урбанистичким условима из члана 57. овог закона, до доношења урбанистичког плана на основу овог закона, издавати у складу са

урбанистичким планом донетим до дана ступања на снагу овог закона. На основу наведене одредбе члана 169. став 2. Закона, Скупштина града Београда донела је оспорену Одлуку о одређивању урбанистичких планова који у целини или у деловима нису у супротности са Законом о планирању и изградњи ("Службени лист града Београда", број 30/03), коју је Уставни суд оцењивао у раније спроведеном поступку и заузео став да Одлука није општи акт у смислу члана 167. Устава Републике Србије за који је обезбеђена оцена уставности и законитости у поступку пред Уставним судом.

Уставни суд је надлежан да оцени уставност и законитост урбанистичког плана са становишта поступка његове припреме и доношења али, будући да је оспорени Детаљни урбанистички план донет на начин и по поступку који је био прописан Законом који је престао да важи, то у конкретном случају нема процесних услова за оцену законитости поступка доношења тог општег акта са законом који је престао да важи. У односу на наводе из иницијативе који се односе на незаконитост Детаљног урбанистичког плана у погледу његове примене односно спровођења, Суд је потврдио свој раније заузети став да није надлежан да цени садржај планом усвојених урбанистичких решења, нити примену и спровођење урбанистичких планова, јер се даља примена, односно спровођење урбанистичких планова врши у поступку издавања акта о урбанистичким условима. Овај акт представља појединачни правни акт који се може оспоравати пред судовима опште надлежности. Такође није у надлежности Уставног суда оцена међусобне сагласности аката исте правне снаге, односно у конкретном случају, генералног и детаљног урбанистичког плана.

На основу изложеног и члана 36. став 1. тач. 1) и 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), Суд је решио као у изреци.

Закључак Уставног суда број
ГУ-311/2005 од 10. јула 2008. године
Сличан правни став о истоветним правним питањима
Уставни суд је изразио у Закуљчку ГУ-36/2008 од
24. априла 2008. године

Уставни суд није надлежан за оцену садржаја урбанистичких решења утврђених у Регулационом плану. Уставни суд такође није надлежан за оцену уставности и законитости акта о урбанистичким условима за изградњу инфраструктуре одређене просторне целине, јер то није општи акт у смислу члана 167. Устава.

Уставни суд донео је

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости Регулационог плана просторне целине "Дедиње" ("Службени лист града Београда", број 1/2000) и Акта о урбанистичким условима за изградњу

саобраћајница са припадајућом инфраструктуром просторне целине Дедиње-Лисичји поток, IX-04 бр. 350.3-1527/03 од 2. фебруара 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је оспорени Регулациони план просторне целине "Дедиње" донет у време важења Устава из 1990. године, на начин и по поступку који је био прописан тада важећим Законом о планирању и уређењу простора и насеља ("Службени гласник РС", бр. 44/95, 23/96, 16/97 и 46/98). Законом о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06), утврђен је престанак важења Закона на основу кога је донет оспорени Регулациони план и прописана је даља примена урбанистичких планова у деловима који нису у супротности са одредбама тог закона.

Имајући у виду чињеницу да је Закон на основу кога је донет оспорени План престао да важи 2003. године, као и то да је престао да важи Устав на основу кога је донет тај Закон, Уставни суд је одбацио иницијативу због недостатка процесних услова за оцену законитости поступка доношења Регулационог плана са законом који је престао да важи.

Уставни суд није надлежан за оцену садржаја урбанистичких решења утврђених у Регулационом плану. Уставни суд такође није надлежан за оцену уставности и законитости Акта о урбанистичким условима за изградњу саобраћајница са припадајућом инфраструктуром просторне целине Дедиње-Лисичји поток IX-04 бр. 350.5-1527/03, јер није општи акт у смислу члана 167. Устава Републике Србије.

Закључак Уставног суда број
IУ-55/2007 од 15. маја 2008. године

Оспорени акт, као уговорни однос о регулисању међусобних потраживања између уговорних страна, не представља општи правни акт за чију оцену је надлежан Уставни суд, у смислу члана 167. Устава Републике Србије.

Уставни суд на седници одржаној 24. априла 2008. године, на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и одредбе члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) донео је Закључак о одбацивању иницијативе за оцену уставности и законитости Уговора о регулисању потраживања Републике Србије према "Генералекспорту", бр. 464-684/2006, од 27. јула 2006. године.

По оцени Уставног суда, оспорени Уговор не представља општи правни акт за чију оцену је надлежан Уставни суд, у смислу члана 167. Устава.

Закључак Уставног суда број
IУ-231/2006 од 24. априла 2008. године

Оспорена Одлука по својој садржини представља акт пословања Јавног предузећа којим се утврђује висина новчаног износа који се наплаћује за пружање, односно коришћење одређених услуга, дакле ценовник, који не представља општи правни акт за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд.

Уставни суд је донео

З А К Л Ј У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости Одлуке о утврђивању цена за услуге КДС-а ("Службени ПТТ гласник", број 364/05).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и законитости "Одлуке ЈП ПТТ саобраћаја "Србија", из Београда, о драстичном повећању месечне претплате за праћење програма на тзв. кабловској телевизији тј. преко кабловскодистрибутивног система КДС".

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да се иницијативом оспорава Одлука о утврђивању цена за услуге КДС-а ("Службени ПТТ гласник", број 364/2005), чији је саставни део Ценовник КДС услуга, коју је донео Управни одбор Јавног предузећа ПТТ саобраћаја "Србија", у складу са својим статутарним овлашћењем да утврђује цене ПТТ и осталих телекомуникационих услуга, у складу са законом. Према одредбама Закона о телекомуникацијама ("Службени гласник РС", бр. 44/03 и 36/06) цене (тарифе) за ову врсту телекомуникационих услуга, слободно одређује давалац услуге (телекомуникациони оператор).

Имајући у виду наведено, Суд је утврдио да оспорена Одлука по својој садржини представља акт пословања Јавног предузећа којим се утврђује висина новчаног износа који се наплаћује за пружање, односно коришћење одређених, таксативно наведених услуга, из чега произлази да спорни акт по својој правној природи не представља општи правни акт за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд, у смислу члана 167. Устава Републике Србије.

Полазећи од изложеног, Уставни суд је на основу одредби члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донео Закључак као у изреци.

Закључак Уставног суда број
IУ-161/2006 од 15. маја 2008. године

Решење о утврђивању висине закупнине за закуп пословних и других просторија по својој форми и садржини није општи правни акт и не подлеже уставно-судској контроли.

Обавештавамо Вас да је Уставни суд, на седници одржаној 10. априла 2008. године, разматрао иницијативу за оцену уставности и законитости Решења број 38-2/2006-1/01 о утврђивању висине закупнине за закуп пословних и других просторија, које је на седници одржаној 12. маја 2006. године донела Скупштина општине Кљажевац.

Уставни суд није надлежан да одлучује о предметној иницијативи, будући да оспорено решење, по својој форми и садржини, не представља општи правни акт за чију оцену уставности и законитости је, према члану 167. Устава Републике Србије, надлежан Уставни суд.

Из наведених разлога, а на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд је донео ЗАКЉУЧАК којим је одбацио иницијативу за оцену уставности и законитости оспореног Решења.

Закључак Уставног суда број
IУ-262/2006 од 10. априла 2008. године

Одлука о давању сагласности Владе на Уговор о продаји капитала "Телекома Србије" страним партнерима не представља општи правни акт из члана 167. Устава за чију је оцену уставности и законитости надлежан Уставни суд.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости "Одлуке о давању сагласности на Уговор о продаји 49% капитала "Телекома Србије" страним партнерима СТЕТ и ОТЕ од 9. јуна 1997. године".

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду уступљена је на даљу надлежност иницијатива за оцену уставности и законитости "Одлуке о давању сагласности на Уговор о продаји 49% капитала "Телекома Србије" страним партнерима СТЕТ и ОТЕ од 9. јуна 1997. године", која је поднета Савезном уставном суду 4. септембра 1998. године. По мишљењу иницијатора, оспорена Одлука Владе Србије је неуставна и незаконита, јер "Телекому Србија" гарантује монополски статус и омогућава искључиво право поседовања, развоја и располагања фиксном телефонијом, као и монополско формирање цена услуга.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио, да се иницијативом оспорава Одлука о давању сагласности Владе на Уговор о продаји 49% капитала "Телекома Србије" страним партнерима СТЕТ и ОТЕ од 9. јуна 1997. године, која по својој правној природи, не представља општи правни акт из члана 167. Устава за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) одлучио да поднету иницијативу одбаци због ненадлежности.

Закључак Уставног суда број
IУ-138/2005 од 12. јуна 2008. године

Оспорена Одлука о расписивању јавног огласа за давање у закуп пољопривредног земљишта у државној својини у општини Житиште, по садржини и правној природи не представља општи правни акт, већ појединачни правни акт, па стога Уставни суд није надлежан да одлучује по поднетом предлогу.

Уставни суд донео је

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се предлог за оцену уставности и законитости Одлуке о расписивању јавног огласа за давање у закуп пољопривредног земљишта у државној својини у општини Житиште ("Службени лист општине Житиште", број 3/2007).

О б р а з л о ж е њ е

Уставни суд је, сагласно одредби члана 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава Републике Србије надлежан да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, као и о сагласности других општих аката са законом.

У спроведеном поступку утврђено је да оспорена Одлука о расписивању јавног огласа за давање у закуп пољопривредног земљишта у државној својини у општини Житиште, по садржини и правној природи не представља општи правни акт, већ појединачни правни акт. Стога Уставни суд није надлежан да одлучује по поднетом предлогу.

То су разлози због којих је, на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одлучено као у изреци.

Закључак Уставног суда број
IУ-78/2007 од 15. маја 2008. године

Оспорени акти - Одлука о недавању подршке Програму прерасподеле геотермалне воде, Сагласност предузећу за развој геотермалних ресурса на подручју општине и Одлука о преиспитивању Споразума о пословно-техничкој сарадњи предузећа, не представљају опште правне акте из надлежности Уставног суда, већ акте пословне политике.

Обавештавамо Вас да је Уставни суд, на седници одржаној 8. априла 2008. године, разматрао иницијативу за покретање поступка за оцену уставности и законитости Одлуке о недавању подршке Програму прерасподеле геотермалне воде бунара "МЈГ Мало Лаоле ("Општински службени гласник", општине Петровац број 7/2004) и Сагласности предузећу "Техноинг" за развој геотермалних ресурса на подручју СО Петровац на Млави број: 06-69/2001-02-15 од 30. новембра 2001. године, односно уставности Одлуке о преиспитивању Споразума о пословно-техничкој сарадњи "Техноинг" д.о.о. Београд закључен под бројем 400-204/02 од 30. новембра 2001. године ("Општински службени гласник", општине Петровац број 7/2004)

Уставни суд није надлежан да одлучује о предметној иницијативи, будући да оспорени акти, по својој форми и садржини, не представљају опште правне акте за чију оцену уставности и законитости је, према члану 167. Устава Републике Србије, надлежан Уставни суд. Из наведених разлога, а на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", број 24/08), Уставни суд је донео Закључак којим је одбацио иницијативу за оцену уставности и законитости оспорених аката.

Закључак Уставног суда број
IУ-429/2004 од 8. априла 2008. године

Оспорени Закључак Владе Републике Србије представља акт усмеравања и усклађивања рада државне управе и као такав, по својој форми и садржини не представља општи правни акт за чију је оцену уставности и законитости надлежан Уставни суд.

Обавештавамо Вас да је Уставни суд, на седници одржаној 8. априла 2008. године, разматрао иницијативу за покретање поступка за утврђивање неуставности Закључка Владе Републике Србије 05 број: 464-776/2006 од 16. фебруара 2006. године.

Уставни суд није надлежан да одлучује о предметној иницијативи, будући да оспорени закључак, по својој форми и садржини, не представља општи правни акт за чију оцену уставности и законитости је, према члану 167. Устава Републике Србије, надлежан Уставни суд. Из наведених разлога, а на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд је донео Закључак којим је одбацио иницијативу за оцену уставности оспореног закључка.

Закључак Уставног суда број
IУ-35/2006 од 8. априла 2008. године

Оспорени Закључак утврђује конкретне имовинско-правне односе и налаже предузимање одређених правних радњи у

поступку приватизације конкретног предузећа, те нема карактер општег правног акта за чију оцену је Уставни суд надлежан.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену уставности Закључка Владе Србије 05 број 00-49/2006 од 4. априла 2006. године.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности Закључка наведеног у изреци, којим је усвојена Информација о предложеном споразуму са Конзорцијумом аустријских инвеститора - сувласника "Мобтела" о оснивању и продаји новог привредног друштва за обављање делатности мобилних телекомуникација. У иницијативи се наводи да се укидањем "Мобтела" и стварањем нове фирме "Моби 63" доо, запосленима и раније запосленима у ПТТ систему Србије ускраћује стечено право да у поступку приватизације наведеног субјекта добију припадајући проценат капитала без накнаде. Предложено је да Уставни суд Србије донесе привремену меру којом ће се одложити реализација јавног позива за приватизацију дела привредног друштва "Моби 63" доо.

У одговору Владе Србије наводи се да оспорени Закључак не представља акт чија би се уставност ценила пред Уставним судом, с обзиром да исти не представља општи акт који уређује извесне односе на апстрактан и генералан начин, већ појединачни акт располагања власника који се односи на конкретну ситуацију.

Имајући у виду да се оспореним Закључком уређују конкретни имовинско-правни односи и налаже предузимање одређених правних радњи у поступку приватизације предузећа "Мобтел", Уставни суд је оценио да оспорени Закључак нема карактер општег правног акта за чију оцену је Уставни суд надлежан, у смислу члана 167. Устава. С обзиром на то да је затражена оцена уставности акта за који Уставни суд није надлежан, као беспредметан одбачен је захтев за обуставу извршења појединачних аката и радњи донетих, односно предузетих на основу оспореног Закључка.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду и члана 82. став 1. тачка 1) Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), закључио као у изреци.

Закључак Уставног суда број
ПУ-180/2006 од 19. јуна 2008. године

Обавештење Завода за здравствену заштиту у вези коришћења права на здравствену заштиту није општи правни акт.

Уставни суд Републике Србије, на седници одржаној 10. априла 2008. године, разматрао је Вашу иницијативу за покретање поступка за утврђивање неуставности и незаконитости Обавештења о праву коришћења здравствених услуга у Заводу, број 1788 од 29. септембра 2006. године, којег је донео директор Завода за здравствену заштиту студената из Београда, као и "одредаба важећег Статута Завода којима је предвиђено да се здравствене услуге могу пружати и одређеним категоријама радно-активног становништва (одредбе о делатности здравствене установе)" и на основу члана 36. став 1. тач. 1) и 3) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 1. тач. 1. и 4. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", број 24/2008), донео Закључак о одбацивању иницијативе.

Уставни суд је донео наведени Закључак, јер је утврдио да оспорено Обавештење није општи правни акт у смислу одредбе члана 167. Устава Републике Србије, као и да у остављеном року подносилац иницијативе, у делу који се односи на оспорени Статут, није отклонио недостатке који онемогућавају поступање Уставног суда по иницијативи те да, сагласно томе, не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање о уставности и законитости наведених аката.

Закључак Уставног суда број
IY-22/2007 од 10. априла 2008. године

**Акт којим се одређују накнаде чланова управног одбора
установа које се финансирају из општинског буџета не представља
општи правни акт за чију оцену уставности и законитости је
надлежан Уставни суд.**

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену уставности и законитости
Закључка Општинског већа општине Бечеј бр. 06-19/2004-1-10 в од 28. јануара
2005. године.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности и
законитости Закључка Општинског већа општине Бечеј бр. 06-19/2004-1-10 в од
28. јануара 2005. године.

У члану 167 став 1. тач. 1. и 3. Устава Републике Србије, утврђено
је да Уставни суд одлучује о сагласности закона и других општих аката са
Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним
међународним уговорима, као и сагласности других општих аката са законом.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да наведени
закључак, по својој форми и садржини не представља општи правни акт за чију
оцену уставности и законитости је, према члану 167. Устава Републике Србије,
надлежан Уставни суд.

Имајући у виду наведено, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за одлучивање Суда, па је на основу члана 36, став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС" број 109/2007) и члана 82. став 1. тачка 1) Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/2008 и 27/2008), решио као у изреци.

Закључак Уставног суда број
ПУ-128/2007 од 3. јула 2008. године

Уставни суд није надлежан да решава сукоб надлежности између судова, већ је надлежан да решава сукоб надлежности између судова и других државних органа.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се "иницијатива - захтев за решавање сукоба надлежности" између Трећег општинског суда у Београду и Другог општинског суда у Београду.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је захтев насловљен као "иницијатива" - захтев за решавање сукоба надлежности" у вези поступања Трећег општинског суда у Београду у "истовременим паралелним радним споровима" у 12 предмета и поступања Другог општинског суда у Београду у два грађанска спора.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је одредбом члана 167. став 2. тач. 1. до 4. Устава, утврђено да Уставни суд решава сукоб надлежности: између судова и других државних органа, између републичких органа и покрајинских органа или органа јединица локалне самоуправе, између покрајинских органа и органа јединица локалне самоуправе и између органа различитих аутономних покрајина или различитих јединица локалне самоуправе.

Полазећи од тога да Уставни суд није надлежан да решава сукоб надлежности између судова, већ само сукоб надлежности између судова и других државних органа, Суд је на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) одлучио да поднету "иницијативу - захтев" одбаци због ненадлежности.

Закључак Уставног суда број
ПУ-26/2008 од 3. јула 2008. године

- **Остало**

Неблаговремена иницијатива, предлог или други захтев

Када Уставни суд утврди да је иницијатива поднета по истеку рока у коме Суд, сагласно одредби члана 167. став 5. Устава, може ценити сагласност закона и других општих аката са Уставом и по престанку њихове важности, иницијативу ће одбацити, сагласно одредбама члана 36. став 1. тачка 2) Закона о Уставном суду, јер не постоје Уставом и законом утврђене претпоставке за успостављање надлежности Уставног суда.

Уставни суд је донео

З А К Л Ј У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности одредбе члана 21. став 1. тачка 5. Закона о основама пензијског и инвалидског осигурања ("Службени лист СРЈ", бр. 30/96, 70/2001, 3/2002 и 39/2002).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду је поднета иницијатива за оцену уставности одредбе члана 21. став 1. тачка 5. Закона о основама пензијског и инвалидског осигурања ("Службени лист СРЈ", бр. 30/96, 70/2001, 3/2002 и 39/2002). У иницијативи се, поред осталог, наводи да је оспореним законом укинута накнада (основица) за обрачун и плаћање телесног оштећења по основу болести, што је, према мишљењу иницијатора, у супротности с Уставом, јер се не може укидати већ стечено право на накнаду.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је Закон о основама пензијског и инвалидског осигурања, чија је одредба члана 21. став 1. тачка 5. оспорена, престао да важи 10. априла 2003. године, сагласно одредби члана 262. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03, 64/04, 84/04 и 85/05).

Одредбом члана 168. став 5. Устава Републике Србије утврђено је да Уставни суд може оценити сагласност закона и других општих аката са Уставом, општих аката са законом и по престанку њиховог важења, ако је поступак оцене уставности покренут најкасније у року од шест месеци од престанка њиховог важења.

Полазећи од тога да је оспорени закон престао да важи 10. априла 2003. године, а да је иницијатива поднета 23. фебруара 2008. године, Уставни суд је утврдио да је иницијатива поднета по истеку рока у коме Суд, сагласно одредби члана 167. став 5. Устава, може ценити сагласност закона и других општих аката са Уставом и по престанку њихове важности. Стога је Уставни суд оценио да не постоје претпоставке за успостављање надлежности Уставног суда и да иницијативу треба одбацити, сагласно одредбама члана 36. став 1. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и

члана 82. став 1. тачка 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/2008 и 27/2008).

Закључак Уставног суда број
IУ-28/2008 од 12. јуна 2008. године

С обзиром на то да је оспорена Одлука престала да важи у априлу 2000. године, а да је иницијатива поднета у новембру 2004. године, Уставни суд је утврдио да иницијатива није поднета благовремено, тј. да је протекао рок из члана 125. став 2. Устава од 1990. године, односно рок из члана 168. став 5. важећег Устава.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива оцену уставности члана 81. Одлуке о комуналном уређењу ("Општински службени гласник", број 32/1993), коју је на седници одржаној 9. јула 1993. године донела Скупштина општине Пирот.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности члана 81. Одлуке о комуналном уређењу. У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је наведена Одлука престала да важи 22. априла 2000. године, даном ступања на снагу Одлуке о комуналном уређењу ("Општински службени гласник", број 9/2000).

Према члану 168. став 5. Устава Републике Србије, Уставни суд може оценити сагласност закона и других општих аката са Уставом, општих аката са законом и по престанку њиховог важења, ако је поступак оцене уставности покренут најкасније у року од шест месеци од престанка њиховог важења. Чланом 125. став 2. Устава Републике Србије из 1990. године, који је био на снази у тренутку подношења иницијативе, било је утврђено да Уставни суд оцењује уставност закона и уставност и законитост прописа и других општих аката који су престали да важе, ако од престанка важења до покретања поступка није протекло више од једне године.

С обзиром на то да је оспорена одлука престала да важи у априлу 2000. године, да је иницијатива поднета у новембру 2004. године, Уставни суд је утврдио да иницијатива није поднета благовремено, тј. да је протекао рок из члана 125. став 2. Устава из 1990. године, односно рок из члана 168. став 5. важећег Устава.

Имајући у виду наведено, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за одлучивање Суда, па је на основу члана 36. став 1. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник", број 109/2007) и члана 82. став 1. тачка 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), решио као у изреци.

Закључак Уставног суда број
IУ-436/2004 од 24. априла 2008. године

О истом питању, Уставни суд је одлучио на исти начин у закључцима бр. IY-34/2007 од 24. априла 2008, IY-537/2007 од 1. априла 2008, IY-222/2006 од 8. априла 2008. године, IY-409/2004 од 1. априла 2008, IY-161/2005 од 1. априла 2008, IY-383/2005 од 1. априла 2008, IY-129/2006 од 1. априла 2008, IY-269/2006 од 17. априла 2008, IY-20/2008 од 15. маја 2008, IY-55/2008 од 29. маја 2008, IY-178/2006 од 10. априла 2008 и IY-64/2007 од 17. јула 2008. године

Недостатак процесних претпоставки за вођење поступка

Не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање Уставног суда о непостојећој одредби општег акта, будући да оспорена одредба члана 2. Одлуке о изменама и допунама Статута општине Шид није била у правном поретку, у ситуацији када је објављивањем Одлуке о стављању ван снаге дела ове Одлуке у истом броју службеног гласила у коме је објављена и оспорена Одлука та одредба стављена ван снаге.

Када не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање о поднетој иницијативи, предлог за доношење привремене мере је беспредметан.

Уставни суд на седници одржаној 24. априла 2008. године, разматрао је иницијативу за оцену уставности и законитости одредбе члана 2. Одлуке о изменама и допунама Статута општине Шид коју је Скупштина општине Шид донела на седници одржаној 11. априла 2005. године са предлогом да Суд обустави примену оспорене одредбе Одлуке. Уставни суд је на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", број 24/08), донео Закључак о одбацавању иницијативе.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да оспорена одредба члана 2. Одлуке о изменама и допунама Статута општине Шид ("Службени лист општина Срема", број 16/05) није била у правном поретку јер је објављивањем Одлуке о стављању ван снаге дела одлуке о изменама и допунама Статута општине Шид у истом броју Службеног листа општина Срема 20. јуна 2005. године, та одредба стављена ван снаге.

Имајући у виду наведено, Уставни суд се није изјашњавао о предлогу за доношење привремене мере јер је оценио да не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање Суда.

Закључак Уставног суда број
IY-234/2005 од 24. априла 2008. године

Када је доносилац оспореног акта правно престао да постоји, Уставни суд одбацује иницијативу, због непостојања процесних претпоставки за вођење поступка и одлучивање.

Уставни суд донео је

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену законитости Статута Друштвеног предузећа Рудник кварцног песка "Србокварц", Рготина, бр. 01-580/97 и 55/99, од 22. децембра 1997. године и од 2. фебруара 1999. године.

Образложење

Суд Србије и Црне Горе, на основу члана 12. став 2. Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист СЦГ", број 1/03), уступио је Уставном суду Републике Србије иницијативу за оцену законитости Статута Друштвеног предузећа Рудник кварцног песка "Србокварц", Рготина, бр. 01-580/97 и 55/99, од 22. децембра 1997. године и од 2. фебруара 1999. године.

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је решењем Трговинског суда у Зајечару, од 14. јула 2006. године, закључен поступак стечаја над Друштвеним предузећем Рудник кварцног песка "Србокварц", Рготина, као и да је извршним решењем истог суда од 8. новембра 2006. године наложено Агенцији за привредне регистре брисање тог правног лица из регистра. Имајући у виду да је доносилац оспореног статута правно престао да постоји, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање у овом предмету.

На основу изложеног, члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 6. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", број 24/08), Уставни суд је донео закључак као у изреци.

Закључак Уставног суда број
ПУ-148/2005 од 24. априла 2008. године

Уставни суд је надлежан да одлучује о забрани рада удружења грађана, а не и о њиховом брисању из регистра. Поднети захтев не може се сматрати захтевом за забрану рада наведеног удружења, јер подносилац захтева није активно легитимисан за подношење тог захтева, а наведени разлози по својој садржини не представљају основе за забрану рада удружења грађана утврђене чланом 55. став 4. Устава.

Уставни суд је донео

З А К Л Ј У Ч А К

Одбацује се "Захтев за брисање из Регистра удружења грађана, друштвених организација и политичких организација Удружења соколара Југославије "Nobilis Ars" са седиштем у Сенти".

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду је поднет "Захтев за брисање из Регистра удружења грађана, друштвених организација и политичких организација, Удружења грађана под називом: Удружење соколара Југославије "Nobilis Ars" са седиштем у Сенти". Подносилац сматра да је брисање ове организације "нужно" из разлога што њено постојање као регистрованог удружења причињава непроцењиву штету за угрожену популацију птица грабљивица.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио: да је слобода удруживања зајемчена одредбом члана 55. Устава Републике Србије, којом је, између осталог, утврђено да се удружења оснивају без претходног одобрења, уз упис у регистар који води државни орган, у складу са законом, као и да Уставни суд може забранити само оно удружење чије је деловање усмерено на насилно рушење уставног поретка, кршење зајемчених људских и мањинских права или изазивање расне, националне и верске мржње; да је на основу члана 167. став 3. Устава надлежан да одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације или удружења грађана; да према одредби члана 80. став 1. Закона о Уставном суду предлог за забрану рада могу поднети Влада, Републички јавни тужилац или орган надлежан за упис у регистар чија се забрана рада предлаже; да према Закону о друштвеним организацијама и удружењима грађана ("Службени гласник СРС", бр. 24/82, 39/83, 17/84, 50/84, 45/85 и 12/89, "Службени гласник РС", бр. 53/93, 67/93, 48/94 и 101/05) и Закону о удруживању грађана и удружења, друштвене организације и политичке организације које се оснивају за територију СФРЈ ("Службени лист СФРЈ", број 42/90, "Службени лист СРЈ", бр. 16/93, 31/93, 41/93, 50/93, 24/94, 28/96 и 73/200), регистар удружења води министарство надлежно за послове државне управе, које у складу са тим врши упис удружења у регистар и њихово брисање из регистра.

Из наведених одредаба Устава Републике Србије произлази да је Уставни суд надлежан да одлучује само о забрани рада удружења грађана, а не и о њиховом брисању из регистра. Такође, Уставни суд је утврдио, да се поднети захтев не може сматрати захтевом за забрану рада наведеног удружења, јер подносилац захтева није активно легитимисан за његово подношење, а осим тога разлози наведени у захтеву због којих се тражи интервенција Уставног суда, по својој садржини не могу бити основ за забрану рада наведеног удружења полазећи од Уставом утврђених разлога за забрану из члана 55. став 4. Устава.

С обзиром на изнето, Уставни суд је на основу члана 36. став 1. тач. 1) и 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) поднети захтев одбацио због ненадлежности.

Закључак Уставног суда број
IVУ-142/2007 од 19. јуна 2008. године

Окончавање поступка

Како је оспорени Правилник престао да важи, предлагач се након тога није изјаснио да остаје при предлогу и Уставни суд није нашао основа да сам настави поступак у овом предмету, то су стекли услови за окончавање поступка за оцену уставности и законитости оспорене одредбе Правилника, сагласно члану 68. став 2. Пословника о раду Уставног суда.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Окончава се поступак за оцену уставности и законитости одредбе члана 17. Правилника о решавању стамбених потреба запослених у ЈП "Електроисток", број 7345/6, од 30 јула 2003. године.

Образложење

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности и законитости одредбе члана 17. Правилника о решавању стамбених потреба запослених у ЈП "Електроисток", број 7345/6, од 30 јула 2003. године.

У поступку пред Уставним судом утврђено је да је оспорени правилник престао да важи и да се предлагач на захтев Суда у остављеном року није изјаснио да ли остаје при предлогу. Како Уставни суд није нашао основа да сам настави поступак у овом предмету, сагласно члану 68. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), одлучио је да оконча поступак за оцену уставности и законитости оспорене одредбе Правилника.

На основу изложеног, члана 48. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 8. Пословника о раду Уставног суда, Уставни суд је донео закључак као у изреци.

Закључак Уставног суда број
ГУ-493/2004 од 10. јула 2008. године

Када предлагачи и подносиоци иницијатива повуку предлоге, односно одустану од поднетих иницијатива, а Суд не нађе основа да сам настави поступак, поступак се окончава.

Уставни суд донео је

ЗАКЉУЧАК

Окончава се поступак за оцену уставности одредаба чл. 35. до 37. Закона о изменама и допунама Закона о осигурању ("Службени гласник РС", број 61/05).

Образложење

Уставном суду поднето је више предлога и иницијатива за оцену уставности и законитости одредаба чл. 35. до 37. Закона о изменама и допунама Закона о осигурању ("Службени гласник РС", број 61/05). Предлагачи и подносиоци иницијатива наводе да оспорене одредбе Закона нису у сагласности са одредбама чл. 13, 55, 56, 58, 59, 63, 64. и 72. ст. 2. и 4. Устава Републике Србије од 1990. године. У једној иницијативи оспорена је сагласност наведених одредаба Закона и са одредбама чл. 97. и 194. Устава Републике Србије од 2006. године. Наводе даље, да оспорене одредбе Закона нису у сагласности ни са Законом о приватизацији, Законом о привредним друштвима и Законом о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да су Законом о изменама и допунама Закона о осигурању ("Службени гласник РС", број 101/07), извршене, поред осталог, одговарајуће измене оспорених одредаба чл. 35. до 37. Закона о изменама и допунама Закона о осигурању. Такође, Уставни суд је констатовао да су предлагачи и подносиоци иницијатива повукли предлоге, односно одустали од поднетих иницијатива.

С обзиром на то да Уставни суд није нашао основа да сам настави поступак, као и да на основу члана 167. став 1. Устава није надлежан да оцењује међусобну сагласност закона, јер се ради о актима исте правне снаге, Уставни суд је, сагласно одредби члана 68. став 2. Пословника о раду Уставног суда (Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), окончао поступак за оцену уставности оспорених одредаба чл. 35. до 37. Закона о изменама и допунама Закона о осигурању.

На основу изложеног, члана 48. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 8. Пословника о раду Уставног суда, Уставни суд је донео закључак као у изреци.

Закључак Уставног суда број
IУ-303/2005 од 17. јула 2008. године

О истом питању Уставни суд је одлучио на истоветан начин
у Закључку број IУ-148/2005 од 24. априла 2008. године

Непрецизна иницијатива, предлог или други захтев

Уставни суд је, с обзиром да иницијатор у остављеном року није отклонио недостатке који онемогућавају поступање иницијативи, односно иницијативу није прецизирао на прописан начин, иницијативу одбацио, сагласно одредбама члана 36. став 1. тачка 3) Закона о Уставном суду и члана 82. став 1. тачка 4. Пословника о раду Уставног суда.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за "измену или брисање члана 77. ст. 3. и 4. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98, 22/98-исправка и 25/00)".

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за "измену или брисање члана 77. ст. 3. и 4. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98, 22/98-исправка и 25/00)". У иницијативи се наводи да су наведеним одредбама Закона повређена "уставна права и начела медицинске струке", а која се односе на време у ком треба прибавити медицинску документацију из периода од једне, односно две године док су трајале околности када је болест настала. Даље се наводи да се наведеним одредбама негира постојање посттрауматског стресног поремећаја који се, код оболелих лица, може јавити како у времену извршења борбених задатака, тако и у периоду од неколико година по завршетку тих активности, као и да се тиме нарушава право на једнакост свих оболелих.

Дописом од 21. марта 2008. године од иницијатора је затражено да, у року од 15 дана од дана пријема дописа, Уставном суду достави уређену и допуњену иницијативу, сагласно одредби члана 51. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007). Иницијатор је упозорен да иницијатива може бити одбачена уколико у остављеном року не отклони недостатке који онемогућавају поступање Уставног суда по истој.

Иницијатор је 24. марта 2008. године примио допис Уставног суда, али Суду није у остављеном року доставио уређену и допуњену иницијативу у смислу наведеног дописа Уставног суда.

С обзиром да иницијатор у остављеном року није отклонио недостатке који онемогућавају поступање Уставног суда по иницијативи, Уставни суд је иницијативу одбацио, сагласно одредбама члана 36. став 1. тачка 3) Закона о Уставном суду и члана 82. став 1. тачка 4. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/2008 и 27/2008).

Закључак Уставног суда број
IУ-17/2008 од 15. маја 2008. године

Када предлог за оцену уставности и законитости не садржи податке неопходне за вођење поступка прописане у члану 51. став 1. Закона о Уставном суду, Уставни суд, на основу члана 44. став 1. Пословника о раду Уставног суда, тражи од предлагача да уреди предлог на начин како је то Законом прописано. Уколико предлагач не уреди и употпуни предлог на захтев Суда, предлог се одбацује доношењем закључка о томе.

Уставни суд Републике Србије, на седници одржаној 24. априла 2008. године, разматрао је предлог за оцену уставности "наплаћивања накнаде за градско грађевинско земљиште", и на основу члана 36. став 1. тачка 3. и члана 48. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и

члана 82. став 1. тачка 4. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донео ЗАКЉУЧАК о одбацивању предлога.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је, одредбом члана 51. став 1. Закона о Уставном суду прописано да предлог, односно иницијатива за оцену уставности или законитости општег акта садржи: назив општег акта, ознаку одредбе, назив и број службеног гласила у коме је објављен, разлоге на којима се предлог заснива, предлог или захтев како да се одлучи, као и друге податке од значаја за оцењивање уставности и законитости.

Имајући у виду чињеницу да предлог није садржао податке неопходне за вођење поступка наведене у цитираној одредби члана 51. став 1. Закона о Уставном суду, то је Уставни суд, на основу члана 44. став 1. Пословника о раду Уставног суда, затражио од предлагача да уреди предлог на начин како је то Законом прописано. Како предлагач и у накнадно достављеном допису није назначио неопходне податке на основу којих би Уставни суд, у смислу надлежности утврђене чланом 167. Устава Републике Србије могао да одлучује, предлог је Закључком одбачен.

Закључак Уставног суда број
IY-373/2005 од 24. априла 2008. године

О истом питању Уставни суд је одлучио на истоветан начин у закључцима бр. IY-165/2006 од 15. маја 2008. године, IY-247/2006 од 10. априла 2008, IY-81/2008 од 10. јула 2008, IY-51/2007 од 10. јула 2008, IY-111/2007 од 10. јула 2008. и IY-246/2006 од 15. априла 2008. године

Анонимна иницијатива

Анонимну иницијативу, која не садржи неопходне податке за вођење поступка и одлучивање Уставног суда, Суд одбацује, због недостатка процесних претпоставки за поступање по таквој иницијативи.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се анонимна иницијатива за оцену уставности "уредби града Новог Сада."

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је 3. октобра 2006. године, анонимна иницијатива за преиспитивање уставности "уредби града Новог Сада којима се прописује да гарсоњере које се граде морају имати најмање 24 м²".

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је Устав Републике Србије ступио на снагу 8. новембра 2006. године, те да је на основу

Устава донет Закон о Уставном суду ("Сл. гласник РС", број 109/2007). Одредбом члана 112. Закона, прописано је да ће се поступци пред Уставним судом започети пре дана ступања на снагу овог закона, окончати по одредбама овог закона.

С обзиром на чињеницу да иницијатива не садржи податке релевантне за вођење поступка и одлучивање Уставног суда, а како се ради о анонимној иницијативи коју Суд, у смислу члана 44. став 1. Пословника о раду Уставног суда, није могао да пошаље на уређивање, Уставни суд је иницијативу одбацио.

Закључак Уставног суда број
IУ-257/2006 од 15. маја 2008. године

Не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање Уставног суда по анонимној иницијативи, јер се, према члану 32. став 1. Закона о Уставном суду, поступак пред Уставним судом не може водити по анонимној иницијативи.

Уставни суд, на седници одржаној 8. априла 2008. године, разматрао је анонимну иницијативу "запослених у ЈП ПТТ саобраћаја Србија - Београд" за оцену законитости Правилника о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова у Јавном предузећу ПТТ "Србија" Београд ("Службени ПТТ гласник ", број 430/06). Уставни суд је на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08-исправка) једногласно донео ЗАКЉУЧАК о одбацивању анонимне иницијативе.

Уставни суд је утврдио да је Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова у Јавном предузећу ПТТ "Србија" Београд, донео генерални директор Јавног предузећа у оквиру законом утврђеног овлашћења, а оспореним одредбама чл. 2. и 3. Правилника утврђени су врста и степен стручне спреме и други посебни услови за рад на групи послова у Јавном предузећу, у складу са Законом о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 и 61/05).

С обзиром на то да је предметна анонимна иницијатива неразумљива и непотпуна у смислу одредба члана 35. Закона о Уставном суду, Уставни суд је одбацио анонимну иницијативу, јер за вођење поступка и одлучивање не постоје процесне претпоставке утврђене законом.

Закључак Уставног суда број
IУ-155/2006 од 8. априла 2008. године

Преиспитивање закључка Уставног суда

Када у захтеву за преиспитивање донетог Закључка Уставног суда нису изнети разлози за другачије одлучивање Уставног суда о истој ствари, Уставни суд захтев одбацује, сагласно одредбама члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда.

Уставни суд је донео следећи

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се захтев за преиспитивање Закључка Уставног суда број IУ-163/2004 од 16. марта 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Закључком Уставног суда број IУ-163/2004, који је донет на седници одржаној 16. марта 2006. године, одбачена је Ваша иницијатива за покретање поступка за утврђивање неуставности и незаконитости Одлуке Извршног одбора Социјалистичке партије Србије, од 14. новембра 2000. године. Анализирајући правну природу оспорене Одлуке, којом је смањена цена рада запослених у стручној служби Градског одбора СПС, од 1. септембра 2000. године и приступило се исплати минималне зараде ради обезбеђења њихове материјалне и социјалне сигурности, Уставни суд је оценио да оспорена Одлука представља акт одређене пословне политике у расподели зарада запослених и као таква нема карактер општег правног акта из члана 125. Устава Републике Србије за чију је оцену надлежан Уставни суд.

Имајући у виду да у Вашем захтеву за преиспитивање наведеног Закључка Уставног суда, нису изнети разлози такве природе који би захтевали другачије одлучивање Уставног суда, у овој правној ствари, стекли су се процесни услови из члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Сл. гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) да Уставни суд одбаци поднети захтев.

Закључак Уставног суда број
IУ-163/2004 од 15. маја 2008. године

IP предмети (ненадлежност Уставног суда)

Уставни суд према одредбама Устава Републике Србије о надлежности овог Суда, није надлежан за оцену уставности и законитости појединачних правних аката, као што су: акти привредних друштава из њихове пословне политике, пресуде и други

акти судова и државних органа донети у појединачним правним стварима, уговори из области имовинских односа уговорних страна, акти изборних комисија и судова донети у поступку избора и сл.

Уставни суд може одлучивати о појединачним актима, односно радњама државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења само када је поднета уставна жалба против ових тих аката, и то само због повреде или ускраћивања Уставом зајемчених права подносиоца.

Уставни суд, на седници одржаној 24. априла 2008. године, разматрао је захтев за оцену уставности и законитости Одлуке Скупштине акционара "Хемпро" а.д. Београд, о докапитализацији-повећању основног капитала новим улозима, од 17. 12. 2004. године и на основу члана 44. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донео Закључак којим је одбацио наведени захтев.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да се иницијативом тражи оцена уставности и законитости појединачног акта. На основу члана 167. Устава Републике Србије, Уставни суд одлучује о сагласности општих аката са Уставом и законом.

С обзиром на то да се иницијативом тражи оцена уставности и законитости појединачног акта, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за успостављање надлежности Уставног суда из члана 167. Устава.

На основу изложеног, Уставни суд је одлучио да поднету иницијативу одбаци.

Закључак Уставног суда број
IP-127/2006 од 24. априла 2008. године

Уставни суд Републике Србије, на седници одржаној 17. априла 2008. године, разматрао је Ваш захтев за оцену законитости Решења Министарства финансија - Девизни инспекторат, број 18/0 - 03 - 004/07 - 011 од 3. јануара 2007. године и на основу члана 44. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/2008 и 27/2008), донео Закључак којим је одбацио наведени захтев.

Уставни суд је донео наведени Закључак, јер је утврдио да је оспорени акт по својој природи појединачни правни акт, а сагласно одредбама члана 167. Устава Републике Србије, Уставни суд није надлежан да одлучује о захтевима за оцену законитости појединачних правних аката.

Закључак Уставног суда број
IP-9/2007 од 17. априла 2008. године

Обавештавате се да је Уставни суд је на седници одржаној 12. јуна 2008. године, разматрао Вашу "жалбу" на Уговор о поклону непокретности који је закључен 31. јануара 1992. године и на основу члана 44. Закона о Уставном суду "Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о Јаду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/2008 и

27/2008) донео Закључак којим је одбацио Ваш захтев.

Уставни суд је донео наведени Закључак пошто је утврдио да оспорени Уговор не представља општи правни акт, те не постоје процесне претпоставке за успостављање надлежности Уставног суда из члана 167. Устава Републике Србије.

Закључак Уставног суда број
IP-63/2008 од 12. јуна 2008. године

Обавештавате се да је Уставни суд је на седници одржаној 10. јула 2008. године, разматрао Вашу жалбу против пресуде Општинског суда у Прокупљу К. 180/03 од 13. октобра 2003. године и на основу члана 44. Закона о Уставном суду "Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) донео Закључак којим је одбацио Ваш захтев.

По оцени Уставног суда, Ваш поднесак се не може сматрати уставном жалбом у смислу члана 170. Устава Републике Србије, из разлога што сте жалбу поднели због повреде материјалног права, непотпуно и неправилно утврђеног чињеничног стања, а уставна жалба се може поднети због повреде, односно скраћивања права и слобода зајемчених Уставом. Такође указујемо да се, сагласно одредби члана 113. став 2. Закона о Уставном суду, уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије 8. новембра 2006. године.

Уставни суд је донео наведени Закључак пошто је утврдио да, сагласно одредби чл. 167. и 170. Устава, није надлежан да одлучује по жалбама којима се ражи оцена законитости одлука редовних судова, односно изјављује жалба на одлуку Суда која је донета пре ступања на снагу Устава Републике Србије.

Закључак Уставног суда број
IP-212/2008 од 10. јула 2008. године

Обавештавамо вас да је Уставни суд на седници одржаној 29. маја 2008. године разматрао ваше "тужбе за поништај решења од 28. маја 2008. године", с предлогом да Уставни суд поништи као незаконито решење Републичке изборне комисије број 013-2440/08 од 14. маја 2008. године, донето поводом приговора због неправилности у саставу бирачких одбора на бирачким местима број 38 Брестовац 2 и број 41 Доња Бела река у општини Бор, и решење Врховног суда Србије Уж. 66/08 од 23. маја 2008. године, донетог поводом жалбе изјављене на наведено решење Републичке изборне комисије.

На основу члана 48. Закона о уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд је донео закључак којим је одбацио ваше "тужбе".

Уставни суд је оценио да, сагласно одредби члана 167, Устава Републике Србије, није надлежан да одлучује о законитости одлука Републичке изборне комисије и Врховног суда Србије донетих у изборним споровима.

Закључак Уставног суда број
IP-219/2008 од 29. маја 2008. године

Обавештавамо вас да је Уставни суд на седници одржаној 29. маја 2008. године разматрао вашу "тужбу" од 23. маја 2008. године, с предлогом да Уставни суд поништи као незаконито решење Изборне комисије општине Бор број 013-5/140/08 од 12. маја 2008. године, донето поводом приговора на рад Бирачког одбора на бирачком месту број 41 Доња Бела река у општини Бор, и пресуде Округног суда у Зајечару Уж. 11/08 од 16. маја 2008. године, донете поводом жалбе изјављене на наведено решење Изборне комисије општине Бор.

На основу члана 48. Закона о уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд је донео закључак којим је одбацио вашу "тужбу".

Уставни суд је оценио да, сагласно одредби члана 167. Устава Републике Србије, није надлежан да одлучује о законитости одлука Изборне комисије општине Бор и Округног суда у Зајечару донетих у изборним споровима.

Закључак Уставног суда број
IP-216/2008 од 29. маја 2008. године

Обавештавамо вас да је Уставни суд на седници одржаној 29. маја 2008. године разматрао вашу "тужбу" од 23. маја 2008. године, с предлогом да Уставни суд поништи као незаконито решење Изборне комисије општине Бор број 013-5/139/08 од 12. маја 2008. године, донето поводом приговора на рад Бирачког одбора на бирачком месту број 38 Брестовац 2 у општини Бор, и пресуде Округног суда у Зајечару Уж. 12/08 од 16. маја 2008. године, донете поводом жалбе изјављене на наведено решење Изборне комисије општине Бор.

На основу члана 48. Закона о уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд је донео закључак којим је одбацио вашу "тужбу".

Уставни суд је оценио да, сагласно одредби члана 167. Устава Републике Србије, није надлежан да одлучује о законитости одлука Изборне комисије општине Бор и Округног суда у Зајечару донетих у изборним споровима.

Закључак Уставног суда број
IP-217/2008 од 29. маја 2008. године

Обавештавате се да је Уставни суд је на седници одржаној 10. јула 2008. године, разматрао Вашу жалбу против пресуде Општинског суда у Прокупљу К. 180/03 од 13. октобра 2003. године и на основу члана 44. Закона о Уставном суду "Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) донео Закључак којим је одбацио Ваш захтев.

По оцени Уставног суда, Ваш поднесак се не може сматрати уставном жалбом у смислу члана 170. Устава Републике Србије, из разлога што сте жалбу поднели због повреде материјалног права, непотпуно и неправилно утврђеног чињеничног стања, а уставна жалба се може поднети због повреде, односно скраћивања права и слобода зајемчених Уставом. Такође указујемо да се,

сагласно одредби члана 113. став 2. Закона о Уставном суду, уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије 8. новембра 2006. године.

Уставни суд је донео наведени Закључак пошто је утврдио да, сагласно одредби чл. 167. и 170. Устава, није надлежан да одлучује по жалбама којима се ражи оцена законитости одлука редовних судова, односно изјављује жалба на одлуку Суда која је донета пре ступања на снагу Устава Републике Србије.

Закључак Уставног суда број
IP-212/2008 од 22. маја 2008. године

Обавештавамо вас да је Уставни суд на седници одржаној 22. маја 2008. године, разматрао вашу "иницијативу" за оцену законитости става I изреке решења Трговинског суда у Ужицу Ив. 661/07 од 18. маја 2005. године и на основу члана 44. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) донео Закључак којим је одбацио ваш захтев.

Уставни суд према члану 167. ст. 1, 2, и 3. Устава Републике Србије одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, сагласности потврђених међународних уговора с Уставом као и сагласности општих аката са законом. Будући да наведено решење Трговинског суда у Ужицу није општи правни акт у смислу члана 167. Устава, већ појединачни правни акт, то овај Суд није надлежан да одлучује по вашој "иницијативи".

Уставни суд је донео наведени Закључак пошто је утврдио да, сагласно одредбама члана 167. Устава Републике Србије, није надлежан да одлучује по иницијативама којима се тражи оцена законитости одлука судова опште надлежности.

Закључак Уставног суда број
IP-101/2007 од 22. маја 2008. године

Обавештавате се да је Уставни суд је на седници одржаној 10. јула 2008. године, разматрао Вашу жалбу изјављену против пресуде Врховног суда Србије Ув 973/06 од 30. августа 2007. године и на основу члана 44. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) донео Закључак којим је одбацио Ваш захтев.

По оцени Уставног суда, Ваш поднесак се не може сматрати уставном жалбом у смислу члана 170. Устава Републике Србије, из разлога што сте жалбу поднели због повреде материјалног права, непотпуно и неправилно утврђеног чињеничног стања, а уставна жалба се може поднети због повреде, односно скраћивања права и слобода зајемчених Уставом.

Уставни суд је донео наведени Закључак пошто је утврдио да, сагласно одредби чл. 167. и 170. Устава, није надлежан да одлучује по жалбама којима се тражи оцена законитости одлука редовних судова.

Закључак Уставног суда број
IP-234/2008 од 10. јула 2008. године

Обавештавамо Вас да је Уставни суд на седници одржаној 22. маја 2008. године, разматрао Ваш захтев, који је поднет 26. марта 2008. године, насловљен као „жалба“, за оцену законитости пресуде Општинског суда у Кикинди П. 306/06 од 18. децембра 2006. године, пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. 259/07 од 17. априла 2007. године, решења Општинског суда у Кикинди П. 306/06 од 1. јуна 2007. године и решења Окружног суда у Зрењанину Гж. 1193/07 од 20. фебруара 2008. године. На основу члана 48. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Суд је донео Закључак којим је одбацио Ваш захтев.

По оцени Уставног суда, Ваш поднесак се не може сматрати уставном жалбом у смислу члана 170. Устава Републике Србије, према коме се уставна жалба може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

Поред тога, одредбом члана 84. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је, поред осталог, да се уставна жалба може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, а чланом 85. Закона утврђена је садржина уставне жалбе.

Имајући у виду наведено, Уставни суд је донео наведени Закључак пошто је утврдио да, сагласно одредбама чл. 167. и 170. Устава Републике Србије, није надлежан да одлучује по захтевима којима се тражи оцена законитости одлука судова опште надлежности.

Закључак Уставног суда број
IP-87/2008 од 22. маја 2008. године

Обавештавамо Вас да је Уставни суд на седници одржаној 22. маја 2008. године, разматрао Ваш захтев, поднет 16. јануара 2008. године, насловљен као „ревизија“, за оцену става III пресуде Општинског суда у Нишу П.бр. 5947/93 од 28. децембра 1998. године, пресуде Окружног суда у Нишу Гж. 277/2000 од 18. фебруара 2000. године, пресуде Окружног суда у Нишу Гж. 2475/03 од 10. октобра 2003. године и пресуде Врховног суда Србије Рев. 473/04 од 7. априла 2004. године и на основу члана 44. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) донео Закључак којим је одбацио Ваш захтев.

По оцени Уставног суда, Ваш поднесак се не може сматрати уставном жалбом у смислу члана 170. Устава Републике Србије, према коме се уставна жалба може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

Поред тога, одредбом члана 84. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је, поред осталог, да се уставна

жалба може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајамчена Уставом, а чланом 85. Закона утврђена је садржина уставне жалбе.

Имајући у виду наведено, Уставни суд је донео наведени Закључак пошто је утврдио да, сагласно одредбама чл. 167. и 170. Устава Републике Србије, није надлежан да одлучује по жалбама којима се тражи оцена законитости одлука судова опште надлежности.

Закључак Уставног суда број
IP-20/2008 од 22. маја 2008. године

ПОСТУПАК РЕШАВАЊА СУКОБА НАДЛЕЖНОСТИ

Сукоб надлежности (негативни) између суда и пореске управе

За извршење новчане обавезе на име накнаде за коришћење објекта за наводњавање по решењу повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", као прихода тог јавног предузећа, надлежан је општински суд, према одредбама Закона о извршном поступку.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

За извршење новчане обавезе по решењу повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине" број 4162313 од 17. марта 2003. године, којим је обвезник ДПП "Вирт" из Вршца задужен на плаћање накнаде за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање за 2003. годину, надлежан је Општински суд у Вршцу.

Образложење

Јавно водопривредно предузеће "Воде Војводине", из Новог Сада, поднело је захтев Уставном суду за решавање сукоба надлежности између Општинског суда у Вршцу и Министарства финансија - Пореске управе - Филијала Вршац. Према наводима из захтева, општински суд се огласио стварно и месно ненадлежним за извршење новчане обавезе из решења повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", којим је задужено ДПП "Вирт" из Вршца за плаћање накнаде на коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање за 2003. годину. Одлучујући по приговору, решење је преиначено, тако што је предлог за извршење одбачен због апсолутне ненадлежности суда. Спис је прослеђен Трговинском суду који се, такође, огласио апсолутно ненадлежним за поступање. Након тога је исто предузеће поднело предлог за принудну наплату Пореској управи, која је закључком одбила предлог. Другостепени орган је изјављену жалбу на тај закључак одбио. Како и суд и орган управе сматрају да нису надлежни за поступање, подносилац захтева тражи да Уставни суд одлучи о насталом сукобу надлежности.

У одговору Уставном суду, Општински суд у Вршцу је навео чињенично стање у предмету.

Министарство финансија - Пореска управа - Регионални центар Нови Сад, у одговору, с позивом на одредбе Закона о водама, Закона о пореском поступку и пореској администрацији и Закона о јавним приходима и јавним расходима, наводи да је Пореска управа надлежна за наплату накнаде за коришћење вода која представља јавни приход, а будући да накнада за одводњавање не представља јавни приход, већ приход водопривредне организације, односно предузећа, Пореска управа није стварно надлежна за

спровођење принудне наплате те накнаде, која се врши у судском поступку сходно члану 266. став 2. Закона о општем управном поступку.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио:

Јавно водопривредно предузеће "Воде Војводине", Нови Сад, решењем број 4162313 од 17. марта 2003. године утврдило је обвезнику ДПП "Вирт" из Вршца висину накнаде за плаћање накнаде за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање за 2003. годину. Како потраживање није плаћено за период јануар-август 2003. године, поднет је предлог за извршење Општинском суду у Вршцу.

Општински суд у Вршцу се решењем Ив-535/03 од 24. децембра 2004. године огласио стварно и месно ненадлежним за поступање, с тим да се спис након правоснажности достави Трговинском суду у Панчеву, као стварно и месно надлежном суду. На решење је изјављен приговор.

Одлучујући о приговору, Општински суд у Вршцу је решењем ИПВ (Ив) бр. 16/05 од 1. марта 2005. године преиначио решење И. Бр. 535/03 од 24. децембра 2004. године и предлог за извршење одбацио због апсолутне ненадлежности с образложењем да конкретна накнада представља јавни приход на који се примењују прописи из области пореза, те је за принудну наплату тог јавног прихода надлежна пореска управа. Спис је достављен Трговинском суду у Панчеву.

Трговински суд у Панчеву је дописом И 459/05 од 31. маја 2005. године вратио списе Општинском суду у Вршцу, јер се тај суд огласио апсолутно ненадлежним, што подразумева да је апсолутно ненадлежан и било који други суд.

Након тога поднет је захтев за принудну наплату накнаде Министарству финансија - Пореској управи - Филијали Вршац која је закључком број 433-1963/05-23 од 20. децембра 2005. године одбила предлог, наводећи да су средства остварена на овај начин приход Јавног водопривредног предузећа. На решење је изјављена жалба.

Министарство финансија - Пореска управа - Регионални центар Нови Сад је решењем број 433-67/2006 од 31. јануара 2006. године одбило жалбу, са образложењем да из одредби чл. 99. и 107. Закона о водама, те члана 160. Закона о пореском поступку у пореској администрацији и члана 12. Закона о јавним приходима и јавним расходима произлази да је Пореска управа надлежна за наплату накнаде за коришћење вода која представља јавни приход.

Закон о водама ("Службени гласник РС", бр. 46/91, 53/93, 67/93, 48/94, 54/96 и 101/05) у члану 99. став 3. прописује да су средства остварена од накнаде за одводњавање, накнаде за наводњавање, накнаде за коришћење водопривредних објеката и за вршење других услуга приход јавног водопривредног предузећа, а у члану 107. Закона, да се у погледу рокова, плаћања аконтације накнада, застарелости, камата, обнове поступка и поступка принудне наплате накнада и других питања која нису уређена овим законом, када су у питању предузећа која имају статус корпорација примењују прописи о порезу на добит корпорација, а за остале обвезнике плаћања накнада прописи о плаћању пореза на доходак грађана.

Принудну наплату пореза на добит корпорација уређивао је Закон о порезу на добит корпорација ("Службени гласник РС", бр. 76/91, 20/92, 20/93, 67/93 и 19/94), који је престао да важи на основу Закона о порезу на добит предузећа ("Службени гласник РС", бр. 43/94, 53/95, 52/96, 54/96, 42/98, 48/99 и 54/99), који је такође престао да важи 1. јула 2001. године, на основу Закона о

порезу на добит предузећа ("Службени гласник РС", број 25/01), који је у одредби члана 77. став 1. прописивао да ће ако обвезник доспели порез не плати у прописаном року, надлежни порески орган донети решење о принудној наплати путем преноса средстава са рачуна обвезника на одговарајући уплатни рачун пореза. Одредбама чл. 124 до 156. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", број 24/01), које су престале да важе 1. јануара 2003. године на основу чл. 192. тач. 5) и 6) Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", број 80/02), било је прописано да принудну наплату пореза спроводи порески орган.

Закон о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02, 84/02, 23/03, 70/03, 55/04, 61/05, 85/05, 62/06 и 61/07), у члану 2. прописује да се овај закон примењује на све јавне приходе које наплаћује Пореска управа, ако другим пореским законом није друкчије уређено; као и да се примењује и на новчане казне, камате по основу доспелог, а неплаћеног пореза, трошкове поступка принудне наплате пореза и трошкове порескопрекршајног поступка. Према члану 160. тач. 4. и 14. Пореска управа врши редовну и принудну наплату пореза и споредних пореских давања и обавља друге послове у складу са законом.

Закон о јавним приходима и јавним расходима ("Службени гласник РС", бр. 76/91, 41/92, 18/93, 22/93, 37/93, 67/93, 45/94, 42/98, 54/99, 22/01, 33/04 и 135/04) у члану 2. став 1. прописује да се законом могу уводити само они јавни приходи који су установљени овим законом. Према члану 7. Закона, јавним приходима у смислу овог закона сматрају се приходи којима се финансирају права и дужности Републике и послови и задаци града Београда и општине утврђени Уставом и законом, као и доприноси за обавезно социјално осигурање. У члану 9. тач. 1. и 4. Закона, као врста јавних прихода наведени су: порези, царине и друге увозне дажбине, таксе, накнаде за коришћење добара од општег интереса, јавни зајмови и остали јавни приходи. Према члану 12. тачка 1. Закона, законом се могу увести, као накнаде за коришћење добара од општег интереса, и накнаде за коришћење воде. Према члану 17. тач. 1, 3. и 6. Закона, осталим јавним приходима из члана 9. тачка 4. овог закона сматрају се новчане казне изречене у кривичном, прекршајном и другом поступку који се води пред државним органом; приходи које својом делатношћу остваре државни органи и приходи од концесионе накнаде.

Према члану 266. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), извршење ради испуњења неновчаних обавеза извршеника спроводи се административним путем; извршење ради испуњења новчаних обавеза спроводи се судским путем; изузетно извршење ради испуњења новчаних обавеза из примања по основу радног односа може се спровести административним путем по престанку извршеника (административна забрана).

Закон о извршном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04) у члану 1. став 1. прописује да се овим законом уређује поступак по коме судови спровode принудно остварење потраживања на основу извршне или веродостојне исправе и спровode обезбеђење потраживања, ако посебним законом није другачије одређено. Према члану 30. тачка 2. Закона, извршна исправа је извршна одлука донесена у управном и прекршајном поступку и поравнање у управном поступку, ако гласе на испуњење новчане обавезе и ако посебним законом није другачије одређено.

Из изложених законских одредби, по оцени Уставног суда, следи да је начин обављања водопривредне делатности, организовања и финансирања водопривредне делатности уређен Законом о водама, који не садржи одредбе које регулишу поступак принудне наплате накнада, већ у одредби члана 107. тог закона упућује на примену прописа о порезу на добит корпорација, односно прописа о плаћању пореза на доходак грађана, зависно од тога да ли су обвезници плаћања накнада предузећа која имају статус корпорација, или су то остали обвезници плаћања накнада.

Полазећи од тога да је систем јавних прихода уређен Законом о јавним приходима и јавним расходима и да се као јавни приходи могу увести само они јавни приходи који су установљени тим законом, те да накнада за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање за разлику од накнада за коришћење воде, није јавни приход у смислу члана 7. Закона о јавним приходима и јавним расходима, нити представља накнаду за коришћење добара од општег интереса из члана 9. тачка 1. истог закона, односно остале јавне приходе из члана 9. тачка 4. тог закона, већ је приход јавног водопривредног предузећа, по оцени Уставног суда, одредбе о принудној наплати пореза из чл. 77. до 112. Закона о пореском поступку и пореској администрацији које се односе само на јавне приходе, не могу се применити на принудну наплату накнаде за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање као приход јавног предузећа.

Имајући у виду да се поступак извршења принудне наплате накнаде за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање спроводи на основу управног акта - решења јавног водопривредног предузећа које гласи на новчано потраживање да се, према члану 266. став 2. Закона о општем управном поступку, извршење ради испуњења новчаних обавеза спроводи судским путем, да је Законом о извршном поступку уређен поступак по коме судови спровode принудно остварење потраживања на основу извршне или веродостојне исправе, ако посебним законом није другачије одређено, те да су престале да важе одредбе о принудној наплати из Закона о порезу на добит предузећа и Закона о порезу на доходак грађана, на чију примену у поступку принудне наплате накнаде за плаћање објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање, као посебних прописа, упућује члан 107. Закона о водама, по оцени Уставног суда, у конкретном случају, за извршење новчане обавезе из решења повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", надлежан је Општински суд у Вршцу.

На основу изложеног и члана 46. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), Уставни суд је решио као у изреци.

Уставни суд је, такође, на основу члана 49. став 2. Закона о Уставном суду, одлучио да се решење објави у "Службеном гласнику Републике Србије".

Решење Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 57/2008)
ПУ-164/2006 од 1. априла 2008. године

За принудно извршење предметног решења јавног водопривредног предузећа које гласи на новчани износ, ради наплате накнаде за коришћење објекта за наводњавање, као прихода тог јавног водопривредног предузећа, није надлежна пореска управа у

управном поступку административног извршења, већ суд у судском извршном поступку, у конкретном случају – Општински суд у Вршцу.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За извршење новчане обавезе по решењима повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", број 4163314 од 15. марта 2001. године и број 4163314 од 21. јануара 2002. године, којим је обвезник "Алфа протеин" ДПП, из Вршца, задужен на плаћање накнаде за коришћење објеката Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање у 2001. години и 2002. години, надлежан је Општински суд у Вршцу.

О б р а з л о ж е њ е

Јавно водопривредно предузеће "Воде Војводине", из Новог Сада, поднело је два захтева Уставном суду за решавање сукоба надлежности између Општинског суда у Вршцу и Министарства финансија - Пореске управе - Филијала Вршац. Према наводима из захтева, општински суд се огласио стварно и месно ненадлежним за извршење новчане обавезе из решења повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", којим је задужено "Алфа протеин" ДПП, из Вршца, на плаћање накнаде за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање у 2001. и 2002. години. Одлучујући по приговору, решење је преиначено, тако што је предлог за извршење одбачен због апсолутне ненадлежности суда. Спис је прослеђен трговинском суду који се такође огласио апсолутно ненадлежним за поступање. Након тога је исто Предузеће поднело предлог за принудну наплату Пореској управи, која је закључком одбила предлог. Другостепени орган је изјављену жалбу на тај закључак одбио. Како и суд и орган управе сматрају да нису надлежни за поступање, подносилац захтева тражи да Уставни суд одлучи о насталом сукобу надлежности.

Општински суд у Вршцу је, поводом захтева Уставног суда да се изјасни о захтевима Јавног водопривредног предузећа за решавање сукоба надлежности, изнео чињенично стање у предметима.

Министарство финансија - Пореска управа - Регионални центар Нови Сад, у одговору, с позивом на одредбе Закона о водама, Закона о пореском поступку и пореској администрацији и Закона о јавним приходима и јавним расходима наводи да је Пореска управа надлежна за наплату накнаде за коришћење вода која представља јавни приход. Накнада за одводњавање не представља јавни приход, већ приход водопривредне организације. Пореска управа није стварно надлежна за спровођење принудне наплате предметне накнаде. Принудна наплата те накнаде врши се у судском поступку сходно одредби члана 266. став 2. Закона о општем управном поступку.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио:

Јавно водопривредно предузеће "Воде Војводине", Нови Сад, решењем број 4163314 од 15. марта 2001. године утврдило је обвезнику "Алфа протеин" ДПП, из Вршца, висину накнаде за плаћање накнаде за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање у 2001. години. Како

потраживање није плаћено, поднет је предлог за извршење Општинском суду у Вршцу.

Општински суд у Вршцу је решењем Ив-607/03 од 19. новембра 2003. године дозволио предложено извршење, да би решењем Ив број 607/03 од 26. децембра 2003. године ставио ван снаге то решење, укинуо све спроведене извршне радње и огласио се стварно ненадлежним за поступање, с тим да се спис након правоснажности достави Трговинском суду у Панчеву, као стварно и месно надлежном суду. На решење је изјављен приговор.

Одлучујући о приговору, Општински суд у Вршцу је решењем ИПВ (Ив) бр. 33/04 од 18. фебруара 2004. године ставио ван снаге решење Ив број 607/03 од 26. децембра 2003. године, преиначио исто решење и предлог за извршење одбацио због апсолутне ненадлежности. У образложењу је наведено да конкретна накнада представља јавни приход на који се примењују прописи из области пореза за чију принудну наплату је надлежна Пореска управа.

Након тога поднет је захтев за принудну наплату накнаде Министарству финансија - Пореској управи - Филијали Вршац која је, закључком број 440-1779/05-23-2 од 17. новембра 2005. године, одбила предлог наводећи да су средства остварена на овај начин приход Јавног водопривредног предузећа. На решење је изјављена жалба.

У списима нема доказа да је Министарство финансија - Пореска управа - Регионални центар Нови Сад одлучивало о поднетој жалби, већ се налази акт Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", Нови Сад број 5/1244 од 3. марта 2005. године, насловљен као жалба због недоношења решења (ћутања администрације). Из списка предмета произлази да управни спор није вођен.

Јавно водопривредно предузеће "Воде Војводине", Нови Сад, је 19. новембра 2003. године поднело Општинском суду у Вршцу предлог за извршење решења Јавног водопривредног предузећа "Србијаводе" - Водопривредног центра "Дунав", Нови Сад, број 4163314 од 21. јануара 2002. године којим је утврдило обвезнику "Алфа протеин" ДПП, из Вршца, износ накнаде за коришћење објеката Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање у 2002. години.

Општински суд у Вршцу је решењем Ив-615/03 од 20. новембра 2003. године дозволио предложено извршење, да би решењем Ив број 615/03 од 26. децембра 2003. године ставио ван снаге то решење, укинуо све спроведене извршне радње и огласио се стварно ненадлежним за поступање, с тим да се спис након правоснажности достави Трговинском суду у Панчеву, као стварно и месно надлежном суду. На решење је изјављен приговор.

Одлучујући о приговору, Општински суд у Вршцу је решењем ИПВ (Ив) бр. 36/04 од 18. фебруара 2004. године ставио ван снаге решење Ив број 615/03 од 26. децембра 2003. године, преиначио исто решење и предлог за извршење одбацио због апсолутне ненадлежности. У образложењу је наведено да конкретна накнада представља јавни приход на који се примењују прописи из области пореза за чију принудну наплату је надлежна Пореска управа.

Након тога поднет је захтев за принудну наплату накнаде за одводњавање Министарству финансија - Пореској управи - Филијали Вршац која је, закључком број 440-1779/05-23-1 од 17. новембра 2005. године, одбила предлог наводећи да су средства остварена на овај начин приход Јавног водопривредног предузећа. На решење је изјављена жалба.

Министарство финансија, Пореска управа, Регионални центар Нови Сад је решењем број 433-769/2005 од 13. јануара 2006. године одбило жалбу, с образложењем да из одредби чл. 99. и 107. Закона о водама, те члана 160. Закона о пореском поступку у пореској администрацији и члана 12. Закона о јавним приходима и јавним расходима произлази да је Пореска управа надлежна за наплату накнаде за коришћење вода која представља јавни приход. Јавно водопривредно предузеће "Воде Војводине" је покренуло управни спор пред Врховним судом Србије ради поништаја наведеног решења.

Закон о водама ("Службени гласник РС", бр. 46/91, 53/93, 67/93, 48/94, 54/96 и 101/05) у члану 99. став 3. прописује да су средстава остварена од накнаде за одводњавање, накнаде за наводњавање, накнаде за коришћење водопривредних објеката и за вршење других услуга приход јавног водопривредног предузећа. У члану 107. Закона прописано је да се у погледу рокова плаћања аконтације накнада, застарелости, камата, обнове поступка и поступка принудне наплате накнада и других питања која нису уређена овим законом, када су у питању предузећа која имају статус корпорација примењују прописи о порезу на добит корпорација, а за остале обвезнике плаћања накнада прописи о плаћању пореза на доходак грађана.

Принудну наплату пореза на добит корпорација уређивао је Закон о порезу на добит корпорација ("Службени гласник РС", бр. 76/91, 20/92, 20/93, 67/93 и 19/94), који је престао да важи на основу Закона о порезу на добит предузећа ("Службени гласник РС", бр. 43/94, 53/95, 52/96, 54/96, 42/98, 48/99 и 54/99) који је такође престао да важи 1. јула 2001. године, на основу Закона о порезу на добит предузећа ("Службени гласник РС", број 25/01). У одредби члана 77. став 1. тог закона било је прописано да ће ако обвезник доспели порез не плати у прописаном року, надлежни порески орган донети решење о принудној наплати путем преноса средстава са рачуна обвезника на одговарајући уплатни рачун пореза. Одредбама чл. 124 до 156. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", број 24/01), које су престале да важе 1. јануара 2003. године на основу чл. 192. тач. 5) и 6) Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", број 80/02), било је прописано да принудну наплату пореза спроводи порески орган.

Закон о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02, 84/02, 23/03, 70/03, 55/04, 61/05, 85/05, 62/06 и 61/07), у члану 2. прописује да се овај закон примењује на све јавне приходе које наплаћује Пореска управа, ако другим пореским законом није друкчије уређено; као и да се примењује и на новчане казне, камате по основу доспелог, а неплаћеног пореза, трошкове поступка принудне наплате пореза и трошкове порескопрекршајног поступка. Према члану 160. тач. 4. и 14. Пореска управа врши редовну и принудну наплату пореза и споредних пореских давања и обавља друге послове у складу са законом.

Закон о јавним приходима и јавним расходима ("Службени гласник РС", бр. 76/91, 41/92, 18/93, 22/93, 37/93, 67/93, 45/94, 42/98, 54/99, 22/01, 33/04 и 135/04) у члану 2. став 1. прописује да се законом могу уводити само они јавни приходи који су установљени овим законом. Према члану 7. Закона, јавним приходима у смислу тог закона сматрају се приходи којима се финансирају права и дужности Републике и послови и задаци града Београда и општине утврђени Уставом и законом, као и доприноси за обавезно социјално осигурање. У члану 9. тач. 1. и 4. Закона, као врста јавних прихода наведени су: порези, царине и друге увозне дажбине, таксе, накнаде за коришћење добара

од општег интереса, јавни зајмови и остали јавни приходи. Према члану 12. тачка 1. Закона, законом се могу увести, као накнаде за коришћење добара од општег интереса, и накнаде за коришћење воде. Према члану 17. тач. 1, 3. и 6. Закона, осталим јавним приходима из члана 9. тачка 4. овог закона сматрају се новчане казне изречене у кривичном, прекршајном и другом поступку који се води пред државним органом; приходи које својом делатношћу остваре државни органи и приходи од концесионе накнаде.

Према члану 266. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/01), извршење ради испуњења неновчаних обавеза извршеника спроводи се административним путем; извршење ради испуњења новчаних обавеза спроводи се судским путем; изузетно извршење ради испуњења новчаних обавеза из примања по основу радног односа може се спровести административним путем по пристанку извршеника (административна забрана).

Закон о извршном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04) у члану 1. став 1. прописује да се тим законом уређује поступак по коме судови спроводе принудно остварење потраживања на основу извршне или веродостојне исправе и спроводе обезбеђење потраживања, ако посебним законом није другачије одређено. Према члану 30. тачка 2. Закона, извршна исправа је извршна одлука донесена у управном и прекршајном поступку и поравнање у управном поступку, ако гласе на испуњење новчане обавезе и ако посебним законом није другачије одређено.

Из изложених законских одредби, по оцени Уставног суда, следи да је начин обављања водопривредне делатности, организовања и финансирања водопривредне делатности уређено Законом о водама, који не садржи одредбе које регулишу поступак принудне наплате накнада. Одредба члана 107. тог закона упућује на примену прописа о порезу на добит корпорација, односно прописа о плаћању пореза на доходак грађана, зависно од тога да ли су обвезници плаћања накнада предузећа која имају статус корпорација или су то остали обвезници плаћања накнада.

Систем јавних прихода је уређен Законом о јавним приходима и јавним расходима. Као јавни приходи могу се уводити само они јавни приходи који су установљени тим законом. Накнада за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање није јавни приход у смислу члана 7. Закона о јавним приходима и јавним расходима. Она не представља ни накнаду за коришћење добара од општег интереса из члана 9. тачка 1. истог закона. Сходно одредби члана 17. Закона о јавним приходима и јавним расходима, накнада за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање не може сматрати ни осталим јавним приходима из члана 9. тачка 4. тог закона, а уз то, средства остварена од накнаде за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање су приход јавног водопривредног предузећа. По оцени Уставног суда, одредбе о принудној наплати пореза из чл. 77. до 112. Закона о пореском поступку и пореској администрацији односе се само на јавне приходе, а не и на приходе које остварују јавна предузећа.

Поступак извршења принудне наплате накнаде за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање спроводи се на основу управног акта - решења јавног водопривредног предузећа које гласи на новчани износ. Сагласно одредби члана 266. став 2. Закона о општем управном поступку извршење ради испуњења новчаних обавеза спроводи се судским путем. Законом о извршном поступку уређен је поступак по коме судови спроводе

принудно остварење потраживања на основу извршне или веродостојне исправе, ако посебним законом није другачије одређено. Одредбе о принудној наплати из Закона о порезу на добит предузећа и Закона о порезу на доходак грађана, на чију примену је у поступку принудне наплате накнада за коришћење објекта Хс ДТД за обезбеђење воде за наводњавање упућивао члан 107. Закона о водама, престале су да важе. Из тих разлога, по оцени Уставног суда, у конкретном случају за извршење новчане обавезе из решења повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", надлежан је Општински суд у Вршцу.

На основу изложеног и члана 46. тачка 2) и члана 49. став 2. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), Уставни суд је решио као у изреци.

Уставни суд је, такође, на основу члана 49. став 2. Закона о Уставном суду, одлучио да се решење објави у "Службеном гласнику Републике Србије".

Решење Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 52/2008)
ПУ-188/2006 од 1. априла 2008. године

Исти правни став по истоветном правном питању, Уставни суд је заузео у решењима бр: ПУ-191/2006 од 1. априла 2008. године, ПУ-189/2006 од 10. априла 2008. године, ПУ-192/2006 од 22. маја 2008. године и ПУ-194/2006 од 22. маја 2008. године

За принудно извршење решења јавног водопривредног предузећа које гласи на новчани износ, ради наплате накнаде за коришћење објеката за одвођење отпадних вода, као прихода тог јавног предузећа, надлежан је општински суд, по правилима извршног поступка.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За извршење новчане обавезе по решењу повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", број 7192499/1 од 26. јула 2004. године, којим је обвезник ДП "Плантекс", Пландиште задужен на плаћање накнаде за коришћење хидромелиорационих објеката за одвођење отпадних вода за 2004. годину, надлежан је Општински суд у Вршцу.

О б р а з л о ж е њ е

Јавно водопривредно предузеће "Воде Војводине", из Новог Сада, поднело је два захтева Уставном суду за решавање сукоба надлежности између Општинског суда у Вршцу и Министарства финансија - Пореске управе - Филијала Вршац. Према наводима из захтева, општински суд се у два предмета огласио стварно и месно ненадлежним за извршење новчане обавезе из решења повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", којим је

задужено ДП "Плантекс", Пландиште на плаћање накнаде за коришћење хидромелиорационих објеката за одвођење отпадних вода у 2004. години. Одлучујући по приговору, решење је преиначено, тако што је предлог за извршење одбачен због апсолутне ненадлежности суда. Спис је прослеђен Трговинском суду који се такође огласио апсолутно ненадлежним за поступање. Након тога је исто Предузеће поднело предлог за принудну наплату Пореској управи, која је закључком одбила предлог. Другостепени орган је изјављену жалбу на тај закључак одбио. Како и суд и орган управе сматрају да нису надлежни за поступање, подносилац захтева тражи да Уставни суд одлучи о насталом сукобу надлежности.

У одговору Уставном суду, Општински суд у Вршцу се није потпуније изјашњавао о захтевима, с обзиром да је један спис уступљен на даљу надлежност Трговинском суду у Панчеву, а поводом другог захтева је наведено само чињенично стање у предмету.

Министарство финансија - Пореска управа - Регионални центар Нови Сад, у одговору, с позивом на одредбе Закона о водама, Закона о пореском поступку и пореској администрацији и Закона о јавним приходима и јавним расходима, наводи да је Пореска управа надлежна за наплату накнаде за коришћење вода која представља јавни приход, а будући да накнада за одводњавање не представља јавни приход, већ приход водопривредне организације, односно предузећа, Пореска управа није стварно надлежна за спровођење принудне наплате те накнаде, која се врши у судском поступку сходно члану 266. став 2. Закона о општем управном поступку.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио:

Јавно водопривредно предузеће "Воде Војводине", Нови Сад, решењем број 7192499/1 од 26. јула 2004. године утврдило је обвезнику ДП "Плантекс", Пландиште висину накнаде за коришћење хидромелиорационих објеката за одвођење отпадних вода у 2004. години. Како потраживање није плаћено за период август-октобар 2004. године, поднет је предлог за извршење Општинском суду у Вршцу.

Општински суд у Вршцу се решењем И-1513/04 од 20. јануара 2005. године огласио стварно и месно ненадлежним за поступање, с тим да се спис након правоснажности достави Трговинском суду у Панчеву, као стварно и месно надлежном суду. На решење је изјављен приговор.

Одлучујући о приговору, Општински суд у Вршцу је, решењем ИПВ (И) бр. 185/05 од 10. фебруара 2005. године преиначио решење И. Бр. 1513/04 од 20. јануара 2005. године и предлог за извршење одбацио због апсолутне ненадлежности са образложењем да конкретна накнада представља јавни приход на који се примењују прописи из области пореза, те је за принудну наплату тог јавног прихода надлежна пореска управа. Спис је достављен Трговинском суду у Панчеву.

Трговински суд у Панчеву је дописом И 324/05 од 30. марта 2005. године вратио списе Општинском суду у Вршцу, јер се тај суд огласио апсолутно ненадлежним, што подразумева да је апсолутно ненадлежан и било који други суд.

Након тога поднет је захтев за принудну наплату накнаде Министарству финансија - Пореској управи - Филијали Вршац, која је закључком број 433-1856/05-23 од 3. децембра 2005. године одбила предлог, наводећи да су средства остварена на овај начин приход Јавног водопривредног предузећа. На решење је изјављена жалба.

Министарство финансија-Пореска управа-Регионални центар Нови Сад је решењем број 433-74/2006 од 27. јануара 2006. године одбило жалбу, са образложењем да из одредби чл. 99. и 107. Закона о водама, те члана 160. Закона о пореском поступку у пореској администрацији и члана 12. Закона о јавним приходима и јавним расходима произлази да је Пореска управа надлежна за наплату накнаде за коришћење вода која представља јавни приход.

На основу истог решења Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", Нови Сад, број 7192499/1 од 26. јула 2004. године, због неплаћеног потраживања за новембар 2004. године, поднет је предлог за извршење новчане обавезе преносом новчаних средстава Општинском суду у Вршцу.

Општински суд у Вршцу се, решењем И-187/05 од 27. јануара 2005. године огласио стварно и месно ненадлежним за поступање, с тим да се спис након правоснажности достави Трговинском суду у Панчеву, као стварно и месно надлежном суду. На решење је изјављен приговор.

Одлучујући о приговору, Општински суд у Вршцу је решењем ИПВ (И) бр. 214/05 од 4. марта 2005. године преиначио решење И. Бр. 187/05 од 27. јануара 2005. године и предлог за извршење одбацио због апсолутне ненадлежности.

Након тога поднет је захтев за принудну наплату накнаде Министарству финансија-Пореској управи-Филијали Вршац која је, закључком број 433-1969/05-23 од 20. децембра 2005. године, одбила предлог. На решење је изјављена жалба.

Министарство финансија - Пореска управа - Регионални центар Нови Сад је, решењем број 433-61/2006 од 27. јануара 2006. године одбило жалбу.

Закон о водама ("Службени гласник РС", бр. 46/91, 53/93, 67/93, 48/94, 54/96 и 101/05) у члану 99. став 3. прописује да су средстава остварена од накнаде за одводњавање, накнаде за наводњавање, накнаде за коришћење водопривредних објеката и за вршење других услуга приход јавног водопривредног предузећа, а у члану 107. Закона, да се у погледу рокова, плаћања аконтације накнада, застарелости, камата, обнове поступка и поступка принудне наплате накнада и других питања која нису уређена овим законом, када су у питању предузећа која имају статус корпорација примењују прописи о порезу на добит корпорација, а за остале обвезнике плаћања накнада прописи о плаћању пореза на доходак грађана.

Принудну наплату пореза на добит корпорација уређивао је Закон о порезу на добит корпорација ("Службени гласник РС", бр. 76/91, 20/92, 20/93, 67/93 и 19/94), који је престао да важи на основу Закона о порезу на добит предузећа ("Службени гласник РС", бр. 43/94, 53/95, 52/96, 54/96, 42/98, 48/99 и 54/99), који је такође престао да важи 1. јула 2001. године, на основу Закона о порезу на добит предузећа ("Службени гласник РС", број 25/01), који је у одредби члана 77. став 1. прописивао да ће ако обвезник доспели порез не плати у прописаном року, надлежни порески орган донети решење о принудној наплати путем преноса средстава са рачуна обвезника на одговарајући уплатни рачун пореза. Одредбама чл. 124 до 156. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", број 24/01), које су престале да важе 1. јануара 2003. године, на основу чл. 192. тач. 5) и б) Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", број 80/02), било је прописано да принудну наплату пореза спроводи порески орган.

Закон о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02, 84/02, 23/03, 70/03, 55/04, 61/05, 85/05, 62/06 и 61/07), у члану 2. прописује да се овај закон примењује на све јавне приходе које наплаћује Пореска управа, ако другим пореским законом није друкчије уређено; као и да се примењује и на новчане казне, камате по основу доспелог, а неплаћеног пореза, трошкове поступка принудне наплате пореза и трошкове порескопрекршајног поступка. Према члану 160. тач. 4. и 14. Пореска управа врши редовну и принудну наплату пореза и споредних пореских давања и обавља друге послове у складу са законом.

Закон о јавним приходима и јавним расходима ("Службени гласник РС", бр. 76/91, 41/92, 18/93, 22/93, 37/93, 67/93, 45/94, 42/98, 54/99, 22/01, 33/04 и 135/04) у члану 2. став 1. прописује да се законом могу увести само они јавни приходи који су установљени овим законом. Према члану 7. Закона, јавним приходима у смислу овог закона сматрају се приходи којима се финансирају права и дужности Републике и послови и задаци града Београда и општине утврђени Уставом и законом, као и доприноси за обавезно социјално осигурање. У члану 9. тач. 1. и 4. Закона, као врста јавних прихода наведени су: порези, царине и друге увозне дажбине, таксе, накнаде за коришћење добара од општег интереса јавни зајмови и остали јавни приходи. Према члану 12. тачка 1. Закона, законом се могу увести, као накнаде за коришћење добара од општег интереса и накнаде за коришћење воде. Према члану 17. тач. 1, 3. и 6. Закона, осталим јавним приходима из члана 9. тачка 4. овог закона сматрају се новчане казне изречене у кривичном, прекршајном и другом поступку који се води пред државним органом; приходи које својом делатношћу остваре државни органи и приходи од концесионе накнаде.

Према члану 266. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), извршење ради испуњења неновчаних обавеза извршеника спроводи се административним путем; извршење ради испуњења новчаних обавеза спроводи се судским путем; изузетно извршење ради испуњења новчаних обавеза из примања по основу радног односа може се спровести административним путем по пристанку извршеника (административна забрана).

Закон о извршном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04) у члану 1. став 1. прописује да се овим законом уређује поступак по коме судови спроводе принудно остварење потраживања на основу извршне или веродостојне исправе и спроводе обезбеђење потраживања, ако посебним законом није другачије одређено. Према члану 30. тачка 2. Закона, извршна исправа је извршна одлука донесена у управном и прекршајном поступку и поравнање у управном поступку, ако гласе на испуњење новчане обавезе и ако посебним законом није другачије одређено.

Из изложених законских одредби, по оцени Уставног суда, следи да је начин обављања водопривредне делатности, организовања и финансирања водопривредне делатности уређен Законом о водама, који не садржи одредбе које регулишу поступак принудне наплате накнада, већ у одредби члана 107. тог закона упућује на примену прописа о порезу на добит корпорација, односно прописа о плаћању пореза на доходак грађана, зависно од тога да ли су обвезници плаћања накнада предузећа која имају статус корпорација, или су то остали обвезници плаћања накнада.

Систем јавних прихода је уређен Законом о јавним приходима и јавним расходима. Као јавни приходи могу се увести само они јавни приходи

који су установљени тим законом. Накнада за коришћење хидромелиорационих објеката за одвођење отпадних вода није јавни приход у смислу члана 7. Закона о јавним приходима и јавним расходима. Она не представља ни накнаду за коришћење добара од општег интереса из члана 9. тачка 1. истог закона. Сходно одредби члана 17. Закона о јавним приходима и јавним расходима, накнада за коришћење хидромелиорационих објеката за одвођење отпадних воде не може се сматрати ни осталим јавним приходима из члана 9. тачка 4. тог закона, а уз то, средства остварена од накнаде за коришћење хидромелиорационих објеката за одвођење отпадних вода су приход јавног водопривредног предузећа. По оцени Уставног суда, одредбе о принудној наплати пореза из чл. 77. до 112. Закона о пореском поступку и пореској администрацији односе се само на јавне приходе, а не и на приходе које остварују јавна предузећа.

Поступак извршења принудне наплате накнаде за коришћење хидромелиорационих објеката за одвођење отпадних вода спроводи се на основу управног акта - решења јавног водопривредног предузећа које гласи на новчани износ. Сагласно одредби члана 266. став 2. Закона о општем управном поступку извршење ради испуњења новчаних обавеза спроводи се судским путем. Законом о извршном поступку уређен је поступак по коме судови спроводе принудно остварење потраживања на основу извршне или веродостојне исправе, ако посебним законом није другачије одређено. Одредбе о принудној наплати из Закона о порезу на добит предузећа и Закона о порезу на доходак грађана, на чију примену је у поступку принудне наплате накнада за коришћење хидромелиорационих објеката за одвођење отпадних вода упућивао члан 107. Закона о водама, престале су да важе. Из тих разлога, по оцени Уставног суда, у конкретном случају, за извршење новчане обавезе из решења повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", надлежан је Општински суд у Вршцу.

На основу изложеног и члана 46. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), Уставни суд је решио као у изреци.

Уставни суд је, такође, на основу члана 49. став 2. Закона о Уставном суду, одлучио да се решење објави у "Службеном гласнику Републике Србије".

Решење Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 52/2008)
ПУ-185/2006 од 1. априла 2008. године

За извршење решења јавног водопривредног предузећа које гласи на новчани износ, ради наплате накнаде за одводњавање, надлежан је месно надлежан општински суд, по правилима извршног поступка.

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За извршење новчане обавезе по решењу повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине" број 01126034 од 11. марта 2004. године којим је обвезник "Агробанат" ПИК Јединство ДПП Пландиште задужен

на плаћање накнаде за одводњавање за 2004. годину, надлежан је Општински суд у Вршцу.

О б р а з л о ж е њ е

Јавно водопривредно предузеће "Воде Војводине", из Новог Сада, поднело је захтев Уставном суду за решавање сукоба надлежности између Општинског суда у Вршцу и Министарства финансија - Пореске управе - Филијала Вршац. Према наводима из захтева, општински суд се огласио стварно и месно ненадлежним за извршење новчане обавезе из решења повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", којим је задужен "Агробанат" ПИК Јединство ДПП Пландиште, на плаћање накнаде за одводњавање за 2004. годину. Одлучујући по приговору, решење је преиначено, тако што је предлог за извршење одбачен због апсолутне ненадлежности суда. Спис је прослеђен трговинском суду који се такође огласио апсолутно ненадлежним за поступање. Након тога је јавно предузеће поднело предлог за принудну наплату Пореској управи, која је, закључком одбила предлог. Другостепени орган је изјављену жалбу на тај закључак одбио. Како и суд и орган управе сматрају да нису надлежни за поступање, подносилац захтева тражи да Уставни суд одлучи о насталом сукобу надлежности.

У одговору Уставном суду, Општински суд у Вршцу се није потпуније изјашњавао о захтеву, с обзиром на то да су списи предмета уступљени на даљу надлежност Трговинском суду у Панчеву.

Трговински суд у Панчеву, у одговору, с позивом на одредбу члана 1. Закона о извршном поступку, сматра да принудну наплату потраживања из члана 106. Закона о водама спроводи Пореска управа на основу упућујуће норме из члана 107. истог закона, а не суд.

Министарство финансија - Пореска управа - Регионални центар Нови Сад, у одговору, с позивом на одредбе Закона о водама, Закона о пореском поступку и пореској администрацији и Закона о јавним приходима и јавним расходима, наводи да је Пореска управа надлежна за наплату накнаде за коришћење вода која представља јавни приход, а будући да накнада за одводњавање не представља јавни приход, већ приход водопривредне организације, односно предузећа, Пореска управа није стварно надлежна за спровођење принудне наплате те накнаде, која се врши у судском поступку сходно члану 266. став 2. Закона о општем управном поступку.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио:

Јавно водопривредно предузеће "Воде Војводине", Нови Сад, решењем број 01126034 од 11. марта 2004. године утврдило је обвезнику "Агробанат" ПИК Јединство ДПП Пландиште годишњи износ накнаде за одводњавање за 2004. годину. Како потраживање није плаћено за период септембар-октобар 2004. године, поднет је предлог за извршење Општинском суду у Вршцу.

Општински суд у Вршцу се решењем И-1556/04 од 17. децембра 2004. године огласио стварно и месно ненадлежним за поступање, с тим да се спис након правоснажности достави Трговинском суду у Панчеву, као стварно и месно надлежном суду. На решење је изјављен приговор.

Одлучујући о приговору, Општински суд у Вршцу је, решењем ИПВ (И) бр. 184/05 од 10. фебруара 2005. године преиначио решење И. Бр. 1556/04 од 17. децембра 2004. године и предлог за извршење одбацио због

апсолутне ненадлежности са образложењем да конкретна накнада представља јавни приход на који се примењују прописи из области пореза, те је за принудну наплату тог јавног прихода надлежна пореска управа. Спис је достављен Трговинском суду у Панчеву.

Трговински суд у Панчеву се решењем И-323/05 од 30. марта 2005. године огласио апсолутно ненадлежним за поступање и предлог за извршење одбацио, с образложењем да се принудна наплата пореза на добит предузећа до 1. јануара 2003. године вршила на основу решења пореског органа о принудној наплати, по одредбама чл. 77. до 103. Закона о порезу на добит предузећа, а након тога на основу решења о принудној наплати пореске управе по чл. 77. до 113. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. На решење није изјављена жалба.

Након тога поднет је захтев за принудну наплату накнаде за одводњавање Министарству финансија - Пореској управи - Филијали Вршац, која је закључком број 433-1861/05-23 од 3. децембра 2005. године одбила предлог, наводећи да су средства остварена на овај начин приход Јавног водопривредног предузећа. На решење је изјављена жалба.

Министарство финансија - Пореска управа - Регионални центар Нови Сад је решењем број 433-69/2006 од 30. јануара 2006. године одбило жалбу, с образложењем да из одредби чл. 99. и 107. Закона о водама, те члана 160. Закона о пореском поступку у пореској администрацији и члана 12. Закона о јавним приходима и јавним расходима произлази да је Пореска управа надлежна за наплату накнаде за коришћење вода која представља јавни приход.

Закон о водама ("Службени гласник РС", бр. 46/91, 53/93, 67/93, 48/94, 54/96 и 101/05) у члану 99. став 3. прописује да су средстава остварена од накнаде за одводњавање, накнаде за наводњавање, накнаде за коришћење водопривредних објеката и за вршење других услуга приход јавног водопривредног предузећа, а у члану 107. да се у погледу рокова, плаћања аконтације накнада, застарелости, камата, обнове поступка и поступка принудне наплате накнада и других питања која нису уређена овим законом, када су у питању предузећа која имају статус корпорација примењују прописи о порезу на добит корпорација, а за остале обвезнике плаћања накнада прописи о плаћању пореза на доходак грађана.

Принудну наплату пореза на добит корпорација уређивао је Закон о порезу на добит корпорација ("Службени гласник РС", бр. 76/91, 20/92, 20/93, 67/93 и 19/94), који је престао да важи на основу Закона о порезу на добит предузећа ("Службени гласник РС", бр. 43/94, 53/95, 52/96, 54/96, 42/98, 48/99 и 54/99), који је такође престао да важи 1. јула 2001. године, на основу Закона о порезу на добит предузећа ("Службени гласник РС", број 25/01), који је у одредби члана 77. став 1. прописивао да ће, ако обвезник доспели порез не плати у прописаном року, надлежни порески орган донети решење о принудној наплати путем преноса средстава са рачуна обвезника на одговарајући уплатни рачун пореза. Одредбама чл. 124 до 156. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", број 24/01), које су престале да важе 1. јануара 2003. године на основу чл. 192. тач. 5) и б) Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", број 80/02), било је прописано да принудну наплату пореза спроводи порески орган.

Закон о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02, 84/02, 23/03, 70/03, 55/04, 61/05, 85/05, 62/06 и 61/07), у члану 2. прописује да се овај закон примењује на све јавне приходе

које наплаћује Пореска управа, ако другим пореским законом није друкчије уређено, као и да се примењује и на новчане казне, камате по основу доспелог, а неплаћеног пореза, трошкове поступка принудне наплате пореза и трошкове порескопрекршајног поступка. Према члану 160. тач. 4. и 14. Закона, Пореска управа врши редовну и принудну наплату пореза и споредних пореских давања и обавља друге послове у складу са законом.

Закон о јавним приходима и јавним расходима ("Службени гласник РС", бр. 76/91, 41/92, 18/93, 22/93, 37/93, 67/93, 45/94, 42/98, 54/99, 22/01, 33/04 и 135/04) у члану 2. став 1. прописује да се законом могу увести само они јавни приходи који су установљени овим законом. Према члану 7. Закона, јавним приходима у смислу овог закона сматрају се приходи којима се финансирају права и дужности Републике и послови и задаци града Београда и општине утврђени Уставом и законом, као и доприноси за обавезно социјално осигурање. У члану 9. тач. 1. и 4. Закона, као врста јавних прихода наведени су: порези, царине и друге увозне дажбине, таксе, накнаде за коришћење добара од општег интереса, јавни зајмови и остали јавни приходи. Према члану 12. тачка 1. Закона, законом се могу увести, као накнаде за коришћење добара од општег интереса, и накнаде за коришћење воде. Према члану 17. тач. 1, 3. и 6. Закона, осталим јавним приходима из члана 9. тачка 4. овог закона сматрају се новчане казне изречене у кривичном, прекршајном и другом поступку који се води пред државним органом; приходи које својом делатношћу остваре државни органи и приходи од концесионе накнаде.

Према члану 266. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/01), извршење ради испуњења неновчаних обавеза извршеника спроводи се административним путем; извршење ради испуњења новчаних обавеза спроводи се судским путем; изузетно извршење ради испуњења новчаних обавеза из примања по основу радног односа може се спровести административним путем по пристанку извршеника (административна забрана).

Закон о извршном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04) у члану 1. став 1. прописује да се овим законом уређује поступак по коме судови спроводе принудно остварење потраживања на основу извршне или веродостојне исправе и спроводе обезбеђење потраживања, ако посебним законом није другачије одређено. Према члану 30. тачка 2. Закона, извршна исправа је извршна одлука донесена у управном и прекршајном поступку и поравнање у управном поступку, ако гласе на испуњење новчане обавезе и ако посебним законом није другачије одређено.

Из изложених законских одредби, по оцени Уставног суда, следи да је начин обављања водопривредне делатности, организовања и финансирања водопривредне делатности уређен Законом о водама, који не садржи одредбе које регулишу поступак принудне наплате накнада, већ се у одредби члана 107. тог закона упућује на примену прописа о порезу на добит корпорација, односно прописа о плаћању пореза на доходак грађана, зависно од тога да ли су обвезници плаћања накнада предузећа која имају статус корпорација, или су то остали обвезници плаћања накнада.

Полазећи од тога да је систем јавних прихода уређен Законом о јавним приходима и јавним расходима и да се као јавни приходи могу увести само они јавни приходи који су установљени тим законом, да накнада за одводњавање, за разлику од накнаде за коришћење воде, није јавни приход у смислу члана 7. Закона о јавним приходима и јавним расходима, нити

представља накнаду за коришћење добара од општег интереса из члана 9. тачка 1. истог закона, односно остале јавне приходе из члана 9. тачка 4. тог закона, већ је приход јавног водопривредног предузећа, по оцени Уставног суда, одредбе о принудној наплати пореза из чл. 77. до 112. Закона о пореском поступку и пореској администрацији које се односе на јавне приходе, не могу се примењивати на принудну наплату накнаде за одводњавање као приход јавног предузећа.

Имајући у виду да се поступак извршења принудне наплате накнаде за одводњавање спроводи на основу управног акта - решења јавног водопривредног предузећа које гласи на новчано потраживање, да се, према члану 266. став 2. Закона о општем управном поступку, извршење ради испуњења новчаних обавеза спроводи судским путем, те да су престале да важе одредбе о принудној наплати из Закона о порезу на добит предузећа и Закона о порезу на доходак грађана, на чију примену у поступку принудне наплате накнаде за одводњавање, као посебних прописа, упућује члан 107. Закона о водама, по оцени Уставног суда, у конкретном случају, за извршење новчане обавезе из решења повериоца Јавног водопривредног предузећа "Воде Војводине", надлежан је Општински суд у Вршцу.

На основу изложеног и члана 46. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), Уставни суд је решио као у изреци.

Уставни суд је, такође, на основу члана 49. став 2. Закона о Уставном суду, одлучио да се решење објави у "Службеном гласнику Републике Србије".

Решење Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 52/2008)
ПУ-186/2006 од 1. априла 2008. године

Исти правни став по истоветном правном питању, Уставни суд је заузео у решењима бр: ПУ-132/2006 од 1. априла 2008. године, ПУ-187/2006 од 10. априла 2008. године, ПУ-190/2006 од 1. априла 2008. године, ПУ-193/2006 од 24. априла 2008. године, ПУ-194/2006 од 22. маја 2008. године, ПУ-195/2006 од 10. априла 2008. године, ПУ-196/2006 од 10. априла 2008. године, ПУ-197/2006 од 8. априла 2008. године и ПУ-198/2006 од 17. априла 2008. године

Сукоб надлежности (негативни) између општинске управе и суда

Када је стварна надлежност суда конституисана на основу одредбе члана 6. Закона о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1. јула 1953. године, пре ступања на снагу Закона о задругама, тада је за одлучивање по захтеву земљорадничке задруге за враћање задружне имовине надлежан општински суд пред којим је поступак и заснован, а не управни орган чија је надлежност за решавање по оваквим захтевима установљена тек касније, ступањем на снагу Закона о задругама.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање по захтеву ЗЗ "Сноп" из Старог Жедника и ЗЗ "Аграр" из Новог Жедника, ради враћања задружне имовине, надлежан је Општински суд у Суботици.

Образложење

Општина Суботица - Општинска управа - Служба за заступање поднела је Уставном суду захтев за решавање сукоба надлежности између Општинске управе Суботица и Општинског суда у Суботици. Сукоб надлежности је настао у поступку по предлогу ЗЗ "Сноп" и ЗЗ "Аграр", ради повраћаја задужне имовине, након што се Одељење за имовинско-правне послове Општине Суботица решењем III-03-461-27/99 од 31. маја 2005. године огласило стварно ненадлежним за поступање у том предмету. По истом захтеву претходно је вођен поступак пред Општинским судом у Суботици који је окончан решењем суда Р.427/96 од 21. јануара 1999. године, којим се суд огласио стварно ненадлежним за поступање.

У одговору Уставном суду, Општински суд у Суботици истиче да је у току поступка пред тим судом ступио на снагу Закон о задругама, који је уместо дотадашње судске надлежности прописао надлежност управног органа. Стога сматра да нема законског основа за судску надлежност.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио:

ЗЗ "Аграр" из Новог Жедника је поднела 1. јула 1992. године, а ЗЗ "Сноп" из Старог Жедника 23. јула 1992. године захтев Општини Суботица, Служби за имовинско-правне послове за споразумевање ради повраћаја задружне имовине. Захтеви су поднети на основу Закона о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1. јула 1953. године ("Службени гласник СРС", број 46/90). Странке нису постигле споразум, па је орган управе 29. септембра 1992. године, сагласно члану 6. Закона, доставио списе Општинском суду у Суботици да одлучи о захтеву.

Након ступања на снагу Закона о задругама ("Службени лист СРЈ", број 41/96) Општински суд у Суботици је донео решење Р-427/96 од 21. јануара 1999. године, којим се огласио стварно ненадлежним за поступање и предмет уступио општинском органу управе.

Општинска управа - Одељење за имовинско-правне послове и правну помоћ Општине Суботица није прихватила надлежност, већ се решењем број III-03-461-27/99 од 20. септембра 1999. године огласила стварно ненадлежном за поступање, по наведеним захтевима ЗЗ "Сноп" из Старог Жедника и ЗЗ "Аграр" из Новог Жедника. Надлежност је одбијена јер Закон о задругама у прелазним и завршним одредбама није регулисао како ће се окончати поступци у предметима који су започети по Закону о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1. јула 1953. године. Општинска управа сматра да се поступци започети по том Закону морају окончати пред Општинским судом у Суботици.

Министарство финансија Републике Србије је решењем број 46-00-00163/1999-07 од 22. маја 2001. године поништило решење Општине Суботица - Одељења за имовинско-правне послове број III-03-461-27/99 од 20. септембра 1999. године, јер сматра да је сходно одредби члана 96. Закона о

задругама предвиђено да је за решавање у предметима враћања задружне имовине надлежан општински орган управе као првостепени орган.

Решењем број III-03-461-27/99 од 31. маја 2005. године Одељење за имовинско-правне послове Општине Суботица се поново огласило стварно ненадлежним за поступање.

Министарство финансија Републике Србије је решењем број 46-00-00163/1999-07 од 10. новембра 2005. године поништило наведено решење Општине Суботица и истој наложило да у поступку по захтеву ЗЗ "Сноп" из Старог Жедника и ЗЗ "Аграр" из Новог Жедника од 8. јануара 1998. године донесе одговарајућу одлуку. Након тога Одељење за имовинско-правне послове општине Суботица је покренуло управни спор.

Врховни суд Србије је решењем У.7736/05 од 23. марта 2006. године одбацио тужбу тужиоца Општине Суботица.

Министарство финансија Републике Србије је донело решење број 46-00-00163/1999-07 од 2. августа 2006. године којим је наложило Одељењу за имовинско правне послове Општине Суботица да, у року од 30 дана од дана пријема тог решења, одлучи о захтеву ЗЗ "Сноп" из Старог Жедника и ЗЗ "Аграр" из Новог Жедника.

Служба за имовинско-правне послове Општине Суботица није поступила по налогу Министарства финансија Републике Србије, већ је Уставном суду достављен спис ради одлучивања о сукобу надлежности између те управе и Општинског суда у Суботици.

Одлучујући о насталом негативном сукобу надлежности, Уставни суд је утврдио да је Закон о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1. јула 1953. године, ступио на снагу 15. августа 1990. године. У члану 2. тог Закона било је прописано да се документовани захтев за враћање имовине подноси општинском органу управе надлежном за имовинско правне послове, а чланом 5. да је дужност органа управе да без одлагања размотри захтев и приступи споразумевању странака. Чланом 6. став 1. Закона прописана је обавеза органа управе да у случају непостојања услова за враћање имовине или непостизања споразума у року од два месеца од дана подношења захтева списе достави месно надлежном општинском суду. Дана 25. децембра 1996. године ступио је на снагу Закон о престанку важења Закона о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1. јула 1953. године ("Службени гласник РС", број 52/96).

Закон о задругама је ступио на снагу 14. децембра 1996. године. Одредбама чл. 95. до 98. тог Закона прописан је поступак враћања имовине која је била у власништву задругара и задружних савеза, односно савеза задруга после 1. јула 1953. године, која је организационим, односно статусним променама или на други начин пренета без накнаде другим корисницима који нису задруге или задружни савези. Чланом 96. тог Закона прописано је да се захтев за враћање имовине подноси правном лицу коме је имовина пренета без накнаде, односно његовом правном следбенику. У случају да се у прописаном року не постигне споразум о враћању имовине допуштено је вођење управног поступка пред надлежним општинским органом. Тиме је успостављена надлежност управног органа да одлучује о захтевима за враћање задружне имовине. Међутим, цитирани Закон не садржи и одредбе о начину окончања започетих поступака у којима је заснована надлежност суда по раније важећем Закону.

У конкретном случају стварна надлежност суда је конституисана на основу одредбе члана 6. Закона о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1. јула 1953. године. Тако конституисана судска надлежност је заснована пре ступања на снагу Закона о задругама. Тај Закон није у прелазним и завршним одредбама предвидео ретроактивну примену, нити је у предметима који су у току прописао да ће се поступци наставити пред надлежним управним органом. Код таквог стања ствари, по оцени Уставног суда, очито је да конституисана стварна надлежност општинског суда у време важења Закона о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1. јула 1953. године представља окончану правну ситуацију. Зато се Законом о задругама прописана искључива надлежност управног органа за одлучивање по захтеву за враћање задружне имовине може засновати само у односу на захтеве поднете од дана када је тај Закон ступио на снагу, а не и на захтеве поднете пре тог времена.

Следом изнетих разлога Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 2) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), одлучио као у изреци.

Уставни суд је, такође, сагласно члану 49. став 2. Закона о Уставном суду, одлучио да се решење објави у "Службеном гласнику Републике Србије".

Решење Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 52/2008)
ПУ-199/2006 од 1. априла 2008. године

Сличан правни став по истоветном правном питању, Уставни суд је заузео у Решењу број ПУ-285/2006 од 24. априла 2008. године

Сукоб надлежности (негативни) између Републичке изборне комисије и изборних комисија јединица локалне самоуправе

За одлучивање по приговорима бирача који се односе на неправилности у поступку избора локалних органа власти надлежна је изборна комисија јединице локалне самоуправе, док је Републичка изборна комисија надлежна за заштиту изборног права у поступку избора народних посланика. За решавање о надлежности за одлучивање о тим приговорима није од значаја чињеница да су изборни поступак спроводили јединствени бирачки одбори именовани од стране Републичке изборне комисије, већ да су приговори изјављени због неправилности у поступку спровођења локалних избора, па је, по оцени Уставног суда, за њихово решавање, у конкретном случају надлежна Градска изборна комисија у Зајечару.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о приговорима бирача Дејана Здравковића из Зајечара, поднетим 12. маја 2008. године, због неправилности у поступку спровођења избора за одборнике Скупштине града Зајечара одржаних 11. маја 2008. године, на бирачким местима: број 27 (Халово), број 36 (Копривница), број 45 (Салаш) и број 47 (Велика Јасикова), надлежна је Градска изборна комисија у Зајечару.

Образложење

Републичка изборна комисија поднела је Уставном суду 19. маја 2008. године, захтев за решавање сукоба надлежности за одлучивање о приговорима због неправилности у поступку спровођења избора за одборнике Скупштине града Зајечара одржаних 11. маја 2008. године, између Републичке изборне комисије и Градске изборне комисије у Зајечару. У захтеву се наводи да је бирач Дејан Здравковић из Зајечара поднео 12. маја 2008. године Градској изборној комисији у Зајечару четири приговора на неправилности у спровођењу избора за одборнике Скупштине града Зајечара. Наведене приговоре Градска изборна комисија у Зајечару је 13. маја 2008. године одбацила због ненадлежности и проследила их Републичкој изборној комисији, која се такође огласила ненадлежном за одлучивање. На закључке Градске изборне комисије у Зајечару, бирач Дејан Здравковић изјавио је жалбу Окружном суду у Зајечару, који је 15. маја 2008. године жалбу одбио, са образложењем да је Републичка изборна комисија надлежна да одлучује о тим приговорима, јер је она именовала бирачке одборе на бирачким местима на која се односе приговори.

У поступку пред Уставним судом, утврђено је:

- да је бирач Дејан Здравковић из Зајечара, 12. маја 2008. године, Градској изборној комисији у Зајечару поднео четири приговора због неправилности у спровођењу поступка избора за одборнике Скупштине града Зајечара, које се састоје у томе што су у бирачким одборима на бирачким местима број 36 (Копривница) и број 45 (Салаш) били супружници, односно сродници, а на бирачким местима број 27 (Халово) и број 47 (Велика Јасикова) бирачи су гласали са личним картама којима је истекао рок важења. Приговорима је захтевано да Градска изборна комисија поништи гласање на наведеним бирачким местима, распусти бирачки одбор и распише поновно гласање;

- да је, одлучујући по наведеним приговорима, Градска изборна комисија у Зајечару, 13. маја 2008. године, донела закључке I бр. 013-15, 013-16, 013-17 и 013-18, којима је одбацила приговоре због ненадлежности, наводећи да је о наведеним приговорима надлежна да одлучује Републичка изборна комисија која је именовала бирачке одборе на бирачким местима на које се приговори односе;

- да је Републичка изборна комисија, разматрајући достављене приговоре, донела 14. маја 2008. године закључке 02 бр. 013-2435, 013-2436, 013-2437 и 013-2438, којима се огласила ненадлежном за решавање по наведеним приговорима и доставила их Градској изборној комисији у Зајечару на надлежност и одлучивање, наводећи да се надлежност Градске изборне комисије заснива на чињеници да се приговорима побијају избори за одборнике скупштине града Зајечара;

- да је решењем Окружног суда у Зајечару Уж. 5/08 од 15. маја 2008. године, одбијена жалба бирача Дејана Здравковића из Зајечара изјављена против закључака Градске изборне комисије у Зајечару I бр. 013-15, 013-16, 013-17 и 013-18 од 13. маја 2008. године, са образложењем да је за одлучивање по наведеним приговорима надлежна Републичка изборна комисија;

- да је Градска изборна комисија у Зајечару, дописом I број 013-23 од 15. маја 2008, Републичкој изборној комисији доставила решење Окружног суда у Зајечару Уж. 5/08 од 15. маја 2008. године, ради даљег поступања, и

- да се, након тога, Републичка изборна комисија, дописом 02 број 013-2435/08 од 17. маја 2008. године, обратила Уставном суду са захтевом за решавање сукоба надлежности између Републичке изборне комисије и Градске изборне комисије у Зајечару.

С обзиром на изнето, произлази да између Републичке изборне комисије и Градске изборне комисије у Зајечару постоји негативан сукоб надлежности из члана 167. став 2. тачка 2. Устава Републике Србије.

Уставом је утврђено да изборно право ужива правну заштиту у складу са законом (члан 52. став 3.) и да Уставни суд решава сукоб надлежности између републичких органа и покрајинских органа или органа јединица локалне самоуправе (члан 167. став 2. тачка 2.).

Законом о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да захтев за решавање сукоба надлежности подноси један или оба органа који су у сукобу, као и лице поводом чијег је права настао сукоб надлежности (члан 68. став 2.).

Питање заштите изборног права у поступку избора народних посланика, односно одборника у јединицама локалне самоуправе, уређено је Законом о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 85/05 и 101/05) и Законом о локалним изборима ("Службени гласник РС", број 129/07). Законом о избору народних посланика прописано је да заштиту изборног права у поступку избора народних посланика обезбеђују Републичка изборна комисија, Врховни суд Србије и надлежни судови (члан 7.). Законом о локалним изборима је предвиђено да бирач, кандидат за одборника или предлагач кандидата има право да поднесе приговор изборној комисији јединице локалне самоуправе због неправилности у поступку кандидовања, спровођења, утврђивања и објављивања резултата избора (члан 52. став 1.), да ће изборна комисија јединице локалне самоуправе, ако усвоји поднети приговор, поништити одлуку или радњу (члан 53.), као и да се против решења изборне комисије може изјавити жалба надлежном окружном суду у року од 24 часа од достављања решења (члан 54. став 1.).

Одлуком о координираном спровођењу свих избора расписаних за 11. мај 2008. године ("Службени гласник РС", број 27/08) утврђено је да ће све изборе који су расписани за 11. мај 2008. године спроводити јединствени бирачки одбори (члан 4.), као и да чланове и заменике чланова бирачких одбора у проширеном саставу именује Републичка изборна комисија на предлог подносилаца изборних листа (члан 7. став 1.).

По оцени Уставног суда, из наведених одредаба Устава и закона произлази да је за одлучивање по приговору бирача који се односи на неправилности у поступку избора локалних органа власти надлежна изборна комисија јединице локалне самоуправе, а да је Републичка изборна комисија надлежна за заштиту изборног права у поступку избора народних посланика. Имајући у виду да се приговорима бирача Дејана Здравковића из Зајечара,

упућеним Градској изборној комисији у Зајечару, оспорава правилност споровођења избора за одборнике града Зајечара на одређеним бирачким местима и од Градске изборне комисије захтева да поништи гласање на тим бирачким местима, распусти бирачке одборе и распише поновно гласање, Уставни суд је оценио да је за одлучивање по наведеним приговорима надлежна Градска изборна комисија у Зајечару. За решавање о томе ко је надлежан да одлучује о наведеним приговорима није од значаја чињеница да су поступак избора на наведеним бирачким местима спроводили јединствени бирачки одбори именовани од стране Републичке изборне комисије, већ да су приговори изјављени због неправилности у поступку спровођења локалних избора, па је, по оцени Уставног суда, за њихово решавање надлежна Градска изборна комисија у Зајечару.

На основу одредбе члана 46. тачка 2) Закона о Уставном суду, Суд је одлучио као у изреци.

Решење Уставног суда број ШУ-87/2008
од 22. маја 2008. године

Сличан правни став по истоветном правном питању
Уставни суд је заузео у Решењу број ШУ-86/2008 од 22. априла 2008. године

Имајући у виду да је приговор изјављен због неправилности у поступку спровођења локалних избора на наведеном бирачком месту и да се приговором тражи поништавање изборних резултата на том бирачком месту, за шта је надлежна изборна комисија јединице локалне самоуправе, као орган за заштиту изборног права у поступку избора одборника скупштине јединице локалне самоуправе, то је, у конкретном случају, за одлучивање о приговору због неправилности у поступку спровођења избора одборника скупштине Владичин Хан, одржаних 11. маја 2008. године, надлежна Изборна комисија општине Владичин Хан.

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о приговору коалиције ЛДП и ГГ - За бољи Хан, поднетом 12. маја 2008. године, због неправилности у поступку спровођења избора за одборнике Скупштине општине Владичин Хан одржаних 11. маја 2008. године, на бирачком месту број 28 Балиновце, надлежна је Изборна комисија општине Владичин Хан.

Образложење

Републичка изборна комисија поднела је Уставном суду 19. маја 2008. године захтев за решавање сукоба надлежности између Републичке изборне комисије и Изборне комисије општине Владичин Хан. Према наводима

из захтева, Изборна комисија општине Владичин Хан је поводом приговора Коалиције ЛДП И ГГ – За бољи Хан, поднетог 12. маја 2008. године, због неправилности у спровођењу избора за одборнике Скупштине општине Владичин Хан, 13. маја 2008. године донела решење којим се приговор доставља Републичкој изборној комисији ради одлучивања. Након тога, приговор је 17. маја 2008. године достављен Републичкој изборној комисији, која је на седници одржаној 18. маја 2008. године закључила да није надлежна да решава по том приговору, због тога што подносилац приговора захтева да се на основу члана 12. Закона о локалним изборима пониште локални избори на бирачком месту 28 Балиновце у општини Владичин Хан. Како су се и Републичка изборна комисија и општинска изборна комисија огласиле ненадлежним за поступање, Републичка изборна комисија тражи да Уставни суд одлучи о насталом сукобу надлежности.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио:

Коалиција ЛДП И ГГ- За бољи Хан поднела је Општинској изборној комисији Владичин Хан, 12. маја 2008. године, приговор "на изборне радње везане за изборе одржане 11. маја 2008. године". Позивајући се на члан 12. Закона о локалним изборима, подносилац приговора захтева поништај изборних резултата на бирачком месту број 28 Балиновце, због тога што је Драган Петровић из Летовишта истовремено био кандидат за одборника Скупштине општине Владичин Хан на изборној листи Нове Србије и заменик члана јединственог бирачког одбора на бирачком месту број 28 Балиновце, у проширеном саставу.

Одлучујући о наведеном приговору, Општинска изборна комисија Владичин Хан је 13. маја 2008. године донела решење којим се приговор Коалиције ЛДП и ГГ – За бољи Хан, број 013-235/2008 од 12. маја 2008. године, доставља Републичкој изборној комисији ради одлучивања. У образложењу решења је наведено да је изборни поступак на наведеном бирачком месту спроводио јединствени бирачки одбор именован од стране Републичке изборне комисије, те да је из тих разлога за одлучивање о приговору надлежна Републичка изборна комисија.

Приговор је 17. маја 2008. године достављен Републичкој изборној комисији. Републичка изборна комисија је, на седници одржаној 18. маја 2008. године, закључила да није надлежна да одлучује о наведеном приговору, те да се поднесе захтев за решавање сукоба надлежности Уставном суду.

С обзиром на изнето, произлази да између Републичке изборне комисије и Изборне комисије општине Владичин Хан постоји негативан сукоб надлежности из члана 167. став 2. тачка 2. Устава Републике Србије.

Уставом је утврђено да изборно право ужива правну заштиту у складу са законом (члан 52. став 3.) и да Уставни суд решава сукоб надлежности између републичких органа и покрајинских органа или органа јединица локалне самоуправе (члан 167. став 2. тачка 2.).

Законом о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да захтев за решавање сукоба надлежности подноси један или оба органа који су у сукобу, као и лице поводом чијег је права настао сукоб надлежности (члан 68. став 2.).

Питање заштите изборног права у поступку избора народних посланика, односно одборника у јединицама локалне самоуправе, уређено је Законом о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 85/05 и 101/05) и Законом о локалним изборима ("Службени гласник РС", број 129/07). Законом о избору народних посланика

прописано је да заштиту изборног права у поступку избора народних посланика обезбеђују Републичка изборна комисија, Врховни суд Србије и надлежни судови (члан 7.). Законом о локалним изборима је предвиђено да бирач, кандидат за одборника или предлагач кандидата има право да поднесе приговор изборној комисији јединице локалне самоуправе због неправилности у поступку кандидовања, спровођења, утврђивања и објављивања резултата избора (члан 52. став 1.), да ће изборна комисија јединице локалне самоуправе, ако усвоји поднети приговор, поништити одлуку или радњу (члан 53.), као и да се против решења изборне комисије може изјавити жалба надлежном окружном суду у року од 24 часа од достављања решења (члан 54. став 1.).

Одлуком о координираном спровођењу свих избора расписаних за 11. мај 2008. године ("Службени гласник РС", број 27/08) утврђено је да ће све изборе који су расписани за 11. мај 2008. године спроводити јединствени бирачки одбори (члан 4.), као и да чланове и заменике чланова бирачких одбора у проширеном саставу именује Републичка изборна комисија на предлог подносилаца изборних листа (члан 7. став 1.).

С обзиром на то да је Коалиција ЛДП И ГГ- За бољи Хан поднела приговор "на изборне радње везане за изборе одржане 11. маја 2008. године" и да на основу члана 12. Закона о локалним изборима тражи поништај изборних резултата на бирачком месту број 28 Балиновце, Уставни суд је утврдио да је приговор изјављен због неправилности у поступку спровођења избора за одборнике Скупштине општине Владичин Хан.

Из наведених уставних и законских одредаба и утврђених чињеница, по оцени Уставног суда, произлази да су изборна комисија јединице локалне самоуправе и окружни суд органи надлежни за заштиту изборног права у поступку избора одборника скупштине јединице локалне самоуправе и да је Републичка изборна комисија надлежна за заштиту изборног права у поступку избора народних посланика. Стога је Уставни суд оценио да је, у конкретном случају, за одлучивање о приговору Коалиције ЛДП И ГГ- За бољи Хан изјављеном због неправилности у поступку спровођења избора одборника скупштине Владичин Хан на бирачком месту 28 Балиновце, одржаних 11. маја 2008. године, надлежна Изборна комисија општине Владичин Хан. За решавање надлежности за одлучивање о наведеном приговору није од значаја чињеница да је поступак избора на наведеном бирачком месту спроводио јединствени бирачки одбор именован од стране Републичке изборне комисије, већ да је приговор изјављен због неправилности у поступку спровођења локалних избора на наведеном бирачком месту и да се приговором тражи поништавање изборних резултата на том бирачком месту, а за то је, по оцени Уставног суда, надлежна изборна комисија јединице локалне самоуправе.

На основу изложеног и члана 46. тачка 2) Закона о Уставном суду, Суд је решио као у изреци.

Решење Уставног суда број ШУ-88/2008
од 22. маја 2008. године

Ненадлежност Уставног суда за решавање сукоба надлежности

Уставни суд није надлежан да решава сукоб надлежности између судова, већ само сукоб надлежности између судова и других државних органа.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се "иницијатива - захтев за решавање сукоба надлежности" између Трећег општинског суда у Београду и Другог општинског суда у Београду.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднет је захтев насловљен као "иницијатива" - захтев за решавање сукоба надлежности" у вези поступања Трећег општинског суда у Београду у "истовременим паралелним радним споровима" у 12 предмета и поступања Другог општинског суда у Београду у два грађанска спора.

У спроводеном поступку Уставни суд је утврдио да је одредбом члана 167. став 2. тач. 1. до 4. Устава, утврђено да Уставни суд решава сукоб надлежности: између судова и других државних органа, између републичких органа и покрајинских органа или органа јединица локалне самоуправе, између покрајинских органа и органа јединица локалне самоуправе и између органа различитих аутономних покрајина или различитих јединица локалне самоуправе.

Полазећи од тога да Уставни суд није надлежан да решава сукоб надлежности између судова, већ само сукоб надлежности између судова и других државних органа, Суд је на основу члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) и члана 82. став 1. тачка 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08) одлучио да поднету "иницијативу - захтев" одбаци због ненадлежности.

Закључак Уставног суда број ШУ-26/2008
од 3. јула 2008. године

***ПОСТУПАК ОДЛУЧИВАЊА О ИЗБОРНИМ
СПОРОВИМА;
ПОСТУПАК ПО ЖАЛБИ
НА ОДЛУКУ О ПОТВРЂИВАЊУ МАНДАТА
НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА***

Имајући у виду уставне и законске одредбе о надлежности Уставног суда за одлучивање о изборним споровима за које законом није одређена надлежност судова и о поступку по захтеву за одлучивање о изборном спору из надлежности овог Суда, као и одредбе о надлежности и поступку за заштиту изборног права од стране за то надлежних - других државних органа, као и чињеницу да је престао мандат Народној скупштини у чијем сазиву су били подносиоци захтева, Уставни суд је оценио да у конкретном случају не постоје процесне претпоставке за његово одлучивање о поднетом захтеву за заштиту изборног права. Такође, захтев није испуњавао Уставом и законом утврђене претпоставке за разматрање као уставна жалба, јер су оспорене одлуке о престанку мандата народних посланика подносиоцима захтева донете пре проглашења Устава којим је уведена уставна жалба као правно средство.

Уставни суд је донео

З А К Л Ј У Ч А К

Одбацује се захтев за заштиту изборног права Весне Лалић из Београда и Совранија Чоњагића из Салаша Црнобарског, којим се тражи стављање ван снаге Одлуке Народне скупштине о констатацији престанка мандата народним посланицима Весни Лалић и Совранију Чоњагићу, од 27. новембра 2005. године и Одлуке Народне скупштине о избору народних посланика ради попуне упражњених посланичких места у Народној скупштини, од 27. новембра 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Народни посланици у Народној скупштини Републике Србије, Весна Лалић и Совраније Чоњагић, поднели су 1. децембра 2005. године, Уставном суду захтев за заштиту изборног права, којим је од Суда затражено да стави ван снаге Одлуке Народне скупштине наведене у изреци.

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио:

- да је Народна скупштина, на Петој седници Другог редовног заседања, дана 27. новембра 2005. године, констатовала престанак мандата народних посланика Совранија Чоњагића и Весне Лалић-Драговић и потврдила мандате народним посланицима Мирослави Глушић и Марку Кроњи;

- да је мандат Народној скупштини, у чијем сазиву су били народни посланици Весна Лалић и Совраније Чоњагић, престао конституисањем новог сазива Народне скупштине после избора за народне посланике одржаних 21. јануара 2007. године.

Разматрајући поднети захтев, Уставни суд је имао у виду:

- да је у току поступка пред Уставним судом, проглашењем новог Устава Републике Србије, дана 8. новембра 2006. године, престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године, у време чијег важења је констатован

оспорени престанак мандата и поднет захтев за заштиту пасивног изборног права, те да о поднетом захтеву треба одлучивати применом одредаба важећег Устава;

- да је Уставом Републике Србије утврђено да изборно право ужива правну заштиту у складу са законом (члан 52. став 3.), као и да Уставни суд одлучује о изборним споровима за које законом није одређена надлежност судова (члан 167. став 2. тачка 5.);

- да је Законом о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 85/05, 101/05) прописано: да заштиту изборног права обезбеђују Републичка изборна комисија, Врховни суд Србије и надлежни судови (члан 7.), као и да сваки бирач, кандидат за посланика и подносилац изборне листе има право на заштиту изборног права по поступку утврђеним овим законом (члан 94.);

- да је Законом о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано: да захтев за одлучивање о изборном спору за који законом није одређена надлежност судова може поднети: сваки бирач, кандидат за председника Републике, односно посланика или одборника и подносилац предлога кандидата, као и да захтев садржи разлоге и доказе због којих се тражи одлучивање о изборном спору, те да се захтев може поднети најкасније у року од 15 дана од дана окончања изборног поступка који се оспорава (члан 75.);

- да је Уставном повељом државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист СЦГ", број 1/03), која је била на снази у време доношења оспорених одлука Народне скупштине, између осталог, било утврђено да Србија и Црна Гора прати остваривање људских и мањинских права и грађанских слобода и обезбеђује њихову заштиту у случају кад та заштита није обезбеђена у државама чланицама (члан 9. став 3.), те да је у складу са овом надлежношћу државне заједнице, Повељом о људским и мањинским правима и грађанским слободама ("Службени лист Србије и Црне Горе", број 6/03), поред осталог, било утврђено да свако ко сматра да му је неко људско или мањинско право зајемчено Повељом повређено или ускраћено појединачним актом или радњом институције државне заједнице, односно државног органа државе чланице или организације која врши јавна овлашћења, има право да поднесе жалбу Суду Србије и Црне Горе, ако није обезбеђена друга правна заштита у држави чланици (члан 9. став 2.).

Имајући у виду наведене уставне и законске одредбе, као и чињеницу да је престао мандат Народној скупштини у чијем сазиву су били подносиоци захтева, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за одлучивање Уставног суда о поднетом захтеву.

Уставом Републике Србије од 8. новембра 2006. године предвиђено је да се против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, може изјавити уставна жалба (члан 170.). Испитујући могућност да се поднети захтев за заштиту изборног права разматра као уставна жалба, Суд је констатовао да је чланом 175. став 3. Устава утврђено да се поступак пред Уставним судом, па и поступак по уставној жалби, уређује законом, а да је Закон о Уставном суду прописао да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње који су извршени од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу Закона (члан 113. став 2.). Како су одлуке Народне скупштине о констатацији престанка мандата народних посланика Соваранија Чоњагића и Весне Лалић,

односно о потврђивању мандата народним посланицима Мирослави Глушић и Марку Кроњи, донете 27. новембра 2005. године, дакле пре проглашења Устава, Суд је оценио да не постоје Уставом и законом утврђене претпоставке да се захтев узме у разматрање као уставна жалба.

Имајући у виду изнето, Уставни суд је, на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), закључио као у изреци.

Закључак Уставног суда број IY-404/2005
од 29. маја 2008. године

Поднети захтев за заштиту изборног права не испуњава Уставом и законом прописане услове за одлучивање Уставног суда у изборном спору, јер се не ради о изборном спору из надлежности Уставног суда. Такође, захтев не испуњава ни Уставом и законом утврђене претпоставке да се разматра као уставна жалба, јер су оспорене одлуке Народне скупштине о констатацији престанка мандата народним посланицима донете пре проглашења Устава којим је ово правно средство установљено.

Уставни суд је донео

З А К Л Ј У Ч А К

Одбацује се захтев за заштиту изборног права Горана Пауновића из Новог Сада и Ксеније Миливојевић из Београда, којим се тражи стављање ван снаге Одлуке Народне скупштине о констатацији престанка мандата народним посланицима Горану Пауновићу и Ксенији Миливојевић, од 16. маја 2006. године и Одлуке Народне скупштине о избору народних посланика Зорана Суботичког и Момчила Спасића ради попуне упражњених посланичких места у Народној скупштини, од 16. маја 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Народни посланици у Народној скупштини Републике Србије, Горан Пауновић и Ксенија Миливојевић, поднели су 25. маја 2006. године, Уставном суду захтев за заштиту изборног права, којим је од Суда затражено да стави ван снаге Одлуке Народне скупштине наведене у изреци.

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио:

- да је Народна скупштина, на Четвртој седници Првог редовног заседања у 2006. години, дана 16. маја 2006. године, констатовала престанак мандата народних посланика Горана Пауновића и Ксеније Миливојевић и потврдила мандате народним посланицима Зорану Суботичком и Момчилу Спасићу;

- да је мандат Народној скупштини, у чијем сазиву су били народни посланици Горан Пауновић и Ксенија Миливојевић, престао

конституисањем новог сазива Народне скупштине после избора за народне посланике одржаних 21. јануара 2007. године.

Разматрајући поднети захтев, Уставни суд је имао у виду:

- да је у току поступка пред Уставним судом, проглашењем новог Устава Републике Србије, дана 8. новембра 2006. године, престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године, у време чијег важења је констатован оспорени престанак мандата и поднет захтев за заштиту пасивног изборног права, те да о поднетом захтеву треба одлучивати применом одредаба важећег Устава;

- да је Уставом Републике Србије утврђено да изборно право ужива правну заштиту у складу са законом (члан 52. став 3.), као и да Уставни суд одлучује о изборним споровима за које законом није одређена надлежност судова (члан 167. став 2. тачка 5.);

- да је Законом о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 85/05, 101/05) прописано: да заштиту изборног права обезбеђују Републичка изборна комисија, Врховни суд Србије и надлежни судови (члан 7.), као и да сваки бирач, кандидат за посланика и подносилац изборне листе има право на заштиту изборног права по поступку утврђеним овим законом (члан 94.);

- да је Законом о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано: да захтев за одлучивање о изборном спору за који законом није одређена надлежност судова може поднети: сваки бирач, кандидат за председника Републике, односно посланика или одборника и подносилац предлога кандидата, као и да захтев садржи разлоге и доказе због којих се тражи одлучивање о изборном спору, те да се захтев може поднети најкасније у року од 15 дана од дана окончања изборног поступка који се оспорава (члан 75.);

- да је Уставном повељом државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист СЦГ", број 1/03), која је била на снази у време доношења оспорених одлука Народне скупштине, између осталог, било утврђено да Србија и Црна Гора прати остваривање људских и мањинских права и грађанских слобода и обезбеђује њихову заштиту у случају кад та заштита није обезбеђена у државама чланицама (члан 9. став 3.), те да је у складу са овом надлежношћу државне заједнице, Повељом о људским и мањинским правима и грађанским слободама ("Службени лист Србије и Црне Горе", број 6/03), поред осталог, било утврђено да свако ко сматра да му је неко људско или мањинско право зајемчено Повељом повређено или ускраћено појединачним актом или радњом институције државне заједнице, односно државног органа државе чланице или организације која врши јавна овлашћења, има право да поднесе жалбу Суду Србије и Црне Горе, ако није обезбеђена друга правна заштита у држави чланици (члан 9. став 2.).

Имајући у виду наведене уставне и законске одредбе, као и чињеницу да је престао мандат Народној скупштини у чијем сазиву су били подносиоци захтева, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за одлучивање Уставног суда о поднетом захтеву.

Уставом Републике Србије од 2006. године предвиђено је да се против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, може изјавити уставна жалба (члан 170.). Испитујући могућност да се поднети захтев за заштиту изборног права разматра као уставна жалба, Суд је констатовао да је чланом 175. став 3.

Устава утврђено да се поступак пред Уставним судом, па и поступак по уставној жалби, уређује законом, а да је Закон о Уставном суду прописао да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње који су извршени од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу Закона (члан 113. став 2.). Како су одлуке Народне скупштине о констатацији престанка мандата народних посланика Горана Пауновића и Ксеније Миливојевић, односно о потврђивању мандата народним посланицима Зорану Суботичком и Момчилу Спасићу, донете 16. маја 2006. године, дакле пре проглашења Устава, Суд је оценио да не постоје Уставом и законом утврђене претпоставке да се захтев узме у разматрање као уставна жалба.

Имајући у виду изнето, Уставни суд је, на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), закључио као у изреци.

Закључак Уставног суда број IУ-115/2006
од 29. маја 2008. године

У конкретном случају, поднети захтев за заштиту изборног права не испуњава Уставом и законом прописане услове за одлучивање Уставног суда у изборном спору, јер се не ради о изборном спору из надлежности овог Суда и престао је мандат Народној скупштини у чијем сазиву су били народни посланици о чијем престанку мандата је расправљано на седници Административног одбора тог сазива Народне скупштине. Захтев не испуњава ни Уставом и законом утврђене претпоставке да се разматра као уставна жалба, јер су оспорени акти Административног одбора Народне скупштине којима је одбијен предлог за констатацију спорног престанка мандата народних посланика донети пре проглашења Устава којим је установљено ово правно средство.

Уставни суд је донео

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се захтев за заштиту изборног права Демократске странке, којим се тражи стављање ван снаге "одлуке" Административног одбора Народне скупштине Републике Србије, од 28. септембра 2005. године, којом је одбијен предлог Демократске странке да се констатује престанак мандата народних посланика Есада Џуцевића и Бајрама Омерагића у Народној скупштини.

О б р а з л о ж е њ е

Демократска странка поднела је Уставном суду 13. октобра 2005. године захтев за заштиту изборног права, којим је од Суда затражено да стави ван снаге "одлуку" Административног одбора Народне скупштине Републике Србије, наведену у изреци.

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио:

- да је Административни одбор Народне скупштине на 56. седници, одржаној 28. септембра 2005. године, разматрао захтев народних посланика Душана Петровића и Миодрага Ђидића за престанак мандата народним посланицима Есаду Џуџевићу и Бајраму Омерагићу, те да је након разматрања разлога за престанак мандата констатовано да није донета одлука да Административни одбор обавести Народну скупштину да су се стекли услови за престанак мандата;

- да је мандат Народној скупштини, у чијем сазиву су били народни посланици Есад Џуџевић и Бајрам Омерагић, престао конституисањем новог сазива Народне скупштине после избора за народне посланике одржаних 21. јануара 2007. године.

Разматрајући поднети захтев, Уставни суд је имао у виду:

- да је у току поступка пред Уставним судом, ступањем на снагу новог Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године, престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године, у време чијег важења је Административни одбор Народне скупштине разматрао захтев за престанак мандата народним посланицима Есаду Џуџевићу и Бајраму Омерагићу, као и у време чијег важења је поднет захтев за заштиту изборног права, те да о поднетом захтеву треба одлучивати применом одредаба важећег Устава;

- да је Уставом Републике Србије утврђено да изборно право ужива правну заштиту у складу са законом (члан 52. став 3.), као и да Уставни суд одлучује о изборним споровима за које законом није одређена надлежност судова (члан 167. став 2. тачка 5.);

- да је Законом о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/00, 69/02, 57/03, 72/03, 18/04, 85/05, 101/05) прописано: да заштиту изборног права обезбеђују Републичка изборна комисија, Врховни суд Србије и надлежни судови (члан 7.), као и да сваки бирач, кандидат за посланика и подносилац изборне листе има право на заштиту изборног права по поступку утврђеном овим законом (члан 94.);

- да је Законом о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано: да захтев за одлучивање о изборном спору за који законом није одређена надлежност судова може поднети: сваки бирач, кандидат за председника Републике, односно посланика или одборника и подносилац предлога кандидата, као и да захтев садржи разлоге и доказе због којих се тражи одлучивање о изборном спору, те да се захтев може поднети најкасније у року од 15 дана од дана окончања изборног поступка који се оспорава (члан 75.);

- да је Уставном повељом државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист СЦГ", број 1/03), која је била на снази у време доношења оспорених одлука Народне скупштине, између осталог, било утврђено да Србија и Црна Гора прати остваривање људских и мањинских права и грађанских слобода и обезбеђује њихову заштиту у случају кад та заштита није обезбеђена у државама чланицама (члан 9. став 3.), те да је у складу са овом надлежношћу државне заједнице, Повељом о људским и мањинским правима и грађанским слободама ("Службени лист Србије и Црне Горе", број 6/03), поред осталог, било утврђено да свако ко сматра да му је неко људско или мањинско право зајемчено Повељом повређено или ускраћено појединачним актом или радњом институције државне заједнице, односно државног органа државе чланице или организације која врши јавна овлашћења, има право да поднесе жалбу Суду

Србије и Црне Горе, ако није обезбеђена друга правна заштита у држави чланици (члан 9. став 2.).

Имајући у виду наведене уставне и законске одредбе, као и чињеницу да је престао мандат Народној скупштини у чијем сазиву су били наведени народни посланици, о чијем престанку мандата је расправљано на седници Административног одбора Народне скупштине, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за одлучивање Уставног суда о поднетом захтеву.

Уставом Републике Србије од 8. новембра 2006. године предвиђено је да се против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, може изјавити уставна жалба (члан 170.). Испитујући могућност да се поднеси захтев за заштиту изборног права разматра као уставна жалба, Суд је констатовао да је чланом 175. став 3. Устава утврђено да се поступак пред Уставним судом, па и поступак по уставној жалби, уређује законом, а да је Закон о Уставном суду прописао да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње који су извршени од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу Закона (члан 113. став 2.). Како је седница Административног одбора Народне скупштине на којој су разматрани разлози за престанак мандата народним посланицима Есаду Џуџевићу и Бајраму Омерагићу одржана 28. септембра 2005. године, дакле пре ступања на снагу Устава, Суд је оценио да не постоје Уставом и законом утврђене претпоставке да се захтев узме у разматрање као уставна жалба.

Сагласно изнетом, Уставни суд је, на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), закључио као у изреци.

Закључак Уставног суда број IУ-372/2005
од 17. јула 2008. године

Како је Законом о Уставном суду прописано да се захтев за одлучивање о изборном спору, као и жалба на одлуку о потврђивању мандата народних посланика може поднети најкасније у року од 15 дана од дана окончања изборног поступка који се оспорава, односно од дана доношења ожалбене одлуке, а у конкретном случају је жалба на одлуку о потврђивању мандата поднета Уставном суду по истеку овог законског рока, то је представљало разлог за одбацивање жалбе као неблаговремене.

Уставни суд донео је

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се жалба на одлуку Народне скупштине о потврђивању мандата народних посланика, која је донета на првој седници од 11. јуна 2008.

године, у делу којим се потврђују мандати Верољуба Стевановића и Драгана-Палме Марковића.

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднета је 9. јула 2008. године жалба народног посланика Томислава Николића, која није потписана, на одлуку Народне скупштине о потврђивању мандата народних посланика која је донета на првој седници од 11. јуна 2008. године, у делу којим се потврђују мандати Верољуба Стевановића и Драгана-Палме Марковића. Подносилац жалбе сматра да је одлука Народне скупштине у делу којим се потврђују мандати наведених посланика у супротности са одредбом члана 102. став 3. Устава, према којој народни посланик, поред осталог, не може бити функционер у органима извршне власти. По мишљењу подносиоца жалбе, у смислу наведене одредбе Устава, функционери извршне власти су и градоначелници и председници општина, па је стога потврђивање мандата народном посланику Верољубу Стевановићу, који је градоначелник града Крагујевца и Драгану-Палми Марковићу, који је председник општине Јагодина, у супротности са Уставом.

Одредбом члана 101. став 5. Устава Републике Србије утврђено је да је на одлуку донету у вези са потврђивањем мандата народних посланика допуштена жалба Уставном суду, који по њој одлучује у року од 72 сата.

Одредбом члана 75. став 3. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), која се на основу одредбе члана 79. став 4. Закона сходно примењује и у поступку по жалби на одлуку донету у вези са потврђивањем мандата народних посланика, прописано је да се захтев може поднети најкасније у року од 15 дана од дана окончања изборног поступка који се оспорава.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да је одлуку о потврђивању мандата народних посланика, Народна скупштина Републике Србије донела на седници од 11. јуна 2008. године и да је жалба на одлуку о потврђивању мандата поднета Уставном суду 9. јула 2008. године.

С обзиром на то да је жалба поднета по истеку Законом прописаног рока за њено подношење, Уставни суд је оценио да жалбу, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 2) Закона о Уставном суду, као неблагоприятну, треба одбацити.

На основу изложеног, члана 48. Закона о Уставном суду и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд је донео закључак као у изреци.

Закључак Уставног суда број VIУ-118/2008
од 10. јула 2008. године

ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА УСТАВНОГ СУДА

Нису испуњене процесне претпоставке за обезбеђење извршења Одлуке Уставног суда број IУ-120/2004, јер је Одлука Уставног суда извршена самим објављивањем у „Службеном гласнику Републике Србије“, а појединачни акти којима је одлучивано о правима подносилаца захтева донети су после ступања на снагу оспорених правилника, те стога није испуњен услов прописан чланом 61. Закона о Уставном суду за измену коначног појединачног акта којим је одлучено о правима подносиоца захтева.

Уставни суд донео је

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се захтев за обезбеђење извршења Одлуке Уставног суда IУ-120/04 од 16. марта 2006. године ("Службени гласник РС", број 38/2006).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду је 31.10.2006. године поднет захтев за обезбеђење извршења Одлуке Уставног суда IУ-120/04 од 16. марта 2006. године („Службени гласник РС“, број 38/2006). Подносиоци захтева наводе да је Одлуком Уставног суда утврђена неуставност и стављене су ван снаге одредбе оспорених правилника о њиховом ступању на снагу, па сматрају да ови правилници нису ступили на снагу у целини и немају правно дејство, а појединачни акти о престанку радног односа донети су њиховом применом. Подносиоци захтева траже да Уставни суд обезбеди извршење наведене Одлуке Уставног суда, односно одлучи о отклањању последица примене неуставних општих аката и то путем враћања у радни однос у АД „Сигма“ Суботица, и накнаду штете на име неостварених зарада и других личних примања у периоду од престанка па до повратка у радни однос.

У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио следеће:

Одлуком Уставног суда IУ-120/2004 од 16. марта 2006. године, утврђено је да одредбе члана 15. Правилника о унутрашњој организацији Акционарског друштва „Сигма“, Суботица, број 1174/03 од 23. марта 2003. године и члана 13. Правилника о систематизацији радних места овог акционарског друштва број 1168/03 од 22. маја 2003. године нису у сагласности с Уставом. Оспореним одредбама оба правилника било је предвиђено да правилници ступају на снагу осмог дана од дана доношења, што је по оцени Суда, било несагласно са чл. 120. Устава Републике Србије из 1990. године. У одговору доносиоца оспорених правилника изричито је наведено да су оспорени правилници објављени на огласној табли, и то Правилник о унутрашњој организацији друштва објављен је на огласној табли 23. маја 2003. године, а Правилник о систематизацији радних места од 22. маја, објављен је 2. јуна 2003. године, што је Суд и констатовао у својој одлуци.

Чланом 130. став 1. Устава било је прописано да, кад Уставни суд утврди да закон, статут аутономне покрајине, други пропис или општи акт није

у сагласности с Уставом, тај закон, статут аутономне покрајине, други пропис или општи акт престаје да важи даном објављивања одлуке Уставног суда.

Из наведеног произлази, да су одредбе члана 15. Правилника о унутрашњој организацији Акционарског друштва и члана 13. Правилника о систематизацији радних места овог Акционарског друштва, за које је Уставни суд утврдио да су несагласне са Уставом, престале да важе даном објављивања одлуке Уставног суда, али и да су правним дејством Одлуке Уставног суда обухваћене само наведене одредбе оспорених правилника, а не и правилници у целини.

Полазећи од чињенице да су оспорени правилници објављени на огласној табли Акционарског друштва, као што то одређује члан 56. Статута друштва, као и од правног дејства Одлуке Уставног суда, којим су обухваћене само одредбе о дану њиховог ступања на снагу, произилази да су оспорени правилници ступили на снагу осмог дана од дана њиховог објављивања, као што то одређује члан 120. Устава од 1990. године и члан 59. Статута Акционарског друштва. У конкретном случају, то значи да је Правилник о унутрашњој организацији, објављен 23. маја 2003. године, ступио на снагу 31. маја 2003. године, а Правилник о систематизацији радних места, објављен 2. јуна 2003. године ступио је на снагу 10. јуна 2003. године.

Доносилац оспорених аката је навео, у одговору на поднету иницијативу, да је Правилник о унутрашњој организацији први пут примењен 13. јуна 2003. године, што значи после његовог ступања на снагу, а Правилник о систематизацији радних места први пут је примењен 16. јуна 2003. године, што је такође, после његовог ступања на снагу и доставио одлуку управног одбора од 16. јуна 2003. године, којом се 27 запослених укључујући и подносиоце овог захтева проглашава вишком запослених у складу са одредбама Закона о раду.

Из наведеног, Уставни суд је закључио да је захтев за обезбеђење извршења Одлуке Уставног суда IY-120/04 од 16. марта неоснован, јер је Одлука Уставног суда извршена самим њеним објављивањем у „Службеном гласнику РС“, број 38/2006, а појединачни акти којим је одлучивано о правима подносиоца захтева донети су после ступања на снагу оспорених правилника у складу са чланом 120. Устава од 1990. године, што значи да није испуњен услов прописан чланом 57. раније важећег Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука, односно чланом 61. Закона о Уставном суду за измену коначног појединачног акта којим је одлучено о правима подносиоца захтева.

С обзиром да, у конкретном случају, нису испуњене процесне претпоставке за обезбеђење извршења одлуке Уставног суда, Суд је на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда („Службени гласник РС“, бр. 24/08 и 27/08), донео Закључак као у изреци.

Закључак Уставног суда број IY-120/2004
од 29. маја 2008. године

У конкретном случају нису испуњене процесне претпоставке за одлучивање о захтеву за обезбеђење извршења Одлуке Уставног суда, с обзиром на то да оспорени појединачни акти нису донети у извршењу општих аката чију је неуставност Уставни суд утврдио својом одлуком, већ по другом правном основу.

Уставни суд је донео

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се захтев за обезбеђење извршења Одлуке Уставног суда број IY-46/2005 од 6. априла 2006. године ("Службени гласник Републике Србије", број 38/2006).

Образложење

Уставном суду је 13. јуна 2006. године поднет захтев за обезбеђење извршења Одлуке Уставног суда у предмету IY-46/2005 ("Службени гласник Републике Србије", број 38/2006). Подносиоци захтева наводе да је Одлуком Уставног суда утврђена неуставност и стављене су ван снаге одредбе оспореног Правилника и Одлуке о њиховом ступању на снагу, па сматрају да ови акти нису ступили на снагу у целини и немају правно дејство, те да је неопходно да се изменом појединачних аката, отклоне последице које су настале применом неуставног Правилника и Одлуке. Подносиоци захтева траже да Уставни суд обезбеди извршење наведене Одлуке Уставног суда, односно да Суд одлучи о отклањању последица примене неуставних општих аката и то враћањем у радни однос лица којима је отказом уговора о раду престао радни однос и новчаном накнадом штете настале на име неостварених зарада и других личних примања у периоду од престанка па до повратка у радни однос.

У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио следеће: Одлуком Уставног суда ГУ- 46/2005 од 6. априла 2006. године, утврђено је да одредбе члана 11. Правилника о систематизацији радних места Акционарског друштва за угоститељство, услуге, туризам, производњу и промет "Златар" из Нове Вароши од 15. априла 2003. године и члана 6. Одлуке о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места Акционарског друштва за угоститељство, услуге, туризам, производњу и промет "Златар" из Нове Вароши од 1. јуна 2004. године, нису у сагласности с Уставом. Одлука је 5. маја 2006. године објављена у "Службеном гласнику Републике Србије", број 38/2006. Оспореним одредбама наведених аката било је утврђено да акти ступају на снагу даном доношења, што је по оцени Уставног суда, било несагласно са чланом 120. Устава Републике Србије од 1990. године. У одговору доносиоца оспорених аката изричито је наведено да су, без обзира на формулацију о ступању на снагу ових аката, оспорени акти били објављени на Огласној табли Акционарског друштва "Златар". Конкретно, Правилник о систематизацији радних места био је објављен на Огласној табли од 15. до 23. априла 2003. године и примењивао се од 1. маја 2003.

године, а Одлука о изменама и допунама Правилника од 1. до 9. јуна 2004. године, што је Суд и констатовао у својој Одлуци.

Чланом 130. став 1. Устава било је утврђено да када Уставни суд утврди да закон, статут аутономне покрајине, други пропис или општи акт није у сагласности с Уставом, тај закон, статут аутономне покрајине, други пропис или општи акт престаје да важи даном објављивања одлуке Уставног суда.

Из наведеног произлази да су одредбе члана 11. Правилника и члана 6. Одлуке о изменама и допунама Правилника, за које је Уставни суд утврдио да су несагласне с Уставом, престале да важе 5. маја 2006. године,

даном објављивања Одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије", као и да су правним дејством Одлуке Уставног суда обухваћене само наведене одредбе аката, а не и акти у целини.

Полазећи од чињенице да су оспорени акти били објављени на Огласној табли Акционарског друштва "Златар", као и правног дејства Одлуке Уставног суда којом су обухваћене само одредбе о ступању на снагу наведених аката, произлази да су оспорени акти, на основу члана 120. Устава од 1990. године, ступили на снагу осмог дана од дана њиховог објављивања на Огласној табли. У конкретном случају, то значи да је Правилник о систематизацији радних места Акционарског друштва за угоститељство, услуге, туризам, производњу и промет "Златар" из Нове Вароши, објављен 15. априла 2003. године, ступио на снагу 23. априла 2003. године, а Одлука о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места Акционарског друштва за угоститељство, услуге, туризам, производњу и промет "Златар" из Нове Вароши, објављена 1. јуна 2004. године, ступила на снагу 9. јуна 2004. године.

Одредбом члана 57. став 1. Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука ("Службени гласник РС", бр. 32/91, 67/93 и 101/05), који је био на снази у тренутку подношења захтева, било је прописано да свако коме је повређено право коначним или правоснажним појединачним актом, донетим на основу закона или другог прописа или општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности с Уставом или законом, има право да тражи од надлежног органа измену тог појединачног акта.

Члан 112. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) прописује да ће се поступци пред Уставним судом започети пре дана ступања на снагу овог закона, окончати по одредбама овог закона.

Одредбом члана 61. став 1. Закона о Уставном суду прописано је да свако коме је повређено право коначним или правоснажним појединачним актом, донетим на основу закона или другог општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности с Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, има право да тражи од надлежног органа измену тог појединачног акта.

На основу изложеног произлази да су подносиоци захтева за обезбеђење извршења Одлуке Уставног суда, на основу члана 57. тада важећег Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука, могли предложити измену само оних појединачних аката који су донети на основу оспореног Правилника и оспорене Одлуке и то пре њиховог ступања на снагу по сили Устава.

Међутим, на основу достављене документације утврђено је да појединачни акти (решења о отказу уговора о раду) чије се измене предлажу, нису донети на основу предметног Правилника и Одлуке о изменама и допунама Правилника. Правни основ за доношење решења о отказу уговора о раду запосленима у АД за угоститељство, услуге, туризам, производњу и промет "Златар" из Нове Вароши била је одредба члана 101. став 1. тачка 8. тада важећег Закона о раду ("Службени гласник РС", број 70/2001).

Суд је оценио да није испуњен услов прописан чланом 57. раније важећег Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука, односно чланом 61. Закона о Уставном суду, за измену коначног или правоснажног појединачног акта којим је одлучено о праву подносилаца

захтева, будући да појединачни акти којима је одлучивано о правима подносилаца захтева нису донети на основу оспореног Правилника и оспорене Одлуке, већ на основу Закона о раду.

С обзиром на то да у конкретном случају нису испуњене процесне претпоставке за обезбеђење извршења Одлуке Уставног суда, Суд је на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду ("Службени гласник Републике Србије", број 109/2007) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/2008 и 27/2008), донео Закључак као у изреци.

Закључак Уставног суда број IУ-46/2005
17. јула 2008. године

ПОСТУПАК ПО УСТАВНОЈ ЖАЛБИ

- Одлуке

Повреда Уставног права на рад (члан 60. Устава) и права на сталност судијске функције (члан 146. став 1. у вези члана 148. став 1. Устава)

По оцени Уставног суда, неуставним престанком судијске функције пре навршеног радног века подносиоцу уставне жалбе није само повређено право да обавља судијску функцију, већ и право на рад зајемчено одредбом члана 60. став 1. Устава Републике Србије.

С обзиром да у конкретном случају поништај оспореног акта и повраћај у пређашње стање није могућ, а друге штетне последице су уклоњене, Уставни суд је, сагласно одредби члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, нашао да нема места доношењу посебног налога за уклањање последица насталих у виду материјалне штете проузроковане жалиоцу доношењем оспореног акта, већ да се правично задовољење због утврђене повреде права подносиоцу уставне жалбе остварује објављивањем одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

1. Усваја се уставна жалба Бранка Томковића изјављена против тачке 17. Одлуке о престанку судијске дужности ("Службени гласник РС", број 68/2007), коју је донела Народна скупштина Републике Србије на седници одржаној 23. јула 2007. године.

2. Утврђује се да је актом из тачке 1. повређено право на сталност судијске функције гарантовано чланом 146. став 1. Устава Републике Србије у вези члана 148. став 1. Устава, као и право на рад гарантовано чланом 60. став 1. Устава.

3. Одлуку објавити у "Службеном гласнику Републике Србије".

О б р а з л о ж е њ е

1. Уставном суду поднета је 8. августа 2007. године, благовремена и дозвољена уставна жалба Бранка Томковића изјављена против тачке 17. Одлуке о престанку судијске дужности ("Службени гласник РС", број 68/2007), наведене у тачки 1. изреке. У уставној жалби се наводи да је Одлуком Великог персоналног већа VIII Су бр. 11/07 од 13. априла 2007. године, утврђено да се радни век судији Општинског суда у Алибунару Бранку Томковићу навршава 18. октобра 2007. године. Даље се наводи да је на основу наведене одлуке,

Народна Скупштина на седници одржаној 23. јула 2007. године донела оспорену одлуку којом је, у тачки 17. утврдила да судији Бранку Томковићу, даном доношења одлуке, престаје судијска дужност. Како је Одлуком Великог персоналног већа утврђено да судија Бранко Томковић 18. октобра 2007. године навршава 65 година живота, чиме испуњава један од алтернативно прописаних услова за престанак судијске дужности због навршења радног века, подносилац уставне жалбе сматра да су оспореном одлуком Народне скупштине повређене одредбе члана 148. став 1. Устава Републике Србије, право на рад и друга права зајемчена Уставом.

2. У одговору секретара Народне скупштине од 22. маја 2008. године наводи се да је Указом председника Републике ПР број 1 од 13. марта 2008. године Народна скупштина распуштена, да новоизабрана скупштина није конституисана, због чега нису у могућности да дају одговор на наводе из уставне жалбе, већ достављају документацију од значаја за поступање по уставној жалби и одлучивање.

3. Сагласно одредби члана 170. Устава Републике Србије, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

Одредбом члана 146. став 1. Устава гарантује се сталност судијске функције. Уставна гаранција сталности судијске функције остварује се и одредбом члана 148. став 1. Устава која утврђује разлоге престанка судијске функције. Одредбом члана 60. став 1. Устава зајемчено је право на рад, у складу са законом.

4. У поступку пред Уставним судом утврђено је следеће:

- Велико персонално веће Врховног суда Србије је, на седници Већа одржаној 13. априла 2007. године, донело Одлуку VIII Су 11/07 којом је утврђено да Бранко Томковић, судија Општинског суда у Алибунару, навршава радни век 18. октобра 2007. године. Наведена одлука је донета јер је, сагласно одредби члана 52. став 1. Закона о судијама, испуњен један од алтернативно предвиђених разлога за престанак судијске дужности због навршења радног века;

- Народна скупштина је на седници Шестог ванредног заседања у 2007. години, одржаној 23. јула 2007. године, донела Одлуку о престанку судијске дужности ("Службени гласник Републике Србије", број 68/07) против које је изјављена уставна жалба. Наведеном одлуком је у тачки 17. констатовано да Бранку Томковићу, судији Општинског суда у Алибунару, даном доношења ове одлуке престаје судијска дужност због навршења радног века;

- Председник Општинског суда у Алибунару је Народној скупштини дописом од 1. августа 2007. године поднео захтев за исправку оспорене тачке 17. Одлуке;

- Поднеском од 3. августа 2007. године, Бранко Томковић је Одбору за правосуђе и управу Народне скупштине поднео захтев за измену тачке 17. предметне Одлуке;

- Председник Великог персоналног већа је 21. августа 2007. године Народној скупштини доставила допис Бранка Томковића и поднела захтев да се, на основу члана 165. став 3. Пословника Народне скупштине Републике Србије, изврши исправка Одлуке о престанку судијске дужности судије Бранка Томковића, тако што ће се констатовати престанак судијске

дужности са 18. октобром 2007. године, како је то и утврђено у Одлуци Великог персоналног већа;

- Поднеском од 7. септембра 2007. године, Бранко Томковић је председнику Народне скупштине поднео захтев да се измени предметна тачка 17. Одлуке у погледу датума престанка судијске дужности и донесе одлука у складу са Одлуком Великог персоналног већа;

- Заменик генералног секретара Владе Републике Србије је дописом од 14. септембра 2007. године доставио Одбору за правосуђе и управу Народне скупштине представку Бранка Томковића, уз захтев да Одбор предузме одговарајуће мере из своје надлежности;

- Генерални секретар председника Републике је дописом од 24. септембра 2007. године обавестио Одбор за правосуђе и управу Народне скупштине о представци Бранка Томковића упућеној председнику Републике и доставио исту Одбору;

- Одбор за правосуђе и управу Народне скупштине је на 4. седници одржаној 11. септембра 2007. године, у оквиру тачке 2. Дневног реда, разматрао Предлог одлуке о измени Одлуке о престанку судијске дужности ("Службени гласник РС", број 68/07) и донео Закључак да Одбор за правосуђе и управу није надлежан за исправку Одлуке о престанку судијске дужности судији Бранку Томковићу; Закључком 09 број: 09-2/142-07 је утврђено да Одбор упуту допис председнику Општинског суда у Алибунару са сугестијом да приликом решавања статуса судије Бранка Томковића има у виду право именованог на накнаду плате на основу члана 56. Закона о платама државних службеника и намештеника; Закључак је дописом од 11. септембра 2007. године достављен председнику Општинског суда у Алибунару;

- На основу члана 56. Закона о платама државних службеника и намештеника и члана 51. Закона о судијама, председник Општинског суда у Алибунару је 11. септембра 2007. године донео Решење В СУ. 39/60-2007 којим је утврђено да је судији Бранку Томковићу одлуком Народне скупштине од 23. јула 2007. године престала судијска дужност даном доношења ове одлуке и да именовани има право на накнаду плате у висини коју је имао на дан престанка функције, од дана када му је престала судијска функција до дана стицања права на старосну пензију 18. октобра 2007. године, када му престају сва права и дужности из радног односа;

- Председник Општинског суда у Алибунару је на основу члана 51. Закона о судијама, 18. октобра 2007. године, донео Решење В СУ. 39/67-2007 о престанку радног односа судије Бранка Томковића са даном 18. октобром 2007. године, због стицања права на старосну пензију;

- Министарство за државну управу и локалну самоуправу је 24. октобра 2007. године, одлучујући о захтеву Општинског суда у Алибунару за исплату отпремнине због одласка у пензију, донело решење број 120-08-492/2007-03 којим је утврђено право на отпремнину због одласка у пензију Бранку Томковићу, запосленом у Општинском суду у Алибунару, у износу од 177.288.00 динара.

5. Уставом Републике Србије од 1990. године, на основу којег је донет Закона о судијама који је у конкретном случају примењен, било је утврђено да: Народна скупштина, између осталог, бира и разрешава председника и судије Уставног суда, Врховног суда и других судова (члан 73. тачка 10.); да судији престаје судијска функција кад то сам затражи или кад испуни услове за старосну пензију утврђене законом, и да Врховни суд, у

складу са законом, утврђује постојање разлога за престанак судијске функције, односно за разрешење судије и да о томе обавештава Народну скупштину (члан 101. став 4.).

Члан 9. став 1. Закона о судијама ("Службени гласник Републике Србије", бр. 63/2001, 42/2002, 17/2003, 25/2003, 27/2003, 29/2003, 35/2004, 44/2004, 61/2005, 101/2005 и 46/2006) прописује да судију и председника суда бира и о престанку њихове дужности одлучује Народна скупштина. Чланом 10. став 1. Закона прописано је да дужност судије траје непрекидно од првог избора за судију до навршења радног века. Одредбом члана 51. Закона прописано је да судијска дужност престаје на захтев судије, када судија наврши радни век или кад буде разрешен, а чланом 52. Закона да судији престаје радни век кад наврши шездесет пет година живота или четрдесет година стажа осигурања и да председник суда, најкасније до 1. октобра, писмено обавештава председника Врховног суда Србије о томе које судије и председници непосредно нижих судова наредне године навршавају радни век и када. Одредбом члана 56. став 1. Закона прописано је да навршење радног века утврђује Велико персонално веће. Чланом 60. Закона прописано је да на одлуку Великог персоналног већа којом је утврђено навршење радног века (или разлога за разрешење) није допуштен приговор и да председник Врховног суда Србије одмах по пријему одлуке обавештава Народну скупштину да је судија навршио радни век (или да постоје разлози за разрешење). Према одредби члана 63. Закона, о престанку дужности судије одлучује Народна скупштина. Члан 64. став 2. Закона прописује да судијска дужност престаје оног дана који Народна скупштина наведе у својој одлуци. Одредба члана 65. Закона прописује да (разрешењем и) навршењем радног века судији престају права по основу рада.

Према одредби члана 9. тачке 3) Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), управни спор се не може водити против аката донесених у стварима о којима непосредно на основу уставних овлашћења одлучује скупштина државе чланице, односно Народна скупштина Републике Србије.

6. Сталност судијске функције се јемчи одредбом члана 146. став 1. Устава. Уставом гарантована сталност судијске функције се остварује и кроз Уставом прописане разлоге за престанак судијске функције. Сагласно одредби члана 148. став 1. Устава, судији престаје функција на његов захтев, наступањем законом прописаних услова или разрешењем из законом предвиђених разлога, као и ако не буде изабран на сталну функцију.

У конкретном случају Велико персонално веће је, сагласно овлашћењу из члана 56. став 1. Закона о судијама, донело Одлуку којом је утврђено да Бранко Томковић, судија Општинског суда у Алибунару, навршава радни век 18. октобра 2007. године. Супротно тој одлуци и одредбама чл. 51. и 52. Закона о судијама, Народна скупштина је оспореном Одлуком утврдила да Бранку Томковићу, судији Општинског суда у Алибунару, даном доношења ове одлуке, односно 23. јула 2007. године, престаје судијска дужност због навршења радног века. Народна скупштина је, одређујући својом Одлуком други датум престанка судијске дужности од оног који је Одлуком Великог персоналног већа био утврђен, одредила да је подносиоцу уставне жалбе престала судијска функција 87 дана пре навршења радног века. Стога је Уставни суд утврдио да је оспореном тачком 17. Одлуке о престанку судијске дужности Народне скупштине жалиоцу повређено право на сталност судијске функције зајемчено одредбом члана 146. став 1. у вези члана 148. став 1. Устава.

По оцени Уставног суда, неуставним престанком судијске функције пре навршеног радног века подносиоцу уставне жалбе није само повређено право да обавља судијску функцију, већ и право на рад зајемчено одредбом члана 60. став 1. Устава.

Уставни суд је оценио да у конкретном случају поништај оспорене Одлуке и повраћај у пређашње стање није могућ, јер би подразумевао поновни избор подносиоца уставне жалбе на судијску функцију након навршеног радног века. Друге штетне последице су уклоњене, јер је председник Општинског суда у Алибунару донео Решење о престанку радног односа подносиоца уставне жалбе са 18. октобром 2007. године, због стицања права на старосну пензију и жалиоцу утврдио право на накнаду плате у висини коју је имао на дан престанка функције. Решењем Министарства за државну управу и локалну самоуправу од 24. октобра 2007. године, подносиоцу уставне жалбе је утврђено и право на отпремнину због одласка у пензију.

С обзиром на наведено, Уставни суд је, сагласно одредби члана 89. став 2. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), нашао да нема места доношењу посебног налога за уклањање последица насталих у виду материјалне штете проузроковане жалиоцу доношењем оспорене Одлуке. Суд је оценио да се у конкретном случају правично задовољење због утврђене повреде права подносиоцу уставне жалбе остварује објављивањем одлуке Уставног суда у "Службеном гласнику Републике Србије".

7. Полазећи од изложеног, Уставни суд је на основу члана 89. ст. 1. и 3. Закона о Уставном суду, донео одлуку као у изреци.

Одлука Уставног суда број ("Службени гласник РС", број 74/2008)
Уж-134/2007 од 10. јула 2008. године

Нема повреде Уставом зајемчених права

Оспореним актом жалиоцу није повређено или ускраћено право на рад зајемчено чланом 60. Устава Републике Србије, нити је дискриминисан због припадности националној мањини супротно забрани из члана 76. став 2. Устава. Такође, подносиоцу уставне жалбе је у парничном поступку обезбеђена правна заштита због престанка радног односа, а извршење парничне пресуде није у надлежности Министарства које је донело оспорени акт, већ суда.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Одбија се уставна жалба С.А. изјављена против акта Министарства унутрашњих послова, Бироа за притужбе и представке Кабинета министра 01 број 10423/2006-2 од 5. децембра 2006. године.

Образложење

1. С.А. из Босилеграда је Уставном суду 26. децембра 2006. године, преко пуномоћника Влатке Велинове, поднео благовремену и дозвољену уставну жалбу против акта наведеног у изреци.

Поступајући по налогу Суда од 17. априла 2008. године да уставну жалбу уреди и допуни у смислу члана 85. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/2007), жалилац је 8. маја 2008. године доставио допуну уставне жалбе са назнаком свог јединственог матичног броја, права зајемченог Уставом за које тврди да му је повређено и постављеним захтевом о коме Суд треба да одлучи.

Подносилац уставне жалбе наводи да је био запослен у Основној школи „Предраг Девеџић“ у Врањској Бањи, да је директор школе 19. октобра 2005. године донео решење број 631 којим жалиоцу престаје радни однос, да је Општински суд у Врању донео правоснажну пресуду која још није извршена, а односи се на враћање на рад са признавањем свих права из радног односа због незаконитог отказа, као и да Министарство унутрашњих послова није ништа предузело да се утврди право чињенично стање о „извршеном привредном криминалу у школи“. Жалилац сматра да му је оспореним актом Министарства унутрашњих послова повређено право на рад из члана 60. Устава Републике Србије и то као једином припаднику бугарске националне мањине запосленом у школи чиме је, по његовом мишљењу, повређена и одредба члана 76. Устава о забрани дискриминације националних мањина. Захтева да Уставни суд донесе одлуку којом ће обавезати Министарство унутрашњих послова да у конкретном случају поступи у складу са својим законским и уставним овлашћењима.

2. Према члану 170. Устава Републике Србије, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

3. Уставна жалба је поднета због повреде права на рад зајемченог чланом 60. Устава у вези члана 76. Устава којим се забрањује дискриминација националних мањина.

Устав у члану 60. утврђује: да се јемчи право на рад, у складу са законом (став 1); да свако има право на слободан избор рада (став 2); да су свима, под једнаким условима, доступна сва радна места (став 3); да свако има право на поштовање достојанства своје личности на раду, безбедне и здраве услове рада, потребну заштиту на раду, ограничено радно време, дневни и недељни одмор, плаћени годишњи одмор, правичну накнаду за рад и на правну заштиту за случај престанка радног односа, као и да се нико тих права не може одрећи (став 4); да се женама, омладини и инвалидима омогућују посебна заштита на раду и посебни услови рада, у складу са законом (став 5).

Одредбама члана 76. Устава, припадницима националних мањина јемчи се равноправност пред законом и једнака законска заштита (став 1.) и забрањује се било каква дискриминација због припадности националној мањини (став 2.).

4. Уставни суд је у спроведеном поступку утврдио да је оспорени акт Министарства унутрашњих послова Републике Србије донет поводом представке Слободана Александрова од 27. септембра 2006. године, означене као „опомена пред угужење“, поднете том Министарству.

Наведеном представком подносилац уставне жалбе је од Министарства тражио: да наложи директору Основне школе у Врањској Бањи Данчу Јовићу да га раздужи робом којом је задужен у ученичкој задрузи „б. септембар“; да му врати новац који је имао у задрузи; да му школа исплати годишњи одмор за 2004. и 2005. годину; да му врати „покрадене плате“ и солидарну помоћ коју су сакупили наставници школе за његово лечење; да га врати да ради у школи по пресуди П 1 бр. 366/02 Општинског суда у Врању, јер је иста извршна у ставу I изреке.

По поднетој представци поступала је Полицијска управа у Врању која је, на основу извршених провера, саставила Извештај број ПР-1/06 од 27. новембра 2006. године. Из Извештаја произлази да су радници криминалистичке полиције Полицијске управе у Врању, поводом представке Слободана Александрова, извршили потребне провере и констатовали чињенично стање које је на основу њих утврђено.

Министарство унутрашњих послова Републике Србије је оспореним актом обавестило подносиоца уставне жалбе о резултатима извршених провера и предузетих радњи по поднетој представци. У оспореном акту се наводи да су провере извршене у вези: раздужења са робом у ученичкој задрузи „б. септембар“ Основне школе „Предраг Девеџић“ у Врањској Бањи, годишњег одмора и боловања које је Слободан Александров користио док је био запослен у тој школи у току 2004. и 2005. године и солидарне помоћи која му је била исплаћена. Доносилац оспореног акта наводи да је извршеним проверама утврђено да су са текућег рачуна Слободана Александрова два пута скинута средства, због чега је против одговорних радника поднета кривична пријава Општинском јавном тужилаштву у Врању, а да у вези пресуде П 1 бр.366/02 радници криминалистичке полиције нису утврдили постојање обележја кривичног дела.

5. Према одредби члана 3. Закона о министарствима („Службени гласник РС“, бр. 19/04, 84/04 и 79/05), Министарство унутрашњих послова обавља послове државне управе који се, поред осталог, односе на: заштиту живота, личне и имовинске безбедности грађана; спречавање и откривање кривичних дела и њихово привођење надлежним органима; одржавање јавног реда и мира.

Одредбама члана 10. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 101/2005) утврђени су појам и врста полицијских послова. Полицијски послови у смислу овог закона, између осталог, јесу: безбедносна заштита живота, права, слобода и личног интегритета лица, као и подршка владавини права; безбедносна заштита имовине; спречавање, откривање и расветљавање кривичних дела, прекршаја и других деликата, други видови борбе против криминала и отклањање његових организованих и других облика. Сагласно одредби члана 11. став 1. Закона, полицијски послови се обављају са циљем и на начин да се сваком обезбеди једнака заштита безбедности, права и слобода, примени закон и подржи владавина права.

6. Полазећи од утврђених чињеница и околности у овом предмету, Уставни суд је оценио да су радници криминалистичке полиције Полицијске управе у Врању, поступајући по представци С.А., извршили потребне провере навода подносиоца представке и предузели радње како би обезбедили његова права и открили евентуално постојање кривичног дела или другог деликта од стране одговорних радника Основне школе „Предраг Девеџић“ у Врањској Бањи, у којој је жалилац био у радном односу. Суд стога сматра да је поступање

радника Полицијске управе било у складу са њиховим законским овлашћењима, циљем, начином и начелима обављања полицијских послова.

Уставни суд је, такође, оценио да оспорени акт Министарства унутрашњих послова Републике Србије представља акт донет након поступка спроведеног по представци, којим није непосредно одлучивано о правима подносиоца уставне жалбе, па ни о његовом праву на рад или правима из радног односа. С обзиром на наведено, Суд сматра да оспореним актом жалиоцу није повређено или ускраћено право на рад зајемчено чланом 60. Устава Републике Србије, нити је дискриминисан због припадности националној мањини супротно забрани из члана 76. став 2. Устава. Из навода жалбе и оспореног акта произлази да је подносиоцу уставне жалбе у парничном поступку обезбеђена правна заштита због престанка радног односа, а извршење парничне пресуде није у надлежности Министарства унутрашњих послова, већ суда.

7. Полазећи од изложеног, Уставни суд је оценио да уставну жалбу треба одбити, па је на основу одредаба члана 89. став 1. и члана 45. тачка 9) Закона о Уставном суду, донео одлуку као у изреци.

Одлука Уставног суда број Уж-32/2006
од 10. јула 2008. године

Оспореним пресудама судова опште надлежности жалиоцу није повређено право на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. Устава, а то је разлог за обијање уставне жалбе као неосноване, сагласно члану 89. став 1. Закона о Уставном суду.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Одбија се као неоснована уставна жалба И.Н. изјављена због повреде права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда у Новом Пазару П. 324/04 и против пресуде Општинског суда у Рашки П. 655/07 од 24. децембра 2007. године и пресуде Окружног суда у Краљеву Гж. 653/08 од 4. марта 2008. године.

О б р з л о ж е њ е

1. Уставном суду је поднета благовремена и дозвољена уставна жалба И.Н. из Новог Пазара изјављена против решења Општинског суда у Новом Пазару П. 324/04 од 19. јуна 2007. године, пресуде Општинског суда у Рашки П. 655/07 од 24. децембра 2007. године и пресуде Окружног суда у Краљеву Гж. 653/08 од 4. марта 2008. године.

Наведено решење Општинског суда у Новом Пазару се побија због повреде права на суђење у разумном року, а пресуда Општинског суда у Рашки и Окружног суда у Краљеву због повреде права на правично суђење. Жалилац је становишта да је Општински суд у Новом Пазару доношењем решења о месној ненадлежности после три године, два месеца и 18 дана, од дана подношења тужбе повредио његово право на суђење у разумном року. Он

сматра да је цитираним пресудама Општинског суда у Рашки и Окружног суда у Краљеву повређено и његово право на правично суђење, јер је тим одлукама погрешно усвојен приговор застарелости његовог потраживања.

2. Општински суд у Рашки је дописом од 6. јуна 2001. године доставио Уставном суду одговор на уставну жалбу Ивана Никића, којим је у целости оспорио жалбене наводе о извршеној повреди права на суђење у разумном року.

3. Сагласно одредби члана 170. уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

Одредбом члана 32. Устава се гарантује право на правично суђене тако што се утврђује: да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега (став 1.); свакоме јемчи право на бесплатног преводиоца, ако не говори или не разуме језик који је у службеној употреби у суду и право на бесплатног тумача, ако је слеп, глув или нем (став 2.); да се јавност може искључити током читавог поступка који се води пред судом или у делу поступка, само ради заштите интереса националне безбедности, јавног реда и морала у демократском друштву, као и ради заштите интереса малолетника или приватности учесника у поступку, у складу са законом (став 3.).

4. Уставни суд је у спроведеном поступку извршио увид у списе предмета Општинског суда у Рашки П. 655/07 и уставном жалбом побијане судске одлуке и утврдио следеће чињенице и околности од значаја за одлучивање:

Подносилац уставне жалбе је 31. марта 2004. године поднео тужбу Општинском суду у Новом Пазару. Тужбом је тражио да се тужена државна заједница Србија и Црна Гора - Министарства одбране - Војна пошта 2724 Нови Пазар обавезе да му на име обрачунатих и неисплаћених ратних дневница у периоду од 23. марта до 24. јуна 1999. године исплати износ који ће се накнадно утврдити вештачењем, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног неисплаћеног износа до коначне исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка. Општински суд у Новом Пазару је наредбом од 23. јуна 2004. године тужбу подносиоца уставне жалбе доставио туженој на одговор и заказао рочиште за главну расправу за 14. септембра 2004. године. Тужена је 30. августа 2004. године Суду доставила одговор на тужбу у коме је истакла приговор застарелости утуженог потраживања и предложила да се тужбени захтев у целини одбије. Пуномоћник подносиоца уставне жалбе је поднеском од 14. септембра 2004. године оспорио основаност навода из одговора на тужбу. На рочишту за главну расправу одржаном 14. септембра 2004. године донето је решење о извођењу доказа вештачењем. Подносилац уставне жалбе није предујмио трошкове вештачења, а није ни тражио да га суд ослободи плаћања тих трошкова. Општински суд у Новом Пазару је следећу процесну радњу предузео тек 19. јуна 2007. године, када је донео решење којим се огласио месно ненадлежним за суђење у овом предмету. Против тог решења парничне странке нису изјавиле жалбу, па је предмет достављен Општинском суду у Рашки као стварном и месном надлежном суду. Општински суд у Рашки

је 22. новембра 2007. године заказао рочиште за главну расправу за 24. децембар 2007. године, које је тог дана и одржано. Пуномоћник подносиоца уставне жалбе на том рочишту није имао нових доказних предлога. Суд је извео доказивање увидом у приложене писмене исправе и након речи странака, главну расправу закључио. Пресуда по тужбеном захтеву је достављена пуномоћнику подносиоца уставне жалбе 4. фебруара 2008. године. Пуномоћник подносиоца уставне жалбе је против првостепене пресуде изјавио жалбу 8. фебруара 2008. године, по којој је Окружни суд у Краљеву донео одлуку 4. марта 2008. године. Пресудом Окружног суда у Краљеву Гж. 653/08 од 4. марта 2008. године потврђена је пресуда Општинског суда у Рашки П 655/07 од 24. децембра 2007. године, којом је тужбени захтев у целини одбијен. Другостепена пресуда је уручена пуномоћнику подносиоца уставне жалбе 21. марта 2008. године.

5. Сагласно утврђеним околностима случаја, Уставни суд је оценио да подносиоцу уставне жалбе није повређено право на суђење у разумном року, односно права на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. Устава.

Решењем Општинског суда у Новом Пазару П. 324/04 од 19. јуна 2007. године није повређено право на суђење у разумном року. Тачно је да се тим решењем Општински суд у Рашкој огласио месно ненадлежним након три године, два месеца и 18 дана по подношењу тужбе. Међутим, та чињеница није и довољан доказ о учињеној повреди жалиоцевог права на суђење у разумном року. Из садржине тог решења се види да је оно донето због накнадног укидања војне јединице ВП 2724 Нови Пазар. Месна ненадлежност Општинског суда у Новом Пазару се засновала управо на чињеници да се на подручју тог суда налазило седиште команде војне јединице ВП 2724 Нови Пазар. Премештањем команде ове јединице из Новог Пазара у Рашку престао је правни основ на коме се заснивала месна надлежност општинског суда у Новом Пазару. На тој чињеници, а сходно одредби члана 55. ЗПП-а, темељила се и одлука Општинског суда у Новом Пазару о његовој месној ненадлежности за даље поступање у спору по тужби подносиоца уставне жалбе. Општински суд у Новом Пазару се огласио месно ненадлежним из разлога што је одредбом члана 55. ЗПП-а прописано да је у споровима против државе Србије из односа са војним јединицама, односно установама, искључиво надлежан суд на чијем се подручју налази седиште команде војне јединице, односно установе. Истина то решење се није могло донети по протеку рокова прописаних чланом 20. став 2. ЗПП-а. Међутим, пуномоћник жалиоца се сагласио са таквим решењем, јер против истог није изјавио жалбу. Због неизјављивања жалбе на то решење од стране пуномоћника жалиоца наступиле су правна дејства решења о оглашавању месно ненадлежним Општинског суда у Новом Пазару.

Одуговлачењу поступка нису допринеле ни друге процесне радње предузете од стране Општинског суда у Новом Пазару у мери да би биле од утицаја на повреду права жалиоца на суђење у разумном року. Заказано рочиште за 14. септембар 2004. године је одржано и на њему је донето решење о извођењу доказа вештачењем. Истина, доказивање вештачењем није изведено, али се тај пропуст не може приписати Суду већ пасивном држању жалиоца. У спису нема доказа да је жалилац сходно одредби члана 148. став 1. ЗПП-а предујмио трошкове вештачења. Жалилац није поставио ни захтев да га Суд на темељу одредбе члана 148. ст. 1. и 2. ЗПП-а ослободи плаћања вештачења. Суду, осим доказивања вештачењем, није стављен други доказни предлог за утврђење висине жалиоцевог потраживања. То указује да је непоступање Општинског суда у Новом Пазару у периоду од доношења решења о вештачењу до

доношења жалбом побијаног решења о оглашавању месно ненадлежним тог суда изазвано процесном неактивношћу самог жалиоца.

Нови доказни предлози нису стављени ни на рочишту одржаном пред Општинским судом у Рашкој дана 24. децембра 2007. године. Жалилац није подносио ургенције Суду да се рочиште за главну расправу закаже пре тог датума. Међутим, и поред описане процесне неактивности жалиоца поступак по његовој тужби је правноснажно окончан у року од три године и осам месеци. Стога је Уставни суд становишта да процесним поступањем редовних судова жалиоцу није повређено Уставом зајемчено право на суђење у разумном року.

6. Према томе, цитираним судским одлукама је у разумном року одлучено о жалиочевом праву. Уставном жалбом побијане одлуке су донете од стране законом установљених судова који су у јавној расправи непристрасно утврдили чињенично стање и одлучили о жалиочевом праву применом одредби Закона о облигационим односима. То је учињено тако што је жалиочев тужбени захтев одбијен. Међутим, та околност не указује на тачност жалиочеве тврдње о учињеној повреди његовог права на правично суђење. Примењене материјалноправне одредбе на утврђено чињенично стање, на основу Суду презентованих доказа од стране самог жалиоца, представљају валидно правно утемељење за доношење уставном жалбом побијаних одлука. Стога је супротна жалиочева тврдња израз његове субјективне оцене о погрешној примени материјалног права, а не и доказ о учињеној повреди права на правично суђење.

7. Доследно реченом, Уставни суд је становишта да ни пресудом Општинског суда у Рашки П. 655/07 од 24. децембра 2007. године, а ни пресудом Окружног суда у Краљеву Гж. 653/08 од 4. марта 2008. године жалиоцу није повређено право на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. Устава. Стога је на темељу одредбе члана 89. став 1. Закона о Уставном суду уставна жалба И.Н. из Новог Пазара одбијена као неоснована.

Одлука Уставног суда број Уж-389/2008
10. јула 2008. године

Ванпарнични поступак, који је претходио уставносудском поступку, био је вођен на начин којим је подносиоцу уставне жалбе било обезбеђено правично суђење, оспорена решења донели су Уставом и законом установљени судови у границама своје надлежности и у правилно и законито спроведеном поступку, а подносиоцу уставне жалбе било је омогућено суделовање у поступку, праћење његовог тока, предузимање законом допуштених радњи и улагање правног лека. Стога није повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава.

Уставни суд донео је

О Д Л У К У

Одбија се као неоснована уставна жалба В.Н. изјављена против решења Окружног суда у Јагодини Гж. Број 657/08 од 20. марта 2008. године и решења Општинског суда у Јагодини Р. 298/07 од 15. јануара 2008. године.

Образложење

1. Уставном суду је поднета благовремена и дозвољена уставна жалба В.Н. из Јагодине, против решења Окружног суда у Јагодини Гж.бр. 657/08 од 20. марта 2008. године и Општинског суда у Јагодини Р. 298/07 од 15. јануара 2008, донетих у ванпарничном поступку покренутом предлогом Николић Милеве из Јагодине против подносиоца уставне жалбе, ради уређења начина коришћења непокретности.

Оспореним решењима уређен је начин коришћења непокретности Кп.бр.2554/1, укупне површине 3,13 ара, КО Јагодина, на којој је предлагач сукорисник на 2/3, а противник предлагача, одн. подносилац уставне жалбе сукорисник на 1/3 предметне непокретности.

2. Подносилац уставне жалбе сматра да су оспореним решењима, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба ванпарничног и парничног поступка, као и погрешне примене материјалног права, прекршена његова људска права и основне слободе зајемчене чл. 36. и 22. Устава Републике Србије. У суштини, подносилац уставне жалбе понавља наводе које је истицао у току доказног поступка пред првостепеним судом и у изјављеној жалби на првостепено решење, без навођења у чему се састоји повреда или ускраћивање Уставом зајемчених права.

Подносилац уставне жалбе, даље, истиче да у ванпарничном поступку суд није био надлежан за поступање, да се у овом поступку врши недопустива физичка деоба градског грађевинског земљишта, као и да су битне чињенице за одлучивање у овој правној ствари утврђене погрешним вештачењем, на основу нетачне скице премера непокретности коју је дао овлашћени судски вештак, чиме је, по његовом мишљењу, повређено право на једнаку заштиту права и правно средство, гарантовано чланом 36, као и право на судску заштиту људских и мањинских права, гарантовано чланом 22. Устава Републике Србије.

Имајући у виду да је подносилац уставне жалбе приговорио начину на који је ванпарнични суд спровео доказе на којима темељи правно релевантне чињенице, као и утврђеној обавези на накнаду дела трошкова насталих у ванпарничном поступку, Уставни суд је оценио да подносилац уставне жалбе сматра да му је повређено и право на правично суђење у смислу члана 32. став 1. Устава.

3. Према одредбама члана 170. Устава Републике Србије, уставна жалба се може поднети против појединачног акта или радње државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

У току поступка пружања уставносудске заштите, поводом испитивања основаности уставне жалбе у границама захтева истакнутог у њој, Уставни суд утврђује да ли је у поступку одлучивања о правима и обавезама подносиоца уставне жалбе повређено његово Уставом зајемчено право или слобода.

4. Предмет одлучивања у ванпарничном поступку који је претходио уставносудском поступку био је захтев за уређење начина коришћења изграђеног грађевинског земљишта коме се подносилац уставне жалбе противио. Поступајући по предлогу предлагача, првостепени суд је извео доказ увиђајем на лицу места и вештачењем од стране вештака геодетске

струке, који је доставио скицу премера предметне непокретности, са мерама и границама површина које би држали и користили предлагач и подносилац уставне жалбе. На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је уредио начин коришћења парцеле Кп.бр.2524/1 КО Јагодина. Првостепени суд је својим решењем обавезао подносиоца уставне жалбе да предлагачу накнади део трошкова насталих у поступку уређења начина коришћења непокретности.

Одлучујући по изјављеној жалби на првостепено решење, другостепени суд је у целини прихватио утврђено чињенично стање и правно становиште првостепеног суда и, између осталог, навео: "да првостепени суд није вршио физичку деобу непокретности, јер није одредио да се било који део парцеле предаје у својину и државину нити противнику предлагача нити предлагачу, већ је само уредио начин управљања и коришћења заједничке ствари предлагача и противника предлагача, као сукорисника, где сукориснички удели нису били спорни". По оцени Окружног суда, одлука о трошковима поступка је, такође, донета правилном применом одговарајућих одредаба Закона о ванпарничном поступку

5. Уставом Републике Србије утврђено је да свако има право на судску заштиту ако му је повређено или ускраћено неко људско или мањинско право зајемчено Уставом, као и право на уклањање последица које су повредом настале (члан 22. став 1.). Чланом 32. став 1. прописано је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега. Одредбама члана 36. Устава јемчи се једнака заштита права пред судовима и другим државним органима, имаоцима јавних овлашћења и органима аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе (став 1.), као и право сваког на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу (став 2.).

Оцењујући разлоге и наводе изнете у уставној жалби са становишта одредаба члана 22. и члана 36. Устава, Уставни суд је утврдио да оспореним решењима нису повређена уставна права подносиоца уставне жалбе гарантована овим одредбама - нити право на једнаку заштиту права и на правно средство, нити право на судску заштиту повређеног или ускраћеног људског или мањинског права. Подносилац уставне жалбе није навео уверљиве разлоге, ни поднео доказе у прилог тврдњи да му је доиста ускраћена једнака заштита права пред судовима или да је искључен од права на жалбу или друго правно средство против судске одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу.

Уставни суд је оценио, да се оспорена решења Општинског суда у Јагодини и Окружног суда у Јагодини заснивају на законито спроведеном поступку и на уставноправно прихватљивом тумачењу материјалног права, као и да су првостепени и другостепени суд образложили своје правно становиште у овој правној ствари, тако да се не може сматрати да су та становишта последица произвољног тумачења или неприхватљиве примене меродавног права.

Уставноправна оцена спроведеног поступка у овој правној ствари показује да није повређено ни право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава. Уставни суд је установио да су оспорена решења донели Уставом и законом установљени судови у границама своје надлежности и у правилно и законито спроведеном поступку. Подносиоцу

уставне жалбе било је омогућено суделовање у поступку, праћење његовог тока, предузимање законом допуштених радњи и улагање правног лека. Стога, Уставни суд оцењује да је ванпарнични поступак, који је претходио уставносудском поступку, био вођен на начин којим је подносиоцу уставне жалбе било обезбеђено правично суђење.

На основу изложеног, у складу са чланом 89. став. 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07), одлучено је као у изреци.

Одлука Уставног суда број Уж-480/2008
од 17. јула 2008. године

- Решења¹

Недозвољена уставна жалба

- а) уставна жалба изјављена против аката или радњи донетих, односно предузетих пре ступања снагу Устава Републике Србије од 2006. године

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба Г.Т. изјављена против пресуде Окружног суда у Ваљеву К број 34/02 од 03.11.2003. године и пресуде Врховног суда Србије Кж I број 123/04 од 05.04.2004. године.

Образложење

1. Г.Т. је 18. марта 2008. године, Уставном суду поднео уставну жалбу против пресуде Окружног суда у Ваљеву К број 34/02 од 03.11.2003. године и пресуде Врховног суда Србије Кж I број 123/04 од 05.04.2004. године, због повреде права из чл. 32. и 33. Устава Републике Србије.

2. Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

3. Из наведених одредаба Закона произилази да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

Имајући у виду да је уставна жалба изјављена против пресуде Окружног суда у Ваљеву К број 34/02 од 03.11.2003. године и пресуде Врховног суда Србије Кж I број 123/04 од 05.04.2004. године, које су донете пре ступања

¹ Уставни суд конституисан на основу важећег Устава Републике Србије, је решавање по уставним жалбама отпочео након ступања на снагу Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), донетог 28. фебруара 2008. године, на основу новог Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), којим је ближе уређен, поред осталог, и поступак по уставној жалби.

на снагу Устава, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, јер не постоје процесне претпоставке утврђене законом за вођење поступка.

4. Сагласно наведеном Уставни суд је, на основу одредаба члана 36. став 1. тачка 4) и члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-333/2008
од 24. априла 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба Ј.Ђ. изјављена против пресуде Општинског суда у Јагодини П. 173/92 од 29. јула 1999. године и пресуде Окружног суда у Јагодини Гж. 1951/99 од 18. новембра 1999. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Ј.Ђ. је 14. августа 2007. године Уставном суду поднео уставну жалбу против пресуде Општинског суда у Јагодини П. 173/92 од 29. јула 1999. године и пресуде Окружног суда у Јагодини Гж. 1951/99 од 18. новембра 1999. године. У уставној жалби нису истакнуте повреде уставних права.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник Републике Србије", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити само против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије, од 8. новембра 2006. године.

3. Имајући у виду да је уставна жалба изјављена против пресуде Општинског суда у Јагодини П. 173/92 од 29. јула 1999. године и пресуде Окружног суда у Јагодини Гж. 1951/99 од 18. новембра 1999. године, које су донете пре ступања на снагу Устава, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона, јер не постоје процесне претпоставке утврђене Законом за вођење поступка.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-136/2007
од 15. маја 2008. године

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба Б.С. изјављена против решења Петог општинског суда у Београду I П1 353/04 од 15. марта 2005. године, решења Окружног суда у Београду Гж I 1441/05 од 19. маја 2005. године, решења Петог општинског суда у Београду I П1 353/04 од 13. септембра 2005. године, решења Окружног суда у Београду Гж I 3430/05 од 11. новембра 2005. године и пресуде Петог општинског суда у Београду III П1 400/05 од 28. јуна 2006. године.

Образложење

1. Б.С. је 26. октобра 2007. године Уставном суду поднео уставну жалбу против решења Петог општинског суда у Београду I П1 353/04 од 15. марта 2005. године, решења Окружног суда у Београду Гж I 1441/05 од 19. маја 2005. године, решења Петог општинског суда у Београду I П1 353/04 од 13. септембра 2005. године, решења Окружног суда у Београду Гж I 3430/05 од 11. новембра 2005. године и пресуде Петог општинског суда у Београду III П1 400/05 од 28. јуна 2006. године, због повреде права на правично суђење и права на накнаду штете, гарантованих чл. 32. и 35. Устава Републике Србије.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник Републике Србије", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, прописано је да се уставна жалба може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити само против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије од 8. новембра 2006. године.

3. Имајући у виду да је уставна жалба изјављена против решења Петог општинског суда у Београду I П1 353/04 од 15. марта 2005. године, решења Окружног суда у Београду Гж I 1441/05 од 19. маја 2005. године, решења Петог општинског суда у Београду I П1 353/04 од 13. септембра 2005. године, решења Окружног суда у Београду Гж I 3430/05 од 11. новембра 2005. године и пресуде Петог општинског суда у Београду III П1 400/05 од 28. јуна 2006. године, које су донете пре ступања на снагу Устава, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје процесне претпоставке утврђене Законом за вођење поступка.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-190/2007
од 15. маја 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба М.С. изјављена против пресуде Врховног суда Србије У. 1566/06 од 18. октобра 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Уставном суду поднета је, 17. јануара 2008. године, уставна жалба М.С. изјављена против пресуде Врховног суда Србије У. 1566/06 од 18. октобра 2006. године, због повреде права на правично суђење из члана 32. Устава Републике Србије.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга

правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

3. Како је оспорена пресуда донета пре ступања на снагу Устава, Суд је оценио да уставну жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-105/2008
од 17. јула 2008. године

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба Ј.Т. изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Покрајински фонд - Филијала Сомбор број 181.50 од 20. фебруара 2006. године и решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Дирекција покрајинског фонда број 30-02/2-181.50-23666 од 29. маја 2006. године.

Образложење

1. Ј.Т. је 28. новембра 2007. године Уставном суду поднео уставну жалбу против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Покрајински фонд - Филијала Сомбор број 181.50 од 20. фебруара 2006. године и решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Дирекција покрајинског фонда број 30-02/2-181.50-23666 од 29. маја 2006. године, због повреде права из пензијског осигурања гарантованог чланом 70. Устава Републике Србије.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник Републике Србије", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити само против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије 8. новембра 2006. године.

3. Имајући у виду да је уставна жалба изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Покрајински фонд - Филијала Сомбор број 181.50 од 20. фебруара 2006. године и решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Дирекција покрајинског фонда број 30-02/2-181.50-23666 од 29. маја 2006. године, која су донета пре ступања на снагу Устава, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-218/2007
од 12. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба Д.Ф. изјављена против пресуде Општинског суда у Лозници П. бр. 1161/2003 од 8. децембра 2003. године и пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. бр. 303/04 од 3. јуна 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Д.Ф. из Љубљане је 14. фебруара 2008. године Уставном суду поднео уставну жалбу против пресуде Општинског суда у Лозници П. бр.

1161/2003 од 8. децембра 2003. године и пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. бр. 303/04 од 3. јуна 2005. године, због повреде права на правично суђење и права на једнаку заштиту права утврђених чланом 32. став 1. и чланом 36. Устава Републике Србије.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

3. Имајући у виду да је уставна жалба изјављена против пресуде Општинског суда у Лозници П. бр. 1161/2003 од 8. децембра 2003. године и пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. бр. 303/04 од 3. јуна 2005. године, које су донете пре ступања на снагу Устава Републике Србије, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје Уставом и Законом утврђене претпоставке за вођење поступка.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-219/2008
од 19. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба М.Р. и М.Р. изјављена против решења Општинског секретаријата за урбанистичко-грађевинске и стамбено-комуналне послове општине Врачар у Београду бр. 465-80/90 од 3. јула 1990. године .

Образложење

1. Уставном суду поднета је 3. септембра 2007. године уставна жалба, која је допуњена 8. јануара 2008. године, М.Р. и М.Р., против решења Општинског секретаријата за урбанистичко-грађевинске и стамбено-комуналне послове општине Врачар у Београду бр. 465-80/90 од 3. јула 1990. године, због повреде права на имовину из члана 58. Устава Републике Србије.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити само против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

3. Имајући у виду да је уставна жалба изјављена против решења Општинског секретаријата за урбанистичко-грађевинске и стамбено-комуналне послове општине Врачар у Београду бр. 465-80/90 од 3. јула 1990. године, које је донето пре ступања на снагу Устава, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

Сагласно наведеном, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-157/2007
од 12. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба станара Стамбене зграде број 3 у улици К.Д. из Новог Сада изјављена против пресуде Врховног суда Србије У 4312/03 од 23. септембра 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Станари Стамбене зграде број 3 у улици К.Д. из Новог Сада су 4. маја 2007. године Уставном суду изјавили уставну жалбу против пресуде Врховног суда Србије У 4312/03 од 23. септембра 2004. године, због повреде права на правично суђење гарантованог чланом 32. Устава Републике Србије и повреде права на једнаку заштиту права пред судовима гарантованог чланом 36. Устава.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник Републике Србије", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана Закона може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити само против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије 8. новембра 2006. године.

3. Имајући у виду да је уставна жалба изјављена против пресуде Врховног суда Србије У 4312/03 од 23. септембра 2004. године, која је донета пре ступања на снагу Устава, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-72/2007
од 12. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба Ђ.С. изјављена против Одлуке председника Републике К.П.Р.С. 2008 дел. број 02 бр. 240-344/2002 од 5. августа 2002. године.

Образложење

1. Ђ. С. је поднео Уставном суду уставну жалбу, 25. јануара 2008. године, против Одлуке председника Републике К.П.Р.С. 2008 дел. број 02 бр. 240-344/2002, од 5. августа 2002. године, због повреде права из чл. 34. и члана 197. Устава Републике Србије.

Подносилац није доставио оспорену Одлуку, али из садржине уставне жалбе се неспорно може утврдити да се ради о појединачном акту – одлуци председника Републике о помиловању.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

3. Како је оспорена Одлука донета пре ступања на снагу Устава, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

Сагласно наведеном, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-127/2008
од 12. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба Удружења малих акционара АД "Петар Драпшин" из Новог Сада, С.М, М.Л. и М.Х. изјављена против решења Министарства привреде број 07-00-683/2004-01 од 23. маја 2006. године.

Образложење

1. Удружење малих акционара АД "Петар Драпшин" из Новог Сада, преко заступника Данице Лаиновић из Новог Сада, С.М. из Шајкаша, М. Л. из Шајкаша и М.Х. из Жабља, поднели су Уставном суду, 9. априла 2008. године, уставну жалбу против решења Министарства привреде број 07-00-683/2004-01 од 23. маја 2006. године.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

3. Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.)

4. Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

Имајући у виду чињеницу да је уставна жалба изјављена против решења Министарства привреде број 07-00-683/2004-01 од 23. маја 2006. године, које је донето пре ступања на снагу Устава, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-415/2008
од 12. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба Н.К. изјављена против решења Републичког геодетског завода, Сектор за правне послове 07 број 952-02-543/04 од 22. јуна 2005. године.

Образложење

1) Н.К. из Шимановаца изјавио је 21. јануара 2008. године уставну жалбу против решења Републичког геодетског завода, Сектор за правне послове, 07 број 952-02-543/04 од 22. јуна 2005. године, због повреде права на имовину из члана 58. Устава Републике Србије.

2) Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

Одредбом члана 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, утврђено је да се уставна жалба може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Одредбом члана 113. став 2. Закона прописано је да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, ако је тај акт донет или радња извршена од дана проглашења Устава Републике Србије до дана ступања на снагу овог закона.

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена од дана проглашења Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

3) С обзиром да је уставна жалба изјављена против решења Републичког геодетског завода, Сектор за правне послове 07 број 952-02-543/04 од 22. јуна 2005. године, дакле против појединачног акта који је донет пре проглашења Устава, Уставни суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка и одлучивање.

4) Полазећи од изнетог, Уставни суд је на основу члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-118/2008
од 15. маја 2008. године

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба Б.Д. из Грљана изјављена против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж. 1223/06 од 13. септембра 2006. године.

Образложење

1. Уставном суду поднео је Б.Д. из Грљана уставну жалбу против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж. 1223/06 од 13. септембра 2006. године, због повреде права на правично суђење и повреде права на суђење у разумном року из члана 32. Устава Републике Србије.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према одредби члана 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), који је ступио на снагу 6. 12.2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона прописано је да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба у случају из става 2. овог члана може се изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

3. Из наведених одредаба Закона произлази да се уставна жалба може изјавити само против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије 8. новембра 2006. године.

Имајући у виду да је уставна жалба изјављена против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж. 1223/06 од 13. септембра 2006. године, која је донета пре ступања на снагу Устава Републике Србије, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и законом за вођење поступка.

4. Сагласно изнетом, Уставни суд је, на основу члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-57/2008
од 17. јула 2008. године

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба В.М. изјављена против решења Врховног суда Србије Увп . I 89/06 од 12. априла 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. В.М. је преко Врховног суда Србије, 23. октобра 2006. године, Уставном суду поднео жалбу против решења Врховног суда Србије Увп. I 89/06 од 12. априла 2006. године.

Имајући у виду садржину поднете жалбе и надлежност Уставног суда утврђену чл. 167. и 170. Устава Републике Србије, Суд је поднету жалбу разматрао као уставну жалбу.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. став 2. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона.

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

3. Како је оспорено решење донето пре ступања на снагу Устава, Суд је оценио да уставну жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-114/2007
од 12. јуна 2008. године

Оваква решења, из истих процесних разлога,
Уставни суд је донео у још 65 предмета решених
у првом делу 2008. године

б) против оспореног акта не може се изјавити уставна жалба

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба Р.П. изјављена против одлуке Председништва ГСМ "Независност" број 46/07 од 18. априла 2007. године.

Образложење

1. Р.П. је 15. јануара 2008. године Уставном суду поднео уставну жалбу против Одлуке Председништва ГСМ "Независност" број 46/07 од 18. априла 2007. године, због повреде права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. Устава и слободе удруживања из члана 55. став 1. Устава.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 82. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) уставна жалба се може изјавити против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којом се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства или је законом искључено право на њихову судску заштиту.

3. Оспореном одлуком, коју је донео Грански синдикат металаца "Независност", подносилац уставне жалбе је искључен из чланства у овој синдикалној организацији. Како синдикална организација није државни орган, нити организација којој су поверена јавна овлашћења, то оспорена одлука није појединачни акт против кога се, у смислу Устава и закона може изјавити уставна жалба.

4. Полазећи од изнетог, Суд је оценио да уставну жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

С обзиром на наведено Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број Уж-83/2008
од 10. јула 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба Д.Н. изјављена против Одлуке генералног директора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" А.Д. број 39172/1 од 25. априла 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Д.Н. је 18. децембра 2006. године Уставном суду поднела уставну жалбу против Одлуке генералног директора Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" А.Д. број 39172/1 од 25. априла 2005. године, због повреде права на рад из члана 60. став 4. Устава Републике Србије.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 82. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007) уставна жалба се може изјавити против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којом се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства или је законом искључено право на њихову судску заштиту.

3. Како је оспорена Одлука акт који је донео орган пословођења привредног друштва, којим се одређује учешће запослених у добити предузећа, а не појединачни акт државног органа или организације који је донет у вршењу јавног овлашћења, Суд је оценио да уставну жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

Сагласно наведеном Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда Уж-18/2006
од 19. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба М.С. изјављена против одлуке Стамбене комисије – НИС Нафтагас из Новог Сада бр. 71-10815/6 од 21. маја 2004. године, пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. I 303/05 од 14. септембра

2005. године и пресуде Врховног суда Србије Рев. II 1667/05 од 2. новембра 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. М.С. из Зрењанина је поднео, 16. априла 2007. године, уставну жалбу против одлуке Стамбене комисије – НИС Нафтагас из Новог Сада бр. 71-10815/6 од 21. маја 2004. године, пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. I 303/05 од 14. септембра 2005. године и пресуде Врховног суда Србије Рев. II 1667/05 од 2. новембра 2006. године, како би се утврдило да су наведеним одлукама "повређена и ускраћена људска права зајамчена чл. 3, 21. и 73. Уставом и законима" на његову штету.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

3. Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити само против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године.

Имајући у виду да је уставна жалба изјављена против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. I 303/05 од 14. септембра 2005. године и пресуде Врховног суда Србије Рев. II 1667/05 од 2. новембра 2006. године, које су донете пре ступања на снагу Устава, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

С обзиром на то да је уставна жалба изјављена и против одлуке Стамбене комисије – НИС Нафтагас из Новог Сада бр. 71-10815/6 од 21. маја 2004. године, која не представља појединачни акт органа или организације који је донет у вршењу јавног овлашћења, Суд је оценио да уставну жалбу и у том делу, треба одбацити сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона.

4. Полазећи од изложеног, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда Уж-63/2007
од 19. јуна 2008. године

в) преурањена уставна жалба (нису исцрпљена сва правна средства у поступку у коме је оспорени акт донет, односно радња извршена)

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба Р.Б. изјављена против пресуде Окружног суда у Београду У. 1992/07 од 10. марта 2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Р.Б. из Београда је 15. априла 2008. године Уставном суду поднео уставну жалбу против пресуде Окружног суда у Београду У. 1992/07 од 10. марта 2008. године, не наводећи повреде људских или мањинских права и слобода зајемчених Уставом.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организације којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или усклађују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује се законом

Према члану 82. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), уставна жалба може се изјавити против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства или је законом искључено право на њихову судску заштиту.

Чланом 18. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96) прописано је да, против правоснажне одлуке суда, чија надлежност у управном спору није одређена за целу територију републике чланице, странка може поднети врховном суду у републици чланици захтев за ванредно преиспитивање судске одлуке. Тај захтев се може поднети због повреде материјалног права или због повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари.

3. Из садржине уставне жалбе произлази да пре изјављивања уставне жалбе против пресуде Окружног суда у Београду У. 1992/07 од 10. марта 2008. године, није исцрпљено последње делотворно правно средство предвиђено чланом 18. став 2. Закона о управним споровима, односно није поднет захтев Врховном суду Србије за ванредно преиспитивање оспорене судске одлуке. Стога је Уставни суд оценио да уставну жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда Уж-463/2008
од 19. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба М.М. изјављена против пресуде Окружног суда у Сомбору У. 54/07 од 28. децембра 2007. године.

Образложење

1. М.М. поднео је Уставном суду, 14. фебруара 2008. године, уставну жалбу против пресуде Окружног суда у Сомбору У. 54/07 од 28. децембра 2007. године, због повреде права из члана 32. Устава Републике Србије.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 82. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) уставна жалба може се изјавити против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства или је законом искључено право на њихову судску заштиту.

3. Законом о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96) у члану 18. став 2. прописано је да против правоснажне одлуке суда, чија надлежност у управном спору није одређена за целу територију републике чланице, странка може поднети врховном суду у републици чланици захтев за ванредно преиспитивање судске одлуке. Тај захтев се може поднети због повреде материјалног права или због повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари.

4. Из садржине уставне жалбе Минић Мирослава недвосмислено произлази да пре изјављивања уставне жалбе против пресуде Окружног суда у Сомбору У. 54/07 од 28. децембра 2007. године није исцрпљено последње делотворно правно средство предвиђено одредбом члана 18. став 2. Закона о управним споровима, односно није поднет захтев Врховном суду Србије за ванредно преиспитивање оспорене судске одлуке. Стога је Уставни суд оценио да уставну жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје процесне претпоставке утврђене Законом за вођење поступка.

5. Сагласно изложеном, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда Уж-228/2008
од 22. маја 2008. године

Оваква решења, из истих процесних разлога,
Уставни суд је донео и у другим предметима решеним
у првом делу 2008. године, и то: Уж-468/2008, Уж-376/2008,
Уж-230/2007 и Уж-544/2008

Ненадлежност Уставног суда за одлучивање

а) не ради се о уставној жалби већ о жалби против судских одлука

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се жалба В.М, изјављена против решења Врховног суда Србије Увп I 279/06 од 19. априла 2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Врховни суд Србије доставио је Уставном суду 22. априла 2008. године жалбу В.М. из Нових Бановаца, изјављену на основу члана 50. Закона о управним споровима, против решења Врховног суда Србије Увп I 279/06, од 19. априла 2007. године. Жалбом се побија наведено решење Врховног суда Србије као "неблаговремено, неажурно и невалидно", са предлогом да се ожалбено решење преиначи или укине.

2. Сагласно члану 170. Устава Републике Србије, Уставни суд је надлежан да одлучује о уставној жалби која се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

Према члану 18. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), против одлуке донесене у управном спору жалба се може изјавити само ако је то предвиђено законом у одређеним стварима. Чланом 50. став 1. Закона прописано је да се жалба подноси у року од 15 дана од дана достављања одлуке странци која подноси жалбу, а предаје се суду чија се одлука побија жалбом. У складу са чланом 3. став 1. наведеног Закона и чл. 14. и 17. Закона о судовима ("Службени гласник РС", бр. 46/91, 60/91, 18/92 и 71/92), у вези члана 85. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 63/01, 42/02, 27/03, 103/03, 29/04, 101/05 и 46/06) и члана 6. став 2. Уставног

закона за спровођење Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", број 98/06), управне спорове у Републици Србији решавају Врховни суд Србије и окружни судови.

3. Имајући у виду да предметна жалба, ни по својој форми ни по садржини нема карактер уставне жалбе, већ се ради о жалби поднетој на основу члана 50. Закона о управним споровима, којом жалилац од Уставног суда тражи да поступа као другостепени суд у односу на Врховни суд Србије у управном спору, што није Уставом прописана надлежност овог Суда утврђена чланом 167. Устава, Уставни суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007).

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда
Уж-477/2008 од 29. маја 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се жалба В.М. изјављена против решења Врховног суда Србије Уж. 90/05 од 31. јануара 2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. В.М. је, преко Врховног суда Србије, поднео жалбу против решења Врховног суда Србије Уж. 90/05 од 31. јануара 2007. године. Жалбом се, на основу члана 50. Закона о управним споровима, побија наведено решење Врховног суда Србије због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ожалбено решење преиначи или укине.

2. Сагласно члану 170. Устава Републике Србије, Уставни суд је надлежан да одлучује о уставној жалби која се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

Чланом 82. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства или је законом искључено право на њихову судску заштиту (став 1.); уставна жалба се може изјавити и ако нису исцрпљена правна средства, у случају када је подносиоцу жалбе повређено право на суђење у разумном року (став 2.).

3. Имајући у виду да предметна жалба по својој садржини нема карактер уставне жалбе, већ се од Уставног суда тражи да поступа као

инстанциони (другостепени) суд у односу на Врховни суд Србије у управном спору, што не спада у Уставом прописану надлежност овог Суда из члана 167. Устава Републике Србије, Уставни суд је оценио да, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду, жалбу треба одбацити због ненадлежности.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
Уж-321/2007 од 3. јула 2008. године

Оваква решења, из истих процесних разлога,
Уставни суд је донео и у следећим предметима
решеним у првом делу 2008. године, и то: Уж-53/2007,
Уж-254/2008, Уж-58/2007 и Уж-155/2007

Неблаговремена уставна жалба

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба П.Б. изјављена против Решења Министарства правде бр. 702-00-00947/2006-08 од 21. јуна 2007. године, о дозволи његовог издавања Републици Аустрији и Решења бр. 702-00-00947/2006-08 од 21. јуна 2007. године, којим се одбија молба Министарства правде Босне и Херцеговине за његово издавање.

О б р а з л о ж е њ е

1. П.Б. је 20. јануара 2008. године Уставном суду поднео уставну жалбу против Решења Министарства правде бр. 702-00-00947/2006-08 од 21. јуна 2007. године о дозволи његовог издавања Републици Аустрији и Решења бр. 702-00-00947/2006-08 од 21. јуна 2007. године, којим се одбија молба Министарства правде Босне и Херцеговине за издавање Пере Благојевића. Предложио је да се пониште оба решења Министарства правде Републике Србије и предмет врати Министарству правде на поновно одлучивање, или да се оба решења преиначе тако да се захтев Аустрије за изручење одбије, а усвоји молба Министарства правде Босне и Херцеговине за његово издавање Босни и Херцеговини.

2. Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано: да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.); да се уставна жалба у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

3. Из наведених одредаба Закона произилази да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године, а најкасније у року од 30 дана од дана ступања на снагу Закона о Уставном суду.

Имајући у виду да је Перо Благојевић, према прибављеним доказима у списима предмета, оспорена решења Министарства правде примио 11. јула 2007. године, а да је уставну жалбу изјавио 20. јануара 2008. године, Уставни суд је утврдио да је уставна жалба поднета после истека рокова из члана 84. став 1. и члана 113. ст. 2. и 3. Закона о Уставном суду. Стога је Суд оценио да жалбу треба одбацити, на основу члана 36. став 1. тачка 2) Закона о Уставном суду, јер није поднета у законом прописаном року.

4. Сагласно наведеном, Уставни суд је, на основу члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
Уж-182/2008 од 22. маја 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба Д.Ђ. и В.С. изјављена против решења Врховног суда Србије Сгзз. 916/07 од 18. октобра 2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Д.Ђ. и В.С, преко пуномоћника адв. Ивана Милосављевића из Ваљева, су 14. фебруара 2008. године Уставном суду поднели уставну жалбу против решења Врховног суда Србије Сгзз. 916/07 од 18. октобра 2007. године.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

3. Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања

појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

4. Из наведених одредаба Закона произлази да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена у периоду од проглашења Устава Републике Србије до дана ступања на снагу Закона.

Имајући у виду да су Драган Ђурђевић и Весна Савковић решење Врховног суда Србије Сгзз. 916/07 од 18. октобра 2007. године, према извештају Општинског суда у Ваљевоу и доставници у списима предмета, примили 30. новембра 2007. године, а уставну жалбу су поднели Уставном суду 14. фебруара 2008. године препорученом пошиликом, Уставни суд је утврдио да је уставна жалба неблаговремена, јер је поднета после истека рока из члана 113. став 3. Закона о Уставном суду. Стога је Суд оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 2) Закона о Уставном суду.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
Уж-229/2008 од 19. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба М.Ш. изјављена против решења Општинског суда у Крагујевцу, 2П XXVI-241/06, од 7. августа 2006. године, решења Округног суда у Крагујевцу Гж.2607/06 од 13. фебруара 2007. године, решења Општинског суда у Крагујевцу 2П-XXVI-241/06 од 21. септембра 2007. године, решења Општинског суда у Крагујевцу 2П-XXVI-241/06 од 27. септембра 2007. године, решења Општинског суда у Крагујевцу И.1. 744/07 од 18. маја 2007. године, решења Округног суда у Крагујевцу Гж – 1610/07 од 7. августа 2007. године, решења Округног суда у Крагујевцу Гж-1-766/07 од 7. децембра 2007. године и решења Општинског суда у Крагујевцу 2П-XXVI-241/06 од 8. априла 2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. М.Ш. из Крагујевца је 5. маја 2008. године, Уставном суду поднела уставну жалбу против решења Општинског суда у Крагујевцу, 2П XXVI-241/06 од 7. августа 2006. године, решења Округног суда у Крагујевцу Гж.2607/06 од 13. фебруара 2007. године, решења Општинског суда у

Крагујевцу 2П-XXVI-241/06 од 21. септембра 2007. године, решења Општинског суда у Крагујевцу 2П-XXVI-241/06 од 27. септембра 2007. године, решења Општинског суда у Крагујевцу И.1. 744/07 од 18. маја 2007. године, решења Окружног суда у Крагујевцу Гж – 1610/07 од 7. августа 2007. године, решења Окружног суда у Крагујевцу Гж-1-766/07 од 7. децембра 2007. године и решења Општинског суда у Крагујевцу 2П-XXVI-241/06 од 8. априла 2008. године, због повреде права из чл. 18, 19, 20, 21, 22, 23. и 25. Устава Републике Србије.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује се законом.

Према члану 82. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства или је законом искључено право на њихову судску заштиту.

Чланом 84. став 1. Закона о Уставном суду, прописано је да се уставна жалба може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

Из наведених одредаба Устава и Закона произлази да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта који је донет или радње која је извршена након проглашења Устава Републике Србије, 8. новембра 2006. године, а најкасније у року од 30 дана од дана ступања на снагу Закона о Уставном суду.

3. У вези уставне жалбе изјављене против решења Општинског суда у Крагујевцу 2П-XXVI-241/06 од 7. августа 2006. године, које је донето пре ступања на снагу Устава Републике Србије од 2006. године, Суд је оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, јер не постоје претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

Поводом уставне жалбе изјављене против решења Окружног суда у Крагујевцу Гж. 2607/06 од 13. фебруара 2007. године, које је жалилац примио 16. марта 2007. године, решења Општинског суда у Крагујевцу 2П-XXVI-241/06 од 21. септембра 2007. године, које је жалилац примио 1. октобра 2007. године, решења Општинског суда у Крагујевцу 2П-XXVI-241/06 од 27. септембра 2007.

године, које је жалилац примио 1. октобра 2007. године, решења Општинског суда у Крагујевцу И.1.744/07 од 18. маја 2007. године, које је жалилац примио 18. јуна 2007. године, и решења Округног суда у Крагујевцу Гж-1610/07 од 7. августа 2007. године, које је жалилац примио 3. септембра 2007. године, Суд је утврдио да је уставна жалба неблаговремена јер је изјављена 5. маја 2008. године по истеку рока од 30 дана од дана ступања на снагу Закона о Уставном суду. Стога је Уставни суд оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 2) Закона.

У вези уставне жалбе изјављене против решења Округног суда у Крагујевцу Гж-1-766/07 од 7. децембра 2007. године, које је жалилац примио 26. фебруара 2008. године, Суд је утврдио да је уставна жалба неблаговремена, јер је изјављена 5. маја 2008. године, по истеку рока прописаног чланом 84. став 1. Закона о Уставном суду. Стога је Уставни суд оценио да жалбу треба одбацити сагласно члану 36. став 1. тачка 2) Закона.

Поводом уставне жалбе изјављене против решења Општинског суда у Крагујевцу 2П-XXVI-241/06 од 8. априла 2008. године, које је жалилац примио 18. априла 2008. године, Суд је утврдио да се против наведеног решења Општинског суда у Крагујевцу могла изјавити жалба Округном суду у Крагујевцу, дакле нису исцрпљена сва законом прописана правна средства. Зато је Суд, на основу члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду уставну жалбу одбацио, као недопуштену.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
Уж-506/2008 од 19. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба С.Д. изјављена против решења
Врховног суда Србије Сгзз 994/07 од 7. новембра 2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. С.Д. је 21. фебруара 2008. године, Уставном суду поднео уставну жалбу против решења Врховног суда Србије Сгзз 994/07 од 7. новембра 2007. године, због повреде права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом.

3. Имајући у виду да је Слободан Дринић решење Врховног суда Србије Стзз 994/07 од 7. новембра 2007. године, према доставници у списима предмета, Општинског суда у Новом Саду П 4893/01 и жалбеним наводима, примио 17. јануара 2008. године, а уставну жалбу је поднео Уставном суду 21. фебруара 2008. године, Уставни суд је утврдио да је уставна жалба неблаговремена, јер је поднета после истека рока из члана 84. став 1. Закона о Уставном суду. Стога је Суд оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 2) Закона.

4. Полазећи од наведеног Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
Уж-250/2008 од 17. јула 2008. године

Оваква решења, из истих процесних разлога,
Уставни суд је донео у више других предмета у првом делу 2008. године,
и то: Уж-308/2008, Уж-172/2008, Уж-502/2008, Уж-155/2008, Уж-448/2008,
Уж-326/2008, Уж-152/2008, Уж-412/2008 и Уж-100/2008

Неуредна и непотпуна уставна жалба

а) уставна жалба изјављена од неовлашћеног лица, односно без пуномоћја

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба Д.К. и Д.К. из Бучја, изјављена против решења Општинског суда у Бору П. 1378/01 од 25. маја 2006. године и решења Окружног суда у Зајечару Гж. 2379/06 од 19. октобра 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Д.К. и Д.К. из Бучја изјавили су 21. новембра 2006. године уставну жалбу против решења Општинског суда у Бору П. 1378/01 од 25. маја 2006. године и решења Окружног суда у Зајечару Гж. 2379/06 од 19. октобра 2006. године, преко, како то стоји у жалби, пуномоћника Душана Предића, адвоката из Бора.

2. У поступку претходног испитивања поднеска утврђено је да уставна жалба није потписана, да уз њу није достављено овлашћење за изјављивање уставне жалбе, у смислу одредбе члана 83. став 2. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), нити доказ да су исцрпљена законом прописана правна средства, као и да иста не садржи све податке прописане чланом 85. истог закона, тј. да не садржи податак о јединственом матичном броју грађана подносилаца уставне жалбе, назнаку људског или мањинског права или слобода зајемчене Уставом за које се тврди да је повређено с ознаком одредбе Устава којом се то право, односно слобода јемчи, разлоге жалбе и наводе у чему се састоји повреда или ускраћивање, као ни захтев о коме Уставни суд треба да одлучи.

3. Уставни суд је, на основу одредбе члана 44. став 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", број 24/2008 и 27/2008), дописом од 25. марта 2008. године обавестио адвоката Душана Предића о свим недостацима који спречавају поступање Уставног суда по уставној жалби и наложио му да, у року од 15 дана по пријему дописа, достави уређену и допуњену уставну жалбу која ће бити потписана, у којој ће навести све недостајуће податке и уз коју ће приложити доказе неопходне за оцену дозвољености и благовремености изјављене уставне жалбе, као и овлашћење за њено изјављивање. Допис Суда је садржао и упозорење да ће уставна жалба бити одбачена, уколико се у остављеном року не отклоне недостаци који онемогућавају поступање Уставног суда по истој.

Адвокат Душан Предић је 30. марта 2008. године примио допис Уставног суда, али у остављеном року није доставио овлашћење за изјављивање уставне жалбе нити је уредио и допунио уставну жалбу на тражени начин, већ је у поднеску од 17. априла 2008. године само навео да је жалиоцима повређено имовинско право из чл. 58. и 59. Устава Републике Србије, а да није могао прибавити тражене податке за допуну уставне жалбе и пуномоћје за њено изјављивање.

4. Чланом 83. Закона о Уставном суду прописано је да уставну жалбу може изјавити свако лице које сматра да му је појединачним актом или радњом државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом (став 1.), као и да уставну жалбу у име лица из става 1. овог члана, на основу његовог писменог овлашћења, може изјавити друго физичко лице, односно државни или други орган надлежан за праћење и остваривање људских и имањинских права и слобода (став 2.).

5. С обзиром на то да адвокат Душан Предић, који је означен као пуномоћник подносилаца уставне жалбе, није поступио по допису Уставног суда којим је од њега тражено, поред осталог, да уз уставну жалбу достави овлашћење за њено изјављивање, Уставни суд је оценио да уставну жалбу треба одбачити, сагласно члану 36. став 1. тачка 3) Закона о Уставном суду.

6. Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
Уж-69/2007 од 15. маја 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба Н.К. изјављена против решења Окружног суда у Чачку Гж. 1588/06 од 16. новембра 2006. године, решења Општинског суда у Горњем Милановцу I. 2133/05 од 6. октобра 2006. године, решења Врховног суда Србије Стзз. 90/06 од 8. фебруара 2006. године, решења Окружног суда у Чачку Гж. 1421/05 од 1. новембра 2005. године и решења Општинског суда у Горњем Милановцу I. 2133/05 од 19. септембра 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Адвокат Михаило Н. Петровић из Београда је 27. децембра 2006. године, као пуномоћник Н.К. из Рудника, Уставном суду поднео уставну жалбу против аката наведених у изреци, због повреде права на правично суђење из члана 32. Устава Републике Србије и права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. Устава.

2. У поступку претходног испитивања поднеска утврђено је да је уставну жалбу поднео адвокат, а да није доставио овлашћење за изјављивање уставне жалбе у смислу одредбе члана 83. став 2. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07). Такође је утврђено да уставна жалба не садржи све податке прописане чланом 85. Закона.

Уставни суд је, на основу члана 44. став 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), дописом од 14. априла 2008. године обавестио адвоката Михаила Н. Петровића из Београда о свим недостацима који спречавају поступање Уставног суда по жалби и наложио му да, у року од 15 дана по пријему дописа, достави писмено овлашћење Наде Косијер из Рудника за подношење уставне жалбе, као и уређену и допуњену уставну жалбу у којој ће навести све недостајуће податке и уз коју ће приложити доказе неопходне за оцену дозвољености и благовремености изјављене уставне жалбе. Истим дописом упозорен је да ће уставна жалба бити одбачена уколико се у остављеном року не отклоне недостаци који онемогућавају поступање Уставног суда по истој.

Адвокат Михаило Н. Петровић је 15. априла 2008. године примио допис Уставног суда, али у остављеном року није доставио овлашћење за изјављивање уставне жалбе, нити је доставио уређену и допуњену уставну жалбу.

3. Како у остављеном року нису отклоњени недостаци који онемогућавају поступање Уставног суда по уставној жалби, Суд је оценио да уставну жалбу треба одбачити, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 3) Закона о Уставном суду.

С обзиром на наведено, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
Уж-29/2006 од 26. јуна 2008. године
Оваква решења, из истих процесних разлога,
Уставни суд је донео и у другим предметима решеним

у првом делу 2008. године, и то у предметима:
Уж-16/2007, Уж-171/2007 и Уж-125/2007

б) нису достављени подаци и докази неопходни за вођење
поступка по уставној жалби

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба Х.А.М. изјављена против Решења Републичке изборне комисије 02 број 013-2660/07 од 5. јануара 2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Х.А.М. је 4. јануара 2008. године Уставном суду поднео уставну жалбу против Решења Републичке изборне комисије 02 број 013-2660/07 од 2. јануара 2008. године, због повреде уставног начела забране дискриминације из члана 21. Устава Републике Србије и повреде изборног права из члана 52. Устава.

Подносилац, у допуни уставне жалбе од 8. јануара 2008. године, наводи да је уложио жалбу Врховном суду Србије против Решења Републичке изборне комисије 02 број 013-2660/07 од 2. јануара 2008. године, те да је пресудом Врховног суда Србије Уж. 1/08 од 4. јануара 2008. године жалба усвојена. Новим Решењем Републичке изборне комисије 02 број 013-2660/07 од 5. јануара 2008. године, по оцени подносиоца, поново су повређена његова уставна права.

2. Чланом 82. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07) прописано је да се уставна жалба може изјавити против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којима се повређују или ускраћују људска и мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства или је законом искључено право на њихову судску заштиту.

У поступку претходног испитивања поднеска утврђено је да уставна жалба не садржи податке и доказе прописане чланом 85. Закона о Уставном суду, који се односе на исцрпљивање правних средстава у изборном поступку, у смислу члана 97. став 1. Закона о избору народних посланика ("Службени гласник РС", бр. 35/00, 57/03, 72/03, 16/04, 18/04, 85/05 и 101/05).

Уставни суд је, на основу члана 44. став 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", бр. 24/08 и 27/08), дописом од 29. априла 2008. године, наложио подносиоцу уставне жалбе да, у року од 15 дана по пријему дописа, достави доказ да су исцрпљена сва правна средства, односно да достави препис одлуке Врховног суда Србије донете по жалби на Решење Републичке изборне комисије 02 број 013-2660/07 од 5. јануара 2008. године. Подносилац уставне жалбе је истим дописом упозорен да ће уставна жалба бити

одбачена уколико се у остављеном року не отклоне недостаци који онемогућавају поступање Уставног суда по истој.

Достављање наведеног дописа Уставног суда извршено је преко огласне табле Суда 14. маја 2008. године, јер је подносилац уставне жалбе био непознат на означеној адреси.

3. Како подносилац у остављеном року није поступио по налогу Суда, Уставни суд је, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, уставну жалбу одбацио, јер не постоје докази да су исцрпљена правна средства, а тиме ни претпоставке утврђене Уставом и Законом за вођење поступка.

Полазећи од наведеног Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
Уж-21/2008 од 16. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба В.Ј.

О б р а з л о ж е њ е

1. В.Ј. из Београда је 11. фебруара 2008. године поднео Уставном суду ненасловљени поднесак, који садржи молбу «да се прегледају достављена оригинал документа у фотокопијама» и из тога «види како су се понашале поједине именоване судије одуговлачећи спор ради добре накнаде даване од Вјере Мујовић», уз изражавање жалбе «на овакве поступке од стране именованих судија». У поднеску се даље детаљно износи жалиочево виђење досадашњег тока поступка у парници Првог општинског суда у Београду П. 6225/01, покренутој по жаличевој тужби против Стамбене зграде у улици Скадарска бр. 53 у Београду и инвеститора Вјере Мујовић, ради поништаја одлуке и уговора о претварању заједничког дела зграде – кровне терасе у стамбени простор. Жалилац наводи да је та парница у првом степену окончана решењем суда од 6. марта 2006. године, којим се тужба сматра повученом, против ког је изјавио две жалбе. Узгред помиње и другу парницу коју води против Вјере Мујовић пред истим судом од 2004. године, ради накнаде штете, у којој су спроведена два грађевинска вештачења, чијим закључцима није задовољан. Тражи да Уставни суд «да налог Првом општинском суду, да тај суд одреди судију који ће преузети његове наведене предмете, позвати странке, одржати расправу уз доказивање истине и донети веродостојну одлуку».

2. У спроведеном поступку утврђено је да уставна жалба не садржи све податке неопходне за поступање по уставној жалби, у смислу одредбе члана 85. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), тј. да не садржи податак о јединственом матичном броју грађана, назнаку људског или мањинског права или слободе зајемчене Уставом за које се

тврди да је повређено с ознаком одредбе Устава којом се то право, односно слобода јемчи, разлоге жалбе и наводе у чему се састоји повреда или ускраћивање, као и захтев о коме Уставни суд треба да одлучи. Уз уставну жалбу није достављен доказ да су исцрпљена правна средства, односно да је Окружни суд у Београду одлучио по жалби на решење о повлачењу тужбе.

3. Уставни суд је дописом од 23. априла 2008. године обавестио подносиоца уставне жалбе о недостацима који спречавају поступање овог Суда по његовој жалби у смислу члана 85. Закона о Уставном суду и затражио да, у року од 15 дана од дана пријема дописа, достави уређену и допуњену уставну жалбу. Подносилац уставне жалбе је овим дописом упозорен да ће његова уставна жалба бити одбачена, уколико у остављеном року не отклони недостатке који онемогућавају поступање Уставног суда.

4. Подносилац уставне жалбе доставио је Уставном суду поднесак од 5. маја 2008. године, у коме се понавља захтев да се «достављена документа размотре и преиспитају» и да Уставни суд донесе одлуку којом ће жалиоца «усмерити на право место да се докаже истина, на поновни поступак код правог стручног судије, који ће верно да преиспита цео случај, да погледа предмете, позове тужене и веродостојне сведоке, те да на основу свих доказа донесе веродостојну одлуку».

По оцени Уставног суда, ни наведеним поднеском подносилац није отклонио недостатке који онемогућавају поступање Суда по уставној жалби.

5. Како подносилац уставне жалбе није поступио по допису Уставног суда којим је од њега тражено да уставну жалбу уреди и допуни, Уставни суд је оценио да уставну жалбу треба одбацити, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 3) Закона о Уставном суду.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
Уж-199/2008 од 12. јуна 2008. године

Уставни суд донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба М.П. и Д.П. изјављена против решења Општинског суда у Великој Плани И 433/2007 од 15. јуна 2007. године и решења Окружног суда у Смедереву Гж. 1331/2007 од 16. октобра 2007. године.

Образложење

1. М.П. и Д.П. из Старог села, општина Велика Плана, изјавили су 28. новембра 2007. године уставну жалбу против решења Општинског суда у Великој Плани И 433/2007 од 15. јуна 2007. године и решења Окружног суда у Смедереву Гж. 1331/2007 од 16. октобра 2007. године, предлажући да Уставни суд усвоји уставну жалбу и укине ожалбена решења.

2. У поступку претходног испитивања поднеска утврђено је да уставна жалба не садржи све податке прописане чланом 85. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007). Наиме, уставна жалба не садржи податке о јединственом матичном броју подносилаца уставне жалбе, као и разлоге жалбе и наводе у чему се састоји повреда или ускраћивање права зајемченог Уставом. Уз уставну жалбу нису достављени преписи оспорених појединачних аката.

3. Уставни суд је, на основу одредбе члана 44. став 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", број 24/2008 и 27/2008), дописом од 9. јуна 2008. године обавестио подносиоце уставне жалбе о свим недостацима који спречавају поступање Уставног суда по њиховој жалби и наложио им да, у року од 15 дана по пријему дописа, доставе уређену и допуњену уставну жалбу у којој ће навести све недостајуће податке и уз коју ће приложити доказе неопходне за оцену дозвољености и благовремености изјављене уставне жалбе. Подносиоци уставне жалбе су овим дописом упозорени да ће њихова уставна жалба бити одбачена, уколико у остављеном року не отклоне недостатке који онемогућавају поступање Уставног суда по истој.

Поступајући по наведеном допису, подносиоци уставне жалбе су 19. јуна 2008. године доставили Уставном суду поднесак који не садржи разлоге жалбе и наводе у чему се састоји повреда или ускраћивања права зајемченог Уставом. Уз поднесак је приложен препис оспореног решења Општинског суда у Великој Плани И 433/2007 од 15. јуна 2007. године, али не и препис решења Окружног суда у Смедереву Гж. 1331/2007 од 16. октобра 2007. године.

4. С обзиром да подносиоци уставне жалбе нису поступили по допису Уставног суда којим је од њих тражено да уставну жалбу уреде и допуне у смислу одредбе члана 85. Закона о Уставном суду, Уставни суд је оценио да уставну жалбу треба одбацити, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 3) Закона о Уставном суду.

5. Полазећи од изнетог, Уставни суд је на основу члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
Уж-222/2007 од 3. јула 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Одбацује се уставна жалба В.М. изјављена против решења
Врховног суда Србије У. 7346/05 од 30. новембра 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. В.М. из Нових Бановаца је 7. децембра 2006. године Уставном суду изјавио жалбу против решења Врховног суда Србије У. 7346/05 од 30. новембра 2005. године, у којој је истакао неправилност побијаног решења у погледу погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и

погрешне примене материјалног права, те предложио да Уставни суд донесе "пресуду" којом ће усвојити жалбу и преиначити ожалбено решење, односно решење укинати. Уставни суд је, имајући у виду своју надлежност утврђену одредбама чл. 167. и 170. Устава Републике Србије, поднету жалбу сматрао уставном жалбом.

2. У поступку претходног испитивања поднеска утврђено је да уставна жалба не садржи све податке прописане чланом 85. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007). Наиме, уставна жалба не садржи податак о јединственом матичном броју подносиоца уставне жалбе, назнаку људског или мањинског права или слободе зајемчене Уставом, за које се тврди да су повређена, с ознаком одредбе Устава којом се то право, односно слобода јемчи, разлоге жалбе и наводе у чему се састоји повреда или ускраћивање.

3. Уставни суд је, на основу одредбе члана 44. став 1. Пословника о раду Уставног суда ("Службени гласник РС", број 24/2008 и 27/2008), дописом од 25. марта 2008. године обавестио подносиоца уставне жалбе о свим недостацима који спречавају поступање Уставног суда по његовој жалби и наложио му да у року од 15 дана по пријему дописа достави уређену и допуњену уставну жалбу у којој ће навести све недостајуће податке и уз коју ће приложити доказе неопходне за оцену дозвољености и благовремености изјављене уставне жалбе. Подносилац уставне жалбе је овим дописом упозорен и да ће његова уставна жалба бити одбачена, уколико у остављеном року не отклони недостатке који онемогућавају поступање Уставног суда по истој.

Подносилац уставне жалбе је 27. априла 2008. године примио допис Уставног суда, али у остављеном року није доставио уређену и допуњену уставну жалбу.

4. Одредбом члана 85. став 1. Закона о Уставном суду утврђено је да уставна жалба мора да садржи име и презиме, јединствени матични број грађана, пребивалиште или боравиште, односно назив и седиште подносиоца уставне жалбе, име и презиме његовог пуномоћника, број и датум акта против кога је жалба изјављена и назив органа који га је донео, назнаку људског или мањинског права или слободе зајемчене Уставом за које се тврди да је повређено са ознаком одредбе Устава којом се то право, односно слобода јемчи, разлоге жалбе и наводе у чему се састоји повреда или ускраћивање, захтев о коме Уставни суд треба да одлучи и потпис подносиоца уставне жалбе.

5. С обзиром да подносилац уставне жалбе није поступио по допису Уставног суда којим је од њега тражено да уставну жалбу уреди и допуни у смислу одредбе члана 85. став 1. Закона о Уставном суду, Уставни суд је оценио да уставну жалбу треба одбачити, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 3) Закона о Уставном суду.

6. Полазећи од изнетог, Уставни суд је, на основу члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

Решење Уставног суда број
Уж-105/2007 од 15. маја 2008. године
Оваква решења, из истих процесних разлога,
Уставни суд је донео и у другим предметима решеним
у првом делу 2008. године, и то у предметима:
Уж-164/2007, Уж-159/2007, Уж-129/2008, Уж-150/2007,
Уж-3/2008, Уж-319/2008, Уж-247/2008, Уж-166/2008

Недозвољен или неуредан предлог за повраћај у пређашње због пропуштања рока за подношење уставне жалбе

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. Одбацује се предлог за повраћај у пређашње стање због пропуштеног рока за изјављивање уставне жалбе Д.Ј.

2. Одбацује се уставна жалба Д.Ј. изјављена против пресуде Општинског суда у Новом Пазару П број 476/05 од 30.11.2005. године и пресуде Окружног суда у Новом Пазару Гж број 1024/06 од 12.1.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Д.Ј. је 7. фебруара 2008. године Уставном суду поднео уставну жалбу против пресуде Општинског суда у Новом Пазару П број 476/05 од 30.11.2005. године и пресуде Окружног суда у Новом Пазару Гж број 1024/06 од 12.1.2007. године, због повреде права на правично суђење зајемченог чланом 32. Устава Републике Србије. Предложио је да Уставни суд донесе одлуку којом ће утврдити да је наведеним пресудама повређено његово право на законито и правично суђење.

Подносилац уставне жалбе је уз уставну жалбу поднео и предлог за повраћај у пређашње стање због пропуштеног рока за подношење уставне жалбе. У предлогу је навео да је лице без запослења које издржава себе и родитеље повременим радом у разним местима Србије, те да четири месеца није био у могућности да контактира са својим адвокатом и овласти га за подношење уставне жалбе. За ове тврдње није поднео, нити предложио одговарајуће доказе. Предложио је да Суд дозволи повраћај у пређашње стање и изјављену уставну жалбу сматра благовременом.

2. Поступак по уставној жалби уређен је Законом о Уставном суду („Службени гласник РС”, број 109/2007), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године.

Према члану 84. Закона, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом (став 1.). Лицу које из оправданих разлога пропусти рок за подношење уставне жалбе, Уставни суд ће дозволити повраћај у пређашње стање, ако то лице у року од 15 дана од дана престанка разлога који је изазвао пропуштање, поднесе предлог за повраћај у пређашње стање и ако истовремено са овим предлогом поднесе и уставну жалбу (став 2.). После истека три месеца од дана пропуштања не може се тражити повраћај у пређашње стање (став 3.).

У складу са чланом 113. Закона, уставна жалба се може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или

мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

3. Законом о Уставном суду није ближе уређен поступак по предлогу за повраћај у пређашње стање, па се на ово питање, на основу одредбе члана 8. став 1. тог закона, сходно примењују одредбе одговарајућих процесних закона - у овом случају Закона о парничном поступку, јер је уставна жалба поднета против пресуда суда донетих у парничном поступку.

Према члану 115. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 125/2004), предлог за враћање у пређашње стање који није заснован на општепознатим чињеницама, а странка уз предлог није поднела, нити предложила одговарајуће доказе, одбациће суд као неуредан.

4. Уставни суд је утврдио да се предлог за повраћај у пређашње стање подносиоца уставне жалбе не заснива на општепознатим чињеницама, а да уз предлог нису поднети, нити су у њему предложени докази на основу којих би се могло закључити да су постојали оправдани разлози због којих је пропуштен рок за подношење уставне жалбе.

Суд је на основу изложеног и члана 8. став 1. Закона о Уставном суду, сходном применом члана 115. став 2. Закона о парничном поступку, одлучио као у тачки 1. изреке.

5. У претходном поступку провере испуњености процесних претпоставки за вођење поступка по уставној жалби, Суд је утврдио да је уставна жалба неблаговремена, што ни њен подносилац не спори, јер је поднета против појединачних аката донетих пре ступања на снагу Закона о Уставном суду, а по протеку рока од 30 дана од дана ступања на снагу тог закона.

Сходно изложеном, Суд је, на основу члана 36. став 1. тачка 2) и члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, донео одлуку као у тачки 2. изреке.

Решење Уставног суда број
Уж-185/2008 од 17. априла 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. Одбацује се предлог за повраћај у пређашње стање подносилаца уставне жалбе Ј.Ш. и С.Ш.

2. Одбацује се уставна жалба Ј.Ш. и С.Ш. изјављена против решења Врховног суда Србије, Сгзз 977/07 од 1. новембра 2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Ј.Ш. и С.Ш. поднели су Уставном суду 13. априла 2008. године уставну жалбу против решења Врховног суда Србије Сгзз 977/07 од 1. новембра 2007. године, због повреде права на правично суђење зајемченог чланом 32. Устава Републике Србије.

Подносиоци уставне жалбе су уз уставну жалбу поднели и предлог за повраћај у пређашње стање због пропушеног рока за подношење

уставне жалбе. У предлогу су навели да су покушали да се обрете Европском суду за људска права у Стразбуру у прописаном року од шест месеци од дана пријема решења Врховног суда Србије, али су добили обавештење од стручних лица да је потребно да се претходно обрете Уставном суду уставном жалбом, што су сазнали почетком априла 2008. године. За ове своје тврдње нису поднели, нити предложили одговарајуће доказе. Предложили су да Суд дозволи повраћај у пређашње стање и узме уставну жалбу у разматрање.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређују законом.

Према члану 84. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускрађује људско или мањинско право или слобода зајемчена Уставом (став 1.). Лице које из оправданих разлога пропусти рок за подношење уставне жалбе, Уставни суд ће дозволити повраћај у пређашње стање ако то лице у року од 15 дана од дана престанка разлога који је изазвао пропуштање, поднесе предлог за повраћај у пређашње стање и ако истовремено са овим предлогом поднесе и уставну жалбу (став 2.). После истека три месеца од дана пропуштања не може се тражити повраћај у пређашње стање (став 3.).

Чланом 113. Закона је прописано да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба се у случају из става 2. овог члана може изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

3. Законом о Уставном суду није ближе уређен поступак по предлогу за повраћај у пређашње стање, па се на ово питање, према члану 8. став 1. овог Закона, сходно примењују одредбе одговарајућих процесних закона - у конкретном случају Закона о парничном поступку, јер је уставна жалба поднета против решења Врховног суда Србије донетог у парничном поступку.

Према члану 115. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 125/2004), предлог за враћање у пређашње стање који није заснован на општепознатим чињеницама, а странка уз предлог није поднела нити предложила одговарајуће доказе, одбациће суд као неуредан.

4. Уставни суд је утврдио да се предлог за повраћај у пређашње стање подносилаца уставне жалбе не заснива на општепознатим чињеницама, као и да уз предлог нису поднети докази на основу којих би се могло закључити да су постојали оправдани разлози због којих је пропуштен рок за подношење уставне жалбе. Из наведених разлога, Уставни суд је, на основу члана 8. став 1. Закона о Уставном суду, сходном применом члана 115. став 2. Закона о парничном поступку, решио као у тачки 1. изреке.

5. У претходном поступку провере испуњености процесних претпоставки за вођење поступка по уставној жалби, Суд је утврдио да је

уставна жалба неблаговремена, јер је поднета 13. априла 2008. године, против појединачног акта који је пуномоћник подносилаца уставне жалбе примио 14. јануара 2008. године, дакле по протеку рока из члана 84. став 1. Закона о Уставном суду. Стога је Суд оценио да жалбу треба одбацити, сагласно члану 36. став 1. тачка 2) наведеног Закона.

Полазећи од изложеног, Уставни суд је, на основу члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у тачки 2. изреке.

Решење Уставног суда број
Уж-437/2008 од 3. јула 2008. године

Уставни суд донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. Одбацује се предлог за повраћај у пређашње стање подносиоца уставне жалбе Д.О.

2. Одбацује се уставна жалба Д.О. изјављена против пресуде Врховног суда Србије Рев. II 389/07 од 19. септембра 2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

1. Уставном суду поднео је Д.О. из Панчева, дана 21. јануара 2008. године, уставну жалбу против пресуде Врховног суда Србије Рев. II 389/07 од 19.09.2007. године, због повреде уставних јемстава о забрани дискриминације (члан 21.), праву на рад (члан 60.) и праву на социјалну заштиту (члан 69.). Предложио је да Уставни суд донесе одлуку којом ће наведену пресуду Врховног суда поништити.

Подносилац уставне жалбе је, уз уставну жалбу, поднео и предлог за повраћај у пређашње стање због пропуштеног рока за подношење уставне жалбе. У предлогу се наводи да подносилац уставне жалбе ожалбену пресуду Врховног суда није примио лично, већ да је пресуду од пуномоћника преузео 9. јануара 2008. године, као и да је десетак дана пре Нове године био болестан, а највећи део времена је провео код ћерке у Београду. Предложио је да Уставни суд дозволи повраћај у пређашње стање и уставну жалбу сматра благовременом.

2. Уставна жалба је као правно средство установљена Уставом Републике Србије, који је ступио на снагу 8. новембра 2006. године. Сагласно члану 170. Устава, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Према члану 84. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07), који је ступио на снагу 6. децембра 2007. године, уставна жалба се може изјавити у року од 30 дана од дана достављања појединачног акта, односно од дана предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом (став 1.). Лицу које из оправданих разлога пропусти рок за подношење уставне жалбе, Уставни суд ће дозволити повраћај у пређашње стање ако то лице у року од 15 дана од дана престанка разлога који је изазвао пропуштање,

поднесе предлог за повраћај у пређашње стање и ако истовремено са овим предлогом поднесе и уставну жалбу (став 2.). После истека три месеца од дана пропуштања не може се тражити повраћај у пређашње стање (став 3.).

Чланом 113. Закона прописано је да се уставна жалба може изјавити и против појединачног акта или радње државног органа или организације којој је поверено јавно овлашћење, а којим је повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, ако је тај акт или радња извршена од дана проглашења Устава до дана ступања на снагу овог закона (став 2.). Уставна жалба у случају из става 2. овог члана може се изјавити у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (став 3.).

3. Законом о Уставном суду није ближе уређен поступак по предлогу за повраћај у пређашње стање, па се на ово питање, сагласно одредби члана 8. став 1. тог закона, сходно примењују одредбе одговарајућих процесних закона – у овом случају Закона о парничном поступку јер је уставна жалба поднета против пресуде донете у парничном поступку.

Према члану 115. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04), предлог за враћање у пређашње стање који није заснован на општепознатим чињеницама, а странка уз предлог није поднела, нити предложила одговарајуће доказе, одбациће суд као неуредан.

4. Уставни суд је утврдио да се предлог за повраћај у пређашње стање подносиоца уставне жалбе не заснива на општепознатим чињеницама, а да уз предлог нису поднети, нити у њему предложени докази на основу којих би се могло закључити да су постојали оправдани разлози због којих је пропуштен рок за подношење уставне жалбе.

Суд је на основу изложеног и члана 8. став 1. Закона о Уставном суду, сходном применом члана 115. став 2. Закона о парничном поступку, одлучио као у тачки 1. изреке.

5. У претходном поступку провере испуњености процесних претпоставки за вођење поступка по уставној жалби, Суд је утврдио да је уставна жалба неблаговремена. Према обавештењу Општинског суда у Панчеву, пуномоћник подносиоца уставне жалбе примила је примерак пресуде Врховног суда Србије Рев II 389/07, која се уставном жалбом оспорава, 5. децембра 2007. године, а уставна жалба је изјављена 21. јануара 2008. године. Из наведеног следи да је уставна жалба неблаговремена јер је изјављена по протеклу рока прописаног чланом 113. став 3. Закона о Уставном суду.

Сагласно изнетом, Уставни суд је, на основу члана 36. став 1. тачка 2) и члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, донео одлуку као у тачки 2. изреке.

Решење Уставног суда број
Уж-106/2008 од 17. јула 2008. године

II ПРАВНИ СТАВОВИ УСТАВНОГ СУДА

**ПОСТУПАЊЕ УСТАВНОГ СУДА
У ПРЕДМЕТИМА ЗА ОЦЕНУ УСТАВНОСТИ ЗАКОНА
И ОЦЕНУ УСТАВНОСТИ И ЗАКОНИТОСТИ
ДРУГИХ ПРОПИСА И ОПШТИХ АКТА,
ДОК ТЕЧЕ РОК ЗА ЊИХОВО УСКЛАЂИВАЊЕ
С НОВИМ УСТАВОМ**

Уставни суд, на седници од 14. фебруара 2008. године,

утврдио је следеће

СТАВОВЕ²

1. У поступку нормативне контроле Уставни суд оцењује уставност закона и других општих аката искључиво у односу на важећи Устав.

2. Уставни суд ће оцењивати уставност закона, односно уставност и законитост републичких прописа за извршавање закона донетих на основу Устава Републике Србије од 1990. године, након протеча рокова за њихово усклађивање с Уставом Републике Србије од 2006. године, прописаних Уставним законом за спровођење Устава, односно законом.

3. Уставни суд ће застати са поступком оцењивања уставности закона, односно уставности и законитости републичких прописа за извршавање закона донетих на основу Устава Републике Србије од 1990. године, до истека рокова за њихово усклађивање с Уставом Републике Србије од 2006. године, прописаних Уставним законом за спровођење Устава, односно законом.

4. У предметима нормативне контроле покрајинских прописа, прописа јединица локалне самоуправе, као и других општих аката, Уставни суд ће поступати на начин утврђен у ставовима 2. и 3.

² Усвајањем ових Ставова и закључака измењени су Ставови Уставног суда Републике Србије о делимичном усклађивању закона доношењем измена и допуна закона у току рока за усаглашавање с Уставом, од 16. маја 1991. године, Ставови о начину поступања са захтевима за оцену сагласности закона донетих на основу Устава СР Србије с Уставом Републике Србије, пре истека Уставним законом прописаног рока за њихово усклађивање с Уставом, од 18. јуна 1992. године и Ставови о оцењивању уставности закона којима је истекао рок за усклађивање с Уставом Републике Србије, од 8. децембра 1994. године.

5. Уставност закона донетог на основу Устава Републике Србије од 1990. године, који је измењен, односно измењен и допуњен у року за његово усклађивање с Уставом Републике Србије од 2006. године, оцењиваће се у целини у односу на тај Устав.

На истој седници, Уставни суд је

усвојио следеће

ЗАКЉУЧКЕ

1. Кад је у току поступка за оцену уставности закона, односно оцену уставности³ другог прописа или општег акта, који је започео пре ступања на снагу Устава од 2006. године, оспорени акт престао да важи, Уставни суд ће донети:

1) закључак о одбацивању иницијативе, на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, или

2) решење о обустави поступка, на основу одредбе члана 46. тачка 7) Закона о Уставном суду, ако је поступак покренут предлогом овлашћеног предлагача или решењем Уставног суда о покретању поступка.

2. У предметима за оцену уставности закона, односно оцену уставности и законитости других прописа или општих аката, у којима је поступак започет пре ступања на снагу Устава Републике Србије од 2006. године, Уставни суд ће, након протеча рока за усклађивање оспореног акта, писмено затражити од подносиоца иницијативе да у року, који не може бити краћи од 15 дана, допуни поднету иницијативу, тако што ће навести одредбе Устава Републике Србије од 2006. године у односу на које тражи оцену уставности и разлоге на којима заснива тако уређен захтев, уз упозорење да ће у случају непоступања по захтеву Суда у остављеном року иницијатива бити одбачена.

Уколико подносилац иницијативе не поступи на захтев Суда у остављеном року, Уставни суд ће, применом одредбе члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, иницијативу одбацити.

3. У предметима за оцену уставности закона, односно оцену уставности и законитости других прописа или општих аката, у којима је предлогом овлашћеног предлагача или решењем Уставног суда поступак покренут пре ступања на снагу Устава Републике Србије од 2006. године, Уставни суд ће, након протеча рока за усклађивање оспореног акта, поступати у складу са Законом о Уставном суду.

³ Исправка Закључака у овом делу извршена је на седници Уставног суда од 10. априла 2008. године.

Образложење⁴

Ступањем на снагу Устава Републике Србије, даном проглашења 8. новембра 2006. године у Народној скупштини (члан 206. Устава), поставља се питање важења и могућности оцењивања уставности закона и уставности и законитости других прописа и општих аката донетих у извршењу закона који су били део правног поретка заснованог на Уставу од 1990. године.

Устави на различите начине уређују свој однос према правном поретку установљеном пре њиховог доношења. Неки устави не садрже експлицитне норме о судбини законодавства на снази, тако да се прећутно узима да све оно што није у складу с уставом губи важност. Код устава који изричито уређују однос устава и затечених закона, постоје различити приступи. По једном ставу, устав садржи норму по којој даном његовог ступања на снагу престају да важе сви закони који су му противни. По другом ставу, уместо норме о укидању закона противних уставу, постоји норма о даљем важењу закона, уколико нису у супротности с уставом. Негде се важност закона продужава до њиховог мењања и допуњавања у складу с уставом. Могућа је и техника комбиновања норми о укидању и норми о продужењу важности закона, или се став према постојећем законодавству препушта посебном закону за спровођење устава који се доноси истовремено с уставом.

Уставна пракса у Србији традиционално примењује технику доношења посебног уставног закона за спровођење устава. У њему су садржане норме којима се уређују начин и динамика усаглашавања са новим уставом целокупног законодавства заснованог на претходном уставу. Но, независно од изабране технике, обим усклађивања закона и других прописа с уставом пресудно зависи од дубине и карактера предузете уставне ревизије. Због тога је питање уставног континуитета или дисконтинуитета од ванредног значаја за правну контролу уставности или нормативну контролу закона у Србији. Устав Републике Србије од 2006. је не само у формално-процедуралном него и у материјално-правном континуитету са претходним Уставом од 1990. године.

Уставом Републике Србије од 2006. године утврђено је да сви закони и други општи акти донети у Републици Србији морају бити сагласни с Уставом (члан 194. став 3.).

Уставним законом за спровођење Устава Републике Србије (у даљем тексту: Уставни закон) утврђено је: да закони и други републички прописи остају на снази до њиховог усклађивања са Уставом, у роковима предвиђеним тим законом, ако тим законом није одређено да престају да важе (члан 12.); да покрајински прописи и прописи јединица локалне самоуправе остају на снази до усклађивања, односно доношења одговарајућих закона и других републичких прописа у складу са Уставом и престају да важе у року утврђеном законом, односно другим републичким прописом (члан 13.).

Уставним законом утврђени су:

а) рокови за доношење одређених закона тако што је прописано:

- да ће се закони којима се уређују положај и избори за председника Републике, одбрана и Војска Србије, спољни послови и службе безбедности, те закони којима се уређује територијална организација Републике Србије, локална самоуправа, локални избори и положај главног града донети пре рока за расписивање избора за председника Републике, посланике у Скупштини Аутономне Покрајине Војводине и одборнике у скупштинама јединица локалне самоуправе (члан 3. ст. 2, 3. и 4.),

⁴ Ово образложење садржано је у Предлогу наведених Ставова и закључака Уставног суда утврђеном од стране Комисије Уставног суда за праћење остваривања уставности и законитости, који је усвојен на седници Уставног суда од 14. фебруара 2008. године, истовремено са усвајањем Ставова и закључака Суда.

- да ће се закон о министарствима донети до краја прве седнице новоизабраног састава Народне скупштине (члан 4.),

- да ће се закон о уређењу Уставног суда, поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука донети најкасније до краја првог редовног заседања Народне скупштине, на седници на којој се врши избор судија Уставног суда (члан 9. ст. 1. и 4.);

б) рокови за усклађивање одређених закона с Уставом тако што је прописано:

- да ће се закони којима се уређује Заштитник грађана и остваривање права грађана на обавештеност донети у току првог заседања новоизабраног састава Народне скупштине, а да ће се закони који се односе на примену одредаба Устава на судове и јавна тужилаштва, и то: закони којима се уређују организација и надлежност судова, избор и престанак функције председника судова и судија, Високи савет судства, организација и надлежност јавних тужилаштва, избор и престанак функције јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца и Државно веће тужилаца, донети у току другог заседања након избора Владе (члан 5.);

в) општи рок за усклађивање свих осталих закона који нису у складу с Уставом – до 31. децембра 2008. године (члан 15.);

г) рокови за усклађивање осталих републичких прописа, тако што је прописано да ће се републички прописи донети за извршавање закона који ће се ускладити с одредбама Устава, ускладити најкасније у року од 90 дана од дана ступања на снагу закона (члан 16.).

После ступања на снагу Устава донети су закони утврђени одредбама члана 3. ст. 2. до 4, члана 4. и члана 9. ст. 1. и 4. Уставног закона, као и други закони за које је рок утврђен у члану 15. Уставног закона.

На основу Устава, до сада су донети: Закон о избору председника Републике и Закон о председнику Републике ("Службени гласник РС", број 111/07); Закон о одбрани, Закон о Војсци Србије, Закон о спољним пословима и Закон о основама уређења служби безбедности Републике Србије ("Службени гласник РС", број 116/07); Закон о територијалној организацији Републике Србије, Закон о локалној самоуправи, Закон о локалним изборима и Закон о главном граду ("Службени гласник РС", број 129/07); Закон о министарствима ("Службени гласник РС", број 43/07) и Закон о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07). Тиме је извршено усклађивање ових закона с Уставом.

У поступку усклађивања с Уставом донети су нови, измењени или измењени и допуњени поједини закони, пре истека рока из члана 15. Уставног закона (31. децембар 2008. године).

Међутим, закони одређени чланом 5. Уставног закона, осим Закона о Заштитнику грађана нису усклађени с Уставом.

Уставни суд конституисан на основу новог Устава, преузео је од ранијег Уставног суда Републике Србије већи број предмета за оцену уставности и законитости општих аката, који су били део правног поретка заснованог на претходном Уставу.

Комисија за праћење прописа и појава од интереса за остваривање уставности и законитости (у даљем тексту: Комисија) размотрила је, на седницама од 23. јануара и 6. фебруара 2008. године, досадашњу праксу о поступању Уставног суда Републике Србије и ранијег Савезног уставног суда при оцени уставности закона и оцени уставности и законитости других правних прописа у прелазном периоду док тече рок за њихово усклађивање са новим Уставом.

Правни ставови Уставног суда у поступку нормативне контроле од посебног су значаја у периоду поступног увођења нових уставних решења у правни поредак. Уставотворац је ограничио уставносудску контролу уставности закона тиме што је утврдио да закони и други републички прописи остају на снази до њиховог усклађивања с Уставом и поставио опште и посебне рокове за усклађивање. Због тога је вршење нормативне контроле од стране Уставног суда у „прелазном периоду“ знатно умањено.

У претходном периоду Уставни суд Републике Србије је, поводом ових питања, а након ступања на снагу Устава Републике Србије од 1990. године и Уставног закона за спровођење Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 1/90... и 20/93), заузео више ставова на седницама одржаним 16. маја 1991, 18. јуна 1992, 8. децембра 1994. и 9. марта 1995. године.

Комисија сматра да приликом поступања у предметима за оцену уставности закона и оцену уставности и законитости других прописа у периоду након доношења новог Устава, а пре истека крајњег рока за усаглашавање закона с Уставом (31. децембар 2008. године) и републичких прописа донетих за извршење закона са законом (31. март 2009. године), треба имати у виду следеће:

- да је ступањем на снагу Устава даном његовог проглашења 8. новембра 2006. године у Народној скупштини, престао да важи Устав Републике Србије од 1990. године и тако престао да буде део јединственог правног поретка Републике Србије;

- да је Уставни закон омогућио да након ступања на снагу новог Устава остану у правном поретку закони донети на основу ранијег Устава и републички прописи донети за извршавање тих закона, прописујући рокове у којима треба извршити њихово усклађивање;

- да протеком прописаних рокова за усклађивање са важећим Уставом закони који су донети на основу ранијег Устава остају у позитивном правном поретку Републике Србије и од тог времена могу бити предмет уставносудске контроле, осим ако Уставним законом није другачије прописано;

- да је приликом доношења појединих закона о изменама или о изменама и допунама закона након ступања на снагу Устава, док траје рок за усклађивање тих закона с Уставом, законодавац имао могућност да те законе у потпуности усклади са новим Уставом, због чега је престало одложно дејство одредаба Уставног закона у односу на те законе;

- да Уставни суд одлучује о сагласности закона и општих аката са важећим Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима;

- да Уставни суд може оцењивати сагласност закона и других општих аката с Уставом и општих аката са законом по протеклу њиховог важења само под условима утврђеним чланом 168. став 5. Устава и чланом 64. Закона о Уставном суду.

Имајући у виду изложене констатације, предложени ставови само делимично одступају од претходних ставова Уставног суда у поступку нормативне контроле који су били утврђени након доношења Устава од 1990. Корекције које су извршене предлогом Комисије имају за циљ прецизирање, интензивирање и унапређивање функционалних могућности Уставног суда у оцени уставности закона у прелазном периоду. Следећи ове ставове, Уставни суд би се у значајној мери растеретио и створио чисту уставноправну ситуацију, јер би се због нове уставне стварности заостали предмети решавали у складу са правилима прелазног уставног стања. Из поступка уставне контроле били би искључени сви они предмети у којима би евентуално одлучивање Уставног суда остало пука прокламација без делотворног правног учинка. С друге стране, основано се може очекивати да ће поједини од нових ставова сигурно значити ширење предмета и домашаја контроле уставности закона у прелазном периоду, нарочито у случају парцијалног усклађивања закона с Уставом.

Комисија уважава општеприхваћено начело да нови устав увек укида дотадашњи устав (*constitutio posterior derogat constitutioni priori*). Ступањем на снагу новог устава *ipso facto* престају да важе одредбе претходног устава, па се отуда сматра и да нема потребе да се у нови устав уноси одредба којом би се то изричито утврдило. У свакој држави у датом тренутку може да важи само један устав, само један акт може бити *lex superior*, тако да се оцена уставности закона не може вршити у односу на устав који је важио у време њиховог доношења. У правном погледу, мерило уставности може бити једино позитивни, важећи устав.

Правни став по коме Уставни суд не може оцењивати уставност закона, односно уставност и законитост прописа донетих за извршавање закона док тече рок за њихово усклађивање с уставом, односно законом, произлази из воље уставотворца. Уставним законом је утврђено да закони и други републички прописи остају на снази до њиховог усклађивања с Уставом, у роковима предвиђеним овим законом. Очигледно је да се рокови за усклађивање постојећег права с уставом не могу посматрати као обичне директивне норме или уставни налози упућени законодавцу којима би се само одредили оквирни програм и приоритети у његовој законодавној активности. За Народну скупштину се ствара обавеза да усклађивање закона изврши у постављеним роковима. Уколико се ова уставна дужност не испуни, стичу се услови да се и Уставни суд активно укључи у процес усклађивања закона с Уставом, уклањањем из правног поретка закона који нису сагласни с Уставом. У сваком случају, до истека уставних рокова, закони остају на снази и примењују се онакви какви су, независно од њиховог односа са новим Уставом. Тиме се експлиците, вољом уставотворца, за одређено време искључује примена правила *lex superior derogat legi inferiori*.

Комисија стоји на становишту да из значења одговарајуће норме Уставног закона произлази став да је закључењем другог заседања Народне скупштине истекао уставни рок за усклађивање правосудних закона с Уставом. Тиме су отклоњене процесне сметње за оцену уставности тих закона. Пропуштање рока прописаног Уставним законом (посебног или општег), у коме закони морају бити усклађени с Уставом не може имати за последицу престанак важења тих закона, али по истеку тог рока Уставни суд може да цени усклађеност ових закона с Уставом и да својим одлукама, као тзв. негативни законодавац, одредбе тих закона за које утврди да нису сагласне с Уставом уклони из правног система земље. Уколико би Уставни суд прихватио став о испуњености процесних претпоставки због протеча рока, онда би доктрина о „судској уздржљивости“ у овом случају налазила стриктну примену.

Дилеме се могу јавити код предложеног става за оцену уставности закона код којих је извршено делимично, а не целовито усклађивање с Уставом, тј. закона о изменама, односно закона о изменама и допунама који су донети у оквиру општег рока за усклађивање закона. У овом случају јасно би се одступило од ранијег става Уставног суда Србије по коме би Уставни суд оцењивао уставност једино извршених измена и допуна. Комисија је мишљења да измене и допуне закона не треба сматрати искључиво питањем законодавне политике, него их треба узети као целовити акт прилагођавања закона новој уставној стварности. Циљ или смисао и ових законских норми треба да буде прилагођавање закона *in toto* новој уставној стварности. Једноставно, предузетим изменама законодавац је јасно показао свој став о томе шта је неопходно да би се закон довео у склад с Уставом. Није од значаја субјективна воља, мотиви који су побудили законодавца на доношење измена и допуна (нпр. поострење казнене политике), него је то сам чин ревизије, без обзира на обим и значај извршених промена. Околност да законодавац није интервенисао у осталим одредбама закона показује да, по његовом суду, те законске одредбе нису у супротности с Уставом, нити да их са аспекта целисходности ваља променити. И са његовог субјективног становишта закон је у целини усклађен с Уставом. Идеја од које се при формулисању овог става полази, може се изразити речима: „Не одлучује воља законодавца, него воља закона“.

Полазећи од наведених констатација, а имајући у виду да су Ставови ранијег Уставног суда Републике Србије о могућности оцењивања уставности закона и уставности и законитости других прописа док траје рок за њихово усаглашавање утврђен Уставним законом за спровођење Устава, донети у режиму Устава од 1990. године, Комисија је оценила да је неопходно заузети нове ставове и закључке о овом уставноправном питању, па је, сагласно одредбама члана 7. Одлуке о организацији Уставног суда („Службени гласник РС“, бр. 56/02 и 44/06), предложила да Уставни суд утврди предложене Ставове и закључке Суда.

III ПОСЛОВНИК О РАДУ УСТАВНОГ СУДА

На основу члана 10. Закона о Уставном суду ("Службени гласник Републике Србије", број 109/07), Уставни суд, на седници одржаној 28. фебруара 2008. године, донео је

ПОСЛОВНИК О РАДУ УСТАВНОГ СУДА ⁵

І ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Предмет Пословника

Члан 1.

Овим пословником се ближе уређује, у складу са Уставом и законом, организација, начин рада, поступак пред Уставним судом и друга питања од значаја за рад Суда.

Обележја Уставног суда

Члан 2.

Седиште Уставног суда је у Београду.
Назив и седиште Уставног суда истичу се на видном месту судске зграде.
Застава Републике Србије истиче се у просторији у којој Уставни суд заседа.

Уставни суд има печат, у складу са законом.

Уставни суд може имати знак (лого) чији се облик, садржина и начин употребе уређују актом Уставног суда.

Имунитет судије Уставног суда

Члан 3.

Судија Уставног суда ужива имунитет од дана ступања на дужност до дана престанка дужности судије.

Судија Уставног суда не може бити позван на кривичну или другу одговорност за изражено мишљење или гласање у вршењу судијске дужности.

Судија Уставног суда који се позвао на имунитет не може бити притворен, нити се против њега може водити кривични или други поступак у коме се може изрећи казна затвора, без одобрења Уставног суда.

Судија Уставног суда који је затечен у извршењу кривичног дела за које је прописана казна затвора у трајању дужем од пет година може бити притворен без одобрења Уставног суда.

У кривичном или другом поступку у коме је успостављен имунитет судије Уставног суда, не теку рокови прописани за тај поступак.

Непозивање судије Уставног суда на имунитет не искључује право Уставног суда да успостави имунитет.

Уставни суд одлучује о имунитету судије Уставног суда на првој наредној седници од дана пријема захтева за одлучивање о имунитету судије.

Судија Уставног суда о чијем се имунитету расправља не може учествовати у гласању.

⁵ Пословник о раду Уставног суда, који је објављен у "Службеном гласнику РС", број 24 од 7. марта 2008. године, са исправком објављеном у "Службеном гласнику РС", број 27 од 27. марта 2008. године, ступио је на снагу 15. марта 2008. године, а основ за доношење овог Пословника садржан је у Закону о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/2007), који је донет је на основу Устава Републике Србије од 8. новембра 2006. године, а ступио на снагу 6. децембра 2008. године.

II ОРГАНИЗАЦИЈА УСТАВНОГ СУДА

2. Седница Уставног суда

Састав седнице

Члан 4.

Седницу Уставног суда чине председник, заменик председника и судије Уставног суда.

Делокруг рада

Члан 5.

На седници Уставни суд одлучује о питањима из своје надлежности утврђене Уставом.

Поред одлучивања о питањима из става 1. овог члана, Уставни суд, на седници, у складу са Законом о Уставном суду (у даљем тексту: Закон) и другим законом:

- доноси опште акте из своје надлежности;
- доноси годишњи програм рада и планове рада Уставног суда и усваја годишњи преглед рада Уставног суда;
- образује стална и повремена радна тела Уставног суда и бира председнике и чланове сталних и повремених радних тела и одређује њихове секретаре;
- одлучује о успостављању сарадње са другим уставним судовима и међународним организацијама;
- утврђује предлог годишњег финансијског плана Уставног суда, доноси план извршења буџета, годишњи извештај о извршењу буџета и план јавних набавки;
- доноси акт о разврставању радних места и послова у Стручној служби Уставног суда и одређивању положаја;
- доноси правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Стручној служби Уставног суда и кадровски план;
- одлучује о правима, обавезама и одговорностима председника, заменика председника и судија Уставног суда, у складу са Уставом и законом;
- поставља секретара и заменика секретара Уставног суда, као и друге државне службенике на положају у Стручној служби Уставног суда;
- одлучује о правима, обавезама и одговорностима државних службеника на положају у Стручној служби Уставног суда, у складу са законом;
- доноси акт о обележавању уставносудских предмета;
- именује председника и чланове Жалбене комисије Уставног суда;
- одлучује о другим питањима утврђеним законом, овим пословником и другим актима Уставног суда.

3. Председник, заменик председника и судије Уставног суда

Председник Уставног суда

Члан 6.

Председник Уставног суда, поред права и дужности утврђених Законом: представља Уставни суд пред државним органима Републике Србије, другим домаћим и међународним органима и организацијама; стара се о очувању

самосталног и независног положаја Суда; организује рад Суда; одређује судије за дежурство када је то неопходно ради обављања послова из надлежности Суда; потписује опште и друге акте Суда; доноси појединачне акте, у складу са законом; наредбодавац је за располагање финансијским средствима; разматра притужбе странака на рад Суда; одлучује о правима и дужностима државних службеника и намештеника у Стручној служби Уставног суда, у складу са законом; одлучује у поступку јавне набавке мале вредности, у складу са актом Суда; одобрава службена путовања у иностранство; обавља и друге послове одређене законом, овим пословником и другим актима Суда.

Председник Уставног суда може пренети заменику председника одређене послове из своје надлежности.

Председник Уставног суда се одређује и за судију известиоца, у складу са одлуком Уставног суда.

Заменик председника Уставног суда

Члан 7.

Заменик председника Уставног суда замењује председника у случају спречености или одсутности.

Заменик председника Уставног суда врши функцију председника Уставног суда и у случају кад председник Уставног суда није изабран.

Најстарији судија

Члан 8.

Када заменик председника Уставног суда није изабран, односно када је одсутан или спречен да замењује председника Уставног суда, дужности из члана 7. овог пословника обавља најстарији судија Уставног суда.

Судија Уставног суда

Члан 9.

Судија Уставног суда: учествује у раду и одлучивању Уставног суда; известилац је и предлагач одлуке у предмету у којем је одређен за судију известиоца; израђује нацрт одлуке, односно решења за Редакциону комисију у предмету у којем је био судија известилац; предлаже покретање поступка за оцењивање уставности и законитости; предлаже да Суд поново размотри донету одлуку, у складу са овим пословником; учествује у раду комисија, одбора и других радних тела Суда; прибавља стручна мишљења о питањима од значаја за обраду предмета; прати и проучава појаве од интереса за остваривање уставности и законитости и даје иницијативу Суду за проучавање одређеног питања или предузимање одговарајућих мера; обавља и друге послове од значаја за рад и одлучивање Суда.

Службена легитимација

Члан 10.

Председник, заменик председника и судија Уставног суда имају службену легитимацију.

Облик и садржину легитимације из става 1. овог члана утврђује Уставни суд.

Службена легитимација се по престанку дужности враћа Уставном суду.

Службена одећа

Члан 11.

Судија Уставног суда има службену одећу, чији се изглед и начин коришћења уређују актом Уставног суда.

4. Секретар и заменик секретара Уставног суда

Секретар Уставног суда

Члан 12.

Секретар Уставног суда: руководи радом Стручне службе Уставног суда; помаже председнику Уставног суда у организовању и припремању седница Суда; стара се о изради и достављању материјала потребних за рад и одлучивање Суда и његових радних тела; стара се и одговоран је за извршавање закључака Суда; стара се о објављивању аката Суда; стара се о примени закона и овог пословника у оквиру својих овлашћења; учествује у припреми предлога програма, планова рада и годишњег прегледа рада Суда, прати њихово извршавање и о томе извештава Суд; стара се о припреми и извршењу аката о финансијском пословању Суда; стара се о обезбеђењу и унапређењу услова за рад Суда и његових радних тела; обавља и друге послове у складу са законом и актима Суда, као и послове по налогу, односно овлашћењу председника Уставног суда.

Заменик секретара Уставног суда

Члан 13.

Секретар Уставног суда има заменика.

Заменик секретара Уставног суда замењује секретара у случају спречености или одсутности и обавља друге послове утврђене актом Уставног суда, као и друге послове по налогу, односно овлашћењу председника Уставног суда.

Постављење и разрешење секретара и заменика секретара

Члан 14.

Уставни суд, у складу са законом, поставља и разрешава секретара и заменика секретара Уставног суда, већином гласова свих судија.

Иницијативу за покретање поступка за разрешење секретара, односно заменика секретара може поднети председник, радно тело или судија Уставног суда.

5. Стручна служба Уставног суда

Послови Стручне службе

Члан 15.

У Стручној служби Уставног суда обављају се послови стручне обраде уставноправних питања из надлежности Уставног суда и други са њима повезани послови, као и правни, финансијски, административни и други општи послови за потребе Суда.

Уставни суд разматра годишњи извештај о раду Стручне службе, који подноси секретар Уставног суда.

Организација Стручне службе

Члан 16.

Стручну службу Уставног суда чине:

1. Служба за послове из надлежности Уставног суда;
2. Служба председника Уставног суда;
3. Служба за опште и финансијске послове.

У службама из става 1. овог члана могу се образовати уже организационе јединице, у складу са актом Уставног суда.

Службама из става 1. овог члана руководе државни службеници на положају.

Актом Уставног суда утврђује се које послове из делокруга Стручне службе, у складу са законом, обављају државни службеници на положају.

Обрађивач предмета

Члан 17.

Стручну обраду предмета из надлежности Уставног суда, у складу са овим пословником, врше државни службеници у Стручној служби Уставног суда (у даљем тексту: обрађивач предмета).

Обрађивач предмета: учествује у предузимању радњи у претходном поступку пред Уставног судом; учествује у изради реферата и предлога одлука; учествује у припреми нацрта одлука за Редакциону комисију; учествује у раду сталних и повремених радних тела Суда; самостално води поступак по поднесцима из члана 104. овог пословника и обавља друге стручне послове утврђене актом Уставног суда.

III ИЗБОР И РАЗРЕШЕЊЕ ПРЕДСЕДНИКА И ЗАМЕНИКА ПРЕДСЕДНИКА УСТАВНОГ СУДА, УТВРЂИВАЊЕ ИСПУЊЕНОСТИ УСЛОВА ЗА РАЗРЕШЕЊЕ СУДИЈЕ УСТАВНОГ СУДА

1. Поступак избора и разрешења председника и заменика председника Уставног суда

Покретање поступка избора председника Уставног суда

Члан 18.

Уставни суд доноси одлуку о покретању поступка избора председника Уставног суда најкасније 30 дана пре истека мандата председника Уставног суда.

У случају престанка функције председника Уставног суда пре истека периода на који је изабран, одлуку из става 1. овог члана Уставни суд доноси на првој редовној седници по престанку функције.

Поступак из ст. 1. и 2. овог члана окончаће се најкасније у року од 30 дана од дана доношења одлуке Уставног суда о покретању поступка.

Предлагање кандидата

Члан 19.

Образложени предлог кандидата за избор председника Уставног суда, у складу са законом, подноси се председнику Уставног суда у писаном облику, потписан од стране предлагача.

Утврђивање листе кандидата

Члан 20.

Уставни суд утврђује листу кандидата за председника Уставног суда и образује комисију за спровођење поступка гласања.

Комисија из става 1. овог члана има председника и два члана који се бирају из реда судија Уставног суда који нису кандидати за председника.

Гласање

Члан 21.

Гласање о предложеним кандидатима за председника Уставног суда спроводи се путем гласачких листића, заокруживањем редног броја испред имена кандидата и убацивањем листића у гласачку кутију.

Комисија утврђује резултате гласања и о томе сачињава записник.

Записник из става 2. овог члана доставља се председнику Уставног суда, ради саопштавања резултата гласања на редовној седници Суда.

Понављање поступка гласања и избора

Члан 22.

Када је за председника Уставног суда предложен један кандидат који не добије потребну већину гласова, поступак избора председника се понавља у целини, у року који одреди Уставни суд.

Када су за председника Уставног суда предложена два кандидата, од којих ниједан у првом кругу гласања не добије потребну већину гласова, гласање се понавља. У другом кругу гласа се о кандидату који је у првом кругу добио већи број гласова.

Када је за председника Уставног суда предложено више од два кандидата, од којих ниједан у првом кругу гласања не добије потребну већину гласова, гласање се понавља. У другом кругу гласа се о два кандидата која су у првом кругу добила највећи број гласова, односно о кандидатима који су у првом кругу добили једнак највећи број гласова.

Поновљено гласање из ст. 2. и 3. овог члана обавља се најкасније у року од седам дана од дана претходног гласања. Ако у поновљеном гласању ниједан од кандидата не добије потребну већину гласова, поступак избора председника Уставног суда се понавља у целини.

Разрешење председника Уставног суда

Члан 23.

Поступак разрешења председника Уставног суда покреће се на образложени предлог најмање троје судија и мора се спровести у року од 15 дана од дана подношења предлога.

Одлука о разрешењу председника Уставног суда доноси се већином гласова свих судија Уставног суда.

На поступак разрешења из става 1. овог члана, сходно се примењују одредбе овог пословника о поступку избора председника Уставног суда.

Избор и разрешење заменика председника Уставног суда

Члан 24.

На избор и разрешење заменика председника Уставног суда сходно се примењују одредбе овог пословника о избору и разрешењу председника Уставног суда.

2. Утврђивање испуњености услова за разрешење судије Уставног суда

Поступак за утврђивање испуњености услова за разрешење судије Уставног суда

Члан 25.

Председник Уставног суда заказује седницу Суда за утврђивање испуњености услова за разрешење судије Уставног суда, у року од седам дана од дана пријема захтева овлашћеног предлагача за избор, односно именовање судије.

Ако је покренут поступак за разрешење судије који је председник Уставног суда, седницу из става 1. овог члана заказује и њоме руководи заменик председника Уставног суда.

За седницу из става 1. овог члана затражиће се писмено изјашњење судије у односу на кога је покренут поступак разрешења.

Ради прибављања потребне документације, података и обавештења од значаја за одлучивање о испуњености услова за разрешење судије Уставног суда, Суд може образовати посебну комисију. Актом о образовању комисије утврђују се састав, задаци комисије и рокови за њихово извршење.

Уставни суд не може донети одлуку о испуњености услова за разрешење судије пре него што се судији омогући изјашњење. Уколико се судија не изјасни у остављеном року, Уставни суд ће наставити поступак.

У доношењу одлуке о испуњености услова за разрешење судије Уставног суда не учествује судија у односу на кога је покренут поступак за разрешење.

Одлука Уставног суда о испуњености услова за разрешење судије Уставног суда доставља се овлашћеном предлагачу, Народној скупштини и судији у односу на кога је покренут поступак за разрешење.

Удаљење судије Уставног суда

Члан 26.

У току поступка за утврђивање испуњености услова за разрешење, Уставни суд може донети одлуку о удаљењу судије Уставног суда са дужности.

У доношењу одлуке о удаљењу не учествује судија чије је удаљење предложено.

На заказивање и руковођење седницом на којој се одлучује о удаљењу председника Уставног суда сходно се примењује одредба члана 25. став 2. овог пословника.

Ако Уставни суд утврди да нису испуњени услови за разрешење судије Уставног суда, одлука о удаљењу судије престаје да важи.

Ако Уставни суд утврди да су испуњени услови за разрешење судије Уставног суда, одлука о удаљењу судије остаје на снази до доношења одлуке о разрешењу судије Уставног суда.

Иницијатива за покретање поступка за разрешење судије Уставног суда

Члан 27.

Иницијативу за покретање поступка за разрешење судије Уставног суда може да поднесе Уставни суд.

Образложен предлог за подношење иницијативе из става 1. овог члана, у писаном облику, могу дати председник, радно тело или најмање троје судија Уставног суда.

О предлогу из става 2. овог члана Уставни суд одлучује најкасније у року од 30 дана од дана подношења предлога.

IV НАЧИН РАДА УСТАВНОГ СУДА

Облици рада

Члан 28.

Рад Уставног суда одвија се на седницама Уставног суда и радних тела Суда.

Седнице Уставног суда из става 1. овог члана су: редовна, радна и припремна седница.

Уставни суд образује комисије као стална радна тела (у даљем тексту: сталне комисије).

Уставни суд образује и одборе за уставне жалбе као стална радна тела.

Уставни суд може да образује и повремена радна тела.

1. Седнице Уставног суда

Редовна седница

Члан 29.

На редовној седници Уставни суд одлучује о питањима из члана 5. овог пословника.

Редовна седница Уставног суда одржава се у седишту Уставног суда, по правилу, једном недељно.

Седница из става 1. овог члана може се одржати и ван седишта Уставног суда, када то Суд одлучи.

Радна седница

Члан 30.

На радној седници Уставног суда разматрају се уставноправна питања садржана у предметима који су предложени за дневни ред редовне седнице Уставног суда и друга питања која су од значаја за рад и одлучивање Суда.

Радну седницу која се одржава, по правилу, једном недељно, заказује председник Уставног суда по сопственој иницијативи, по закључку Суда, на захтев радног тела или судије Уставног суда.

Уз захтев за сазивање радне седнице достављају се одговарајући материјали и друга документација неопходна за рад.

О припреми материјала за радну седницу стара се секретар Уставног суда.

У раду радне седнице учествује и секретар Уставног суда, а по потреби и други државни службеници.

Записник са радне седнице води секретар Уставног суда.

Припремна седница

Члан 31.

Ради разјашњења стања ствари у предмету, Уставни суд може одржати припремну седницу.

Припремну седницу заказује председник Уставног суда по сопственој иницијативи, на предлог судије известиоца или по закључку Уставног суда.

На припремној седници Уставни суд утврђује потребу одржавања јавне расправе или консултативног састанка, рок и датум одржавања и учеснике које треба позвати на јавну расправу или консултативни састанак.

У раду припремне седнице учествују и секретар Уставног суда и обрађивач предмета, а по потреби и други државни службеници.

За припремну седницу судија известилац припрема реферат о спорном питању и, по потреби, предлаже одржавање јавне расправе или консултативног састанка.

Записник са припремне седнице води обрађивач предмета.

2. Радна тела Уставног суда

а) Стална радна тела

Сталне комисије

Члан 32.

Сталне комисије Уставног суда су:

1. Редакциона комисија;
2. Комисија за праћење остваривања уставности и законитости;
3. Комисија за организациона и финансијска питања.

Сталне комисије Уставног суда имају председника и три члана.

Председник и чланови сталних комисија бирају се из реда судија Уставног суда, на време од три године и по истеку тог времена могу бити поново бирани за чланове исте комисије.

У случају спречености или одсутности, председника комисије замењује члан комисије по азбучном реду презимена.

Секретаре сталних комисија одређује Уставни суд из реда државних службеника на положају.

Редакциона комисија

Члан 33.

Редакциона комисија: утврђује коначан текст одлука и решења Уставног суда, а по закључку Уставног суда и других аката које доноси Суд; предлаже Суду преиспитивање аката Суда пре њиховог отправљања из Суда, када оцени да за то постоје разлози; разматра питања у вези са методологијом израде аката Суда, као и издавањем билтена и других публикација Суда.

Комисија за праћење остваривања уставности и законитости

Члан 34.

Комисија за праћење остваривања уставности и законитости: прати и проучава прописе, питања и појаве од интереса за остваривање и заштиту уставности и законитости и у вези са тим даје предлоге Уставном суду ради разматрања, заузимања ставова и утврђивања предлога и мишљења; организује саветовања и састанке у Уставном суду и учешће Суда на саветовањима и састанцима; даје Суду предлог тумачења одредаба овог пословника.

Комисија за организациона и финансијска питања

Члан 35.

Комисија за организациона и финансијска питања: прати и проучава организацију и начин рада Уставног суда и његових радних тела и о томе даје Суду одговарајуће предлоге; утврђује нацрт годишњег финансијског плана, предлог плана извршења буџета и предлог годишњег извештаја о извршењу буџета; утврђује предлоге аката о правима, обавезама и одговорностима председника и судија Уставног суда и државних службеника и намештеника у Стручној служби Уставног суда; утврђује предлог акта о разврставању радних места и послова у Стручној служби Уставног суда и о одређивању положаја; утврђује предлог правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Стручној служби Уставног суда; разматра предлоге за постављења државних службеника на положаје; разматра питања техничко-технолошког унапређења рада Суда и о томе даје Суду предлоге и мишљења; утврђује предлог кадровског плана; утврђује предлог плана јавних набавки; разматра питања која се односе на обезбеђивање и коришћење буџетских средстава и обезбеђивање других услова за рад Суда.

Одбори за уставне жалбе

Члан 36.

Одбори за уставне жалбе Уставног суда су:

1. Одбор за уставне жалбе из области кривичног права;
2. Одбор за уставне жалбе из области грађанског права;
3. Одбор за уставне жалбе из области управног права.

Уставни суд може образовати и друге одборе за уставне жалбе.

Одбори за уставне жалбе имају председника и два члана.

Председник и чланови одбора за уставне жалбе бирају се из реда судија Уставног суда на време од три године и по истеку тог времена могу бити поново бирани за чланове истог одбора.

У случају спречености или одсутности, председника одбора замењује члан одбора по азбучном реду презимена, а одсутног члана замењује члан другог одбора према распореду који се утврђује годишњим планом рада.

Секретари одбора за уставне жалбе одређују се из реда државних службеника на положају.

Делокруг рада одбора за уставне жалбе

Члан 37.

Одбор за уставне жалбе разматра предлог одлуке судије известиоца сачињен у предмету по уставној жалби и даје мишљење о предлогу.

б) Повремена радна тела

Образовање повремених радних тела

Члан 38.

Повремена радна тела Уставни суд образује одлуком, којом се утврђују састав и задаци радног тела.

V ПОСТУПАК ПРЕД УСТАВНИМ СУДОМ

1. Пријем поднесака и распоређивање предмета

Пријем и евидентирање поднесака

Члан 39.

Поднесци упућени Уставном суду примају се и евидентирају у писарници, према астрономском рачунању времена.

Предлог, захтев, уставна жалба и други акт којим се покреће поступак, односно иницијатива, не може се изјавити усмено на записник код Уставног суда.

Поднесци и прилози се предају Уставном суду у три примерка.

Електронска пошта, писмена достављена телефаксом и телеграми упућени Уставном суду, не сматрају се поднесцима којима се покреће поступак, односно иницира покретање поступка пред Уставним судом.

Распоређивање предмета

Члан 40.

Судски предмети распоређују се судији известиоцу према редоследу пријема и врсти уставносудског поступка, врсти оспорених аката и азбучном реду презимена судија.

Предлог за одређивање судије известиоца, према критеријумима из става 1. овог члана, као и обрађивача предмета, припрема секретар Уставног суда у форми информације о примљеним предметима, по правилу, за период од седам дана. Информацију усваја Уставни суд на редовној седници.

Предлог судије известиоца или секретара Уставног суда за спајање и раздвајање захтева из већ образованих предмета, подноси се Суду на усвајање информацијом из става 2. овог члана.

Изузетно од става 1. овог члана, Уставни суд може извршити промену судије известиоца у случају када је судија известилац дуже времена одсутан, односно када је учествовао у припреми или доношењу акта, односно предузимању радње која је оспорена пред Судом.

Распоређивање предмета у појединим поступцима

Члан 41.

У поступцима за оцену уставности закона пре његовог проглашења, за одлучивање у изборним споровима, у поступку одлучивања о повреди Устава од стране председника Републике, као и у поступку одлучивања о уставној жалби која захтева хитно поступање Уставног суда, секретар Уставног суда, непосредно по пријему акта о покретању поступка, припрема информацију сагласно критеријумима утврђеним у члану 40. став 1. овог пословника и доставља је председнику Уставног суда на усвајање.

Председник Уставног суда, по пријему информације из става 1. овог члана, без одлагања одређује судију известиоца и обрађивача предмета и о томе обавештава судије Уставног суда.

Спајање и раздвајање предмета

Члан 42.

Када постоји више предлога, односно иницијатива за оцену уставности истог закона или уставности и законитости другог општег акта, Уставни суд ће,

по правилу, спојити све предлоге, односно иницијативе и по њима водити јединствен поступак и донети једну одлуку.

У случају из става 1. овог члана касније примљени предлози, односно иницијативе, спајају се са раније приспелим предлогом, односно иницијативом, ако по њима до тада Уставни суд није одлучивао. У случају спајања, предлози, односно иницијативе задржавају бројеве под којима су евидентирани у уписнику предмета, а поступак се води под бројем првог формираног предмета.

Ако се предлогом, односно иницијативом оспорава више општих аката истог или различитих доносилаца, или ако различита правна природа односа регулисаних оспореним општим актом отежава заједничко разматрање и одлучивање, Уставни суд може раздвојити поступак по односним општим актима, односно правним питањима.

Одредбе ст. 1. до 3. овог члана сходно се примењују и у другим поступцима пред Уставним судом.

2. Ток поступка

а) Претходни поступак

Радње у претходном поступку

Члан 43.

У претходном поступку пред Уставним судом: проверава се испуњеност процесних претпоставки за покретање поступка, вођење поступка и одлучивање; прикупљају се потребни подаци, обавештења и документа; доставља се акт о покретању поступка, односно иницијатива на одговор или мишљење.

Претходни поступак води судија извештач, коме у вођењу поступка и предузимању радњи помаже обрађивач предмета.

Претходно испитивање поднеска

Члан 44.

Када су предлог, уставна жалба, захтев или други акт којим се покреће поступак пред Уставним судом, односно иницијатива, неразумљиви, непотпуни, не садрже податке неопходне за вођење поступка или имају друге недостатке који онемогућавају поступање у предмету, Суд ће од подносиоца затражити да, у року од 15 дана, отклони недостатке и упозориће га на последице пропуштања утврђене Законом.

Ако недостатак буде отклоњен у остављеном року, сматраће се да је акт из из става 1. овог члана поднет Уставном суду оног дана када је први пут био поднет.

Достављање на одговор

Члан 45.

Ако су испуњене процесне претпоставке за покретање, односно вођење поступка, Уставни суд ће, након претходног испитивања поднеска, акт којим се покреће поступак, односно иницијативу, доставити на одговор или мишљење доносиоцу оспореног акта и одредити рок за давање одговора, односно мишљења.

На захтев доносиоца оспореног акта, Суд може да продужи рок за достављање одговора, односно мишљења, ако за то постоје оправдани разлози.

Ако одговор, односно мишљење не буде достављено у остављеном року, Суд може наставити поступак.

Реферат и предлог одлуке

Члан 46.

После испитивања предлога, захтева, другог акта којим се покреће поступак пред Уставним судом, односно иницијативе, пријема одговора, односно мишљења доносиоца оспореног акта или истека рока за њихово достављање, као и прикупљања потребних података, обавештења и докумената од значаја за одлучивање Суда, судија известилац припрема реферат и доставља га председнику Уставног суда.

Реферат из става 1. овог члана, по правилу, садржи: назив, односно име подносиоца; дан пријема захтева; садржину захтева; садржину одредаба општег акта чија се уставност, односно законитост оспорава, односно садржину оспореног појединачног акта или радње; утврђено чињенично и правно стање у предмету; обраду уставноправног питања; стручна и друга мишљења уколико су у току поступка прибављена и предлог за одлучивање.

Уз реферат и предлог одлуке прилаже се: предлог, други поднесак којим се покреће поступак, односно иницијатива; одговор, односно мишљење доносиоца оспореног акта; аутентичан текст оспорене одредбе општег акта, односно оспорени појединачни акт; друга прибављена документација од значаја за одлучивање и одредбе аката у односу на које се врши оцена.

У поступку по уставној жалби и другим жалбама из надлежности Уставног суда, судија известилац припрема предлог одлуке, који са документацијом од значаја за одлучивање Уставног суда доставља председнику Уставног суда.

Реферат и предлог одлуке припремљен за седницу Уставног суда не може се дати на увид јавности пре одлучивања на седници Уставног суда.

б) Расправљање и одлучивање

1) Јавна расправа

Заказивање јавне расправе

Члан 47.

Јавну расправу заказује и њом руководи председник Уставног суда.

Писмени позив за јавну расправу доставља се учесницима у поступку и другим позваним лицима, најкасније осам дана пре одржавања јавне расправе. Изузетно, Уставни суд може одредити и краћи рок за достављање писмених позива.

Позив за јавну расправу

Члан 48.

У позиву за јавну расправу наводи се предмет јавне расправе, датум и место одржавања јавне расправе.

За јавну расправу судија известилац припрема реферат који се доставља учесницима у поступку и другим лицима која су позвана на јавну расправу.

Реферат из става 2. овог члана садржи нарочито: садржину захтева из акта о покретању поступка; садржину одредбе општег акта чија се уставност, односно законитост оспорава; уставноправна питања која су предмет расправе; стручна и друга мишљења уколико су у току поступка прибављена.

Ток јавне расправе

Члан 49.

Председник Уставног суда објављује предмет јавне расправе и констатује присуство учесника у поступку и других позваних лица, а након тога даје реч судији известиоцу.

На јавној расправи судија известилац излаже уставноправна питања у вези са поднетим захтевом, не износећи предлог одлуке.

После излагања судије известиоца, учесници у поступку износе и образлажу мишљења и чињенице од интереса за разјашњење стања ствари.

У току јавне расправе судије Уставног суда, без изношења свог мишљења, могу постављати питања и тражити разјашњења од учесника у поступку и других позваних лица о ствари која је предмет јавне расправе.

Одржавање реда на јавној расправи

Члан 50.

О одржавању реда на јавној расправи стара се председник Уставног суда.

Учеснику у јавној расправи који злоупотребљава реч на јавној расправи, председник Уставног суда може, после опомене, одузети реч, односно може удаљити учесника или друго присутно лице које омета ред на јавној расправи.

Записник са јавне расправе

Члан 51.

Ток седнице тонски се снима или записује на други одговарајући начин.

Записник на основу тонског снимка, односно записа, сачињава обрађивач предмета.

Тонски снимак, односно запис, чини саставни део записника.

2) Консултативни састанак

Заказивање консултативног састанка

Члан 52.

У току поступка, пре коначног одлучивања, Уставни суд може да одржи консултативни састанак о питањима од значаја за одлучивање у предмету.

Консултативни састанак, на предлог судије известиоца или по сопственој иницијативи, заказује и њиме руководи председник Уставног суда.

На консултативни састанак позивају се представници органа и организација, научни, јавни и други стручни радници.

Консултативном састанку, ако то Уставни суд одлучи, могу присуствовати и учесници у поступку.

Састанак из става 1. овог члана може одржати и само судија известилац, по одобрењу председника Уставног суда.

Учесницима консултативног састанка се, најкасније осам дана пре његовог одржавања, доставља писмени позив и реферат о уставноправном питању које је предмет састанка, са потребним прилозима.

О току консултативног састанка обрађивач предмета саставља записник, сходно одредбама члана 51. овог пословника.

3) Ток поступка на седници

Сазивање и одржавање седнице

Члан 53.

Седницу Уставног суда сазива председник Уставног суда по сопственој иницијативи, по закључку Уставног суда, на захтев радног тела или најмање троје судија Уставног суда.

Судија који је спречен да присуствује седници Уставног суда дужан је да о томе обавести председника Уставног суда и наведе разлоге спречености.

Позив за седницу

Члан 54.

Позив за седницу, заједно са предлогом дневног реда, одговарајућом уставносудском документацијом и осталим радним материјалима, доставља се судијама, најкасније пет дана пре одржавања седнице Уставног суда.

Позив са прилозима из става 1. овог члана доставља се и секретару Уставног суда и државним службеницима који обављају послове из надлежности Уставног суда.

Рок из става 1. овог члана може бити краћи у поступку за оцену уставности закона пре његовог проглашења, поступку одлучивања о изборним споровима, поступку одлучивања о уставној жалби која захтева хитно поступање Суда и поступку одлучивања о повреди Устава од стране председника Републике.

Утврђивање и усвајање дневног реда

Члан 55.

Председник Уставног суда отвара седницу и утврђује да ли је присутан потребан број судија за рад и одлучивање Уставног суда.

Судија Уставног суда који је спречен да присуствује седници може о предложеном дневном реду и предмету о коме се одлучује дати писмено мишљење које ће бити прочитано на седници Уставног суда.

Сваки судија има право да предложи измену дневног реда који је предложен у позиву за седницу, уз усмено образложење предлога, о чему Уставни суд одлучује већином гласова свих судија.

О образложеном предлогу судије да се из предложеног дневног реда изостави предмет у коме је судија известилац, не расправља се и не гласа, него се записнички утврђује да је предмет изостављен из дневног реда на предлог судије известиоца и одређује рок у којем ће се предмет поново доставити председнику Уставног суда ради одлучивања на седници.

Дневни ред је усвојен када се за њега изјасни већина од укупног броја судија Уставног суда.

Излагање судије известиоца

Члан 56.

По усвајању дневног реда, председник Уставног суда даје реч судији известиоцу у предмету.

На седници Уставног суда судија известилац може допунити, односно изменити предлог у реферату.

Председник Уставног суда има право да упозори судију на дужину усменог излагања о предмету.

Расправа о предмету

Члан 57.

Након излагања судије известиоца, председник Уставног суда отвара расправу о предмету.

По завршетку расправе о предмету, председник Уставног суда утврђује предлоге који су изнети у расправи и позива судију известиоца да се о њима изјасни.

Предлог који судија известилац прихвати сматра се саставним делом његовог предлога.

Начин одлучивања

Члан 58.

По закључењу расправе Уставни суд одлучује гласањем у нејавном делу седнице.

Гласање о сваком предлогу врши се дизањем руке "за" или "против" предлога.

На предлог председника, односно судије Уставног суда, Суд може одлучити да се гласа поименичним изјашњавањем судија "за" или "против" предлога.

Уставни суд доноси одлуке већином гласова свих судија, осим кад доноси одлуку да самостално покрене поступак за оцену уставности и законитости, када одлучује двотрећинском већином гласова свих судија.

Гласање о предлогу

Члан 59.

Ако је поднет предлог који се односи на решавање претходног питања, прво се гласа о том предлогу.

На седници се гласа само о предлогу судије известиоца.

Када се предлог судије известиоца не усвоји, приступа се изради новог реферата, односно одлуке.

Уставни суд, на образложен предлог судије известиоца, може одредити другог судију известиоца за израду реферата, односно одлуке из става 3. овог члана.

Неучествовање у гласању

Члан 60.

Судија је дужан да гласа о предлогу судије известиоца, осим у случају када је учествовао у припреми, односно доношењу општег или појединачног акта, односно у предузимању радње о којима се у поступку пред Уставним судом одлучује.

У случају постојања разлога става 1. овог члана, судија је дужан да пре одржавања седнице Уставног суда о томе писмено обавести председника Уставног суда.

О испуњености услова за учествовање судије Уставног суда у гласању одлучује Уставни суд.

Издвојено мишљење

Члан 61.

Судија који се противи изреци, односно образложењу одлуке или решења Уставног суда, има право на издвојено мишљење.

Издвојено мишљење из става 1. овог члана судија је дужан да усмено најави на седници Уставног суда након доношења одлуке, односно решења.

Судија који је издвојио мишљење може да захтева да се то мишљење објави заједно са одлуком, односно решењем које се објављује.

Судија Уставног суда је дужан да, у року од седам дана од дана доношења одлуке, односно решења, достави председнику Уставног суда писмено образложење издвојеног мишљења.

До достављања писмено образложеног издвојеног мишљења или до истека рока из става 4. овог члана, одлука, односно решење се не отпрема на објављивање.

Ако издвојено мишљење није достављено председнику Уставног суда до истека рока из става 4. овог члана, одлука, односно решење отпрема се ради објављивања, а накнадно достављено издвојено мишљење прилаже се уставносудском предмету и чини његов саставни део.

Издвојено мишљење судије објављује се у збирци одлука Уставног суда у којој је објављена и одлука, односно решење поводом кога је мишљење издвојено.

Одредбе ст. 1. до 7. овог члана сходно се примењују и на заједничко издвојено мишљење више судија.

Одржавање реда на седници

Члан 62.

Председник Уставног суда стара се о одржавању реда на седници и може да упозори, изрекне опомену и са расправе удаљи лице које ремети рад седнице.

Председник Уставног суда овлашћен је да привремено прекине или одложи седницу ако оцени да је угрожен несметан ток седнице.

Записник са седнице

Члан 63.

Записник са седнице Уставног суда садржи нарочито: датум одржавања седнице; имена присутних и одсутних судија Уставног суда и других лица која присуствују седници; предмет одлучивања, односно разматрања; изреку одлуке и решења, односно закључак Уставног суда; по потреби кратак преглед расправе о предмету одлучивања; резултат гласања. Када је одлука Уставног суда донета већином гласова, у записник се уноси и име и презиме судије са назнаком да ли је гласао „за” или „против”, односно издвојио мишљење, као и име и презиме судије који није учествовао у гласању.

Нацрт записника припрема секретар Уставног суда.

Записник са седнице усваја се, по правилу, на наредној седници Уставног суда, а потписују га председник и секретар Уставног суда.

О предмету о коме је одлучено на седници Уставног суда, обрађивач саставља извод из записника који потписују председник Уставног суда и обрађивач. Извод из записника се улаже у предмет.

Снимање седнице

Члан 64.

Ток седнице тонски се снима или записује на други одговарајући начин. Тонски снимак, односно запис, чини саставни део записника.

4) Седница о већању и гласању после одржане јавне расправе

Ток седнице

Члан 65.

У предметима у којима је одржана јавна расправа, по њеном закључењу, Уставни суд одлучује на седници о већању и гласању.

За седницу о већању и гласању судија известилац припрема реферат са предлогом одлуке, уз који се прилаже записник са јавне расправе.

На седници о већању и гласању судија известилац излаже правно и чињенично стање у предмету и даје предлог одлуке.

После већања, Уставни суд доноси одлуку гласањем, на начин одређен чланом 58. овог пословника.

Судија Уставног суда који је спречен да учествује у већању и гласању може о предмету или питању о којем се одлучује дати писмено мишљење које ће бити прочитано на седници у току већања.

Седници о већању и гласању присуствују и секретар Уставног суда и обрађивач предмета.

Одредбе овог пословника које се односе на редовну седницу Уставног суда сходно се примењују и на седницу о већању и гласању.

3. Посебне одредбе о појединим поступцима

а) Поступак за оцењивање уставности или законитости општих аката

Покретање поступка

Члан 66.

Поступак за оцењивање уставности или законитости општег акта покреће се предлогом овлашћеног предлагача или решењем о покретању поступка.

Уставни суд може покренути поступак за оцењивање уставности и законитости на писмени захтев председника, радног тела или судије Уставног суда.

Захтев из става 2. овог члана садржи елементе прописане Законом.

Обустава извршења појединачног акта или радње

Члан 67.

У случају када се поступак покреће предлогом, Уставни суд ће о захтеву за обуставу извршења појединачног акта или радње која је предузета на основу

општег акта чија се уставност или законитост оцењује, по правилу, одлучити у року од 90 дана од дана пријема захтева.

Утицај новог акта на ток поступка

Члан 68.

Ако доносилац оспореног акта у току поступка донесе акт којим се мења или ставља ван снаге акт оспорен пред Уставним судом, Суд ће затражити од овлашћеног предлагача, односно подносиоца иницијативе да се у одређеном року изјасни да ли остаје при предлогу, односно иницијативи.

Ако се подносилац изјасни да предлог повлачи, односно да одустаје од иницијативе или се не изјасни у одређеном року, Уставни суд ће окончати поступак, уколико није нашао основа да сам настави поступак.

Оцена уставности међународних уговора

Члан 69.

На поступак оцењивања сагласности међународних уговора са Уставом сходно се примењују одредбе поступка за оцењивање уставности закона утврђене Законом и овим пословником.

б) Поступак за оцену уставности закона пре његовог проглашења

Обавештавање председника Републике

Члан 70.

Председник Уставног суда без одлагања обавештава председника Републике о томе да је покренут поступак за оцену уставности закона пре његовог проглашења.

в) Поступак одлучивања о одлагању ступања на снагу одлуке органа аутономне покрајине

Предлог за одлагање ступања на снагу одлуке органа аутономне покрајине

Члан 71.

О предлогу Владе да се одложи ступање на снагу одлуке органа аутономне покрајине, Уставни суд одлучује у року од 45 дана од дана пријема предлога.

Ако Уставни суд донесе решење да се одложи ступање на снагу оспорене одлуке органа аутономне покрајине, одлуку о оцени уставности и законитости оспорене одлуке Уставни суд доноси, по правилу, у року од 60 дана од дана доношења решења.

г) Поступак по уставној жалби

Испитивање процесних претпоставки

Члан 72.

Судија известилац утврђује да ли су испуњене процесне претпоставке за ступање Уставног суда по уставној жалби.

Ако не постоје процесне претпоставке за поступање по уставној жалби, судија известилац припрема предлог решења о одбацивању уставне жалбе и доставља га председнику Уставног суда ради заказивања седнице.

Судија известилац може одлучити да се уставна жалба достави на одговор државном органу, односно организацији којој су поверена јавна овлашћења, против чијег појединачног акта или радње је жалба изјављена и одредити рок за достављање одговора, списка предмета, других доказа и обавештења неопходних за одлучивање.

Ако су испуњене процесне претпоставке за вођење поступка по уставној жалби, судија известилац припрема предлог одлуке који се доставља председнику одговарајућег одбора за уставне жалбе (у даљем тексту: одбор).

Разматрање уставне жалбе на одбору

Члан 73.

Одбор може од судије известиоца затражити да прибави додатне податке и обавештења од значаја за одлучивање о уставној жалби.

Кад одбор оцени да је у предмету потпуно разјашњено уставноправно питање, даје писмено мишљење о предлогу одлуке.

Предлог одлуке са мишљењем одбора доставља се председнику Уставног суда ради одлучивања на седници Уставног суда.

Одлагање извршења појединачног акта или радње

Члан 74.

О предлогу подносиоца уставне жалбе за одлагање извршења појединачног акта или радње против кога је уставна жалба изјављена, Уставни суд ће, по правилу, одлучити у року од 90 дана од дана пријема предлога.

д) Поступак одлучивања о повреди Устава од стране председника Републике

Седница за испитивање акта о покретању поступка

Члан 75.

Седница Уставног суда за утврђивање да ли је поступак за разрешење председника Републике покренут у складу са Уставом и законом одржаће се у року од седам дана од дана пријема акта Народне скупштине.

Позив за седницу из става 1. овог члана са одговарајућом документацијом доставља се судијама Уставног суда најкасније два дана пре одржавања седнице.

Ако Уставни суд утврди да поступак за разрешење председника Републике није покренут у складу са Уставом и законом, одбациће акт Народне скупштине о покретању поступка.

Ако Уставни суд утврди да је поступак за разрешење председника Републике покренут у складу са Уставом и законом, одредиће рок за давање одговора председника Републике на акт Народне скупштине.

Позив за седницу на којој се расправља о повреди Устава

Члан 76.

Позив за седницу на којој се расправља о повреди Устава од стране председника Републике, са одговарајућом документацијом, доставља се

судијама Уставног суда, председнику Републике и председнику Народне скупштине, најкасније седам дана пре одржавања седнице Уставног суда.

У позиву из става 1. овог члана учесници у поступку ће се упозорити да ће се расправа одржати у њиховом одсуству, уколико расправи не приступе без оправданог разлога.

За седницу Уставног суда из става 1. овог члана судија известилац припрема реферат који се доставља судијама Уставног суда.

Ток расправе

Члан 77.

По отварању расправе и објављивању предмета расправљања, председник Уставног суда констатује да ли су позвана лица присутна, односно да ли су уредно позвана и да ли су оправдала изостанак.

У поступку одлучивања о повреди Устава од стране председника Републике, Народну скупштину заступа председник Народне скупштине.

У расправи пред Уставним судом, председник Републике може имати пуномоћника.

У случају изостанка са расправе једног или оба учесника у поступку, Уставни суд ће одлучити да ли ће се расправа одржати или одложити.

По утврђивању услова за одржавање расправе, председник Уставног суда позива представника Народне скупштине да изложи разлоге за покретање поступка за одлучивање о повреди Устава од стране председника Републике, а затим позива председника Републике да се изјасни о изнетим разлозима.

Судије Уставног суда могу у току расправе, без изношења свог мишљења, постављати питања и тражити разјашњења од учесника у поступку и других позваних лица о уставноправном питању које је предмет расправе.

Ако у току расправе оцени да је потребно прибавити додатне податке од значаја за одлучивање у предмету, председник Уставног суда ће расправу одложити.

По окончању расправљања, председник Уставног суда позива представника Народне скупштине, а затим и председника Републике да дају завршну реч.

Снимање расправе

Члан 78.

Ток расправе тонски се снима или записује на други одговарајући начин. Тонски снимак, односно запис, чини саставни део записника.

Седница о већању и гласању

Члан 79.

По закључењу расправе, Уставни суд одлучује на седници о већању и гласању.

На седницу из става 1. овог члана сходно се примењују одредбе члана 65. овог пословника.

4. Акти Уставног суда

Облик и садржина одлуке и решења

Члан 80.

Одлука и решење Уставног суда садржи: увод, изреку и образложење.

Увод садржи назив Уставног суда, име председника, односно судије који је председавао седницом, имена судија Уставног суда који су учествовали у доношењу одлуке по азбучном реду презимена, уставни основ за доношење одлуке, датум одржавања седнице Уставног суда и друге податке зависно од врсте поступка, односно предмета спора.

Изрека садржи одлуку Уставног суда, назив оспореног акта и доносиоца акта, датум доношења и податке о објављивању акта, као и друге податке у зависности од врсте поступка и предмета спора.

Образложење садржи захтев и наводе из поднеска којим је, или на основу кога је покренут поступак, наводе из одговора доносиоца оспореног акта, одредбе оспореног акта, правне прописе на којима се заснива одлука Уставног суда, разлоге за одлуку садржану у изреци, као и друге елементе зависно од предмета спора и врсте одлуке.

Делимична одлука

Члан 81.

Уставни суд може донети делимичну одлуку, зависно од околности утврђених током поступка.

Закључак

Члан 82.

Уставни суд закључком:

1. одбацује предлог или други захтев којим се покреће поступак, изузев уставне жалбе, односно иницијативу, због ненадлежности;

2. одбацује предлог, односно иницијативу који нису поднети у року из члана 168. став 5. Устава;

3. одбацује жалбу судије, јавног тужиоца и заменика јавног тужиоца, ако није поднета у року из члана 99. став 1. Закона;

4. одбацује предлог или други захтев којим се покреће поступак, изузев уставне жалбе, односно иницијативу, који су неразумљиви или непотпуни;

5. одбацује предлог, односно иницијативу за оцену уставности и законитости општег акта који није донет;

6. одбацује предлог, односно иницијативу за оцену уставности и законитости општег акта чији је доносилац правно престао да постоји;

7. одбацује акт Народне скупштине о покретању поступка за разрешење председника Републике;

8. окончава поступак када је повучен предлог за оцењивање уставности и законитости, односно када иницијатор одустане од иницијативе;

9. одлучује о давању мишљења, предлога или обавештења Народној скупштини;

10. одлучује о достављању на одговор предлога и решења о покретању поступка за оцену уставности закона, односно уставности или законитости другог акта, као и о достављању иницијативе на мишљење.

Уставни суд доноси закључке и у другим случајевима када по одредбама Закона и овог пословника не одлучује одлуком, односно решењем.

Облик и садржина закључка

Члан 83.

На облик и садржину закључка сходно се примењују одредбе члана 80. овог пословника.

Изузетно од одредбе става 1. овог члана, у случајевима из члана 82. став 1. тач. 9. и 10. овог пословника, закључак се отправља у облику писма које садржи обавештење о донетом закључку.

Одлучивање о различитим захтевима једним актом

Члан 84.

Кад Уставни суд у предмету одлучује истовремено о различитим захтевима о којима се у смислу чл. 45, 46. и 48. Закона одлучује различитим врстама аката, Суд ће одлучити једним актом и донети одлуку, односно решење.

5. Израда и достављање аката Уставног суда

Утврђивање коначног текста акта

Члан 85.

Редакциона комисија Уставног суда утврђује коначан текст одлуке и решења Уставног суда.

Нацрт акта који су припремили судија известилац и обрађивач предмета, доставља се Редакционој комисији најкасније у року од 15 дана од дана одржавања седнице на којој је одлучено о предмету.

Председник Редакционе комисије потписом потврђује коначан текст одлуке и решења утврђеног на седници Редакционе комисије и доставља га на потпис председнику Уставног суда.

Судија известилац потписом потврђује коначан текст закључка.

Потписивање изворника акта

Члан 86.

Изворник одлуке, решења и закључка Уставног суда потписује председник Уставног суда.

Достављање акта

Члан 87.

Учесницима у поступку доставља се писмени отправак одлуке, решења и закључка, који оверава обрађивач предмета, односно овлашћени државни службеник, по правилу, у року од 30 дана од дана доношења.

Ако се одлука, решење, односно закључак Уставног суда из било ког разлога не може доставити учесницима у поступку, достављање се врши њиховим истицањем на огласној табли Суда.

У случају из става 2. овог члана достављање се сматра извршеним осмог дана од дана истицања одлуке, решења или закључка на огласној табли Суда.

Ако се одлука или решење Уставног суда, које је објављено у службеном гласилу из било ког разлога не може доставити учесницима у поступку, достављање се сматра извршеним даном објављивања.

Објављивање акта

Члан 88.

Одлука и решење за које Уставни суд одреди да се објављује, доставља се ради објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије” и у другом службеном гласилу у коме је објављен акт о којем је Суд одлучивао, по правилу, у року од 30 дана од дана одлучивања.

Скраћивање имена и назива

Члан 89.

Лично име физичког лица и други подаци о личности наведени у изворнику одлуке и решења Уставног суда, пре објављивања у службеном гласилу или објављивања на други одговарајући начин, по правилу се скраћују и означавају почетним словима личног имена.

Исправка акта

Члан 90.

Када текст одлуке или решења објављен у службеном гласилу није сагласан са изворником, исправку даје секретар Уставног суда.

Исправка из става 1. овог члана доставља се и објављује на исти начин као и акт који се исправља.

6. Преиспитивање донетог акта и правног става

Захтев за преиспитивање донетог акта

Члан 91.

Уставни суд, на образложени писмени захтев председника, судије или радног тела Уставног суда, ставиће на дневни ред седнице Суда захтев за преиспитивање донете одлуке, решења или закључка док не буде отправљен из Суда.

О потреби преиспитивања акта из става 1. овог члана води се посебна расправа.

Захтев за преиспитивање раније заузетог става

Члан 92.

Уставни суд, на образложени писмени захтев председника, судије или радног тела Уставног суда, ставиће на дневни ред седнице Суда захтев за преиспитивање раније заузетог става Суда.

О захтеву из става 1. овог члана, мишљење даје надлежно радно тело Уставног суда.

О потреби преиспитивања раније заузетог става Уставног суда, на седници Суда води се посебна расправа, уз изношење разлога за промену става.

Ако се утврди да став Уставног суда изражен у предлогу одлуке одступа од раније заузетог става о истоветном питању, доношење одлуке ће се одложити ради одлучивања о потреби преиспитивања раније заузетог става.

Објављивање промене става

Члан 93.

Промена става Уставног суда констатује се у записнику са редовне седнице Суда.

Промена става Уставног суда и разлог за промену става наводи се у првој одлуци, односно решењу Суда у коме је одлучено у складу са новим ставом.

7. Извршење аката Уставног суда

Обавештење о одређивању начина извршења

Члан 94.

Уставни суд обавештава подносиоца захтева за извршење одлуке Уставног суда о садржини решења Суда којим је одређен начин извршења те одлуке.

VI ЈАВНОСТ РАДА УСТАВНОГ СУДА

Остваривање јавности рада

Члан 95.

Јавност рада Уставног суда остварује се нарочито:

- присуством представника штампе и других средстава јавног информисања расправама на редовној седници Суда, као и јавним расправама у Суду;
- објављивањем одлука Суда у службеним гласилима;
- достављањем службених обавештења средствима јавног информисања;
- одржавањем конференција за штампу;
- објављивањем на интернет страници Суда дневног реда и времена одржавања редовне седнице Суда и јавне расправе, одлука и уставносудске праксе, као и важнијих података везаних за рад Суда;
- издавањем збирки одлука Суда.

Присуство представника средстава јавног информисања

Члан 96.

Представницима средстава јавног информисања који присуствују редовној седници Уставног суда, као и јавним расправама у Суду, акредитиве даје секретар Суда.

Акредитовани представници средстава јавног информисања обавештавају се преко интернет странице Уставног суда или на други начин, о месту, времену и дневном реду редовне седнице Суда и јавне расправе.

Чување тајности личних података

Члан 97.

Акредитовани новинари који присуствују седници Уставног суда на којој се расправља о уставној жалби потписују изјаву о чувању тајности податка о личности подносиоца уставне жалбе и других учесника у поступку.

Конференција за штампу

Члан 98.

Уставни суд одржава конференцију за штампу са представницима средстава јавног информисања поводом годишњег прегледа рада Суда, као и у другим случајевима када оцени да се ради о питањима од интереса за јавност.

Конференцију из става 1. овог члана сазива и води председник Уставног суда, односно други судија кога председник Суда одреди.

Саопштење за јавност

Члан 99.

О одлукама Уставног суда које имају шири друштвени и правни значај, Суд даје саопштења за јавност.

Објављивање одговора или исправке информације

Члан 100.

У случају да је информација о одлуци, односно раду Уставног суда неистинито, непотпуно или нетачно пренета, Суд може захтевати, у складу са законом, да се објави одговор или исправка.

Забрана јавног изјашњавања о предмету спора

Члан 101.

Судије и запослени у Стручној служби Уставног суда не могу јавно износити своје мишљење о питањима о којима Уставни Суд може одлучивати или је одлучивао.

VII ПРОГРАМ, ПЛАН И ПРЕГЛЕД РАДА УСТАВНОГ СУДА

Програм и план рада

Члан 102.

Уставни суд доноси годишњи програм рада.

На основу годишњег програма рада, Суд доноси тромесечне планове рада и прати њихово извршење.

Остваривање програма и планова рада Уставни суд оцењује најмање једном тромесечно.

Годишњи преглед рада

Члан 103.

Уставни суд, по истеку календарске године, разматра годишњи преглед рада Суда.

VIII ОСТАЛЕ ОДРЕДБЕ

Поступање са поднесцима за које Уставни суд није надлежан

Члан 104.

Уставни суд не одлучује о представкама којима се траже правни савети и мишљења о појединим питањима, помоћ у остваривању права и интереса, изјављују притужбе на рад државних и других органа и организација, као и о другим представкама којима се захтева поступање Суда по питањима која нису у његовој надлежности, о чему секретар Уставног суда писмено обавештава подносиоца представке.

Правила унутрашњег реда

Члан 105.

Правила о унутрашњем реду у Уставном суду уређују се актом Уставног суда.

Пријем странака

Члан 106.

Пријем странака у Уставном суду уређује се актом Уставног суда.

Радно време

Члан 107.

Радно време одређује се одлуком Уставног суда.

Састанци и саветовања

Члан 108.

Уставни суд може да организује састанке и саветовања о питањима од интереса за остваривање уставности и законитости и за рад Уставног суда.

Давање стручног мишљења

Члан 109.

Лицу које на захтев Уставног суда у току поступка даје стручно мишљење, може се одредити накнада трошкова и накнада за учешће у поступку, у складу са актом Уставног суда.

Поступак измене и допуне Пословника

Члан 110.

Предлог за измену и допуну овог пословника могу поднети председник, судија или стално радно тело Уставног суда.

Предлог из става 1. овог члана, који се подноси у писаном облику, са образложењем, пре разматрања на седници Суда, разматра Комисија за праћење остваривања уставности и законитости.

IX ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Наставак рада сталних радних тела

Члан 111.

Стална радна тела Уставног суда образована до дана ступања на снагу овог пословника, настављају са радом у складу са одредбама овог пословника.

Примена одредбе о одлагању извршења у поступку по уставној жалби

Члан 112.

О предлогу из члана 74. овог пословника који је поднет до дана ступања на снагу овог пословника, Уставни суд ће, по правилу, одлучити у року од 90 дана од дана ступања на снагу овог пословника.

Престанак важења Пословника

Члан 113.

Даном ступања на снагу овог пословника престаје да важи Пословник о раду Уставног суда Републике Србије ("Службени гласник РС", број 9/95).

Ступање на снагу

Члан 114.

Овај пословник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије".

ПРЕДСЕДНИК
УСТАВНОГ СУДА
др Боса Ненадић, с.р.

**IV УПУТСТВО ЗА ПОПУЊАВАЊЕ ОБРАСЦА
УСТАВНЕ ЖАЛБЕ;
ОБРАЗАЦ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ**

У П У Т С Т В О
ЗА ПОПУЊАВАЊЕ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ
САГЛАСНО ЧЛ. 82. ДО 91. ЗАКОНА О УСТАВНОМ СУДУ
(«СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РС», БРОЈ 109/2007)⁶

У В О Д

Циљ овог Упутства је да Вам помогне при попуњавању уставне жалбе намењене овом Суду, али и при писању Ваше уставне жалбе у случају да је не желите поднети на обрасцу. **Молимо Вас зато да Упутство пожљиво прочитате пре него што почнете са попуњавањем обрасца уставне жалбе**, односно пре него што почнете писати уставну жалбу, те да га поново консултујете при попуњавању појединих делова обрасца или при писању уставне жалбе.

Ваша уставне жалба мора да садржи све информације које су неопходне према Закону о Уставном суду. Попуњени образац уставне жалбе ће се сматрати Вашом уставном жалбом Суду.

Образац се састоји од 5 делова. У даљем тексту следе објашњења за попуњавање сваког дела обрасца понаособ. На крају Упутства налази се текст одредаба чл. 82. до 91. Закона о Уставом суду.

У П У Т С Т В О З А П О П У Њ А В А Њ Е О Б Р А С Ц А У С Т А В Н Е Ж А Л Б Е

I ПОДАЦИ О ПОДНОСИОЦУ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ (чл. 83. и 85. Закона)

Уставну жалбу могу поднети физичка и правна лица, али и њихови пуномоћници. Зато је ово поглавље подељено на три дела, и то:

- Део **А)** који попуњавању физичка лица,
- Део **А) + Б)** који попуњавају она физичка лица која имају пуномоћника; у том случају, Суд ће контактирати искључиво пуномоћника; пуномоћник не мора бити адвокат; за подношење уставне жалбе увек мора бити издато посебно пуномоћје),
- Део **Б) + В)** који попуњавају она правна лица која имају пуномоћника (у том случају, Суд ће контактирати искључиво пуномоћника; пуномоћник не мора бити адвокат; за подношење уставне жалбе увек мора бити издато посебно пуномоћје),
- Део **В)** који попуњавају правна лица.

Уколико више лица подноси уставну жалбу, упишите тражене податке за сваког од њих на посебном листу.

⁶ Упутство за попуњавање уставне жалбе, са образцем уставне жалбе, које је сачињено у примени одредаба Закона о Уставном суду и Пословника у раду Уставног суда, као помоћно средство за подношење уставне жалбе, објављено је на Web-сајту Уставног суда у јуну месецу 2008. године, ради доступности најширој јавности.

II ПОДАЦИ О ПОЈЕДИНАЧНОМ АКТУ ИЛИ РАДЊИ КОЈА СЕ ОСПОРАВА

Одељак II обрасца уставне жалбе подељен је на два дела:

Део А) –

- *Појединачни акт који се оспорава*, а против кога су исцрпљена сва права средства (члан 82. став 2. Закона). Наиме, уставном жалбом се оспорава појединачни акт против кога немате на располагању ниједно средство правне заштите Републике Србије.
- *Назив и доносилац појединачног акта, ознака (број) акта, датум доношења појединачног акта*: наведите да ли се ради о пресуди, решењу, закључку, наведите тачан назив органа који је донео оспорени појединачни акт, а након тога упишите број под којим се водио поступак и када је донет оспорени акт.
- *Датум пријема оспореног акта*: упишите датум када сте примили тај акт. Овај податак је важан јер се од њега рачуна рок од 30 дана за подношење уставне жалбе (члан 84. Закона).
- *Да ли су исцрпљена сва права средства или нису предвиђена друга правна средства за његову заштиту (приложити доказе о томе); да ли је изјављен још неки правни лек који није искористићен, са наводом зашто то није учињено и да ли је изјављен још неки правни лек, те да ли је окончан поступак по њему, а ако јесте – пред којим органом се водио поступак*; у овом делу наведите податке о правним лековима које сте користили; наведите да ли постоји могућност коришћења жалбе или неког другог правног лека који још нисте искористили; објасните зашто то нисте учинили.
- *У уставној жалби можете оспоравати и друге појединачне акте* који су претходно донети у решавању тог предмета; ако сматрате да Вам је уставно право повређено и тим другим појединачним актима донесеним у истом предмету, упишите податке и о њима.

Део Б) –

- *Радња државног органа или носиоца јавног овлашћења* (за попуну видети овај одељак под А)).

III НАВОЂЕЊЕ УСТАВОМ ЗАЈЕЧЕНОГ ЉУДСКОГ ИЛИ МАЊИНСКОГ ПРАВА ИЛИ СЛОБОДЕ ЗА КОЈЕ СМАТРАТЕ ДА СУ ВАМ ПОВРЕЂЕНИ ИЛИ УСКРАЂЕНИ

Ово поглавље је подељено на два дела:

Део А) – *уставно право или слобода за коју се тврди да је повређена или ускраћена*:

- уставна жалба се подноси само ради повреде неког конкретног људског права или слободе коју Устав Републике Србије јемчи сваком појединачно: Уставни суд испитује повреде уставних права, а не повреде закона; обавезно повежите повреду закона за коју сматрате да је учињена са повредом људског права или слободе коју Вам јемчи Устав; свака незаконитост

или неправилност за коју тврдите да постоји и да није отклоњена, не мора значити да Вам је повређено неко Уставом зајемчено људско право или слобода;
- није довољно да само изнесете одређену тврдњу да Вам је повређено уставно право;

Део **Б)** – *одговарајућа одредба Устава којом се то прво или слобода јемчи:*

- није довољно да само наведете одредбу Устава за који сматрате да садржи уставно право које Вам је оспореним актима или радњама повређено; у једној одредби Устава може бити садржано више уставних права, а свако поједино од њих може бити повређено на више начина, или само по себи може имати више значења;

- важно је позвати се на одговарајућу одредбу Устава, јер свака одредба Устава не садржи уставно право.

Будите пажљиви! Уставни суд испитује повреде само оних уставних права која истакнете у Вашој уставној жалби.

IV НАВОЂЕЊЕ У ЧЕМУ СЕ САСТОЈИ ПОВРЕДА ИЛИ УСКРАЂИВАЊЕ УСТАВОМ ЗАЈЕМЧЕНОГ ЉУДСКОГ ИЛИ МАЊИНСКОГ ПРАВА ИЛИ СЛОБОДЕ

Након што сте установили које је уставно право у Вашем случају било повређено, најважнији део Ваше уставне жалбе састоји се од навођења чињеница и разлога које сматрате битним за тврдњу да Вам је повређено уставно право.

У овом делу обрасца наведеите што прецизније на шта се тачно жалите; кратко и јасно опишите чињенице које су предмет Ваше уставне жалбе; покушајте да опишете догађаје редом којим су се десили; наведите тачне датуме.

Овај део уставне жалбе можете написати и на посебном листу хартије који ће се приложити уз образац, као саставни део уставне жалбе.

V НАВОЂЕЊЕ ЗАХТЕВА О КОМЕ УСТАВНИ СУД ТРЕБА ДА ОДЛУЧИ

У овом делу кратко објасните шта желите да постигнете подношењем уставне жалбе (нпр. – поништити појединачни акт, забранити даље вршење одређене радње, наредити вршење одређене радње, одредити да се уклоне штетне последице у одређеном року, повраћај у пређашње стање, накнада штете, објављивање судске одлуке).

VI ПРИЛОЖЕНА ДОКУМЕНТА

ПАЖЊА: НЕ ШАЉИТЕ ОРИГИНАЛЕ НЕЋ САМО ОВЕРЕНЕ ПРЕПИСЕ

Не заборавите да наведете и да приложите уз уставну жалбу све акте на које се позивате, као и све друге документе које желите да Уставни суд узме у разматрање (записнике, изјаве сведока); као доказ о датуму пријема оспореног акта, доставља се фотокопија повратнице.

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УСТАВНИ СУД**

УСТАВНА ЖАЛБА

11000 БЕ О Г Р А Д
Немањина 26

I ПОДАЦИ О ПОДНОСИОЦУ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ:

(видети одељак I Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

A) ЗА ФИЗИЧКО ЛИЦЕ

Име и презиме: _____

ЈМБГ: _____

Пребивалиште
или боравиште: _____

Број телефона: _____

Б) Подаци о пуномоћнику:

(Само ако подносилац има пуномоћника)

Име и презиме: _____

Адреса: _____

Број телефона: _____

В) ЗА ПРАВНО ЛИЦЕ

Назив: _____

ПИБ број из Регистра Агенције за привредне регистре _____

Седиште: _____

Број телефона: _____

Законски заступник: _____

Број телефона: _____

II ПОДАЦИ О ПОЈЕДИНАЧНОМ АКТУ ИЛИ РАДЊИ КОЈИ СЕ ОСПОРАВА
(видети одељак II Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

**A) ПОЈЕДИНАЧНИ АКТ КОЈИ СЕ ОСПОРАВА, А ПРОТИВ КОГА СУ ИСЦРПЉЕНА
СВА ПРАВНА СРЕДСТВА**

Назив и доносилац појединачног акта: _____

Ознака (број) акта: _____

Датум доношења појединачног акта _____

Датум пријема оспореног акта: _____

Да ли су исцрпљена сва правна средства или нису предвиђена друга правна средства за његову заштиту (приложити доказе о томе)

Да ли је постојао или постоји неки правни лек који није искоришћен, са наводом зашто то није учињено:

Да ли је изјављен још неки правни лек и да ли је окончан поступак по њему, а ако јесте пред којим органом се води поступак:

НАПОМЕНА: ако уставном жалбом оспоравате и друге појединачне акте донете у истом предмету, наведите податке и за те акте.

B) РАДЊА ДРЖАВНОГ ОРГАНА ИЛИ НОСИОЦА ЈАВНОГ ОВЛАШЋЕЊА:
(видети одељак III Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

Назив органа: _____

Дан предузимања радње:

а) свршена радња _____

б) трајна радња _____

Дан кад је ускраћено уставно право и слобода:

а) свршена радња _____

б) трајна радња _____

III НАВЕДИТЕ УСТАВОМ ЗАЈЕМЧЕНО ЉУДСКО ИЛИ МАЊИНСКО ПРАВО ИЛИ СЛОБОДУ ЗА КОЈЕ СМАТРАТЕ ДА ВАМ ЈЕ ПОВРЕЂЕНО ИЛИ УСКРАЂЕНО

(видети одељак III Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

А) Уставно право или слобода за коју се тврди да је повређена или ускраћена:

Б) Одговарајућа одредба Устава којом се то право или слобода јемчи:

IV НАВЕДИТЕ У ЧЕМУ СЕ САСТОЈИ ПОВРЕДА ИЛИ УСКРАЂИВАЊЕ УСТАВОМ ЗАЈЕМЧЕНОГ ЉУДСКОГ ИЛИ МАЊИНСКОГ ПРАВА ИЛИ СЛОБОДЕ

(видети одељак IV Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

Навести разлоге жалбе и детаљно образложити тврдњу да је повређено или ускраћено уставно право или слобода (тј. у чему се састоји повреда Уставом зајемченог људског или мањинског права или слободе):

V НАВЕДИТЕ ЗАХТЕВ О КОМЕ УСТАВНИ СУД ТРЕБА ДА ОДЛУЧИ

(видети одељак V Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе)

(нпр. поништити појединачни акт, забранити даље вршење одређене радње, наредити вршење одређене радње, одредити да се уклоне штетне последице у одређеном року: повраћај у пређашње стање, накнада штете, објављивање судске одлуке)

Својеручни потпис: _____

Датум и место подношења уставне жалбе: _____

ПРИЛОЖЕНА ДОКУМЕНТА:

(видети одељак VI Упутства за попуњавање обрасца уставне жалбе, а заокружити приложено)

- пуномоћје за подношење уставне жалбе,
- препис оспореног појединачног акта,
- докази да су исцрпљена правна средства,
- доказ о датуму пријема оспореног акта,
- други докази од значаја за одлучивање

V ПРЕДМЕТНИ РЕГИСТАР

АДВОКАТУРА

- Уређивање пружања правне помоћи од стране адвоката	ГУ-287/2006	160

АКТИ РЕПУБЛИЧКИХ ОРГАНА И ОРГАНИЗАЦИЈА

- Обавезујуће упутство Савета Радиодифузне агенције	ГУ-108/2001	51
- Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Министарству рада, запошљавања и социјалне политике	ГУ-306/2005	54
- Правилник о мерилима за вредновање резултата рада и квалитета обављеног посла у поступку решавања стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица у Министарству привреде	ГУ-34/2006	57
- Правила о раду бирачких одбора за координирано спровођење свих избора за 11. мај 2008. године	ГУ-54/2008	60
- Правилник о условима, критеријумима и мерилима за са даваоцима здравствених услуга и за утврђивање накнаде за њихов рад за 2006. годину	ГУ-96/2006
(обустава поступка)	63
- Правилник о допуни Правилника о ближим саобраћајно-техничким условима за израду, одржавање и експлоатацију аутобуских станица и аутобуских стајалишта	ГУ-103/2006
(обустава поступка)	65
- Наредбе у области ваздухопловства	ГУ-274/2004
(обустава поступка)	66

ВРЕМЕНСКО ВАЖЕЊЕ ЗАКОНА И ДРУГИХ ОПШТИХ ПРАВНИХ АКТА

- Нема повратног дејства закона	ГУ-48/2008	16
- Повратно дејство оспорене норме	ГУ-60/2006
ГУ-216/2006
ГУ-38/2006	81
116
121

ЗАКОНИ

- Закон о држављанству Републике Србије	ГУ-70/2007
ГУ-483/2004
(обустава поступка)	11
29
- Закон о избору народних посланика	ГУ-2/2007	14
- Закон о локалној самоуправи	ГУ-48/2008	16
- Закон о приватизацији	ГУ-82/2005	19

	IY-35/2007	25
	IY-83/2005	25
- Закон о девизном пословању	IY-104/2003 (обустава поступка)	28
- Закон о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената	IY-391/2005 (обустава поступка)	30
- Закон о оснивању Јавног предузећа за истраживање, производњу, прераду и промет нафте и природног гаса	IY-69/2006 (обустава поступка)	31
- Закон о расподели трансферних средстава из буџета Републике Србије и учешћу општина, градова и града Београда у порезу на зараде у 2006. години	IY-64/2006 (обустава поступка)	31
- Закон о извршном поступку	IY-66/2005 (обустава поступка)	31
- Закон о комуналним таксама и накнадама	IY-113/2005 (обустава поступка)	32
- Закон о локалној самоуправи	IY-112/2005 (обустава поступка)	34
- Закон о предузећима	IY-69/2005 (обустава поступка)	35
- Закон о рачуноводству и ревизији	IY-118/2004 (обустава поступка)	37
- Пословник о раду Народне скупштине Републике Србије	IY-456/2001	9

ИЗБОРНИ СПОР; ПОСТУПАК ПО ЖАЛБИ НА ОДЛУКУ О ПОТВРЂИВАЊУ МАНДАТА НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА

- Не постоје процесне претпоставке за одлучивање о поднетом захтеву за заштиту изборног права	IY-404/2005	283
	IY-115/2006	285
- Неблаговремена жалба на одлуку о потврђивању посланичког мандата	VIIY-118/2008	289

ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА УСТАВНОГ СУДА

- Нису испуњене процесне претпоставке за обезбеђење извршења одлуке Уставног суда	IY-120/2004	293
	IY-46/2005	294

ЈАВНИ ПРЕВОЗ

- Границе овлашћења општине за уређивање ближих услова за обављање ауто-такси превоза	IY-229/2001	98
- Могућност обављања ауто-такси превоза од стране предузетника и лица запослених код предузетника	IY-18/2006	100

КОМУНАЛНЕ И СРОДНЕ ДЕЛАТНОСТИ

- Пружање погребних услуга и одржавање градских гробалја од стране јавног комуналног предузећа	IY-394/2003	103
- Прописи о радном времену угоститељских, трговинских, занатских и услужних објеката на територији општине	IY-230/2005 IY-180/2005	110 111

МЕСНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ

- Образовање и укидање месних заједница и других облика месне самоуправе	IY-57/2005	112
- Опозив органа у месној заједници (у току поступка пред Уставним судом оспорена одредба усаглашена са законом)	IY-210/2006	115

ОБЈАВЉИВАЊЕ И СТУПАЊЕ НА СНАГУ

- Ступање на снагу општег акта даном доношења	IY-201/2006 IY-184/2006 IY-200/2006 IY-329/2005 IY-57/2005	79 83 86 91 112
- Ступање на снагу наредног дана од дана доношења	IY-385/2005	135
- Нису утврђени оправдани разлози за раније ступање на снагу	IY-125/2006	145
- Општи акт није објављен	IY-108/2007	51

ОБРАЗОВАЊЕ

- Одређивање круга лица која могу изводити наставу из предмета «Грађанско васпитање»	IY-345/2004	150
--	-------------	-----

ОПШТИНА И ГРАД

- Овлашћење председника општине да даје сагласност на цене комуналних производа и услуга	IY-709/2006	71
- Службена употреба језика и писма националних мањина на територији општине (у току поступка оспорени статут усаглашен с Уставом)	IY-390/2003	72
- Овлашћење за уређивање начина провере аутентичности потписа и других података бирача који подржавају изборну листу кандидата за општинске одборнике	IY-184/2006 IY-207/2006	83 89

ПОКРЕТАЊЕ ПОСТУПКА

- Закон о избору народних посланика	IY-42/2008	173
- Одлука о уређивању и одржавању гробља и сахрањивању (на територији града Зрењанина)	IY-394/2003	103, 187
- Одлука о увођењу самодоприноса на подручју Месне заједнице Јасеново (општина Нова Варош)	IY-216/2006	116, 177
- Одлука о увођењу месног самодоприноса за подручје Месне заједнице Падина (општина Ковачица)	IY-38/2006	121, 182

ПРАВНО ДЕЈСТВО ОДЛУКА УСТАВНОГ СУДА

- Доносилац општег акта не може оснаживати општи акт који је престао да важи на основу одлуке Уставног суда	IY-249/2004	147
---	-------------	-----

ПРАВОСУЂЕ

- Уређивање општим актом суда услова за обављање послова шефа судске писарнице и сарадника у судском одељењу	IY-274/2006	157
--	-------------	-----

ПРИВРЕДНА ДРУШТВА

- Уређивање висине накнаде за рад чланова Управног одбора јавног предузећа	IY-105/2006	131
- Уређивање пословне тајне привредног друштва	IY-248/005	133
- Поступак доношења колективног уговора акционарског друштва (учешће репрезентативног синдиката)	IY-217/2006	136
- Уређивање учешћа запослених у добити привредног друштва	IY-100/2007	138

ПРИВРЕМЕНА МЕРА

- Обустављање извршења појединачног акта или радње предузете на основу оспореног акта	IY-42/2008	165
- Одбацивање захтева за обуставу извршења појединачног акта или радње предузете на основу одредаба оспореног акта	IYU-184/2006	83
	IY-218/2006	143
	IY-287/2006	160
- Недостатак процесних претпоставки за одлучивање о захтеву за обуставу извршења појединачног акта или радње предузете на основу оспореног акта	IY-104/2003	28
	IY-274/2004	66
	IY-234/2005	237

ПРОЦЕСНЕ ПРЕТПОСТАВКЕ**а) НИЈЕ ОПШТИ ПРАВНИ АКТ**

- Одлука којом се предлаже измена статута општине	IY-390/2003	72
- Одлуке којима се утврђује право запослених на исплату по основу учешћа у добити привредног друштва	IY-100/2008	138
- Одлуке донете у поступку реализације програма технолошких вишкова запослених у предузећу	IY-212/2005	212
	IY-346/2005	213
	IY-397/2005	213
- Одлука о распоређивању радника и отказ уговора о раду	IY-64/2007	213
- Одлука о примањима радника у конкретним новчаним износима	IY-41/2006	214
- Одлука донета у спровођењу организационих промена у школи	IY-92/2004	215
- Акти који се односе на коришћење конкретних непокретности	IY-90/2007	215
	IY-335/2005	217
	IY-66/2007	217
- Програм надзиђива и претварања заједничких просторија у станове, атеље и пословни простор	IY-93/2008	217
	IY-77/2006	218
	IY-363/2005	218
- Оснивачки акти	IY-17/2007	218
	IY-480/2004	218
	IY-272/2006	218
- Декларација - политички акт	IY-160/2006	219
- Акт Републичког јавног правобранилаштва – овлашћење за заступање у поступку пред надлежним државним органима	IYо-63/2008	220
- Поништај резултата избора за народне посланике	ШУ-5/2007	221
- Решење о именовању општинске изборне комисије	IY-97/2006	221
- Оцена уставности рада радних тела скупштине општине и општинских изборних аката донетих поводом престанка мандата одборника и доделе мандата новим одборницима	IY-426/2005	222
- Одлука о расписивању избора за председника Републике	IY-133/2007	223
- Оглас за избор председника судова	IY-7/2006	224
- Урбанистичка решења из урбанистичког плана, урбанистички услови	IY-55/2007	226
- Уговор о регулисању потраживања између уговорних страна	IY-231/2006	227
- Ценовник услуга	IY-161/2006	228
- Решење о утврђивању висине закупнине	IY-262/2006	228
- Одлука о давању сагласности на уговор	IY-138/2005	229

- Јавни оглас за давање у закуп пољопривредног земљишта	IY-78/2007	230
- Споразум о пословно-техничкој сарадњи, са пратећим актима	IY-429/2004	230
- Закључак Владе о усмеравању и усклађивању рада државне управе	IY-35/2006	231
- Закључак Владе у поступку приватизације одређеног предузећа	IY-180/2006	232
- Обавештење Завода за здравствену заштиту у вези коришћења права на здравствену заштиту	IY-22/2007	232
- Акт о одређивању накнаде чланова управног одбора установа	IY-128/2007	233

б) ОЦЕНА У ОДНОСУ НА УСТАВ И ЗАКОН КОЈИ СУ ПРЕСТАЛИ ДА ВАЖЕ

- Престанак важења оспореног закона и Устава у односу на који је тражена оцена уставности тог закона	IY-104/2003	28
	IY-391/2005	30
	IY-69/2006	31
	IY-64/2006	31
	IY-66/2005	31
	IY-113/2005	32
	IY-112/2005	34
	IY-69/2005	35
	IY-114/2004	37
	IY-103/2005	197
IY-118/2005	197	
- Престанак важења оспореног акта, Устава и закона на основу којих је донет оспорени акт или у односу на које је тражена оцена	IY-128/2005	41
	IY-256/2004	42
	IY-208/2001	44
	IY-84/2006	45
	IY-96/2006	63
	IY-47/2006	64
	IY-62/2003	64
	IY-141/2005	64
	IY-274/2004	66
	IY-390/2003	72
	IY-60/2006	83
	IY-145/2006	92
	IY-211/2006	108
	IY-163/2005	141
	IY-253/2005	127
	IY-215/2005	142
	IY-360/2003	143
IY-140/2001	154	
IY-107/2004	155	
IY-261/2006	198	
IY-268/2006	199	
IY-47/2004	200	

	IY-46/2006	200
	IY-252/2006	202
	IY-12/2007	204
	IY-312/2005	205
- Оцена сагласности оспореног акта са законом који је престао да важи	IY-150/2006	87
	IY-87/2006	88
	IY-98/2006	201
	IY-395/2004	203
- Престанак важења оспореног акта и закона на основу кога је донет, а нема штетних последица примене акта	IY-207/2006	89
	IY-140/2001	154
в) НЕНАДЛЕЖНОСТ УСТАВНОГ СУДА		
- Међусобна сагласност закона	IY-83/2005	27
	IY-104/2003	28
	IY-113/2005	32
	IY-112/2005	34
	IY-69/2005	35
- Међусобна сагласност прописа и других општих правних аката	IY-150/2006	87
	IY-107/2004	155
	IY-82/2008	210
	IYз-84/2008	211
	IY-225/2006	211
	IY-311/2005	224
- Примена закона и других општих аката	IY-70/2007	11
	IY-148/2006	96
	IY-102/2007	208
	IY-63/2008	209
	IY-47/2008	209
	IYо-63/2008	220
- Оправданост и целисходност решења из закона и других прописа и општих аката	IY-35/2007	25
	IY-34/2006	57
	IY-102/2008	207
- Измена и допуна закона и других општих аката	IY-53/2008	206
- Извршавање и праћење закона	IY-102/2008	207
- Примедбе и предлози у вези садржине закона	IY-99/2006	209
- Међународни уговор који није потврђен од стране Народне скупштине	IY-80/2008	219
г) ОСТАЛО		
- Усклађивање оспореног акта с Уставом и законом у току поступка	IY-103/2006	64

	IY-230/2005	110
	IY-180/2005	111
- Оцена уставности и законитости непостојећих норми	IY-398/2005	209
	IY-234/2005	237
- Доносилац акта правно престао да постоји	IY-148/2005	238
- Подносилац захтева није активно легитимисан за подношење захтева за забрану рада политичке странке	IVY-142/2007	239
- Окончавање поступка (одустанак од предлога, односно иницијативе, а Суд није нашао основа да настави поступак)	IY-493/2004	240
	IY-303/2005	241
	IY-148/2005	241
- Непрецизна иницијатива	IY-82/2005	22
	IY-17/2008	241
	IY-373/2005	243 и др. (страна 243)
- Анонимна иницијатива	IY-257/2006	243
	IY-155/2006	244
- Преиспитивање Закључка Уставног суда	IY-163/2004	245
- Неблаговремен предлог, иницијатива или други захтев	IY-28/2008	235
	IY-436/2004	236 и др. (страна 237)
- «IP» предмети (ненадлежност Уставног суда)		стр. 245 - 251

РАДНИ ОДНОСИ

- Услови за обављање послова инспекцијског надзора	IY-306/2005	54
- Овлашћење директора школе за доношење правилника о систематизацији радних места	IY-345/2004	151

САГЛАСНОСТ ЗАКОНА СА ПОТВРЂЕНИМ МЕЂУНАРОДНИМ УГОВОРИМА

- Члан 70. став 1. Закона о приватизацији	IY-35/2007	22
---	------------	----

САМОДОПРИНОС

- Поступак доношења одлуке о увођењу самодоприноса (обустава поступка)	IY-216/2006	116
- Обвезници самодоприноса, основица за обрачун и наплату самодоприноса, износ средстава од самодоприноса, надлежност за обрачун и наплату садоприноса, рачун на који се уплаћују средства од самодоприноса,		

надзор над наменским коришћењем средстава		
самодоприноса, други обавезни елементи самодоприноса	IY-216/2006	116
	IY-38/2006	121

СТАМБЕНИ ОДНОСИ

- Нису утврђена мерила за примену критеријума «радни допринос» за решавање стамбених потреба запослених у предузећу	IY-218/2006	143
- Вредновање критеријума «резултат рада и квалитет обављеног посла» за решавање стамбених потреба запослених у државним органима	IY-34/2006	57

СУКОБ НАДЛЕЖНОСТИ

- Сукоб надлежности између суда и пореске управе	ПУ-164/2006	255
	ПУ-188/2006	258
	ПУ-185/2006	263
	ПУ-186/2006	267
	и др. стр. 263 и 271	
- Сукоб надлежности између општинске управе и суда	ПУ-199/2006	271
	ПУ-285/2006	271
- Сукоб надлежности између Републичке изборне комисије и изборних комисија јединица локалне самоуправе	ШУ-87/2008	274
	ШУ-86/2008	277
	ШУ-88/2008	277
- Ненадлежност Уставног суда за решавање сукоба надлежности између судова	ШУ-26/2008	280

УРБАНИЗАМ И ГРАДЊА

- Начин и поступак уређивања правила грађења, као дела урбанистичког плана	IY-59/2008	93
- Доношење и важење привремених правила грађења	IY-148/2006	96
- Поступак доношења урбанистичког плана	IY-311/2005	225
	IY-36/2008	225

УРЕДБЕ ВЛАДЕ

- Уредба о посебној такси за изравнавање пореског оптерећења за робу у превозу	IY-128/2005 (обустава поступка)	41
- Уредба о посебним условима и начину увоза и прераде нафте, односно нафтних деривата	IY-256/2004 (обустава поступка)	42

- Уредба о условима и начину обрачунавања јавних прихода, садржини и начину вођења евиденције за робу која се упућује, односно продаје лицима са територије АП Косово и Метохија	ГУ-208/2001 (обустава поступка)	44
- Одлука о распуштању скупштине општине Нови Пазар и образовању привременог органа општине	ГУ-84/2006 (обустава поступка)	45

УСТАВНЕ ЖАЛБЕ О Д Л У К Е

- Повреда права на рад и права на сталност судијске функције (члан 60. и члан 146. став 1. у вези члана 148. став 2. Устава)	Уж-134/2007	301
- Није повређено право на рад, нити принцип забране дискриминације (члан 60. и члан 76. став 2. Устава)	Уж-32/2006	305
- Није повређено право на правично суђење (члан 32. став 1. Устава)	Уж-389/2008 Уж-480/2008	308 311

Р Е Ш Е Њ А

а) Недозвољена уставна жалба

- Уставна жалба изјављена против акта донетог или радње предузете пре проглашења Устава од 8. новембра 2006. године	решења на стр. 315 - 328
- Оспорени акт се не може побијати уставном жалбом	решења на стр. 329 - 331
- Нису исцрпљена правна средства која морају претходити подношењу уставне жалбе	решења на стр. 332 - 334

б) Ненадлежност Уставног суда за одлучивање

- Не ради се о уставној жалби, већ о жалби вишем суду на одлуке судова и других државних органа	решења на стр. 334 - 336
---	--------------------------

в) Неблаговремена уставна жалба

решења на стр. 332 - 334

г) Неуредна уставна жалба

- Уставна жалба изјављена од неовлашћеног лица	решења на стр. 341 - 343
- Нису достављени подаци и докази који су обавезни елементи уставне жалбе	решења на стр. 344 - 348

д) Недозвољен или неуредан предлог за повраћају пређашње стање

решења на стр. 349 - 353

